DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

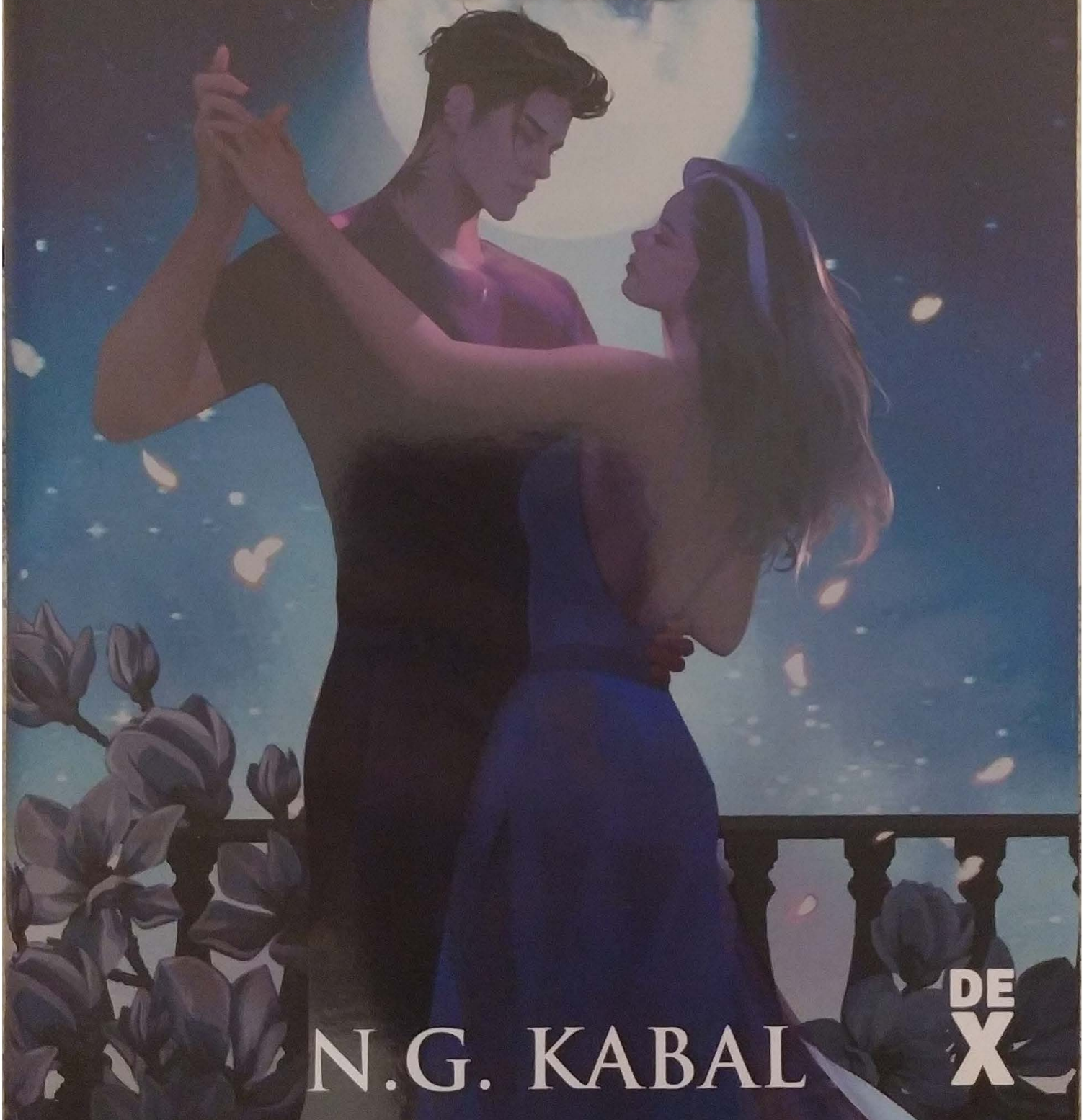
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK 2.5

EJDERHA VE YILDIZ

N.G. KABAL

DEX

YILDIZLARA YAZILI KALBİNİN DENGİ.

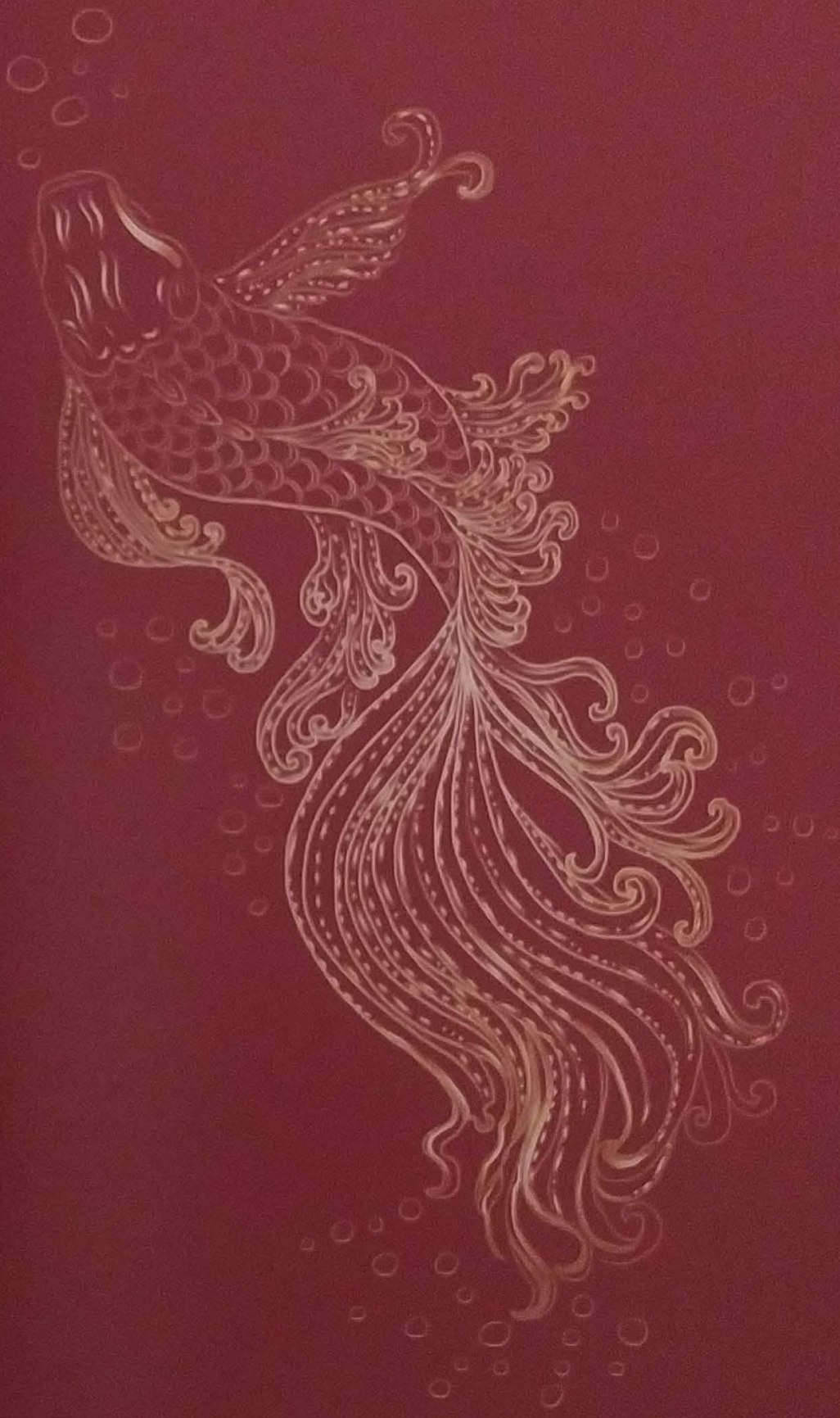
Daren ve Nova diyardaki zorlu karşılaşmanın ardından insanların arasına karışmıştır. Nova için çok tanıdık olsa da artık eski dünyasında hiç kimse onu hatırlamıyor. Nova geride bıraktığı krallığına dair endişe içindeyken Daren, Nova'nın eski yaşamının her ânını öğrenmek için heveslidir. İnsanların arasında geçirecekleri sürede yaptıkları anlaşma onları daha çok yakınlaştırırken suçlu hissetmemek mümkün değil. İnsan kaç kez Ateş Lordu ile sinemaya ve konsere gidebilir? Nova bu kadar eğlenceli olacağını hesaba katmamıştı ve dönüş zamanı yaklaşıyordu.

Nova ve Daren'in ilişkilerini anlatan *Ejderha ve Yıldız*'ın, serinin ikinci kitabı *Krallar ve Soytarıları*'ndan sonra, üçüncü kitabı *Deliler ve Cellatlar*'dan önce okunması tavsiye edilir.

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi
Sertifika no: 44919
ISBN 978-625-6932-64-7
9 786256 932647
DEX

"Yeterince derine yüzerse balıkların da ejderhaya dönüştüğü bir masal anlatacağım bir gün sana."

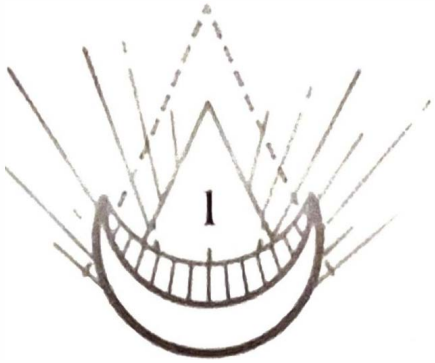

N.G. KABAL

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

EJDERHA VE YILDIZ

DEX

1

Yıldız ve Işık Kulesi

Zamanın ötesinde, yeryüzünden daha da uzaklardan gelen acı bir kıyımı tekrar tekrar yaşıyordum. Göğe kadar yükselen alevler ve şehri dört bir yanından saran ışık gölgeleri birbirine girmişti. Alevlerin yanardöner hali yüksek duvarlarda, surların altından geçerek suyun altına kadar ulaşıyordu. Dört bir yandan uyarı çanları diyarı kuşatıyor, köprünün üzerinden yükselen ezgi felaketin acı sonuna nokta koyuyordu. Çaresizlik mücadeleyi doğurur, mücadele başka bir savaşın kapısını aralar. Çığlıklar ve yeri göğü inleten haykırışlar her bir darbenin sonunda daha da yükseliyordu. Bu bir senfoniydi ve her ritimle birlikte öncekinden daha fazla kan dökülüyordu.

Beyazın ağırlıkta olduğu ışık desenleriyle sarılmış kristal köprüler yıkılıyor, krallığın her köşesini süsleyen inciler yerlere saçılıyor. Suyun üzerindeki her şey alabora oluyor. Sancaklar yere kadar inmiş, flamalar dağılmış, kılıçlar düşmüştü. Kimse kaçmıyordu ama artık savaşmıyorlardı da. Bembeyaz tenlerinin üzerindeki kan lekeleri hiç çıkmayacakmış gibi duvarlara sıçrıyor. Sarayın etrafını çeviren tüm koruyucu bariyerler yıkılıyor.

Ve ben nefes nefese gözlerimi açıyorum.

"Nova," diye yanıma geldiğinde dirseklerimin üzerinde doğrulmuştum. Gözlerim gördüklerimin bir yanılsama olduğunu kanıtlamak istercesine etrafta dolandı. Deniz fenerinin birbirinin üzerine binmiş kareler halinde olan taştan duvarları hâlâ buradaydı. Duvarların hemen dışında kayalıklara çarpan güçlü dalgaların sesi kulaklarıma doldu. Ahşap çerçeveli pencereden içeriye giren rüzgâr ıslık

öttürüyor ve içeriyi deniz tuzu kokusuna boğuyordu. Uzandığım yerden bile günışığının altında denizin akıl almaz akıntısını görebiliyordum.

"Kâbus gördüm sanırım." Uykudan yeni uyandığım için çatallı olan sesim boğazımın ne kadar kuruduğunu hatırlattı. Koltukta içim geçmiş olmalıydı. Tamamen doğrularak bacaklarımı aşağı sarkıtıp nefesimin düzene girmesini bekledim.

Bu kaçıncı olmuştu?

"Ne gördün?" diye sordu dikkatlice. İriyarı bedeninin gölgesi üzerime düşmüştü.

"Daha önce Arın'ın gösterdiği bir şeyi." İsmini söylemek de bu anı hatırlamak da irkilmeme neden oldu. Toprak Lordu Amon saldırdığında Su Krallığı'na ait taşı korumaya çalışırken Arın tek bir damla gözyaşıyla bana krallığımızın saldırıya uğradığı o günü göstermişti. Büyük Yıkım. Cennet gibi olan krallığımızın nasıl yıkıldığını. Halkımızın nasıl katledildiğini.

"Su Krallığı'nın yıkılışı," diye fısıldadım isteksiz bir şekilde. Terlemiş olmama rağmen tüylerimin ürpermesine engel olamadım. Sesli söylediğinizde gerçek olmasından çekindiğiniz endişelerden biriydi.

"Korkular tetikleniyor, bu da bilincinizi birbirinize bağlıyor. Sakin olmaya çalış." Gölgesi gibi gözlerini de üzerimde hissedebiliyordum ama kendi gözlerimi sıkı sıkı yummuştum. Ses tonu beni rahatsız ediyordu. Bana yine o, 'sorun değil' tonlamasıyla konuşuyordu. Bunlar olabilir ve hatta bunlar olacak, bu sorun değil. Neredeyse normal.

Gidip pencerenin kenarındaki kalın taş çıkıntının üzerinden su şişesini getirdi. Parmaklarımın arasında sessizliği rahatsız edici biçimde bölen hışırtılar çıkaran şişeden birkaç yudum içip kenara bıraktım.

"On gün oldu Daren," dedim kısık bir sesle. Onunla konuşurken son günlerde kendimi tutmak için ekstra çaba göstermem gerekiyordu. "Hiçbir şey yapmadan burada duramayız."

"Alfinler için on gün konuşmaya bile değmez," diye yine geçiştirdi beni. İğneleyici bir şey söylememek için dudaklarımın arasından küçük küçük nefesler almaya koyuldum. Uyku ve uyanıklık

arası tehlikeli bir noktaydı. Bilincim yeterince açık değildi ve bu söylemek istemediğim sözler için endişe verici bir durumdu. Üzerimdeki ağırlıktan kurtulmak için ayağa kalktım. Ona tıpkı onun dudaklarındaki gibi yapmacık bir gülümseme verip derme çatma ahşap kapının süngüsünü açarak dışarıya çıktım.

Çünkü kalıp onunla tartışmak istemiyordum.

Dalgaların kayalıkları dövdüğü iskelenin ucuna kadar yürüyüp dizlerimi kırarak yere eğildim ve görebildiğim tek şey olan denizi seyretmeye koyuldum. Hava soğuk, deniz kokusu tazeydi. Burnumun ucu hemen üşümeye başlamıştı. Ufukta belli belirsiz seçebildiğim gemiler sislerin ardında kalıyordu. Buraya en yakın kıyıda yıllar önce işlek bir yerleşim yeri olsa da artık kimsenin yaşamadığı sadece tersane olarak kullanımda olan bir sahil şeridi vardı. Doğup büyüdüğüm ve hayatımın bildiğim çoğunda yaşadığım şehir merkezi ise onun karşı kıyısında duruyordu. Ama oraya gidemiyorduk. Çünkü Daren burada kalmamız gerektiğini söylüyordu.

Yüz yıl boyunca bir mücadele vermiş, sabretmiş, kaybetmiş ve yapabilecekleri tüm fedakârlıkları yapmışlardı. Bunu biliyordum. Bu yüzden onun için on günün bir anlamı olmadığını da biliyordum. Ama ikimiz de burada olmaktan da bu durumda olmaktan da açıkça rahatsızdık. Bu da kısılıp kaldığımız deniz fenerinin içinde köşe kapmaca oynamamıza neden oluyordu.

Lilith'i uyandırma teklifimi reddetmemişti ama kabul etmiş de sayılmazdı. Biraz beklemek ve düşünmek istiyordu. Zaman geçtikçe ve sessizliğin yerini alaycı geçiştirmeler aldığında ikimizin de çekimserliği inkâr edilemez bir hâl almıştı. Birbirimizden kaçınmaya başlamıştık. Burada olmak istemiyorduk. Ama ben zorundaydım o ise bir kez daha benim için fedakârlık yapıyordu. Ve bu defa ardında sahipsiz bıraktığı iki krallık vardı. Toprak Krallığı da Ateş Krallığı da lordsuz kalmıştı. Ateş Krallığı'nın vârisi ölmüş, Toprak Krallığı'nın vârisi ise bize ihanet etmişti. Daren'in hiç olmadığı kadar orada olması gerekiyordu belki ve bunu bildiğim için onun yüzüne bakmak zorlaşıyordu. Buraya ilk gelişimizde bana tek başına dönmesi gerektiğinden bahsetmişti ama buna tüm gücümle karşı çıkmıştım. O günün ardından bir kez daha tek başına gitmekten bahsetmemişti ama

bir kez daha gitmesi gerektiğini söylerse ona engel olmayacağımı biliyordum, engel olmak isterdim ama olamazdım.

Onun fedakârlıklarının altında ezilmek beni ondan uzaklaştırıyordu. Yanımda kalmasını istiyordum, onu da kaybetmek, tamamıyla yalnız kalmak istemiyordum ama bu bencilliğim yüzünden onun yüzüne bakmaya da zorlanıyordum.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Omzumun üzerinden arkama baktım ama kimse yoktu ve ses burada benim dışımda olan tek kişi olan Daren'e ait değildi. Kaşlarımı çatıp etrafıma bakındım. Denizin ortasında bir deniz fenerinin içindeydik ve başka kimse yoktu.

"Buradayım," dedi.

"Neredesin?" diye sordum bu defa. "Kiminle konuşuyorum ben?" Kanımda delilik olduğunu biliyordum ama bunun daha çok delice şeyler yapmakla ilgili olduğunu sanmıştım, kendi kendime konuşmak ya da gaipten sesler duymak değil.

"Kayalıkların üzerinde." İnce ve tiz bir ses ama ne bir insana ne de daha önce duyduğum bir şeye benziyordu. Daha çok bir seslendirmeyi anımsatıyordu.

Gözümü aşağıya, kayalıkların oraya çevirdim ama orada biri olsa bunu zaten görebilirdim.

"Kaçak bir peri falan mısın? Kanatlarını koparırım senin, benimle oyun oynama!" Daren söylemese de her gece pencerenin dibinden ayrılmıyordu, sürekli etrafa bakıyor ve sanki gelecek birilerine karşı hazırlıklı olmak istiyordu. Bu yüzden beni de şüpheye düşürmüştü.

"Peri değilim."

"Yok artık!" dedim kayalığın üzerinde hareket eden ve bana doğru kıskaçlarını gösteren yengece doğru. "Sen mi benimle konuşuyorsun?" Gözlerim kocaman açılmıştı ama kayalığın üzerinde ondan başka biri de yoktu. Her darbesiyle üzerime sıçrayan dalgalar durduğu yere çarpsa da bundan etkilenmiyor gibi görünüyordu.

"Nihayet gördün." Kıskaçlarından birini öne doğru hareket ettirdi.

"Aklımı oynatacağım." Başımı yukarıya doğru uzatıp içgüdüsel bir şekilde etrafı kontrol ettim. Gökyüzünde birbiri ardına uçan üç beyaz martı dışında tamamıyla yalnızdım.

"Su seni tanıyor," dedi bana. *Bir yengeç*. "Su seni anlatıyor."

"Ne diyormuş benimle ilgili?" Evet, onunla sohbet et Nova. Bu çok normalmiş gibi.

"Uzaktaki diyardan geldiğini, sana yardım edilmesi gerektiğini."

İyice eğilsem de yukarıda, taş zeminin üzerindeydim ve bu mesafeden onu doğru düzgün görmemin imkânı yoktu. Yengeçlerin gözlerini kafamın içinde hayal edebiliyordum ama bir ağzı olduğunu ve kıpırdadığını kafamın içindeki resme oturtamıyordum.

"Bir yengeç bana nasıl yardım edebilir?" Bu mümkün değilmiş gibi sorgulayarak kollarımı birbirine bağladım ve makul bir cevap için başımı merakla yana yatırdım.

"Çok kabasın." Kıskaçlarını kayanın üzerine fazla hiddetli çarptı ya da ben abartıyordum, bana doğru biraz daha yaklaştı. Başımı eğip tırmanabilir mi diye baktım ama sanırım endişelenmem gereken bu değildi.

"Affedersin!" dedim içtenlikle. "Yani seni incitmek istemem ama bana nasıl yardım edebilirsin ki?" Bir soru değil sorgulamaydı. Onu küçümsediğimden değil, sadece bu tuhaf değilmiş gibi davranmam için kendime zaman veriyordum; çünkü içten içe o kadar da tuhaf bulmamıştım. Ben Su Vârisi'ydim ve o da suya aitti.

Sadece buradaydık, sihrin olmadığı yerde.

"Günlerdir yediğiniz balıkları sizin için buraya gönderiyorum."

"Alınma ama bu koca deniz balık dolu." Dudak büküp elimle engin denizi işaret ettim. "Sana neden inanayım?" Yakınımızdan ara sıra balıkçı tekneleri geçse de daha uzağa açılıyorlardı. Bu bölgede in cin top oynuyor olduğu için avlanmakta zorluk çektiğimiz söylenemezdi.

"Kendi balığını kendin bulursun o zaman!" Kıskaçlarını oynatmaya başladı ve kayanın üzerinde sert kabuğunun çıkardığı tok seslerle yürümeye koyuldu.

"Dur dur!" dedim. Öne doğru eğilirken bu defa neredeyse düşecektim. Deniz fenerinin etrafında duvar ya da korkuluk yoktu,

zemin kayalıkların üzerine oturuyordu ve kenarda dururken gerçekten dikkatli olmak gerekiyordu. "Tamam, özür dilerim. Kızma bana. Bir şeyler sormak istiyorum."

Durdu ve ağır ağır yeniden bana doğru döndü. En azından öyle olduğunu tahmin ediyordum. "Özrün kabul edildi Vâris. Ne sormak istiyorsun?"

"Deniz başka ne söylüyor? Diyardan haber var mı? Su oralara kadar uzanıyor olmalı değil mi?" Birden heyecanlanmıştım. On gündür felaketin içine bıraktığımız kimseden haber alamıyordum ve her ihtimal için şu an çok şey verirdim.

"Öyle bir şey duymadım."

"Peki sorsan olur mu?" Tatlı tatlı kirpiklerimi kırpıştırdım. Eskiden haberci güvercinler varsa neden şimdi yengeçler olmasındı? Daren iblisinin dumanla haberleşmesinden iyidir. Cevaplar konusunda Tayga'dan daha ketum hale gelmişti. Ondan hiçbir şey öğrenemiyordum.

"Biz ona sormayız o bize anlatır."

"Off!" dedim sinirle. "Bak dediğime geldik, bir yengeç bana nasıl yardım edebilir ki!" Ellerimi inanamaz gibi havada iki yana doğru açarak başımı salladım. Bu sohbetin yaşanıyor olması bile çok saçmaydı.

"Aç kalınca görürsün!"

"Yaa!" dedim alayla. "Görürüz tabii. Hem vârisinim ben senin, düzgün konuş benimle düzgün." Ben parmağımı kaldırmış ona söylenirken girintili çıkıntılı birbirinin üzerine düşmüş gri renkte kayalıkların arasına girip gözden kayboldu.

Herkes de her şeyi çok biliyordu ama işime yarar tek bir şey bile söyleyemiyorlardı. Arkasından dil çıkarmamak için kendimi tutup topuklarımın üzerinde geri döndüm. Ve onunla burun buruna geldim.

"Kendi kendine konuşmaya mı başladın?" diye sordu Daren eğlenceli bir şekilde. Rüzgâr saçlarını dağıtıyordu ama kasvetli günışığı bile onun güzelliğine gölge düşüremiyordu. Burada kalmak ten renginin açılmasına neden olmuştu. Kuzgun tüylerini anımsatan saçları ve gece mavisi gözleri şimdi daha keskindi.

"Kendi kendime konuşacak kadar üşütmedim herhâlde, yengeçle konuşuyordum."

"Yengeçle konuşuyordun..." dedi kaşlarını kaldırarak imayla. Şimdi taşlar yerine oturdu diyen bir hali vardı.

"Evet, ona haddini bildirince kıskaçlarını kapatıp paytak paytak kayalıkların arasına kaçtı."

"Ulu ve kudretli Su Vârisi," dedi daha büyük bir alayla. "Bir yengece haddini bildirdin demek."

"Gece uyurken dikkat et de yengeci yatağına atıp o alaycı dilini koparttırmayayım!"

"Ağzımla dilimle ne kadar ilgilisin sen öyle, korkma sana bir şey yapmazlar." Dudaklarında yalandan bir gülümseme iması belirdi. Belli belirsiz dökülen kar taneleri onun üzerine düşüp erirken gözlerimi yeniden ona çevirdim.

"Nasıl rahatladım, nasıl rahatladım!" diye söylendim. Elimle onu kenara itip yürümeye koyuldum. İğneleme konusunda fena değildim ama cehennem lordunun kurnazlıklarının sonu gelmiyordu. Her şeyin ortasında bile Daren dikkatimi dağıtmanın bir yolunu buluyordu ve bunu yaptığını fark ettiğimde eskisinden daha huysuz oluyordum.

İlk birkaç günümüz kelimenin tam anlamıyla dip dibe ve oldukça sessiz geçmişti. Olanların şokunu atlattığımızda konuşmaya ve konuşmaya başladığımızda da tartışmaya başlamıştık. İkimiz de tartışmaların bir kavgaya dönüşmemesi için çok dikkat ediyor ve belli sınırlarda kendimizi tutuyorduk. Yine tek başına döneceğini söyleyecek diye ödüm kopuyordu; bu yüzden ne zaman ciddi bir şey söyleyecek gibi olsa bir bahane uyduruyor ve ondan kaçınıyordum. Bir haftanın sonunda sadece bu duruma alışabilmiştik.

O şömine ateşini yakmakla uğraşıyor ben balık tutmakla. Sonra onları ayıklayıp pişiriyorduk. İçeriyi yaşanır bir hale getirmek için mümkün olduğu kadar etrafı toparlamış, kırıkları ve çatlakları onarmıştık. Hepsi aslında oldukça kısa süreli işler olsa da belki birbirimizden kaçındığımız için, belki kendimizi oyalamak belki de sadece zaman geçirmek için her şeyi dolambaçlı yollardan uzata uzata hallediyorduk. O her gece deniz fenerinin tepesine çıkıyordu. Ben iskelede büyük babamdan kalma parşömenleri okuyor ya da o parşömenlere içimi döküyordum.

Ayağımdaki bana oldukça büyük olan denizci botlarından her adımımda daha yüksek ses çıkararak içeri girdim. Rezalet haldeydim. Deniz fenerinin bakıcı konutunda ne varsa onunla idare ediyorduk. Yıkanabiliyordum ama temizlik malzemeleri yoktu ve temiz kıyafetler de yoktu. Arkamdan içeriye girip kapıyı kapattığında ateşin karşına oturmuştum.

"Karaya çıkmak istiyorum artık!" dedim. "En azından karaya çıkıp orada hiçbir şey yapmamaya devam edebiliriz."

Yan yan baktı. "Ne sabırsız şeysin sen!"

"Düzgün yemek yemek ve temiz kıyafetler giyinmek ve yumuşak bir yatakta uyumak istiyorum." Haklıydı, sabırsızdım. On gün bile dayanamamıştım. Yerimde duramıyordum, sürekli düşünüyor ve hiçbir yol bulamıyordum ve çok yakında bunun beni tüketeceğini düşünüyordum. Dört bir yanımızdan çarpan dalgalar ve pencereden baktığımda görebildiğim tek şey olan deniz de süreci kolaylaştırmıyordu.

"Sana söylediğim gibi kollarımda uyuyabilirdin. Kaslarımın yumuşak olduğunu söyleyemem ama oldukça rahat olduğunu söyleyenler oldu."

"Tercihen az kullanılmış yerlerde uyumayı isterim."

"Biraz daha dayan. Uyarı ışığını yaktım. Birkaç gün içinde istediğim kişilere ulaşacaktır."

"Ben etrafta ışık falan görmüyorum." Öylesine bir serzenişti, galiba bir yanım onunla ne yapacağını bilmediği için didişip durmayı seçiyordu.

"Herkes görse uyarı ışığı olmazdı su dehası." Başını salladı ve sıkılmış numarası yaptı.

"Kuvvetli büyüleri yapamıyoruz sanıyordum." Basit büyüler konusunda sıkıntı yaşamıyorduk ama koruyucu etkisi olan zor ve kapsamlı büyüler için özümüze ihtiyaç duyuyorduk. Elemental diyarını insanların var olduğu yeryüzü gibi diğer âlemlerden de ayıran bir kalkan vardı, o kalkan kırılmadığı sürece tam güçlerimize erişimimiz yoktu. Epey can sıkıcıydı.

"Benim için basit senin için zor," diye açıkladı. Kendini beğenmiş. Elemental'in en büyük gizemlerinden biriydi. Güçlerinin sınır-

larını kimse bilmiyordu. Artık iyiden iyiye beni de şüpheye düşürüyordu. Her zaman kendine çok güveniyordu ve henüz altından kalkamadığı bir şey olmamıştı. Alaycılığının ardında ciddi ve ne yaptığını bilen biri olduğunu artık biliyordum. Benim asıl merak ettiğim, kafasının içinde kaç şeytanın çalıştığını dahi bilmediğim bu adamın benimle ilgili hisleriydi. Ve o hislerle ne yapacağımdı.

"Kimin gelmesini bekliyorsun?" diye sordum kendi düşüncelerimden sıyrılmak adına.

"Geldikleri zaman görürsün." Sadece bir şeylerle uğraşıyormuş olmak için şöminenin üzerindeki taş çıkıntısına bıraktığım parşömen kâğıtlarını kurcalamaya başladı. Benim aksime elbette üşümek gibi dertleri yoktu bu yüzden incecik bir gömlekle dolaşmaktan çekinmiyordu. Dolabın içinde bulduğumuz eski gömleğin sırt kısmında muhtemelen bir yere takıldığı için küçük bir delik oluşmuştu ama beni rahatsız edip duruyordu.

"Neden doğrudan söylemiyorsun?" diye sitem ettim.

"O zaman eğlencesi kaçar."

"Senin yanında eğlenmemek ne mümkün!"

"Gözetleme kulesine çıkıyorum. Becerebilirsen biraz balık yakala." Kâğıtları yerine bıraktı, omzunun üzerinden kısaca bakıp taş zeminde güçlü adımlarla yürümeye koyuldu.

"Emriniz olur Lordum!" Ayağa kalkıp ellerimi göğsüme bastırarak sahte bir reverans yapmama güldü.

"Emrim olur tabii ne sandın."

Bazen en başına geri dönmüşüz gibi hissediyordum. Elemental'e ayak bastığım ilk zamanlarda bana böyle davranıyordu, bazen huysuz ve çoğunlukla alaycı. Ama daha sonra bütün bunların beni korumak için olduğunu öğrenmiştim. Yine öyle yaptığını biliyordum. Bu defa ben de onunla aynı oyunu oynuyordum. Söyleniyor, huysuzlanıyor ve alay ediyordum. Böyle yapmazsak ciddi konuları konuşmamız gerekecekti ve ciddi konular ikimizin de uykularını kaçırıyordu.

Ona nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim, ona karşı ne hissettiğimi bilmiyordum ve en kötüsü benden ne beklediğini de bilmiyordum. Diyardaki son günümüzde bir tartışma yaşamıştık, dolaylı olarak benim sorumlu olduğum her şeyden nasıl bitik

düştüğünü açıkça söylediği bir tartışma. İkimiz birbirimize içimizi dökmüştük, sonra öpüşmüştük sonra ben Hava Sarayı'na dönmüştüm. Sonra Arın'la birlikte halkımızı uyandırmaya gitmiştik, Evran karşımıza çıkmıştı ve ardından Tanrıçalar dönmüştü. Ve işte buradayız. Daren'i tüm o hengâmenin ortasında peşimden sürüklemiş yine benim için her şeyi kenara atmasına neden olmuştum.

Bazen fedakârlıklarını düşünüp onu sevmem gerektiği kanısına varıyordum ama sevmenin böyle bir şey olmadığına karar vermem de uzun sürmüyordu. Sanırım ikimiz de akışına bırakmıştık. Bildiğim tek şey yanımda olduğu için memnun olduğum ve gitmesini istemediğimdi ve bunu onun da bildiğini ve bunun ona yettiğini düşündürüyordu bana.

İçinden çıkamadığım düşüncelerimi bir kenara bırakıp açık havada derin bir nefes aldım.

Her sabah ikimizden birinin denize bıraktığı ve çaba harcamadan yeterince balık tuttuğu oltayı sabitlediğimiz yerden kaldırdım ve bu kaşlarımı çatmama neden oldu. Oltanın ucunda tek bir tane balık bile yoktu. Bir anlığına yengecin söyledikleri aklıma geldi ama kendi kendime *daha neler* dedim. Bugün akıntı epey kuvvetliydi, muhtemelen bu yüzden balıklar buraya kadar yanaşmıyordu.

Oltayı deniz fenerinin diğer ucuna götürüp yeniden denize fırlattım. Burada beklemek yerine yeniden içeriye girip pencerenin kenarına oturdum. Son on gündür yaptığım gibi görünen karayı ve neredeyse bildiğim tüm hayatımın geçtiği şehri seyrettim. Kış mevsiminde olduğumuz için limanda tek tük tekneler vardı ve kuvvetle sallandıklarını görebiliyordum. Buradan görünmese de kafamın içindeki hatıralar oranın ötesini de görmeme neden oluyordu. Ama oranın ötesi artık beni tanımıyordu. Diyara, asıl ait olduğum topraklara götürüldüğüm o gün bu insanlarla olan tüm bağlantım kesilmiş, burada tanıdığım herkesin, babamın ve büyükbabamın bile zihninden silinmiştim.

Daren'e karaya çıkalım deyip duruyordum ama oraya çıktığımızda nereye gideceğimizi bilmiyordum. Artık bana ait hiçbir şey olmayan evimize gitsem orada neye rastlayacaktım? Resimlerden bile silinmiştim. Ayrılırken babama seslenişim aklımda çınlayıp

durdu. Bana bir yabancıya bakar gibi bakan gözleri hâlâ anılarımda tazeydi. Bensiz nasıl bir hayat sürdürdüklerini merak ediyordum. Mutlu olduklarını umuyordum. İyi anlaştıklarını, kavga edip durmadıklarını. Hayatta olduklarını.

"Ulu vârisimiz eli boş dönmüş anlaşılan." Merdivenlerden indiğini duymamıştım, sesine dönmek yerine dışarıyı seyretmeye devam ettim. Gri bir resim tablosuna bakmak gibiydi. Kar taneleri denize düşüp eriyerek kayboluyordu. Sis, denizi ve gökyüzünü birleştirmişti. Tekneler küçük, silik birer nokta gibi görünüyordu. Sonsuzluğun ortasında bir biz kalmış gibi görünüyorduk.

"Akıntı var," diye mırıldandım. "Balıklar bile gelmiyor buraya." Kimse gelmiyor. Ne bir ses var ne de bir haber. Artık onları hissedemiyorum bile. Burada böyle kaldık. "Seninle zindana düştüğümüz zamanı hatırlıyor musun?" Öylesine sormuştum, elbette hatırlıyordu, yakın geçmişimizin eğlenceli anlarından biriydi. "Orada bile kendimi böyle tutsak hissetmemiştim."

"Neden hissetmemiştin?" diye sordu zaten cevabı bilir gibi kendinden emin, hızlı bir şekilde.

"Çıkabileceğimizi biliyordum." İkimize hatta üçümüze güveniyordum. Daren'e ve Şafak'a da o gün orada kendime güvendiğim kadar güveniyordum. Arın'a güveniyordum. Bizi geçseler onu geçemezlerdi. Her şeyi yapabiliriz sanıyordum. Her şeyin üstesinden gelebiliriz. Geldiğimizi de düşünüyordum.

"Cevabını aldın."

"Buradan çıkamayacağımızı düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Üzerimdeki kazağın kollarını avuç içlerime kadar çekiştirdim. Bunu ona mı kendime mi sordum emin değildim.

"Ben değil, sen söyledin." Şömineye birkaç tane daha odun attı, közü karıştırdığında ateş harlandı ve zemine doğru küller uçuştu. Sonra yanıma gelip gece mavisi gözlerini üzerime dikti. Gözlerinde ateşten ve yıldızlardan parçalar vardı. Ne kötü hava ne kötü ruh hali onun gözlerini değiştiriyordu. Gözleri sihrin kendisiydi. Onlara baktığımda okyanusun, gökyüzünün, alevlerin, sihrin eşsiz parıltısını ve canlılığını görebiliyordum. Neşeli bir yaz günü gibiydi.

"Gözlerin ne güzel," diye mırıldandım birdenbire. Bu onda nadiren gördüğüm mutlu gülümsemelerinden birine neden oldu.

"Seninkiler deli deli bakıyor." Sık sık ruhumu okuduğuna inandığım bakışları ağzından çıkanları tasdiklemiyordu.

"Beni delirttiğindendir!" Diğer tarafa dönüp yapay bir sitemle söylenerek gülüşüne eşlik ettim.

"Aklını başından aldığımı mı söylüyorsun?" Hemen yanıma yaslanıp kollarını göğsünde birbirine bağladı. Şimdi gözlerini kısmış yine benimle oynuyordu.

"Aklını alırım diyorum..."

"Sadece sen bir hayalbazı aklıyla tehdit edebilirsin." Doğal bir şekilde uzanıp saç tutamımı yakalayarak yüzüme doğru savuşturdu. Yüzümü hafifçe kırıştırdım.

Uzaktan bir geminin sesi dikkatimizi dağıttı. Gökyüzünde birkaç martı denize dalıp kafasını suyun içine sokup çıkardı. Daha ileride balıkçı tekneleri ağlarını toplamaya başladı.

"Kimse beni tanımayacak değil mi?" diye soludum biraz iç çekerek. Şehrin akıp giden manzarası aklımı bulandırıyordu. O telaşa, gündelik koşturma içindeki ne yapacağımı bildiğim sıradan halime özlem duyar olmuştum. Ne kadar kolay ve çoğunlukla eğlenceliydi. Tek derdim, buzdolabının üzerine asılacak alışveriş listesini yazmak, okula saatinde uyanmak, arkadaş buluşmalarına geç kaldığımda geçerli bahaneler uydurmak olduğunda...

"Tanımalarını mı istiyorsun?" Bir konuda hiçbir fikri olmadığı zamanlardaki nadiren duyabildiğim meraklı ses tonu tüm dikkatini bana verdiğini düşündürdü.

"O zaman onları bırakıp giderken vicdan azabı hissederdim." Başımı iki yana sallasam da dönüp ona bakmadım. "Böylesi daha iyi ama tuhaf. İki yaşama da ait olamıyorum." Sürekli birinden diğerine sürüklenip duruyorum. Ve her seferinde geride birilerini bırakıyorum.

"Çünkü gökyüzü kanını taşıyorsun." Ciddileşti ve kapalı olan havaya daha da kasvet çöktü. Gökyüzü kanı. Bu başımı kaldırıp bulutların bile geri çekildiği sisli gökyüzüne bakmama neden oldu. Eskiden sık sık gökyüzüne bakar, bazen teleskopla daha da yakınıma çekerdim yıldızları. Büyükbabam ve ben hep orada buradakinden daha sihirli bir yaşam olduğuna inanırdık. Gökyüzünün her şeye gücü yeterdi.

"Yıldızlara çıkabilir miyim dersin?"

"Belki de yıldızları aşağı indirirsin."

"Gökyüzü bozulur," diyerek itiraz ettim.

"Ya da gökyüzü yaşadığın yer olur."

Başımı çevirip ona baktım. Ses tonundaki bir şey beni ona döndürmüştü. Hep bir yanı hüzünlü olan gözleri gibi. Sanki bu sefer gözleriyle seslenmişti. Gözlerinde hep yıldızlar vardı, yanan yıldızlar. Oradan bana kanat çırpıyorlardı.

Kuyrukluyıldızlar.

Uzanıp içgüdüsel bir şekilde dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Hafifçe. Küçük, çok küçük bir öpücük. Şimdi gökyüzü ikimizin arasına bir ağırlık olarak çökmüştü. Geri çekilirken gözleri gözlerimdeydi.

"Bu ne içindi?" diye sordu buğulu gözleriyle. Yüzünde gökyüzünün tüm kasvetini dağıtacak bir aydınlanma yaşandı. Dudaklarının kenarından bir gülümseme çekiştiriyordu sanki.

"Bana tatlı yıldız ışığım dediğin için." Bana bakarken gözlerin alev alev değil, yıldızlar gibi ışıldadığı için.

Kaşlarını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi.

"Gidip balıkları kontrol edeyim, sanırım özür dilemem gereken bir yengeç var." Garipleşen havayı dağıtmak için kaçmayı seçmek bana yakışmıyordu belki ama bazen durmak işleri daha kötü hale getirirdi.

"Neler olduğunu sormalı mıyım?" Kaşlarını alnında büzerek başını eğdi.

"Baş edebilirim," diye başımı iki yana salladım. "Herhalde ederim." Çok emin değildim çünkü yengeçle nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum ama önce oltayı kontrol edip emin olsam iyi olacaktı.

"Nova," diye seslendi ben çıkmak üzereyken. Taş duvardan tutunup ona doğru döndüm. "Sakın yengeci de öpeyim deme. Isırır." Ellerini havaya kaldırıp parmaklarını kıskaç gibi eğip büktü.

"Bir deneyeyim." Yapmacık bir şekilde güldüm. "Belki prense falan dönüşür."

Masala yaptığım atıfı hemen anladı. Tüm masalları ezbere bildiğini sandım.

"Kurbağa o!" diye itiraz etti.

"Yine de şansımı deneyeceğim."

"Ben zaten bir prensim başka prens aramana gerek yok." O çaput gibi kıyafetlerin içinde bile tüm havasıyla göz kırptı.

"Şansımı deneyip öptüm ama maalesef." Üzgün bir şekilde dudağımı büktüm. "İblis iblistir!"

Bu onun kıkırdamasına neden oldu, o ses beni hemen yumuşattığı için yürümeye devam ettim. Bir yanım onunla bu anlardan dolayı da suçluluk hissediyordu. Çünkü bir yanım onunla bu anlara alışmanın ne kadar kolay olduğunu görmüştü. Ona ve onun anlarına kapılıp geride bıraktıklarımızı unutmak istemiyordum. Onunla oraya dönmek istiyor ve anlara orada sahip olmak istiyordum.

Deniz fenerinin etrafından dönüp yeniden oltayı kontrol ettim ama hiçbir hareketlilik yoktu. Derin bir iç çektim. Oltayı olduğu gibi bırakıp yeniden kayalıkların oraya yürüdüm ve dizlerimden destek alarak aşağıya doğru eğildim.

"Tatlı yengeç..." diye sayıklamaya koyuldum. "Oralarda mısın?" Gözlerim girintili çıkıntılı kayalıkların üzerindeki kara deliklerde dolandı ama çarpıp yüzüme sıçrayan dalgalardan başka hiçbir şey yoktu. "Zaten balık yemekten oldukça sıkılmıştık!" Dişlerimi sıkarak doğruldum. Bir yengece pabuç bırakacak değildim.

Ayağa kalkıp deniz havasını derin derin içime çektim. Rüzgâr öyle kuvvetliydi ki bu gecenin fırtınalı geçeceği ortadaydı. En azından yakacak bir yığın odunumuz vardı ve bazılarının tarihi geçmiş olsa da konserve yiyeceklere ve hazır paketli yemeklere de sahiptik.

Büyükbabam bu deniz fenerine çok uzun zaman bekçilik etmişti. Gelişen teknoloji ile birlikte gemiler fenere ihtiyaç duymuyordu ama büyükbabam yine de ne zaman kaçmak ya da ne zaman düşünmek istese dönüp dolaşıp bu fenere geliyordu. O yüzden küçük kilerinde uzun süre dayanacak hayati ihtiyaçlar mevcuttu. Ama sadece hayati ihtiyaçlar. Gereksinimler değildi.

Hava kararmaya başladığında içeriye döndüm. Küçük odanın soğuğu kırılmıştı, kapıyı kapattığımda bir sıcak hava dalgası bütün bedenimle temas ederek ne kadar üşüdüğümü hatırlattı. Ellerimi birbirine sürtüp ateşe doğru yanaştım. Şömine ateşinin üzerindeki demlikte su kaynıyordu.

Her zaman benden önce düşünüyor.

Gözlerimle onu aradım, ortalıkta görünmüyordu. İçerisi zaten çok küçüktü. İki kişilik bir koltuk, masa ve eski çelik bir dolaptan başka bir şey yoktu. Üst katta tek odalı bir başka bölme daha vardı. Oraya da bir yatak ve çelik bir dolap sıkıştırılmıştı. Tepede ise bekçilere rehberlik eden ışık kulesi vardı. Başta itiraz etse de yatakta o yatıyordu, çünkü o devasa cüssesi ile bu koltuğa sığması imkânsızdı. Ve sanırım ışık kulesini sevmişti. Nedenini sorgulamama gerek yoktu. O ışıklar lorduydu ve karanlıkla lanetlenmişti.

Şimdi ise kız, ejderhayı ışık kulesine hapsetmişti.

Onu o tepede ilk gördüğümde aklımdan geçen şey bu oldu. Onu önce bir karanlığa şimdi ise bir ışık kulesine hapsettiğim. Hangisi beni daha çok utandırıyordu bilmiyorum. Sadece, onu kaybetmemek için utanç, vicdan azabı ve yüzsüzlükle başa çıkmaya çalışıyordum.

"Buradasın," diye mırıldandım. "Ama aslında beni çoktan terk ettin. Benim için yine çok şey yaparsın. Beni korumak için her şeyi yaparsın ama sen benden vazgeçtin." Gözlerinin içinden bir şimşek çaktı. Kaşları ilk defa ciddiyetle kırıştı. Bunu tahmin etmiyordu. Bu kadarını akıl edeceğimi düşünmüyordu.

"Yoruldun çünkü. Hayatının senin değil benim olduğunu söyledin. Kimse buna razı olmazdı Daren. Bu kimseyi mutlu etmezdi. Zaman içinde o kadar bedel ödedin ki artık durduramadın. Artık benim için olmaktan çıktı, benim yüzümden olmaya başladı her şey. Sevgiden daha fazla olan şey buydu. Biri için intihar edersen birileri seni kurtarsa bile yine de ölürsün. Çünkü gözlerini açtığında aklına gelen ilk düşünce birini çok ama çok sevdiğinden kendini öldürmek istemen olur. Bunu anladığın anda artık onu sevemezsin."

"Aptal bir bağ yüzünden değil, sen istediğin için yanıma gelmeni istedim. Orada durup birilerinin seni sürekli ellerimin arasından almasını beklemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sence zevk uğruna mı bunu senden gizledim? Ne istediğini bilmiyordun bile. Sarayıma gelip kapımın önünde dikildin, tek derdin senden aldığım taşı geri almaktı. İçeriye girip Arın'ı ne kadar sevdiğinden bahsettin!"

Ne zaman onunla diyardaki son tartışmamızı hatırlasam içime keder doluyordu. Onun için çok zor olmuş olmalı diye düşünüyordum. Ve bu sırtımda müthiş bir ağırlığa neden oluyordu. Hayatım boyunca yaşadığım ağrıların sebebi bile oydu. Onun çektiği ıstıraptı. Onun benim uğruma ödediği bedellerdi. Ve tüm kalbimle buna değmek istiyordum. Öylesi bir sevgiye layık olmak. Eğer bu mümkünse.

Karanlık içeriye hücum ettiğinde duvarda asılı kandili yaktım. Masanın üzerine iki tane seramik kupa çıkardım. Hazır paket, hızlı çorbaları bardaklara döküp ateşin üzerinde fokurdayan kaynar suyu üstlerine ilave ettim. Hiç yoktan iyiydi. Hem garip bir şekilde seviyordum ben böyle bardaktan çorba içmeyi. Daren genellikle şikâyet etmiyordu. Ne yemeklerle ilgili, ne kıyafetlerle ilgili, ne de burada olmakla ilgili.

Ya bundan tamamen nefret ediyor ve ağzını açmıyordu.

Ya da beni gerçekten burada böyle bir hayat yaşamaya bile sesini çıkarmayacak kadar önemsiyor veya istiyordu.

Birkaç merdiven basamağını çıkıp kandili kenara bıraktım. Geri dönüp bardakları iki elime aldım ve loş ışığın altında yavaş yavaş yukarıya doğru tırmandım. Duvarların arasında sıkışıp kalmış gibi yukarıya dönen basamaklardan daha çok soğuk geliyordu ve tırmandıkça rüzgârın uğultusu artıyordu.

Işık kulesi deniz fenerinin en tepesindeydi. Tek kubbeli çatının altındaki bu daire şeklinde alanın etrafı taş korkuluklarla balkon gibi örülmüştü. Ortasında ışığı yansıtan devasa bir camdan fanus bulunuyordu. Ateş ve Işık Krallığı'nın Lordu o fanusa yaslanıp gökyüzünü seyretmeyi çok seviyordu.

"Sana sırtımı dönmüyorum. Sana nasıl sırtımı dönebilirim? Hayatım boyunca yaslandığım tek şey senin hayalindi."

Gözlerimi kırpıştırarak buz gibi havaya rağmen son basamaktan yukarıya, dışarıya çıktım.

"Biliyor musun," diye seslendim varlığımı belli etmek adına. "Bazen dalgalar bu fenerin boyunu da aşacak kadar yükselirmiş. Bazen öyle şiddetli fırtınalar olurmuş ki yiyecek almak için bile kimse fenerden çıkamazmış." Yanına gidip kupalardan birini ona uzattım. Küçük bir tebessümle avuçlarının arasına aldı. Yanına, ben de

onun gibi fanusa yaslandım ama buz gibiydi, irkilerek doğruldum. Bu onu güldürdü. Kolunu benim için açtı. Dudaklarımı birbirine bastırıp, koluna ve ona doğru yaslandım.

"Sonra ne olurmuş?" Bardağı dudaklarına götürüp çorbayı içti ve burnunu kırıştırdı. Dirseğimle kaburgalarını dürttüm.

"Aydınlatmada kullanılan mumları yiyorlarmış. O zamanlar mumlar hayvansal ya da bitkisel yağlardan yapıldığı için yenebiliyormuş. Böyle hayatta kalıyorlarmış. Çok çok çok eskiden." Sonra dönüp ona baktım. "Gerçi senden eski değildir herhalde, epey yaşlı olmalısın."

Gözlerini kısıp alttan alttan bana baktı. "Sen bir yıldızın içinde küflenirken ben bu harika bedenimi dinç ve canlı tutuyordum hanımefendi," dedi. Kendimi tutamadan kahkaha atmaya başladım, nerdeyse elimdeki bardağı döküyordum. Daren'in uzanıp elimi dengede tutması gerekti.

Gülümsemem başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda solmaya başladı. Bir sürü anı kaçırmışım, her şeyden geri kalmışım gibi hissediyordum. Ne zaman yıldızlara baksam yenilmiş hissediyordum artık. "Bir yıldızın içinde ya da bir ışık kulesinde..." Daha soğuk bir şekilde gülümsedim. "Ama ben hep saklanıyorum, haklısın, ruhumun küflenmesine şaşmamalı."

"Hiçbir şey yapmadan çok şey yapıyorsun," dedi o da benim gibi gökyüzüne dönerek. "O zaman da öyleydi, şimdi de öyle. Sadece orada bir yerde durarak hayatları kurtarıyorsun."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Dudaklarını büktü ve gerçekten içtenlikle, "Elbette," dedi.

"Zoruma gidiyor," diye hafifçe omuz silktim. "O zamanki yokluğumda şimdi orada olamayışımda." Biraz ısınmak için çorbadan içtim. "Gökyüzü bize haksızlık etmiş gibi hissediyorum."

"O halde hakkın olanı al," dedi basitçe.

"Zamanı geri alma sihri mi var?"

"Zamanla uzun vakit geçirdiğinde onun dilini çözmeye başlıyorsun," dedi bu defa ifadesiz bir şekilde. Sanki o dilini çözmüştü ama duyduklarından memnun değildi. "O vakit geldiğinde bir âna dönmek için zamanın geriye akması gerekmediğini anlıyorsun. Kimse kabullenmek istemez ama bazı yoklukların telafisi yapılır. Bu han-

şi anda çok olacağınla ilgili yalnızca. Çünkü önemli olan ne zaman orada olup olmadığın değil, şimdi nerede olacağındır. Şimdi nerede çok olacağın..."

Kaşlarımı çattım.

Şimdi sen yine benimlesin. Bense buradayım ama aklım orada. Şimdi sen benim yanımdasın yine. Bense burada dursam bile senin yanında değilim aslında.

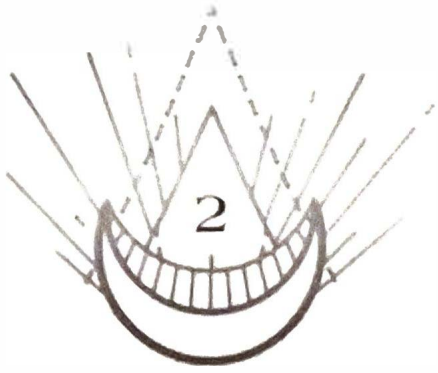
Başka bir yudum almadığım çorba soğudu. Parmaklarımı etrafına doladığım bardak soğudu. Parmaklarımın ucu buz gibi oldu.

O gece bir ışık kulesinde ejderhanın ne kadar yalnız olduğunu anladım.

Yokluğumu ne kadar çoğaltabileceğimi düşündüm. Ne kadar yanında kalmak yetecekti o yokluğu doldurmaya? Kocaman bir boşluktum onun hayatında. Kocaman bir boşluktum onun gökyüzünde. Kocaman, devasa bir boşluktum ben onunla.

O gece bir ışık kulesinde görünmeyen yıldızlara bakarak bir dilek tuttum, ejderhayı bir daha hiç yalnız bırakmamaya.

Ejderha ve Deniz Feneri

Kar taneleri camlarda buzlanmalara neden oluyordu ve soğuk zayıf çerçevelerden içeri sızmakta hiç zorluk çekmiyordu. Mevsimden ve deniz fenerinin kalın taş duvarlarından dolayı ışık içeride zayıftı. Üzerimdeki kat kat örtüyü boğazıma kadar çekip koltuğun sırtına iyice gömüldüm ama daha fazla uyuyamayacağımı biliyordum.

Elemental'den, ait olduğumuz topraklardan uzakta olmak günden güne bizi bedensel olarak etkiliyordu. Diyara uyum sağlamakta zorluk çektiğim günlerin geride kaldığını sanmıştım ama şimdi de bedenim burada sancı çekiyordu. Ve görünen o ki Ateş Lordu'na kıyasla Su Vârisi bu durumdan daha çok etkileniyordu. Lordlar ve vârisler büyüyü her şekilde kullanabiliyordu ama ustalıklarını krallıkların özlerinden alıyorlardı. Daren bana bunun matematiğini olabilecek en basit şekilde anlatmıştı. Lord ve vâris olmak buyurganlığı gerektiriyordu. Büyüyü evcil bir hayvan gibi eğitmen ve sözünü geçirmen gerekiyordu. Daren bu konuda açık ara öndeydi ki onunla kıyaslanabilecek bir seviyede değildim. Diyardan uzakta yapabildiğim tek şey suya hükmedebiliyor olmaktı ama yine de dört yanımı saran denize rağmen büyüm diyardaki kadar güçlü değildi. Hissedebildiğim tek şey buydu. Benim aksime Daren ateşi diyarda olduğu gibi parmak uçlarında çeviriyor, bu yüzden de soğukla ilgili bir sorun yaşamıyordu. Tek sorun büyüsünün takip edilebilir olmasıydı, ateş yakabilirdi ama bütün feneri sürekli sıcak tutması riskliydi. Çünkü büyü enerji yayar ve enerji görünürdür.

İçerisi iyiden iyiye soğuduğunda örtüyü omzuma alıp doğruldum. Şömine ateşine baktım, neredeyse sönmek üzereydi. En azından Daren'in de biraz uyuduğunu görmek daha iyi hissetmeme neden oldu. Ben karanlık çöktüğünde kanepede büyükbabamdan kalma parşömenleri okurken ya da onlara bir şeyler çizerken uyuyakalıyordum ama ne zaman uyansam onu hep etrafta dolaşırken buluyordum.

Ayaklarımı sarkıttım ve hafifçe esnedim. Kollarımı gererek ayağa kalktım. Miskin bir şekilde ayaklarımı sürükleyip şömine ateşini karıştırdım ve közlerin üzerine biraz daha odun attım. Demliğe yeni su ilave edip onu da kaynaması için ateşe bıraktıktan sonra kendime gelebilmek için buz gibi havaya, dışarıya çıktım.

Elemental'de olmayan tek şeye bakıyordum. Engin denize. Deniz kokusunu içime çekmek alışkanlık haline gelmişti. Yosun ve tuzla buram buram etrafımı saran bu kokunun diyarın havasında nasıl olacağını düşünüp duruyordum. Bu manzaranın Su Krallığı'nda nasıl göründüğünü hâlâ bilmemek canımı sıkıyordu.

Her şeyin üzerinden yıl geçtiğine inanmak güçtü. Bazen buradan, kendimi yabancı hissettiğim o topraklara sürüklenişim dünmüş gibi geliyordu. Bazen de sanki orada doğmuş büyümüş, yıllardır orada yaşamış gibi yoksunluk çekiyordum. Derinlerimi kazdıkça Elemental ağır basıyordu.

Gitgide görünmez bir hale gelse de aramızdaki bağ Arın'ı aklımdan çıkarmama izin vermiyordu. Ailemi geride bırakmışım gibi korkunç bir sızı buraya geldiğimizden beri göğsüme kazınmıştı. Daha hiç tanışmadığım halkımı merak ediyordum. Şimdi nereye yerleştiklerini, o kalabalığı hangi çatının altında topladığını... Tayga'yı, Adalia'yı, Şafak'ı, Sonay'ı ve Sina'yı merak ediyordum.

Ayzer'in aklından neler geçtiğini onun gözlerine bakarak onun dudaklarından duymak istiyordum. Tanrıçaların bana Arın'ı yok ettirmek istediğinden ve onların dönüşünün ikimizden birinin belki ikimizin de yok oluşu anlamına geldiğinden haberi yoktu. Yine de o gün ben kehanetten Arın'a bahsederken kapıda bizi dinlemiş olmalıydı. O gün duymuştu ve bundan bana bahsetmemişti. Bahsetmemiş ve arkamdan iş çevirmişti. Ona olan kırgınlığım onu merak et-

meme engel olmuyordu. Çok merak ediyordum. Şimdi iyi mi? Her şey onun için yolunda mı? Vicdan azabı çekiyor mu? Benim gibi dışlanmamasını ümit ediyordum. Arın'ın ya da Hava Krallığı'nın ona cephe almamış olmasını umut ediyordum. Çünkü ne olursa olsun bunu istemezdim.

Ben onun başına kötü bir şey gelmesini istemezdim.

Bir martının çığlığı beni düşüncelerimden kopardı. Fenerin dışındaki eskiden kalma çeşmeye gidip elimi yüzümü yıkayarak tam anlamıyla kendime geldim. Buz gibi soğuk tenimin nokta nokta kabarmasına neden olunca omuzlarımı kamburlaştırdım. Parmaklarımla saçlarımı düzeltmeye çalıştım ama birbirine girmiş tutamlar inatçıydı. Pes ederek dün oltayı bıraktığım yere baktım ve hareket ettiğini görünce gözlerimi kocaman açtım. Her adımımda ayağımdan çıkacak gibi sallanan botların izin verdiği ölçüde koşup, oltayı neredeyse düşmek üzereyken sapından yakaladım.

"Çek, daha hızlı çek." Yine bana bir seslendirmeyi anımsatan konuşmaları duyunca kaşlarımı çattım.

Resmen birileri oltayı çekiştirip duruyordu, sapını iki taşla yerde sıkıştırmama rağmen bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Daha sıkı kavrayıp kendime doğru iyice asılarak çektim. Bir ayağımı kenardaki taşlara yaslayarak destek aldım ve seslerin sahibini görebilmek için başımı aşağıya doğru eğdim ama hiçbir şey göremiyordum.

"Kim var orada?" Tahmin etmesi güç değildi ama yine de sordum. Bu tarafta kayalıkların üzeri yosun bağladığı ve midyelerle örtüldüğü için aralarına saklanmak daha kolaydı tabii.

"Biri geldi. Çeksene. Daha hızlı dedim sana. Yakalandık bile." Bir çizgi filmi anımsatan sesler yaramazlık yapmış bir çocuğu yakalamışım gibi başımı iki yana sallamama neden oldu.

"Size söylüyorum!" Dişlerimi sıkıp oltayı tekrar kendime doğru çekiştirdim. "Bırakın oltamı. Kimsiniz siz? Yüzünüzü gösterin. Aksi yengeç sen misin?"

"Anladı işte. Kaçalım hadi." Birkaç tane ses birbirine karıştı. Elimde hâlâ çekiştirilen olta durunca ben de var gücümle çekiştirmeyi bıraktım ve eğilerek daha dikkatli bakmaya koyuldum. "Çık dışarı, kızmayacağım," dedim. Ama ses gelmedi. "Özür dilemek is-

tiyordum zaten. Lütfen tatlı yengeç dışarı çık." Oltayı bırakıp dizlerimi yere yaslayarak aşağıda kalan kayalıklara doğru eğildim.

Tatlı dilim yine işe yaramış olacak ki kayalıkların üzerinde sesler çıkararak göründü.

"İşte buradasın!" dedim. "Utanmıyor musun vârisini aç bırakmaya. Bir de oltamı yürütecektin ha!" Rüzgâr yüzüme çarpmış, saçlarımı geriye savurmuştu. Yüzüm buz gibi soğuktan kaskatı kesilince gözlerimi kıstım.

"Beni kandırdın!" Kıskaçlarını geriye doğru sürüklemeye başladı. Şimdi kocaman kocaman bakan gözlerini görebiliyordum.

"Kandırmadım kandırmadım." Tekrar kayalıkların arasına girmemesi için hızlı hızlı konuştum. "Tamam özür dilerim. O balıklara ihtiyacım var. Bana yardım eder misin?" Yine tatlı tatlı gülümsedim. Bugün de balık yakalayamazsam Daren'in dilinden kurtulamazdım. Benim aksime o şikâyet etmese de hazır paketli yiyeceklerden nefret ediyordu. En azından bu kadarını yapmalıydım.

"Su bir şey anlatıyor," dedi yengeç garip bir tonlamayla. "Buradan gitmen gerekiyormuş."

"Ne?" Anlamayarak daha çok eğildim ama bu başımın dönmesine neden olmuştu. Eğildikçe yosun kokusuna midyelerin ağır kokusu da karışmaya başladı.

"Seni arayanlar varmış. Burada durmamalısın. Gitmen gerekiyor."

"Kim arıyormuş?" Rüzgârdan korunabilmek adına kollarımı etrafıma doladım ama içime kötü bir his çökmüştü. Tanrıçaların peşime düşeceğini biliyorduk, Daren bu yüzden sürekli tetikteydi.

"Soru soramam! Söyleneni duyarım."

"Tamam tamam..." dedim. Gerçekten aksiliği üzerindeydi. "Daren!" diye seslendim ismini uzata uzata bağırarak. Bu olay artık benim boyumu aşıyordu. Dönüp fenerin üst katındaki küçük pencere boşluğuna baktım. Bu mesafeden sesimi duyacak mıydı emin değildim ama çoğunlukla beni duyuyordu. Mırıldansam bile, ki bu çoğunlukla sinir bozucu oluyordu; çünkü bazen kendi kendime söyleniyordum ve sonra bunu benimle alay etmek için kullanıyordu.

"O da kim?" diye sordu yengeç. "Başkaları da mı var? Onlar da beni duyabilir mi?"

"Ben Su Vârisi'yim o yüzden duyuyorum seni akıllım. O duyamaz ama aslında duyabilir de. Emin değilim." Kendi kendime düşünerek kaşlarımı çattım. İkiz alevi olduğumuz için Daren ile bir bağımız vardı ama bu biraz karışıktı. Su onu tanıyordu, ateş benim ellerimde evcilleşiyordu ama sadece bu kadar biliyordum. Birbirimizin güçlerine ne kadar sahiptik emin değildim. Bu henüz konuşmaya hazır olmadığımız bir konuydu.

Deniz fenerinin açılan ve rüzgârın şiddetiyle çarpan kapı sesini duydum. Omzumun üzerinden bakınca Ateş Lordu'nun tüm heybetiyle bize doğru yürüdüğünü gördüm. İşte yine beni duymuştu.

Başımı iki yana salladım.

Burnumun ucu yine buz tutmuştu, kazağımın kolunu burnuma bastırıp yaklaşırken ona baktım. Bu derme çatma deniz fenerinin içinde elden düşme kıyafetler giyiyor ve rezil bir halde yaşıyorduk ama o hiçbir şekilde sırıtmıyordu. Tıpkı ateş gibi o da birçok şekle bürünebiliyordu.

"Balıklarla başın belada mı?" Keyifli bir ifadeyle iskelenin ucundan yanımıza yanaştı.

"Yengeç bir şey söylüyor." Eğildiğim yerden doğrulmadan başımı kaldırarak ona baktım. "Su bir şey anlatmış, beni arayanlar varmış, burada durmamalıymışım." Bu sözlerin onun için daha fazla anlam barındıracağını umuyordum. Ben yanlış giden bir şeyler olduğu dışında bir şey anlamamıştım. Su başka biriymiş gibi konuşuyordu yengeç ama benim bildiğim kadarıyla su, Arın'dı. Ve onun bana söyleyeceği tek şey bu olmazdı.

Daren bir bana bir yengece baktı.

"O kim?" diyordu yengeç hâlâ.

"Duydun mu, seni soruyor." Kaşlarımla Daren'e yengeci işaret ettim.

"Duymadım," diye açıklayınca içimden bazı soruların yanıtını almış oldum. Demek birbirimizin yapabildiği her şeyi yapamıyorduk. Oysa biraz ateşle biraz da insanların akıllarıyla oynamak eğlenceli olabilirdi. Gerçi akılla oynamak da ateşle oynamakla aynı şeydi bana kalırsa.

"Başka bir şey söylemiş mi?" diye sorarken ifadesi katı ve ciddiydi. Tahmin ettiğim ve umduğum gibi benim aklımdan geçenlerden çok farklı şeyler zihnini meşgul ediyordu. Her zaman öyleydi.

"Soru soramıyormuş," diye memnuniyetsiz bir şekilde yüzümü buruşturarak açıkladım. "Sadece söyleneni duyuyormuş. Başka bir şey duymamış." Bir yengece bir Daren'e bakıp konuşmak ve tercüme etmek çok normalmiş gibi başımı çevirip durdum.

"O halde karaya çıkmamız gerekiyor." Düşünceli bir şekilde etrafına baktı. Buradan karaya nasıl çıkacağımızı tartmaya çalışıyor olmalıydı. Nihayet. Ben de etrafta gözlerimi gezdirdim. Bizim bir tekneye ihtiyacımız vardı. "Şunlardan birini buraya kadar sürüklemen lazım," dedi, benim düşündüğümü düşünerek limandaki tekneleri işaret etti.

"Nasıl yapacağım?" Nihayet karaya çıkacağımız için memnundum ama bir tekne sürüklemenin ne anlama geldiğinden emin değildim.

"Su seni dinler," diye hatırlattı ya da güvence verdi, emin değildim.

"Öylece konuşayım mı yani?"

"Dokun, seslen, duy ve hisset." Çenesiyle bana bir şeyler öğretmekten keyif alarak denizi işaret etti. Sihirle ilgili her şey bu kelimelerle ilgiliydi bu yüzden ne demek istediğini anlamıştım. Pekâlâ, bunu yapabilirdim. Suyu kontrol etmeyi biliyordum. İnsan yaşamına ayak basmak beni sersemletmişti sadece. Akıntıyı buraya doğru yönlendirip teknenin sürüklenmesini sağlayabilirdim.

"Ama bağlılar, ipleri koparmak gerekiyor." Kendi içimde ihtimalleri değerlendirmeye koyuldum. Tersanenin limanına kadar yüzebilirsem işim daha kolay olurdu ama bu havada bu suya girmek ister miydim? Hayır. Belki de bu kutsal görevi asla üşümeyen Ateş Lordu'na verebilirdim.

Daren çenesiyle bu defa kayalıkların üzerindeki iri yengeci işaret etti. "Prensine söyle de seni bu deniz fenerinden kurtarsın."

Takılmasını görmezden geldim.

Elbette! Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bana yardım eder misin?" diye sordum yengece beklenti ve heyecanla. "O ipleri halledebilir misin?"

"Biraz yorulacağım ama ne yapalım," dedi yengeç.

"Aman lütfettin!"

"İstersen kendin kopar."

"Tamam tamam!" dedim yine dişlerimin arasından. "Teşekkür ederim tatlı yengeç. Hadi lütfen benim için ipleri kopar." Ben yengece sevimli olduğumu umarak ellerimle kıskaç işaretleri yaparken Daren yüzünü buruşturmuş bana bakıyordu. Parmaklarımı düzeltip ellerimi iki yanıma indirdim. Yengeç kayalıkların üzerinden denize doğru süzüldü. Suyun içinde ne kadar hızlı hareket ettiklerini bilmiyordum o yüzden beklemeye koyuldum.

"Bu ne anlama geliyor sence?" diye sordum Daren'e.

"Peşine düşeceklerini biliyorduk. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"On günün lafı olmaz diyordun." Kinayeyle ona doğru gözlerimi kıstım.

"Olmaz zaten. Ben ateşi söndüreyim, kapıyı kilitlerim. Sen tekneyi halledebilecek misin?" Artık acelesi varmış gibi görünüyordu. Her zaman benden daha çok şey biliyordu ve şimdi de yengecin söylediklerinden benden daha çok anlam çıkarmıştı ama her zaman bana her şey normalmiş gibi davranıyordu. Muhtemelen beni korkutmak ya da kaygılandırmak istemiyordu ama bu tutumu fena halde sinirimi bozuyordu.

"Sanırım," diye cevapladım yine de kendimi tutarak.

"Tamam. İçeriden almak istediğin bir şey var mı?"

"Mücevherlerimi cebine atıver! Dalga mı geçiyorsun, günlerdir sayende bu çaputları giyiniyorum. Sanki bir şeyim var da unutacağım." Ellerimle üzerimdeki eski püskü kıyafetleri çekiştirdim. Ciddi ciddi bana bunu sorduğuna inanamıyordum.

"Yanımda biraz değerli taş vardı, mücevher istediğini bilsem beynimi yeme diye seninle paylaşırdım." Küstahça yüzünü buruşturdu.

"İyi!" dedim. "Onlara ihtiyacımız olacak, cebine atıver."

"Hayhay."

O gittikten sonra gözümü limana çevirdim. Çok uzaktan da olsa tekneleri seyretmeye çalıştım. Dün sabah gördüğüm kâbusla yen-

gecin uyarısının bir ilgisi olup olamayacağı düşünceleri beynimi resmen ezmeye başladı. Tanrıçalar bir süredir en büyük endişem haline gelmişti. Kutsal kana sahip bu varlıkların tam olarak neyi arzuladıklarını bilmiyordum. Arın ile bir dertleri olduğu aşikârdı, öyle ki bana onu yok ettirmek ve benim onun yerine geçmemi istiyorlardı. Bu arzularının Arın'a, daha yeni uyanan halkımıza tekrar bir felaket yaşatmasından, kaçtığım için onlardan intikam alacağından endişe duyuyordum.

Dalgınlığıma son verdim. Faydası yok, bunları düşünüp durmanın faydası yok. Ellerimi şakaklarıma bastırdım. Şu âna odaklandım. İpin koparıldığını göremezdim ama bir süre sonra orta boy teknelerden biri açığa doğru sürüklenmeye başladı. Yengeç tahminimden daha iyi bir iş çıkarmıştı. Tersanedeki kimsenin fark etmemesini umarak kayalıkların üzerine doğru indim. Kaymamak için tutunmaya dikkat ediyordum ama dalganın her çarpışında buz gibi su üzerime sıçrıyor ve üşümeme neden oluyordu. Bir an önce karaya çıkmak istediğim için görmezden geldim, elimi suya dokunduracak kadar eğilip diğer elimle kayalığın sivri kenarını sıkıca kavradım. Gözlerimi kapattım ve önce ben suyu iliklerime kadar hissettim sonra onun beni tanıması için fısıldamaya başladım.

Onu bana getir.

Onu buraya getir.

Dalga iki metre kadar yükselerek daha hiddetli bir şekilde kayalıklara çarpıp titrememe neden oldu. Su ayaklarımdan beni içine doğru çekiştiriyordu. Gelgit iyice şiddetini artırdı.

Gözlerimi açtım, tekne bize doğru açıktan sürüklenmeye başladı. Rahatlayarak diğer elimle de kayaya tutunup kendimi hızlıca çektim. Yeniden yukarıya çıktığımda üstüm sırılsıklam olmuştu. Denize düşseydim de muhtemelen bu kadar ıslanırdım. Islak saçlarımı yüzümden üfleye üfleye diğer tarafta kalan iskeleye doğru yürümeye koyuldum. Daren yaklaştığında bana garip garip bakıyordu ama oralı olmadım. Alaycı yorumlarının hiç sırası değildi. Evet, Su Vârisi azıcık suyla baş edemiyordu falan filan...

Tersaneye ait liman deniz fenerine daha yakın olan bir kıyıdaydı ama bizim karşı tarafa, daha uzağa geçmemiz gerekiyordu. Bir an

önce o tekneyi yakalasak iyi olacaktı. İskeleye yeterince yanaştığında Daren uzanıp demirlerinde sallanan halatı yakaladı, iyice yaklaşması için halatın yardımıyla pek de zorlanmadan tekneyi çekti.

"Atla," dedi olağan bir sakinlikle. Bunu daha önce birçok kez yapmış gibi.

İskeleye çarpıp duran ve oldukça sallanan tekneden gözüm korksa da derin bir nefes aldım ve büyük bir adım atarak atladım. Dengemi sağlamam kolay olmadı ama bir yerden tutunarak ayakta kalmayı başardım. Daren, Elemental diyarının lordu Daren benim aksime rahatlıkla tekneye atlayıp bir an önce sancak tarafına geçti. Ama dümeni tutmamıza bile gerek kalmadan tekne yeniden gideceğimiz yöne doğru sürüklenmeye başladı. İkimiz de birbirimize baktık. Omuz silkerek sonunda deniz fenerinden çıkıyor olmamıza sevinmek için kendime izin verdim.

Deniz feneri hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir yere dönüşmüştü. Burası bana çocukluğumda suyun içinde kayboluşumu hatırlatırdı eskiden. Şimdi ise geride ne çok şeyi bırakıp kaçtığımı ve onu da yanımda bencilce sürüklediğimi hatırlatıyordu.

Bir kız ve bir ejderha deniz fenerine hapsedilmişti. Ama ejderha kızı değil, kız ejderhayı alıkoyuyordu. Daha önce kanatlarını kopardığı ejderhanın bu defa ateşini söndürmekten korkuyordu.

"Gidebileceğimiz bir yer geliyor mu aklına?" diye sordu Daren. Çok istekli olmasam da başımı salladım. Son birkaç gündür kalacak bir yer düşündüğüm zaman aklıma sadece orası geliyordu.

"Hâlâ duruyor mu ya da ne halde bilmiyorum ama bir yer var." Kaptan köşkünde bir yere yaslanıp kollarımı etrafıma doladım. Islak kıyafetlerimin içinde yarı titrememe ramak kalmıştı. Hava soğuktu ama denizin ortasında daha keskindi. Dokunduğum ahşap bile buz kesmiş haldeydi ve dahası havadan bile buz kokusu alıyordum.

"Gel buraya," dedi kollarını hafifçe açarak. Dudaklarımı büzdüm ama oyun oynayacak ya da itiraz edecek durumda değildim. Kenarlardan tutunarak ona doğru ilerledim, kendimi arasında küçüldüğüm kollarına bıraktım. Kollarını etrafıma doladığı anda sıcacık biz huzme beni içine çekti. Rahatlayarak gözlerimi kapattım.

Bir yere dönmüş gibi değil de bir yere varmışım gibi hissettiriyordu.

Ne zaman buna benzer bir an yaşasak aklıma geliyordu; kanatlarıyla da böyle sarabilirdi düşüncesi. Nasıl hissettirirdi düşüncesi. Ve onları benim için kaybettiği düşüncesiyle yaşadığım vicdan azabı.

Yine de bütün bunlara rağmen hâlâ bana sıkı sıkı sarılıyor.

Alnımı göğsüne bastırıp yavaş yavaş nefes aldım. Neredeyse iki haftalık perişanlığımıza rağmen ona özgü kokusu biraz bile azalmamıştı. Çok derin ve tarif edilmez bir hissi vardı. Yaz akşamlarında tatlı bir esintinin altında yavaş yavaş yanan odun kokusunu anımsatıyordu. Kokusu bir aromaya değil de bir hisse benziyordu.

"Berbat kokuyorum," diye burnumu kırıştırdım. Deniz tuzuna bulanmıştım. Ve biraz da balık gibiydim.

Burnunu saçlarımın arasına bastırdı. "Okyanus ve kül kokuyorsun."

Hafifçe geri çekilip, büyük bir merakla "Daren," dedim. Kollarının arasından çıkmadan başımı yukarıya doğru kaldırdım. "Gökyüzü nasıl kokuyordur?" Hemen ardından pot kırdığımı düşünerek dudaklarımı ısırdım. Aklıma yıldızlar gelmişti ama onun da bir zamanlar gökyüzünde süzüldüğünü düşünememiştim.

Yüzünde ona eski, güzel bir anı hatırlatan bir gülümseme yeşerdi.

"Mutlu bir an, gerçekleşmiş bir düş gibi." Bunu söyleyişinde bile sihir vardı. Beni öylesine ele geçirmişti ki dudaklarım hafifçe aralandı. İçime yıldızlar dolmuş gibi hissettim. Başımı yeniden göğsüne yaslayıp gülümsedim.

"Onlar his," dedim. "Koku değil. Ben nasıl koktuğunu merak ediyorum, nasıl hissettirdiğini değil."

"Aynı şey," dedi. Etrafıma daha sıkı sarılan kolları kalbimi sakinleştirdi.

"Nasıl aynı şeymiş?"

"Mutlu olduğun zaman denizyıldızı, her şey daha parlak hale gelir. Daha güzel, daha canlı görünür. Kokusunu alırsın. Algıların tamamıyla açık olur ve hiçbir şeyi kaçırmazsın. Ama mutsuzluk seni yaşama kör ve sağır bırakır." Saçlarımın üzerinde nefesini hissettim, şöminе ateşine ellerimi uzatmışım gibi tatlı bir sıcaklık üze-

rimde dolaştı. Kıyafetlerim ve saçlarım kurumuştu. Ama içimi ısıtan sözleri oldu.

Yeniden başımı kaldırdım ama artık gülümsemiyordum. "Yüz yıl boyunca sağır mıydın?" diye sordum. Çünkü yüz yıl boyunca mutsuz olduğunu biliyordum.

Bu soruyu sorduğum için şaşırmış olmalıydı, kirpiklerini kırpıştırdı. Ona böyle sorular sormazdım. Böyle sorulardan kaçınırdım. Ama sonsuza kadar kaçınamayacağımı biliyordum. Sadece doğru zamanı bekliyordum.

Öyle bir zaman varsa eğer.

"Öfkeli olduğum bir zaman oldu," diye düşünceli bir şekilde sanki o zamanlara gitmiş gibi bana değil, denize bakarak konuşmaya başladı. "Tamamıyla sarhoş olduğum bir zaman oldu. Nefret edip her şeyi ateşe verdiğim bir zaman oldu. Aylarca saraydan çıkmadığım, belki yerimden bile kıpırdamadığım bir zaman oldu. Aylarca saraya girmediğim, her güne başka bir yerde uyandığım ve nerede, kiminle olduğumu bilmediğim bir zaman oldu."

"Yaa..." dedim refleksle. Bakışları bana kayınca burnumu kırıştırdım. "Sanırım bir ejderha gibi o saraya hapsedildiğini düşünüyordum." Kendi kendime güldüm. "Nerede ve kiminle olduğunu bilmediğin zamanlar olduğu aklıma gelmemişti." Hafifçe gözlerimi kısmama güldü. Kollarını iki yanımdan omzumun üzerinden geçirerek boynumun arkasında ellerini birbirine kenetledi.

"On yılların içinde bir yerde beklemek bir ıstırap haline gelmişti. İnancımı yitirmiştim. Neyi beklediğimden bile emin değildim. Kendimi dışarıya attım ve sevecek birilerini aradım. Birlikte gülecek, eğlenebilecek, yalnızlığımı kırabilecek birilerini aradım. Başka boyutlara, diğer âlemlere, diyardan ama aslında saraydan olabildiğince uzağa gittim." Beni göz hapsine aldığından değil ama yine de kımıldayamadım. Bu kadarını hiç düşünmemiştim. Daha çok onun terk edilmiş Ateş Krallığı'nda Toprak Lordu'nun zalimliğinden kalanlarla yaşadığını sanıyordum.

"Ne yaparsam yapayım hiçbiri işe yaramadı. Gerçek olduğunu o zaman kabullendim." Ensemde birbirine kenetlediği elleri kıpırdandı, başparmağı hafifçe boynumu okşadığında ürperdim. "Çünkü yap-

tığım hiçbir şey ya da yanımda olan hiç kimse bilinmezi beklemek kadar bile iyi hissettirmedi."

Bilinmezi.

Duygularım bir çığ gibi içimde yuvarlanmaya başladı.

Kim olacağımı, nasıl biri olacağımı... Bunların hiçbirini bilmiyordu. O Su Krallığı'na ait olan bir ruhu kurtarmıştı, tekrar doğduğunda o ruhu kimin giyineceğinden habersizce. Ve benimle karşılaşmıştı. Su Krallığı'nın aklı beş karış havada vârisi ile. Gökyüzü önce beni ona iliklemişti sonra beni onun ulaşamayacağı yere saklamıştı. Bütün krallıklar olabilirdi ama en zorunda yeniden doğmuştum. Su Krallığı'nda doğan her zaman Su Krallığı'ndan olur. Su Krallığı birbirlerine bağlılıkları ve sadakatiyle tanınır. Su Krallığı sadece kendinden olanı bilir.

Ben yeniden doğmuştum. Yeniden doğmuştum ve en yakın dostuyla en büyük meselesi olmuştum.

"Bir şey soracağım ama..." dedim dudağımı ısırarak. Emin değildim, tamamıyla arada kalmıştım. Çünkü burada sadece ikimiz vardık ve biz ateş ve suyduk. En ufak bir terslik bile kıyametin fitilini ateşleyebilirdi. O yüzden küçük adımlarla ve mantıklı şekilde ilerlemeye çalışıyordum.

"Kafanda kuracağına sor," dedi çelişkilerimi anlamış gibi.

Omuzlarımı indirip kaldırdım. "Kızacağımdan ya da yargılayacağımdan değil ama Arın'ı döndürmeme bu yüzden mi karşı çıkmıştın? Ya da izimi bu yüzden mi almıştın?"

Bu onu sadece güldürdü ve beni biraz olsun rahatlattı.

"Şeytan bile kendisini sevmesi için hiç kimseyi zorlamaz, Nova." Mesafeli gülüşü daha resmi bir hâl aldı. "Hayır. Arın'ın dönmesini istemedim çünkü öyle bir hamle her zaman daha fazlasıyla gelir. Öyle oldu ve dahası da olacak. İzini aldım çünkü Amon seni mahvederdi ve onu öldürmenin bir yolunu bulamamıştım."

"Onu öldürecek miydin?" diye sordum dehşete düşmüş şekilde.

Rahatça "evet," dercesine omuz silkti.

"Arın'a olan hırsını senden çıkarmasına izin verdim. Senin örselenmen ona kendi zayıflıklarını unutturuyordu. Bunu bir gösteri haline getireceğini biliyordum. Seni doğrudan Sadakatsizlerin

arasına göndermek istemiştim ama olay çıkarıp durdun ve sonra birden Sina seninle ilgilenmeye başladı ve sonra sen Su Lordu'nu geri döndürdün..." Kaşlarını çatarak başını yine gökyüzüne çevirdi. "İki dakika rahat durmaz mısın sen?" diye mırıldandı yeniden bana baktığında. Sesinde sadece şefkat vardı.

Gülümsedim. "Cıks," dedim. "İkiz alevim bir şeytanmış, yaramazlık yapmak içimde bir yerlerde olmalı."

Yavaşça kulağıma doğru eğildi. "Cehennemde en çok neye kızarız biliyor musun?"

"Cıks," dedim yeniden.

"Ortak edilmediğimiz günahlara." Sıcacık nefesine karışan boğuk sesi boynumda kımıl kımıl bir his yarattı.

Kıkırdadım.

"Sanırım yanaştık." Göğsüne yasladığım elimi tutup bir anda beni kendi etrafımda döndürüp limanı gösterdi. Teknenin yavaşladığını fark etmemiştim ama dururken biraz sarsılmamıza neden oldu. Hâlâ inanamıyordum ama işte gelmiştik, tekne kıyıya yanaşmıştı. Bir daha buraya adım atabileceğimi sanmıyordum.

Dengemi kaybetmemek için çıkarken omuzlarımdan tutmaya devam etti. Bu defa önce o atladı. Halatı yeniden sıkıca bağladı. Benim hâlâ teknede olduğumu görünce ne bekliyorsun der gibi başını salladı.

Tutması için elimi bükerek öne doğru uzattım. Ya sabır der gibi güldü ama uzanıp elimden tutarak inmeme yardım etti.

"Teşekkür ederim, Lordum."

Etraf sakindi ve insanlar havanın soğukluğundan olsa gerek aceleciydi. Belli ki şanslı günümüzdeydik. Teşekkür etmek için gözlerim yengeci aradı ama ortalıkta görünmüyordu. Başımla işaret edip limandan çıkmak için çok iyi bildiğim yolu yürümeye koyuldum. Yollar hatırladığım gibiydi. Her şey hatırladığım gibiydi. Bu bana çok tuhaf hissettirdi. Elemental'de geçirdiğim zaman boyunca burayı çok sık düşünmüyor ya da özlem hissetmiyordum.

Sadece bildiğim bir yerdi ama ait olduğum yer değildi.

Anayola çıktığımızda artan insan kalabalığının içinde hızlı hızlı yürürken başımı hemen yanımda olan Ateş Lordu'na çevirdim ve

bir anda durumu idrak ettim. Yüzündeki ifade beni gafil avlamıştı. Kaşları hafifçe çatık ve sanki bir savaşa giriyormuş gibi yüzü emniyetliydi. Herkese ve her şeye dikkatlice bakıyor ve her an gelebilecek tehlikeyi arıyordu. Hali beni gülümsetince uzanıp elinden tuttum.

"Yolunu mu kaybettin Ateş Lordu?"

Önce parmaklarım sonra sorum onu hazırlıksız yakaladı. Nihayet yüzündeki kaygı dolu ifade silindi. Diğer eliyle alnını kaşıyarak daha yavaş ve daha sakin bir şekilde adımlarıma eşlik etmeye koyuldu. Üstümüze başımıza bakınca herkesin bize garip garip bakmasına şaşırmıyordum. Hava buz gibiydi, herkes sıcacık montlarına sarılıydı. Bense yanımda kişisel Ateş Lordum ile soğuktan hiç etkilenmeden yürüyordum.

"Seninle takılmak bir ejderhaya sahip olmak gibi," diye mırıldandım parmak uçlarımda yükselip kulağına doğru. Yine keyifle bana döndü. "Yanarsın..." Dişlerini göstererek güldü.

"Şş!" dedim ciddiyetle. "Ejderhalar konuşamaz!"

"Nereye gidiyoruz?"

"Bildiğim bir yer var." İçim gıcıklandı ama belli etmemek için yola odaklandım.

Liman boyunca yürüdük. Neyse ki gideceğimiz yere yürüyerek varabilirdik. Yine de sık sık etrafıma bakıyor ve eskiden tanıdığım bir yüzü görecek miyim diye aranıyordum. Onların beni tanımayacağını bilsem de bu kalbimin çok hızlı atmasına neden oluyordu. Büyükbabam, babam, eski arkadaşlarım. Komşularımız. Bu şehirde tanıdığım o kadar çok kişi vardı ki kimseye rastlamadan varmamız için gerçekten şanslı günümde olmalıydım.

"Hayalbaz numaralarına ihtiyacımız olacak," dedim caddeden hızlı hızlı sokağa girerken. "Normalde güvenlik beni tanıyordu ama artık tanımadığımı düşünüyorum. Yabancı kimseyi içeri almazlar." Yaklaştıkça gerilim artmaya başladı. Onun elini daha sıkı tuttuğumu başparmağı elimin üzerinde kıpırdanınca fark ettim. "Affedersin," diye mırıldanıp tutuşumu gevşettim.

"O kolay," dedi. "Sen iyi misin?"

Dikkatli gözlerinden kaçınarak sadece ileriye odaklandım.

"Sadece burada olmak garip." Gözlerim tanıdığım, bildiğim bi-

naların arasında dönüp dolaşıyordu. Akan trafikte. Arabalarda. Mağazalarda. Ve yanımızdan geçip giden onlarca farklı suratta. Herkes kendi halinde ve bir yere yetişme telaşı içindeydi. Ne kadar normal ve sıradan diye geçirdim içimden. Hiçbir şeyden haberleri yoktu. Birini durdurup Elemental'den bahsetsem efsaneleri bilenler bile anlattıklarıma inanmaz, deli saçması bulurdu.

"İşte burası," dedim sitenin giriş kapısına geldiğimizde. Daren bana dönüp başıyla onayladı ve önden geçmemi işaret etti. Bir şey yapmasını, belli olan bir şey yapmasını bekliyordum. Tılsımlı kelimeler olmasa da en azından bir durup gözlerini falan kapatır diye düşünmüştüm ama olağan bir şekilde devam etti.

Güvenlikten öylece geçtik, görevli dönüp bize bakmadı bile.

"Gerçekten kolaymış," dedim. Sırıttı. Blokların arasında yürürken de insanların bizi fark etmediğini fark ettim ve inanamayarak ona baktım. Bizi herkesten gizliyordu. Ama bir şey demedim. Benim nasıl aklıma gelmemişti ki? Her neyse, bu kesinlikle daha iyiydi çünkü kimseye laf anlatacak halim yoktu. Onca alfinden sonra insanlarla nasıl anlaşılacağını hatırlamıyor bile olabilirdim.

Rastgele katlardan birinin ziline basarken Daren ilginç bir şeye bakar gibi bakıyordu. Diyafondan seslendiklerinde cevap vermediğim için her seferinde başka bir daireyi denedim. Dördüncüde biri nihayet otomatik kapıyı açtı ve kendimizi içeriye atabildik. Asansörlere yürüyüp çağırma tuşuna bastım.

"Asansör," dedim iki elimi de kaldırıp işaret ederek. "Daren. Daren, Asansör." Gülmemek elde değildi. Dudaklarını birbirine bastırmış ters ters bana bakıyordu. Kapılar açılınca içeriye girdik. Sekizinci katın düğmesine bakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Asansör hareketlendiğinde yerinde rahatsızca kıpırdandı.

"Sizin sarayınızdaki korku tüneline benzemiyor ama biz faniler de böyle şeyler kullanıyoruz işte Lordum."

"Neyin ne olduğunu biliyorum," dedi aksi bir şekilde. "İnsanların yaşamını gayet iyi biliyoruz."

"Tabii," dedim bıyık altından. Biliyorlardı ama onları kullanmıyorlardı, bu yüzden bütün bunlar onun için yine de çok tuhaf ve yeniydi. Diyara ilk geldiğimde bana yaptıklarını anımsayınca daha çok gülesim geldi. İşte şimdi elime düşmüştü.

Asansörden inip koridor boyunca ilerledik ve nihayet yüzümün asılmasına neden olan kapının önünde durduk.

"Burası neresi?" diye sordu Daren. "İçeriye nasıl girmeyi planlıyoruz?" Meraklı gözlerine bakmadım. Kalbimin üzerine çöken ağrı birden bitkin hissetmeme neden olmuştu. Onu yanıtlamadan kapının yanında duran büyük saksıyı hafifçe yana kaydırdım. Bu rahatlama mıydı emin değildim ama anahtar hâlâ orada duruyordu. Bu bir anlığına garip geldi. Ev artık başkasına kiralanmış olabilirdi ve bir yabancının dairesine girecek olabilirdik. Anahtarı alıp dudaklarımı birbirine bastırarak kapıya kulağıma yasladım ama içeride ses olsa da muhtemelen duyamazdım. Öğle saatlerindeydik, dışarıda olmaları da muhtemeldi. Anahtarı kullanmadan önce zile basmayı akıl edebildim. İki kez çalıp yeterince beklediğime karar vererek anahtarı kilidin içinde çevirdim.

Açıldı.

Kimse kilidi değiştirmemişti.

İçeriye ilk ben adım attım. Bir anlığına etrafa baktım ve boğazımda bir yumruya neden oldu.

"Girebilirsin," diye sessizce mırıldandım içeriye doğru birkaç adım daha atarak. Ardımdan kapıyı kapattığını duydum. Hayatım boyunca ilk kez gözlerimde bir ağrı hissettim. Gördüklerim gözlerimi acıtıyordu.

"Burası neresi, Nova?"

Eşyalar aynıydı. Hiçbir şey değişmemişti. Aklımdaki haliyle olduğu gibi duruyordu. Derin bir soluk aldım. Bütün anılarımız yüzüme çarpmak için buradaydı.

"Burası, büyükbabamın dairelerinden biri." Elimle yüzümü kaşıdım. "Öğrenim hayatı boyunca kalabilmesi için Ayzer'e vermişti." Bizimle yaşaması için hepimiz çok ısrar etmiştik ama bunu kabul etmemişti. Cüzi bir kira karşılığında büyükbabam onu burada kalması konusunda ikna etmeyi başarmıştı. Ve işte her şey olduğu gibi duruyordu. Duvardaki resim çerçevelerine kadar. Birlikte olduğumuz ve çok mutlu olduğumuz o güzel günlerdeki gibi. Duvarın önünde dikilip şimdi çok eski zamanlarmış gibi gelen karelere baktım.

"Tam anlamıyla ne yaptığını bilmiyordu," dedi Daren. "İhanete uğramış gibi hissediyorsun ama bu bir ihanet değil."

"Biliyorum," dedim. Geçtiğimiz günler boyunca en çok düşündüğüm şey buydu. En çok düşündüğüm şey bizdik. İlmek'e girdiğim zaman ben de Tanrıçalarla bir anlaşma yapmıştım, ben de kendi çıkarlarım için onlarla işbirliği yapmıştım. Onun da kendi çıkarı için benzer bir anlaşma yapmasını anlayabiliyordum. Tanrıçaların asıl planından haberi yoktu. Bana Arın'ı yok ettirmek istediklerini bilmiyordu. Her zaman olduğu gibi doğru bildiğini yapmıştı. Ama bu defa bunu benden gizli yapmıştı. Bu defa beni de oyuna getirerek yapmıştı. Sadece bir vâris olsa ona kızmazdım. Ama biz birbirimiz için çok şeydik. O kadar çok şeydik ki.

"Bu tuhaf değil mi?" diye sordum düşüncelerimden sıyrılarak. "Buranın hâlâ duruyor olması, resim çerçevelerine kadar. Ayzer de tıpkı benim gibi unutulmuş olmalıydı burada."

"Başkalarının yaşamından izleriniz silindi," dedi. "Burada yaşam ya da başkaları yok."

Bu başka sorular ve başka düşünceler doğurdu. Ama onları ertelemeye karar verdim. "Her neyse," dedim. "Sen keyfine bak. Ben duş alacağım ve sonra yiyecek bir şeyler bulacağım." Çünkü burada durup etrafa bakmaya devam edersem hoşlanmadığım hisler beni ele geçirecekti. Bu tür hislerle yüzleşmeyi sevmiyordum. Kaçmak ya da geride bırakmak bana daha olağan geliyordu.

Yüzümdeki her şeyi okumaya çalışır gibi dikkatliydi ama nihayetinde başını salladı.

Daire, mutfakla bitişik küçük bir salon, banyo ve yatak odasından oluşuyordu. Burada onunla birlikte neredeyse haftada üç-dört gün kaldığım zamanlar oluyordu. Dolabının bir kısmında benim eşyalarım vardı, banyosunda benim kremlerim. Yatak odasına girdim ve buradaki sohbetlerimiz kulağıma doldu. Gülüşlerimiz. Ağlamalarımız. Masanın üzerinde tuhaf bir şekilde hâlâ canlı olan çiçeği ona ben vermiştim. Saksının içindeki toprağın nemli olduğunu görmek daha çok soru işareti yarattı. Ama yine de gözlerimin dolmasını engelleyemedim.

Kendimi tutarak dolaptan birkaç parça kıyafet alıp doğruca banyoya girdim. Banyo dolabından temiz havlu alıp suyu açtım. Duşa kabinin içine girip kendimi rahatlatmak için sıcak suyun altında gereğinden fazla kaldım. Sıcak su, şükürler olsun. Şampuan ve duş kremleri... Cennette gibi hissediyordum. Koku bütün banyoyu ele geçirdiğinde resmen mayıştım. Kaslarım çözüldüğünde ve hatta ellerim buruş buruş olduğunda nihayet suyun altından çıkıp giyinmeye koyuldum. En sevdiğim kot pantolonlarımdan birini ve kendimi daha iyi hissederim belki diye mavi, örgü kazağımı giyindim. Ayağıma çorapları geçirip önce havluyla sonra kurutma makinesiyle olabildiğince çabuk saçlarımı kuruttum. Ortalığı toparladıktan sonra odaya, yeniden onun yanına döndüm.

Küçük salona sığmıyor gibiydi. Buraya ait olmadığı her halinden belliydi. Pencereden dışarıyı seyrederken aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Ama daha da önemlisi ona böyle arkasından bakarken biçimli sırtındaki eksikliği artık fark ediyordum. Onlarla nasıl göründüğü gece uyurken aklımı kurcalıyordu. Gündüz aklımı kurcalıyordu. Günün her saatinde aklımı kurcalıyordu.

"Şu kıymetli taşlarından ver de gidip yiyecek ve sana daha az tuhaf görüneceğin kıyafetler alayım." Kolumu kaldırıp, avucumu ona doğru uzattım. Ağır ağır bana döndü, baştan aşağı üzerimdekilere baktı ve dünyanın bile aklını başından alacak şekilde gülümsedi.

"Ne güzelsin sen," dedi tatlı tatlı.

"Hep güzelim ben."

"Tek başına mı gideceksin?" diye sordu ben elimi birkaç kez açıp kapatınca.

"Evet. Görünür olma zamanım geldi, bana ne yapıyorsan çek üzerimden. Bu halde buralarda dolaşamazsın. Benim yanımda hiç dolaşamazsın." Hâlâ havada olan elimle onun üstünü başını işaret edip yüzümü buruşturdum.

"Yok ya." Tek kaşını kaldırdı.

"Öyle tabii." Üzerinde büyükbabamın balık tutarken giydiği yıpranmış pantolonlarından biri ve iplikleri gevşemiş, sünmüş çirkin bir kazak vardı. Ama tek başıma gitmek istememin asıl sebebi ikimizin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bilmemdi. Özel-

likle onun. Yanımda sürekli rol yapıyordu, dirayetli durmaya çalışıyordu ve her zamanki Ateş Lordu haliyle benden bir şey saklıyordu. Ona biraz kendisiyle zaman tanımam iyi olacaktı.

Diyardan gelirken üzerimizde olan giysileri koyduğumuz torbadan pantolonunun cebini kurcaladı ve küçük bir keseden neredeyse bir avuç kadar elmas bıraktı avcumun içine.

"Yeterli olur mu?"

"Dalga mı geçiyorsun." Kaşlarımı çattım ve küçük taşlardan bir tanesini alıp gerisini ona verdim. Taşı iki parmağımın arasına sıkıştırarak gözüme yanaştırdım. Parıl parıldı. "Bununla bile epey zengin oluruz." Hem de epey...

"Ne kadar sürer?"

"Ne ne kadar sürer?" Gözümü ışıldayan taştan alamıyordum. Daha önce böyle güzel bir şey görmemiştim. Işık taşın yüzeyinde onlarca şekle bürünüyordu ve döndürdükçe kırılıp parlamasına neden oluyordu.

"Dönmen ne kadar sürer?" diye tane tane kelimelere vurgu yaptı.

Kafamda bir hesap yapmaya çalıştım. Önce bu küçük taş parçasını bozdurmam gerekecekti. Sonra bir mağazaya girmem gerekiyordu. Ve yiyecek bir şeyler de almalıydım. "Bir saat kadar en fazla." Duvardaki saate baktım, 13.28'i gösteriyordu. "İşte, oradan bakabilirsin."

Duvara bakıp başını salladı. "Oyalanma," dedi. Rahatsızlığını açıkça görebiliyordum.

"Merak etmeyin Lordum, burada karşıma yamyamlar, çengeller ya da beni öldürmek isteyen tanrıçalar çıkacağını sanmıyorum."

"Sen yine de oyalanma." Ciddiyetini ve soğukluğunu korudu.

"Tamam tamam." Taşı kot pantolonumun cebine sıkıştırıp yanıma Ayzer'in sırt çantalarından birini alarak daireden çıktım. Şimdi bir cep telefonum olsa ve internete girebilsem çok iyi olurdu. Taşlarla ilgili çok şey bilmiyordum ama en azından seri numaraları olduğunu biliyordum. Bu yüzden şüphe uyandırmayacağım ve el altından satabileceğim bir yere gitmem gerekiyordu.

Site şehrin merkezinde olduğu için şanslıydım, her yere ulaşım için ideal lokasyondaydı. Cadde boyunca yürüyüp çok geçmeden

kapalı çarşıya varabildim. Pasajdan içeriye girdiğimde çok dikkatliydim. Beni sorgulamayacak ve işimi başıma dert açmadan çözecek birilerini gözüme kestirmeye çalıştım. Tam şu an Daren'in hayalbaz yetenekleri çok işime yarardı. Ya onu evde bırakarak hata etmiştim ya da ondan biraz uzaklaşınca gerilmeye başlamıştım. Sonunda düşünerek bir yere varamayacağıma karar kılıp dükkânlardan birine girdim.

"Merhaba," dedim vitrinin önünde duran orta yaşlı bir adama.

"Hoş geldiniz, nasıl yardımcı olabilirim?" Çoğunlukla altınların yer aldığı camekanlara bakıp ne diyeceğimi düşünmeye çalıştım. Külçe külçe altın olsa işim daha kolay olabilirdi.

"Kurtulmak istediğim bir taş var," dedim ve sonra seçtiğim kelime için kendime aferin dedim. Daha az dikkat çekemezdim. "Nişanlım, beni en yakın arkadaşımla aldatıp terk etti." Yüzüme üzgün bir ifade yerleştirdim. "Bütün ömrümü ona vermiştim." Adam kaşlarını çatınca, "Çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanıyorduk, bana böyle ihanet etmelerini sindiremiyorum," diye devam ettim.

"Çok üzgünüm hanımefendi," dedi anlamaya çalışırak. Ama daha çok ne saçmalıyor bu kız dercesine bakıyordu.

"Bana hediye ettiği şeyden kurtulmak istiyorum." Taşı kot pantolonumun cebinden çıkarıp camın üzerine bıraktım. Hareketlerim hızlı ve aniydi. "Bu düğün hediyesiydi. Özel bir yüzük yapmak için bana özel bir taş olacaktı. Aşağılık herif, çok zengindi ama sadakatsiz şerefsizin tekiymiş."

Adam bir bana bir camın üzerine bıraktığım taşa baktı. Gerilmeye başlamıştım ama gözlerimi sulandırmaya çalışarak rolüme devam ettim. Ben, "Yüzüğün tasarımını benim yapmamı istemişti, resim konusunda çok iyiyimdir, bana ve çizimlerime hayran olduğunu söylüyordu," diye anlatmaya devam ederken o gözüne taktığı bir şeyle taşı incelemeye koyuldu ve hayretle kaşlarını kaldırdı. Bir büyüteç olmalıydı.

Burnumu çekerek daha da abarttım. "Tek istediğim beni sevmesiydi. Onun da, servetinin de canı cehenneme!" Ellerimi gözlerime bastırdım ve derin, hızlı nefesler aldım.

"Hanımefendi bu tür bir taş..." Sanırım insanların ulaşamayacağı kadar kıymetli olduğunu anlayacak kadar işinde iyi birine denk gelmiştim.

"Biliyor musunuz," dedim taşa uzanarak. "Bunu denize atmalıyım. Evet. Hayır. Vazgeçtim. Kesinlikle ona ait hiçbir şey istemiyorum. Tıpkı kıyafetlerini, sinema biletlerimizi ve bana aldığı diğer aptal şeyleri fırlattığım gibi bunu da fırlatmalıyım." Taşı elime aldım. "Ondan geriye hiçbir şey istemiyorum."

"Bir dakika, bir dakika..." dedi bana doğru uzanarak. "Bu çok kıymetli bir taş. Size yaptıklarından sonra bunu hak etmiş." Yüzüne panik dolu bir tebessüm yerleştirdi. Taşı istiyordu, şükürler olsun.

Başımı iki yana salladım. "Onun pis parasını istemiyorum. Bunu gururuma yediremem. Burada ne işim var bilmiyorum. Gerçekten, özür dilerim." Çıkmak için arkamı döndüm. Belki biraz abartmış olabilirdim.

"O parayla kendinizi mutlu edecek birçok şey yapabilirsiniz aslında," diye seslendi. "Yaşadıklarınızın karşılığı olmaz tabii ama mutlu olmak hakkınız. Veya parayı bağışlayabilirsiniz, hayır işlemiş olursunuz."

"Olur mu gerçekten?" diye safça yeniden ona doğru döndüm. Çabasına gülmemek için kendimi tutmam gerekti.

"Denize atmaktan daha iyi. İşe yarar bir yerlere gitmiş olur." Hevesli ve artık heyecanlı görünüyordu. Böylesi bir taşı bu topraklarda hatta yeryüzünde bulmasının imkânı yoktu. Diyarın özel parıltılarına sahip nadide bir parçaydı.

"Sanırım bu kendimi daha iyi hissettirebilir," diye başımı salladım. "Ama hayır kurumlarına o pislik herifin pis parasını vermek..." yüzümü buruşturdum. "Bu doğru gelmiyor."

"Öyle düşünmeyin, sonuçta bu taş size hediye edilmiş. Size ait. Onunla istediğiniz her şeyi yapmaya hakkınız var."

"Çok değerli bir şey mi ki? Bunun da sahte olmasını beklemiyor değildim aslında. Her şeyi sahteymiş. Sevgisi. Onu o kadar sevdim ki, bunu hak edecek ne yapmış olabilirim?"

"Biraz müsaade ederseniz değerini anlamak için kontrol edeyim. Oturun lütfen, bir şey ikram edelim mi?" Bana dükkânın içindeki duvara sabitlenmiş ikili oturakları işaret ederken hem yan tarafındaki kapıya yürüyor hem de ellerini çok fazla kullanıyordu. "Arkadaşlar arka tarafta taşı incelesin."

"O gittiğinden beri boğazımdan bir yudum su bile geçmiyor. Bir ayda on kilo verdim. En yakın arkadaşımla!" Ben oturup anlatmaya ve ağlamaya devam ederken adam arka taraftan çağırdığı birine taşı verip hızlı olmasını fısıldıyordu.

"İnsanlar çok kötü gerçekten..." dedi. Rol yapma kabiliyetinde iyi olmadığı ortadaydı. Sözleri samimiyetsiz ve üstünkörüydü. Hikâyem gerçek olsaydı bu vurdumduymazlığı için incinebilirdim ama şu an umursayamazdım.

"Gelinliğim hazırdı. Kır düğünü istiyordum, tabii yazı bekleyecektik bunun için. En yakın arkadaşımla olmasa bu kadar üzülür müydüm bilmiyorum. Gözümün içine baka baka!"

"Ben biraz sonra geliyorum, size de bir bardak su getireyim." Gülümseyerek işaretparmağını kaldırarak izin istedi. Başımı salladım. Arka tarafa geçtiğinde kameralardan beni izliyor olabileceğini düşünerek başımı ellerimin arasına aldım ve ağlıyor numarama devam ettim. Gözyaşım akmıyordu ama yine de arada hıçkırıyormuş gibi yapıp acı çektiğimi göstermeye çalışıyordum. Ses tonum beni bile bir an için anlattığım hikâyeyi yaşadığıma inandırmıştı. Ki asla kimsenin yaşamasını istemeyeceğim bir hikâyeydi.

Adam yaklaşık yirmi dakika sonra yeniden geldiğinde çenemi avucuma yaslamış öylece boşluğu seyreden üzgün kızı oynuyordum. Bana ilk seslendiğinde cevap vermedim. İkincide daldığım yerden çıkmış gibi başımı salladım.

"Taşın değeri yirmi bin dolar kadar." Dudaklarında ince, inandırıcı olmayan bir tebessüm belirdi. İyi bir av yakalamışçasına gözleri parlıyordu.

"Öyle mi," dedim halsiz bir şekilde. "Epey çokmuş."

"Bu tür taşları satması zordur, pek alıcısı olmaz ama hikâyeniz beni derinden etkiledi. Biraz daha müsaade ederseniz arkadaşlarım parayı hazırlayıp getirecekler. Büyük bir meblağ olduğu için vaktinizi alıyorum." Tercümesi böyle bir parçayı bulamaz ve ederinden aşağıya satın aldığı için bir an önce kurtulmak istiyor. Eh, ben de tam olarak aynısını istiyordum.

"Sorun değil," dedim. "Peçete rica edebilir miyim?" Adam hevesle bana bir peçete uzattı.

"Daha fazla üzülmemeniz adına acele ediyoruz." Üçkâğıtçı herif. Hikâyeme inandığı yetmiyor gibi bir de beni aptal sanıyordu. Taşın gerçek değerinin çok altında bir fiyat söylemişti ama dikkat çekmemek için kabul etmek zorundaydım. İlk girdiğim dükkânda halledebildiğime seviniyordum.

Nihayetinde sırt çantama yerleştirdiğim dolarlarla dükkândan çıkmam neredeyse kırk dakikayı bulmuştu. Ama halledebildiğim için şikâyet etmedim. Pasajdan çıkmadan önce bir döviz bürosundan paranın bir kısmını çevirip yeniden caddeye çıktım. Yolun karşısına geçip cadde boyunca sıralanmış mağazalardan erkekler için olan büyük bir tanesine girdim. Babamın resmi kıyafetlerini buradan aldığımız için kaliteli bir yer olduğunu biliyordum.

Lordumuza da böylesi yakışırdı...

Askıların arasında dolanıp göz kararı tahminlerle birkaç tane kot pantolon, eşofman, tişört ve üşümediğini bilsem de ortalıkta dolanacaksak tuhaf görünmemesi için kazak ve kendini çok yabancı hissetmesin diye de deri ceket aldım. Büyük babamın denizci çizmelerini giydiğinde rahatsız edici olduğunu ve sıktığını söyleyip durmuştu. Kafadan bir tahmin yaparak bir çift siyah bağcıklı bot alıp kasaya gittim.

Evet, cidden epey pahalıydı. Paketleri elime alıp mağazadan çıktım. Çok güzel şeyler aldığım için yüzümde bir gülümseme vardı. Elemental'de benim için insan dolabı olan lordumuza biraz nezaket göstermek istiyordum.

Benim de onu düşündüğümü hissetsin istiyordum.

Almak istediğim başka şeyler de vardı ama iki saat olmuştu bile ve endişelendiğine şüphem yoktu. Bir yemek dükkânından hamburgerleri de paket yaptırdıktan sonra yoldan bir taksi çevirip evin yolunu tuttum. Elim kolum her yanım doluydu. Bunları yukarıya taşırken biraz zorlanacaktım ama paketlerin içindeki koku bile şimdiden guruldayan midemi mutlu etmişti. Siteye geldiğimizde artık görünür olduğum için güvenlikte sorun yaşayacağımı düşünüyordum ama kapı açıldı ve taksi içeriye kadar girebildi. Lordumuz detaylı çalışmıştı anlaşılan. Bloğun önünde taksiden indim, ücreti ödedim, paketleri ellerime sıkıştırarak asansöre kendimi attım.

Ayağımla dairenin kapısına vurduğum anda kapı açıldı.

"Neredesin sen!" Yüzü de sesi de kaskatıydı. Gözleri önce beni sonra başka birilerini ararcasına ardımdaki boşluğu süzüp durdu.

"Biraz yardım lütfen." Paketleri ona doğru salladım. Ters bakışları eşliğinde paketleri ellerimden aldı. "Sandığımdan uzun sürdü. Taşı paraya çevirmek kolay değil. Oynadığım hikâyeye inanamazsın. Adam gerçekten bana inan..."

Cümlemi bitirmeme izin vermedi. "Nova, neredeyse üç saat oldu!"

Yemek paketlerini tezgâhın üzerine bırakıp ona doğru döndüm.

"Affedersin," dedim. "Burada işlerin ne kadar uzayabildiğini unutmuşum. Üç yere girip çıkmak bile çok zaman alıyor. Çok kalabalıktı her yer. Ama neden bu kadar kızgınsın?"

Bir süre bana baktı ve şaşırmama neden oldu. Gözleri hem paketlerde dolaştı hem de benim yüzümde, tekrar tekrar. Bana doğruyu söylüyor muyum diye bakıyordu. Yüzünden açıkça bunu görebiliyordum. Neden yalan söyleyeceğimi düşünmüştü ki?

"Sorun ne Daren?" diye soludum anlamaya çabalayarak.

"Yok bir şey." Kanepeye oturup elini boynuna götürerek başını çevirdi. "Merak ettim sadece." İlk andaki panik ve hiddetini geriye çekti ama hâlâ rahatsız görünüyordu.

İhtimal vermiyordum ama yine de, "Seni bırakıp gittiğimi falan düşünmedin değil mi?" diye gülmeye çalıştım. Bunu düşünmesi için bir sebep yoktu ama endişeli ve çok gergin halinin de mantıklı bir açıklaması yoktu.

"Daren..." dedim sessizliğini sürdürünce.

"Tek başına gitmek için çok istekliydin," dedi kaşlarını çatıp. "Tek başına gitmek istedin." Mavi gözlerindeki bakış olduğum yere çivilenmeme neden oldu.

"Dalga geçiyor olmalısın," dedim inanamayarak. Gerçekten onu burada bırakıp tek başıma nereye gideceğimi düşünmüş olabilirdi ki? Hem de burada olma sebebi benken ve o gitmek istediğinde resmen olay çıkarmış ve engel olmuşken.

"Deniz fenerinde kaçıp durdun, sürekli karaya çıkalım istedin." İtham midemde buz gibi bir düğüme neden oldu. Kuşku hem sesin-

de hem gözlerinde açıkça okunuyordu. Parçaları bir araya getirmek beni sersemletti. Huysuzluğuma çok yanlış anlamlar yüklemişti.

"Yalnız kalmaya ihtiyacın olduğu için sana biraz zaman tanımak istedim." Samimiyetimin şaşkınlığımı örtmesini umdum. "Kafanda çok şey olduğunu biliyorum. Aptal değilim, anlıyorum Daren. Diyara dönmek istiyorsun. Benim başımı beklemekten daha önemli bir sürü işin var. Senin ne kadar önemli bir lord olduğunu biliyorum, özellikle de şu anda. İki krallığın yükü omuzlarına kaldı ve vârislerinden birini kaybettin diğerinin de ne yaptığını bilmiyoruz bile. Krallığın, halkın, dostların, hepsi orada ve sen burada hiçbir şey yapmadan benim başımı bekliyorsun. Bana belli etmemek için çaba gösteriyorsun. Kendini kasmadığın bir zaman vermek istedim sadece." Yavaş yavaş ve yumuşak tonda konuşmaya özen gösterdim. Günlerdir burada birlikteydik ama birbirimizi tamamen yanlış anladığımız ortadaydı. Ondan kaçtığımı ya da kaçmak istediğimi düşünmesi beni mahvetmişti. Ondan kaçınmamın tek sebebi yine tek başına dönmekten bahsetmesinden endişelenmemdi halbuki.

"Öncelikle," dedi daha makul bir tonla. "Ben çok uzun, çok uzun bir süre yalnızdım Nova. Benim yalnız kalmaya ihtiyacım yok. Ömrümün kalanında ihtiyacım olmayacağı kadar uzun süre yalnız kaldım. Özellikle senin tarafından yalnız bırakılmaya hiç ihtiyacım yok."

Bu sözleri kursağımda kaldı. İstesem de artık ne başımı ne gözlerimi başka bir yere çevirebilirdim.

"Ve ikinci olarak, söylediğin çoğu şeyde haklısın ama orada olsaydım aklım sende kalırdı ve orada olmamın hiçbir anlamı olmazdı."

Bir süre sonra derin bir nefes alabildim. Kendimi hareket etmeye zorladım. Yere bıraktığım paketleri kurcalamaya koyuldum. Bir şey arıyordum ama paketlerin içinde bulabileceğim bir şey değildi.

"Benim de," dedim yüzüne bakmadan. "Benim de aklım sende kalır, bu yüzden gitmene izin vermiyorum. Bu yüzden gitmene izin vermem." Onun için aldığım kıyafetlerden birkaç parçayı çıkarıp ona doğru uzattım. "Bak, bunları aldım. Denesene." Yavaşça gülümsedim. "Sonra sana en sevdiğim insan yemeğini yedireceğim. Ama çabuk ol yoksa seninkini de ben yerim."

"Bana Su Krallığı'nın renginde kıyafetler mi aldın?" Memnuniyetsiz bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Tamam, Ateş Krallığı renkleri de aldım. Al." Torbaların hepsini ona uzattım. "Çok bir şey almadım, sonra birlikte gider daha çok alışveriş yaparız diye düşündüm. Alacak çok şey var. Şimdilik bunlarla idare etsin lord kıçın. Banyo şurası."

Yüzüne keyifli bir ifade yayıldı. Paketleri elimden aldığında ben de güldüm. O banyoya giderken arkasından baktım ve yüz kaslarım sızladı. Burada ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum, tüm o zaman boyunca ne yapacağımızı da bilmiyordum. Bir an önce Arın'ın her şeyi yoluna koymasını diliyordum. Ve bu düşünce içimi başka şekilde sıkıştırıyordu. En kötüsü bilinmezlik, sorgulamalar ve düşüncelerle burada kalmamızdı. Tüm bunlar ikimizin de aklını mahvedecekti. Birbirimizle konuşamadığımız çok şey vardı. Konuşamazdık çünkü burada olmazdı, burada kendimizi tutmamız gerekiyordu ama o şeyler ortaya dökülmedikçe boşlukları dolduruyor ve yanlış anlamalara sürükleniyorduk.

Ayağa kalkıp paraların olduğu sırt çantasını dolaba yerleştirdim. Ortada duran paketleri olan tek yatak odasına götürdüm. Buzdolabının önünde duran iki kişilik masayı ortaya doğru çekiştirip üzerini sildim.

"Nova," diye seslendiğini duyunca yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünüp panikle banyo kapısına doğru koştum. Kapıyı tıklatıp "Ne oldu?" diye seslendim.

"Buraya gel."

Kapıyı açıp içeriye girdim. Bir an geri çıkacak gibi oldum ama "Bu saçmalık ne, su nasıl akıyor?" diye söyleniyordu. Üstü çıplaktı. Beline bir havlu sarmıştı. Sinirli bir şekilde duş başlığına bakıyordu. Yan dönüktü ve yüzü duvara bakıyordu. Neyse ki. Yoksa nasıl sersemlediğimi görür ve kırk yıl bununla alay ederdi. Kirpiklerimi kırpıştırarak yanına yaklaştım.

"Ne?" diye sordum algımın düzelmesi için zaman kazanmaya çalışarak.

Eliyle duş başlığını işaret etti. "Su. Akmıyor."

Su ve su ile ilgili her şey nedense onu öfkelendiriyordu. Nedense...

"Açtın mı ki?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Neyi açacağım, burada hiçbir şey yok." Çok dikkatli bir şekilde duvarla bakışıyor ve çok karmaşık bir problemi çözümlemek için gayret ediyordu.

"Ah siz yozlaşmış lord bozuntuları. Sürekli birileri kıçınızı toplamak zorunda değil mi?"

Yapay bir gülücükle bana dönüp işaretparmağını bana doğru salladı. "Hatırlatırım ben hizmetkârı olmayan bir sarayda kendi işimi kendim görerek yaşıyorum."

Daren'i öldür hakkını yeme. Doğru söylüyordu şimdi.

"Teknoloji epey ilerledi." Duvara sabitli dijital panele dokununca hafif bir ışık yandı. İşaretparmağımın ucunu renklenen dairenin üzerinde çevirerek suyun ısısını ayarlamaya koyuldum. "İşte bu kadar basit. Çocuklar bile yapıyor." Geriye çekildiğimde tam dibimde duruyordu. Omzumun üzerinden eğilmiş ne yaptığıma bakmaya çalıştığını anlamak için geç kaldım. Göğsüyle burun buruna geldim. Sıcaklık ondan mı geliyordu, sudan mı yoksa benden mi emin olamadım.

"Epey ilerlemiş," dedi memnuniyetsiz bir şekilde burnunu kırıştırarak. "Benim sarayımda banyo yapmak için bir şeylere dokunman gerekmez, düşünmen yeterli."

"Yesinler seni."

"Ne yapsınlar beni?" Bakışları bana döndü.

"Yesinler sarayını yani."

Gözlerini meraklı bir kuşkuyla kıstı. "Sen niye gözlerini kaçırıyorsun?"

"Niye sana bakacakmışım, bakmıyordum." Kollarımı göğsümde kavuşturup omuz silktim.

"Bakıyorsun demedim, aslında bakmadığından bahsediyordum." Şimdi sesinde bir ima vardı ve göz göze gelsek bakışlarında da o imalı mavi alevleri göreceğime gram şüphem yoktu.

Kabul et Nova, biraz hazırlıksız yakalandık.

Off.

"Pekâlâ. Çıplaksın. Yani neredeyse çıplaksın. Biraz dikkat dağıtıcı. Vücut mu çalışıyordun, cehennemde spor mu yapıyordun?"

Hızlı hızlı konuşunca nefesimi düzenlemeye çalıştım. Bembeyaz banyo ışığının altında bronz teniyle bir heykel gibi duruyordu. Üzerini çıkarırken saçları iyice dağılmıştı. Yüzünde gevşemiş, rahatlamış bir ifade vardı. Ve teni dokunmak isteyeceğim kadar pürüzsüz görünüyordu.

"Beğendin mi?" Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Utanmazca şöyle bir yandan yandan baktım. "Prensip olarak kimseyi nesneleştirmek istemem ama iyisin iyi."

Kıkır kıkır kıkırdadı.

"Sen de fena değilsin."

"Bunu neredeyse çıplak olan ben olduğum zaman tekrar konuşalım." Kendimi beğenmiş bir ifadeyle yapay bir şekilde güldüm.

"Seni vicdansız!" dedi. "Vaatler vaatler..." Başını haylaz bir şekilde salladı.

"Beni vicdansız tabii." Gülerek geriye doğru çekildim. "Acele et. Açım." Ben banyodan çıkarken arkamdan "Nova," diye seslendi. Kapıyı kapatmak üzereyken gözümü kırparak ne var anlamında başımı salladım.

Kendinden emin ve çok önemli bir cümlenin altını çizer gibi sahte bir resmiyet takındı. "Neredeyse çıplak olduğun zaman pek konuşmayız, bil diye söylüyorum."

"Aksi takdirde hayal kırıklığına uğrardım Lordum..." Ve tam kapıyı kapatırken ekledim. "Vaatler vaatler."

Yüzünün aldığı şekli bir süre aklımda taşıyacaktım.

Masaya oturup derin bir nefes aldım. Onunla olmak çok keyifliydi. Onun ekseninde kaldığım sürece aklıma hiçbir şey gelmiyordu çoğu zaman. İkimizin arasında ne vardı yıldızlar bilir ama birbirimizi oyalamaya yettiği kesindi. O eksenden çıktığım anda bir dolu düşünce üzerime saldırmak için hazır bekliyordu.

Krallık ne haldeydi. Daha yeni uyanan ve tanışmaya bile fırsat bulamadığım halkım vârisleri hakkında ne düşünüyordu? Belki de korkup kaçtığımı. Belki de yine onları yalnız bıraktığımı. Arın ne haldeydi? Sina... Ayzer şimdi ne yapıyordu? Aklımda son kalan görüntüsü bu küçük, sıcak öğrenci evinde yaşayacak birinin görüntüsü değildi.

Burası nasıl hiç bozulmadan bu şekilde kaldı, etrafta neden bir zerre toz yok, çiçekler nasıl canlı ve toprakları nemli merak ediyordum. Belki de büyükbabam buraya geliyordu ama bu çok saçma olurdu. Daha önce Amon beni evime götürmüştü ve orada bütün resimlerden çıktığımı görmüştüm. O evde bana ait hiçbir şey yoksa burada neden her şey yerli yerindeydi? Daren insanların yaşamından çıkarıldığımızı söylemişti. Burada başka kimse yaşamadığı için burası böyle kalmış olsa bile bu içerideki düzeni açıklamıyordu.

"Yoksa hâlâ beni ve muhteşem vücudumu mu düşünüyorsun?" Sesinde sadece sıcak suyun yaratabileceği bir gevşeme vardı. Acaba Ateş Lordları kaynar suda mı yıkanıyordu?

Başımı kaldırıp ona baktım. Elinde küçük bir havluyla saçlarını kuruluyordu. Çıplak gelmediğine şaşırmıştım. Kot pantolonlardan birini ve kırmızı tişörtü giyinmişti. İkisi de üzerinde çok iyi duruyordu. Islak ve dağınık kuzguni saçlarıyla dünyadaki tüm top modellerden daha iyi görünüyordu. Tartışmasız daha iyi.

Ve o benim ikiz alevimdi...

Yıldızlara yazılı; kalbimin dengi.

"Boşlukları dolduruyordum," dedim flörtöz bir gülücükle.

Güldü, masada karşıma oturdu. Torbanın içindeki yemek paketlerini çıkardım. Biraz soğumuştu ama idare ederdi. Paketleri ikimizin de önüne bırakıp bardaklara içeceklerimizi doldurdum.

"Bu ne?" diye sordu hamburger paketine bakarak.

"Hamburger."

"En çok bunu mu seviyorsun?" Eline alıp hışırdayan paketi evirip çevirdi ve burnuna yaklaştırıp hafifçe kokladı. Gülmemek elde değildi.

"Evet." Beni taklit edebilmesi için kendi burgerimi kutusundan çıkarıp peçeteyle tuttum ve ısırdım. Bir kedi gibi gözleri her hareketimi izliyordu. Ben ne yaptıysam aynısını taklit etti. İlk ısırığını alırken gözlerimi ondan ayırmadım. Çiğnedi ve yuttu, dudak büküp daha büyük bir ısırık aldı. Patateslerden bir tane alıp soslara batırmaya koyuldum. Yine beni taklit etti.

"Bu güzelmiş," dedi yoğurtlu sos için. Bir sonraki patatesini daha çok sosa buladı.

"Gel buraya gel." Neredeyse kahkaha attım. "Yaklaş yaklaş." Durup masanın üzerinde bana doğru eğildi. Peçeteyle ağzını sildim. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip güldü.

"Bayıldınız bakıyorum Lordum."

"İdare eder." Neredeyse yarısını bitirmişti bile!

Başımı iki yana sallayıp kendi yemeğime döndüm. Elemental yemekleri ile buradaki yemekler kıyaslanamazdı. Diyarda her şeyin gerçek anlamda sihirli bir lezzeti vardı ama bu hamburgerlerin içine her ne koyuyorlarsa bağımlılık yapıyordu. Patateslerinin yarısını benim yememe izin verdi. Paketleri toplamama yardım etti. Ben ikimiz için de kahve yaparken masaya yaslanıp beni seyretti. Fincanları alıp pencerenin önündeki "L" şeklindeki açık kahve rengi kanepeye oturduk.

Kahve kupasını da şöyle bir kokladı.

"Afrodizyaklı cehennem şarabına benzemez ama fena değildir." Soğuması için kendiminkini kenara bıraktım. Koltuk çok rahattı ve nihayet temizlenmiş olmak resmen üzerimdeki yükleri azaltmıştı. Saçlarımdan yüzüme çarpan koku beni mutlu ediyordu. Karnım doymuştu ki bu gerçekten çok önemliydi ve lezzetli bir kahve içiyordum. Ve favori lordlarımdan biri hemen yanımdaydı.

Ve buna teslim olup arkama bakmamak çok kolaydı.

"Orada neler oluyordur Daren?" diye sordum kendimi tutamayıp. "Neler olmuştur? Ne durumdadır herkes?" Bunları açık açık ya da detaylıca konuşmamıştık. Üstünkörü bahsetmiştik ve o bana sadece Arın baş edebilir demişti. Ama gerçekten olacakları öğrenmenin vakti gelmişti.

Kahveden bir yudum aldı. Yorum yapmadı.

"Tanrıçalar yönetimi ele almıştır," diye anlatmaya başladı. "Krallıkların etkisi bir hayli azalmış olmalı. Hava Krallığı muhtemelen her zaman yaptığı gibi uzlaşmacı bir tavır izlemiştir." Kinayeyle kaşlarını kaldırması gözümden kaçmadı. "Toprak Krallığı için Ayzer'in desteğine sahipler. Onlara kaybettikleri her şeyi geri vermiş olmalılar. Arın'ın Toprak Sarayı'na verdiği zararı onarmış olmalılar. Dağılan herkes yeniden bir araya toplanmıştır." Bu çok da önemli değil der gibi anlatıyordu. "Ateş Krallığı..." Derin bir iç

çekti. "Bundan emin değilim su baloncuğu. Muhtemelen isyan etmişlerdir. Muhtemelen çok öfkelilerdir. Daha önce bu kadar sahipsiz kalan bir krallık olmadı diyarda."

"Çok üzgünüm." O kadar utandım ve mahcup oldum ki bacaklarımı altıma alıp koltukta bile kendi içime kıvrıldım. Daha önce de Ateş Krallığı benim yüzümden aynı şeyleri yaşamıştı.

"Şafak tarihteki en iyi muhafızlardan biri," dedi. "Eminim elinden gelenin de fazlasını yapıyordur." Bunu gerçekten inanarak söylemesi beni rahatlatır sanıyordu belki ama öyle hissetmemiştim. İkimizin de bir an önce bu yüklerden kurtulmasını istiyordum.

"Peki ya..." Yutkundum. Ne soracağımı anladı ve ben devam etmeden cevapladı. "Arın teslim olmaz. Uzlaşmaz. Boyun eğmez." Bunu söylerken seçtiği kelimelerden emindi ama sanki onu rahatsız eden bir şeyler de vardı.

"Ve?" diye devam etmesini bekledim.

"Tanrıçalar Amon gibi düşünmez. Amon su olmasa da olur diyerek krallığı yerle bir etmişti. Ama Tanrıçalar öze saygı duyar ve sonsuz bağlılık besler. Su Krallığı vazgeçemeyecekleri dört krallıktan biri. Arın'ı yok edip yerine geçirecek birini bulmadıkları sürece baş ağrıtmak dışında bir şey yapmazlar." Bu söylediğine nedense tam olarak inanmamıştım. Bir şeyleri hafiflettiğini düşündüm çünkü bu hali bile yeterince acı çekmeme neden oldu.

"Peki ne olacak?" diye sorularımı hazır konuşuyorken ardı ardına sıraladım. Her zaman bu kadar açık bir şekilde anlatmıyordu ki şu an bile sakladığı çok şey olduğuna emindim.

"Tanrıçalar ya da Arın geri adım atana kadar bir çekişme yaşanacak. Uzlaşmak zorundalar, daha bağlayıcı anlaşma koşullarında Tanrıçalara geri çekilmelerini teklif edecektir. Bu biraz zaman alacak."

"Anlaşmaya çalışmak yerine onlara saldırırsa?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Zannetmiyorum." Kahveden bir yudum daha alıp gözlerini öylece boş duvara dikti. Gözlerinde ürkütücü bir şey vardı. "Anlaşma yapmadığı taktirde Tanrıçaları öldürmesi gerekiyor ama onları öldüremez." Buz gibi çıktı sesi. Anlamak için biraz düşünmem gerekti. Tanrıçalar öldürülemezdi sadece kendi varlık-

larına son verebilirlerdi. İntihar edebilirlerdi. Ne tür bir delilik onları kendilerini yok etmeye itebilirdi ki.

Ne tür bir delilik...

"Orada neler olduğunu öğrenmemizin bir yolu yok mu? Ben onun vârisiyim, onu hissedebiliyordum ama şimdi hissedemiyorum." Buraya döndüğümüz anda bir sürü şey teker teker kopmuştu. Alfinler iplerle diyara ilmekli yaşarlar. Lorduma, naguelime, krallığıma, halkıma, diyara olan bağım hepsi tek tek kopmuştu ve geriye delik deşik yanıcı izler bırakmışlardı. Arın ile aramızdaki bağ en kötüsüydü çünkü en güçlüsüydü. İçime dönüp onları hissedememekten nefret etmiştim. Ve hepsi çok yavaşça gitmişti.

"Buna engel olmak için ikimiz de bir dolu tılsım yaptık." Arın ve kendisinden bahsediyordu. "Seni oradan çıkarmadım Nova, seni oradan koparmak zorunda kaldım. Bu defa kandırmaya çalıştığım Amon değil, Tanrıçalar. İlahi bir güç." Bana baktı ve bunun ne anlama geldiğini, ne kadar ciddi olduğunu anlamamı bekledi.

"Tılsımlar senin için de mi yapıldı?"

"Kısmen," dedi yarım ağızla. "Ama orada bir vârisim de naguelim de yok. Bağ kurabileceğim hiçbir şey yok." İsteksiz bir şekilde başını çevirip yeniden önüne döndü. Çünkü halkı da ona bağlı değildi. Ben hiç tanışmamış olmama rağmen ilk uyandıklarında ve hatta buraya geldiğimiz ilk günlerde bir Su Krallığı'nı dalga dalga içimde hissedebiliyordum.

"Ama ben varım değil mi, benimle bağ kurabilirsin."

"Tabii," dedi yarım ağız gülerek parmağının iç kısmını gösterdi. "Benim için yaptığın minik tılsımı nasıl unutabilirim." Ona yaptığım ilk ve tek tılsımdı. Başını derde sokarsan bir su damlasına adımı seslen demiştim.

Güldüm.

"Minik ama etkili bir tılsım."

"Öyle." Kendi kendine gülümsedi.

"Peki her şey yolunda giderse bizi nasıl bulacaklar?"

"O senin lordun," dedi can sıkıcı bir tonlamayla. "İstediği zaman seni bulur."

"O zaman Ayzer de seni mi bulur?"

"Zor ama imkânsız değil." Bir şeyleri tartarcasına başını bir o yana bir bu yana eğmişti. "Ama Ayzer'in beni bulmak isteyeceğini sanmam."

"Neden?"

Başını bana çevirdi. Dikkatlice gözlerime baktı. Bir şey söyleyecekti ama yeniden önüne döndü. "Tek başına hükümdar olmak istiyor," dedi. Ama içgüdülerim bana başka bir şey söylemek üzere olduğunu fısıldıyordu. Yine içgüdülerim bana bunu kurcalamamam gerektiğini söyledi. Her şey çok hassas bir terazideydi.

"O halde belirsiz bir zaman boyunca burada mıyız?" Netleştirmek adına sormuştum ama cevabı biliyordum. Pencereden dışarıya, bulutlarla donatılmış gökyüzüne baktım.

"Buradayız."

"Daren," dedim aniden. "Ayzer benim nerede yaşadığımı biliyor. Benimle ilgili her şeyi biliyor. Eğer peşime düşeceklerse beni ilk burada arayacaklardır." O kadar ileriye gider miydi bilmiyordum ama artık her şeyi beklemek zorundaydım.

"Ah su baloncuğu ah..." dedi. Kanepede aşağıya doğru kayarak ayaklarını sehpanın üzerinde birbirine attı. Önce boynunu gerdi sonra başını çok yorgunmuş gibi omzuma yasladı. "Bilmiyor, hafızası bomboş."

"Beni mi sildin aklından?" Her iki duruma da şaşırmıştım. Bana yaklaşırken hep dikkatli oluyor ve temas edinmekten özellikle uzak duruyordu.

Ama yaptığı şey...

"Seni bulabileceği yerleri sildim."

"Ah." Anlamış gibi dudaklarımı araladım. Buna hazırlıksız yakalandığım ortadaydı. Birisinin beni bu kadar düşünmesi hâlâ garipti.

"Yaa..."

"Ama Tanrıçalar onun aklını düzeltemez mi?" Hayalbaz yeteneklerini Daren'e tanrıçalar vermişti bu yüzden bunun mümkün olabileceğini düşünüyordum.

"Hayır, onu yapamazlar. Ayzer'in seni ele vereceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Sen de düşünmüşsün ki silmişsin." Yüzünü göremiyordum, ifadesini merak etsem de kımıldamadan durmaya özen gösterdim. Çünkü bana yaslanabilmesini istiyordum ve bundan korkmamasını istiyordum.

"Ben seni riske atmam. Ama senin aksine ele vereceğini sanmıyorum. İlmek'ten seni çıkarmak için savaşan tek kişi oydu."

"Bilmez miyim..." diye söylenerek dizimle kaburgasını dürttüm. "Kapıdan bile uğramadın."

Sessiz kaldı ve bu gizemi de benim için aydınlatmayacağını anladım. Ona bu konuyu ve dalga meselesini sormak zorundaydım ama burada olmazdı, şimdi değildi. Bir süre daha üzeri örtülü kalması gereken konulardı bunlar. Ama bir gün o örtüyü kaldıracaktık ve o zaman birbirimize soracak çok hesabımız vardı.

"Artık kimin neler yapabileceğini bilmiyorum ben," dedim biraz incinmiş kısık bir sesle.

"Herkes şeytanı oynuyor değil mi? Çok sıkıcı oldu bu işler."

Alaycılık ikimizin de güvenli alanıydı. Bu ikimizin konuştuğu ve çok iyi bildiği bir dildi. Ve anlaşabildiğimiz dildi.

"Zevzek."

Güldü.

Sessiz geçen uzun bir dakikanın ardından belki huzur belki rahatlama belki de nihayet birkaç sorunun cevabını almak ve karşımda bana dik dik bakan gökyüzü aklımı bulandırdı.

"Daren," dedim yeniden.

"Hım?"

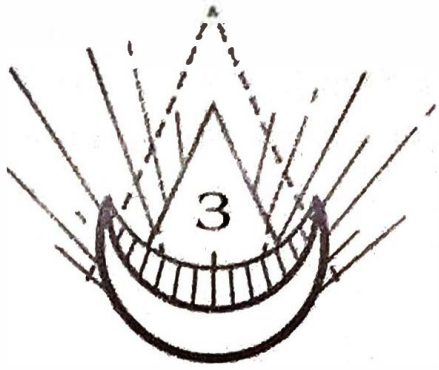
"Gerçekten yolu bana gösterir misin?"

"Gerçekten yolu sana gösteririm."

Ben de başımı onun başının üzerine yasladım. Belki hataydı ama ona inandım. Çünkü ilk kez gerçek anlamda yolu bilmiyordum.

Dönüş yolunu bilmiyordum.

Yıldız ve Kar Taneleri

Daren salona girdiğinde ben kanepedeki yatağımı toplamış, üzerimi giyinmiş saçlarımı bir şekle sokmaya çalışıyordum. Kapı eşiğine yaslandı ve saçlarımla mücadelemi seyretmeye koyuldu. Küçük aynaya bakarak saçlarımı bir krem yardımıyla çözdüm ve güzelce şekil verdim. Yüzüme kendimi daha iyi hissedebilmek ve belki biraz da oyalanabilmek adına –çünkü beni seyretmesi hoşuma gidiyordu– makyaj yapmaya koyuldum. Uykusuzluktan ve yorgunluktan çöken gözaltlarımı kapattım. Kirpiklerimi dalgalandırdım. Yanaklarımı renklendirdim ve elmalı nemlendiriciyi dudaklarıma yedirirken ona döndüm.

"Nasıl uyudun?" diye sordum. Nemlendiriciyi yaymaya devam ederken gözleri tam da dudaklarımdaydı.

"Melekler gibi." Yaslandığı yerden doğrulup aheste aheste gülümsedi. Onun sarayında kaldığım ilk gece bana sorduğunda verdiğim cevaptı bu. Beni de gülümsetti.

Hiçbir şeyi de unutmaz...

"Bize kahvaltı hazırladım." Oturduğum yerden kalkarak mutfaktaki küçük masayı işaret ettim. Salon o kadar küçüktü ki bir yere varmak için hareket etmeme gerek kalmıyordu, dönmem yeterliydi.

Daren'i giydiklerimi incelerken yakaladım. Yüzünde hayran kalmış ifadesi yoktu. Yanlış bir şey mi yaptım diye ben de başımı eğip üzerimdekilere baktım. Dümdüz siyah bir tayt ve geniş ama yumuşacık mavi renk bir sweatshirt giyinmiştim. "Beğenmedin mi?" diye sordum. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Buraya çok kolay uyum sağlıyorsun," diye yanıtladı iç çekerek. "Çamurlu elbiselerin aklıma geldi. O zaman da tatlı görünüyordun." Döndü ve masaya doğru birkaç adım atıp bu defa masanın üzerindekilere bakmaya başladı. Sabah erken uyanınca sitenin içindeki markete gidip biraz alışveriş yapmıştım.

"Ben her zaman tatlıyımdır." Sweatshirt'ümü öylesine düzeltim. Açık bir buz mavisi rengindeydi ve tenime dokunan yumuşak dokusuna da bayılıyordum. Ve gözlerimle de çok güzel bir ahenk yakalıyordu.

Masanın iki ucundaki sandalyelere oturduk. Tabağına bir şeyler alırken gülümsemeye devam etti. Evet, ben kolay uyum sağlıyordum çünkü burası bildiğim bir yerdi. Yaşamımın çoğu zaten burada geçmişti. Ama o da şaşırtıcı bir şekilde uyum sağlıyordu. Benim diyara ilk gittiğim zamanla kıyaslandığında epey iyi idare ettiğini söyleyebilirdim. Ben resmen aklımı kaçırmıştım. Lafın gelişi yani...

"Tek başına dışarıya mı çıktın?" Portakal suyundan içerken bu soruyu öylesine sormuyordu. Sesindeki sitemi yakalamam zor olmadı çünkü saklama zahmetine girmedi.

"Çok erken uyandım ve sadece sitenin içinde olan markete gittim." Gözlerimi tabağımdan ayırmadım çünkü Daren'in bu fazla dikkatli haline henüz alışabilmiş değildim. Diyarda o da benim gibiydi, aklı beş karış havada ve hiçbir şeyi öyle didiklemezdi. Ama burada diken üzerindeydi ve beni kaktüs üzerinde tutuyordu. Bilmediği bir yer olduğu için anlıyordum ama ben de pek sabırlı biri değildim ki...

"Site?" diye sorguladı.

İşaretparmağımı havaya kaldırıp kendi etrafında döndürdüm. "Bu gördüğün bloklar yani. Belli bir alanın içinde olduğu zaman onlara site diyoruz. Dışarıya çıkmış sayılmam o yüzden." Kendi portakal suyumu makyaj yaptığım yerde bıraktığımı fark ettim ve çaktırmamaya çalışarak doğal bir şekilde uzanıp onun bardağını aldım. Zaten küçük bir masa olduğu için fark etmez sanıyordum.

Sanıyordum.

Gördü ama üzerinde durmadı.

"Evden çıktıysan dışarıya çıkmış sayılırsın." Kaşlarını kaldırarak gözlerini tabağa çevirdi ve beni suçluymuşum gibi hissettirmeyi başardı.

Çatalımı ona doğru kaldırdım. "Ejderhanın tutsağı olduğumu düşünmeye başlamama şu kadarcık kaldı, Lord!"

Sahte sitemim onu eğlendirdi. "Dikkatli olmalıyız," dedi. Klasik kahvaltılıklardan tabağını doldurdu ve yemeye başladı. Ben de kendi tabağıma odaklandım. Dilimlenmiş ekmeklere reçel sürerek biraz peynir yedim. Hiç fena değillerdi.

"Beni alıp zorla diyara götüreceklerini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Sesi karanlık ve tutuktu. Kelimeyi telaffuz etmek istemediği ortadaydı. Ciddi Daren hiç eğlenceli değildi.

"Sonra ne yaparlar?"

Konuşmadan önce çok kısa bir anlığına duraksadı. "Aklımdan uzak tutmaya çalıştığım düşünceler verme bana, Nova."

"Anlamadım." Tekrar portakal suyunu içtim ve neredeyse çoğunu bitirdim.

Çatalı ve bıçağı tabağın kenarına bırakıp peçeteyle ağzını sildi. Doğal ve içgüdüsel bir şekilde çay fincanını eline aldı. "İhtimaller," dedi gözlerini bana çevirip. "Sadece ihtimalleri düşünmek bile canımı sıkıyor. Ve bir Ateş Lordu'nun canı sıkıldığında orada olmak istemezsin."

Lokmamı zorlukla yutarken başımı ağır ağır salladım. Sanırım ne demek istediğini anlamıştım. "Sadece merak ettiğim için soruyorum," diye mırıldandım. "Tanrıçalara ne yapabilirsin ki?"

"Lordlar, Vârisler, Tanrıçalar... Üst mertebede olan alfinler için yapılacaklar kişisel değildir. Bizlerin yaptıkları herkesi ve her şeyi etkiler. Güç bir teraziyle birlikte sunulur bizim gibi ruhlara ve teraziyi her zaman dengede tutmamız istenir. Ama bazı anlar ve durumlar bizlerin de terazisini bozar bu da var olan tabiatın dengesiyle doğrudan orantılıdır. Tıpkı büyü gibi, güç bedeliyle birlikte gelir." Düşünerek ve duraksayarak kurduğu cümleyi başını sallayarak bitirdi. Sanırım ne demek istediğini anlamıştım.

"Arın'ın diyardan suyu men etmesi gibi mi?" Bu aslında Su Lordu'nun kişisel saldırısıydı ama Elemental'de yaşayan her canlı ve hatta diyarın kendisi de bundan etkilenmişti.

"Öyle," diye onayladı beni.

"Sen öfkelenirsen her yeri ateş mi alacak?" Dudaklarımı büzüp alttan alttan ona baktım ve çok merak etmiyormuş gibi davrandım ama acayip merak ediyordum.

Gizemli bir şekilde gülümserken bana bakmıyordu. "Kim bilir?" diye mırıldandı yalnızca.

"Neden bu kadar gizli saklısın?" diye kaşlarımı çattım.

"Alışkanlık diyelim."

"Kimseye güvenmediğin için bana kalırsa." Canım sıkılmıştı, hep böyle yapıyordu. İkiz alevim olduğunu söylerken iyiydi ama kendisiyle ilgili hiçbir şey paylaşmıyordu. Gerçi ikiz alevim olduğunu doğrudan ondan öğrenmemiştim belki de saklamasının sebebi aslında söylemek istememesiydi. Off. Bir an önce diyara dönsek de her şeyi rahat rahat sorabilsem.

"Hâlâ alışkanlık," dedi keyifli bir tonla.

"Benden de çok şey saklıyorsun."

Başını kaldırdı ve uzun uzun bana baktı. Sonra canımı daha da sıkacak sözleri söyledi. "Sana güvendiğimi mi düşünüyordun?" Gözlerinde yine alay vardı ve her zamanki sıcak halindeydi ama oldukça ciddiydi.

Bir anlığına duraksayan ben oldum.

"Sana zarar vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sessizce çıkıştım. Gerçekten ne düşünüyordu?

"Ne yapacağın belli olmuyor." Gözlerini yine alayla irileştirdi ama buna kanmıyordum. Pekâlâ ciddiydi.

"Bu biraz kırıcıydı."

"Dürüst olmaya çalışıyorum." İçtenliğine inanıyordum ama yine de kırıcıydı. Ona asla zarar vermezdim. Milenyumlara yetecek kadar zarar görmüştü benim yüzümden.

"İyi," diye omuz silktim yemeye devam ederek. "Ama bil diye söylüyorum, bana söyleyeceğin hiçbir şeyi senin aleyhine kullanmazdım."

"Bazen sadece bilmen de yeterli olur," dedi.

"Çok yazık çünkü belli ki buradan kısa sürede ayrılamayacağız ve sessizlik epey can sıkıcı olacaktır." Tabağın içinde bıçağı kaydıra kaydıra salatalığı abartılı birkaç parçaya ayırdım.

"Seni bir ömür oyalayacak kadar çok konuşabilirim ve yine de sana hiçbir şey anlatmamış olurum su baloncuğu," diye keyifle eğlendi. "Onu kafana takma." Sırıta sırıta yaslandı.

Sinirlendim ve kendimi tutamadım, bıçağı tuttuğum elimi biraz kaldırarak elindeki fincanın içindeki sıcak çayın üzerine dökülmesine neden oldum. Yüzünü buruşturduğunda ben de keyiflenmiştim. "Ah," dedim tatlı tatlı. "Pardon."

"Su cadısı!"

"Cehennem zebanisi!"

"O bir hakaret değil," dedi.

"İltifat etmiyor muyduk?" Dudaklarımı birbirine bastırarak sırıttım ve artık bitirdiğim tabağımı da alarak masadan kalktım. "Dişlerimi fırçalayayım da birlikte yürüyüşe çıkalım seninle, insanların gözü gönlü açılsın."

"Beni teşhir mi ediyorsun?" Yüzünü aydınlatan bir gülümseme takındı. Ona bayılmama bayılıyordu.

"Ne yapayım?" diye saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Bayılıyorum seninle hava atmaya."

"Beni sergilerken ne giyinmemi istersiniz efendim?" O da tabağını alıp tezgâhın üzerine bıraktı.

Şöyle bir süzdüm, koyu renkten caymıyordu. Üzerinde siyah bir eşofman altı ve siyah tişört vardı. Favorim onu kırmızılar içinde görmekti ama bunu söylemiyordum, ikinci favorim olan mavileri söylüyordum ki iyice çileden çıksın.

"Senin için seçip yatağın üzerine bırakırım."

"Soyunma kısmını bana mı bırakacaksın?"

Ah o imaları yok muydu?..

"Sadece bu seferlik," diye göz kırptım.

"Hayal kırıklığına uğradım." Başını üzgün bir ifadeyle yana yatırdı.

Altdudağımı sarkıtarak gerisin geriye banyoya doğru yürümeye koyuldum. O gittiğimi düşündüğünde kolonun arkasına gizlendim. Tam da tahmin ettiğim gibi, arkasını döndü, elleriyle tezgâha tutundu ve kambur bir şekilde eğildi. Yüzüm düştü. Gözlerim yaşla yanmaya başladı. Çünkü acı çekiyordu ve bunu benden saklamak için her şeyi yapıyordu. Elbette acı çekiyordu. Benim bedenim bile

buraya direnç gösteriyordu, kemiklerim sızlıyor ve kendimi bitkin hissediyordum. Tıpkı Elemental'e gittiğim ilk günler orada yaşadığım gibi. Diyardan uzaklaşmamız onu bir şekilde daha kötü etkilemişti. Sürekli bir eli boynuna gidiyordu. Sürekli geriniyordu ve yatakta sürekli dönüp durduğunu duyuyordum. Sonunda ağrılar dayanılmaz hale geliyor olmalıydı, ayağa kalkıyor ve yürürken sırtını geriyordu.

Görmediğimi sanıyordu. Hâlâ ona karşı da aklımın beş karış havada olduğunu sanıyordu ama dikkatliydim. Sürekli bana bakıyordu ama benim de gözlerimin onun üzerinde olduğundan habersizdi. Çünkü ihtimal vermiyordu.

Banyoya girdim ve isteksiz bir şekilde söylediğim gibi dişlerimi fırçaladım. Bu defa yatakta benim uyumam için, koltuğa sığacağını söyleyip benimle inatlaşmıştı ama Ayzer'e ait bir odada kalamayacağım bahanesiyle onu ikna etmeyi başarmıştım. Rahatsızlığının bir süredir farkındaydım ama son günlerde daha şiddetli olmalıydı çünkü benden gizleyemiyordu. Neredeyse bir kutunun içine kısılı kaldığımız düşünülürse bu olağandışı değildi.

Yatak odasına girip onun için aldığım üzerindekinden daha kalın olan gri eşofmanı ve kırmızı sweatshirt'ü yatağın üzerine çıkardım. Ne yapabilirim diye düşünüyordum. Sihirli bir alemdeki şifacıların çözemediği ağrılara insanların ilaçlarının etkili olacağını sanmıyordum ama yine de sabah eczaneden en kuvvetli ağrı kesicilerden bir kutu almıştım. Tek sorun bunu ona nasıl yutturacağımı bilmiyor oluşumdu.

Gözlerim önce kıyafetlere sonra yatağa takıldı. Ve bir an onun orada uyuduğunu düşünmek yatağın içine girip kıvrılma isteği uyandırdı. Diyarda, ben onun sarayında kaldığımda karşısındaki odada kalmıştım. Bazen, onunla birlikte uyuma fikrini düşünüyordum. Bu özellikle yeniden buraya geldiğimizden beri aklımdan geçiyordu ve sıcacık bir hisle sarmalanıyordum. Ama bunun ikimiz için de tehlikeli olduğunu düşünüyordum. Aramızda bir şey olduğu yıldızlara kadar yazılmıştı ama henüz bu yazgıyla ne yapacağımızı bilmiyorduk. Bununla ilgili konuşmamıştık ve şimdilik konuşmaya hazır olmadığımı biliyordum.

"Gelebilir miyim?" diye sordu kapının eşiğinden.

"Tabii," diye mırıldandım hemen yüzümü toparlayıp. "Kıyafetler hazır. Seni içeride beklerim."

"Tabii," dedi alaycı bir tonlamayla. Gözleri yüzümde gezindi. Ona gülümsemek benim açımdan çok kolay olduğu için rol yapmama gerek kalmıyordu.

Onu giyinmesi için bırakıp dışarıda ihtiyacımız olur diye küçük bir sırt çantasının içine biraz nakit para sıkıştırdım. Koridordan banyoya girdiğini gördüm. Boynuma örgü bir atkı dolayarak botlarımı giyindim. Dudağıma tekrar nemlendirici sürdüm.

Biraz yürümek her zaman iyi gelirdi. Uzmanlar yürümenin bedensel sağlık için çok önemli olduğunu söylüyordu ve sırt ağrılarına da iyi geldiği kanıtlanmıştı. Benim de şimdilik elimden başka bir şey gelmiyordu.

Banyodan çıktığında ben koridorun ucunda duvara yaslanmış bekliyordum. Eşofmanların içinde bile harika duruyordu. Onun nasıl göründüğü ile çok ilgilendiğimi fark edip kendi kendime kaşlarımı çattım.

"Hazır mısın?" diye öylesine sordum. Onunla konuşmak onunla ilgili düşünmekten çok daha kolaydı. Ve kesinlikle daha az tehlikeliydi.

"Bunlarla kendimi garip hissediyorum," dedi. Sweatshirt'ün kapüşonunu başına geçirip tekrar indirdi sonra yeniden başına geçirdi ve tekrar indirdi.

"Yolda sana bir pelerin alırız," diye takıldım. "Yürü hadi." Kapıyı açtım ve önden çıkarak asansöre doğru yürüdüm. Neyse ki etrafta kimse yoktu. Olsa da bir şey fark etmezdi gerçi, Daren'in gizemli güçleri her şeyi bir şekilde hallediyordu.

Bloktan çıkıp sitelerin arkasındaki yürüyüş yoluna götürdüm onu. Burada orman şahaneydi ve hava soğuk olduğu için etraf kalabalık değildi. Ağaçların arasında, temiz havada yan yana, yavaş yavaş yürüyor ve sessizliğin tadını çıkarıyorduk. Ellerimle sırt çantasının iki kulpunu tutarak etrafa bakındım. Ağaçların arasından gri beyaz tüyleri olan bir kedi çıktı ve bir an için gözlerini dikip bana baktığını düşündüm ama yanından geçen bir bisikletliden irkilip ağaçların arasına doğru hızla kaçtı.

"Eskiden burayı çok severdim," dedim. Ayaklarımın altındaki kurumuş ve ıslanmış yaprakları ezerek. "Ormanın sonunda bir lunapark vardı. Kışın kapalı oluyor gerçi. Ama en sevdiğim yerlerden biriydi. Şimdi gözüme çok basit görünüyor her şey." Lunaparkı görebilecekmiş gibi ağaçların ötesine daldım. Bulutlar topak topak bir araya gelmişti, büyük bir dondurma külâhının üzerindeki topları andırıyordu.

"Diyarın tadına baktın bir kere."

"Sanırım..."

İçten içe ormanın içinde, ağaçların arasında olmak Tayga'yı özlememe neden oluyordu. Naguelime bu kadar bağlı olduğumu diyardan kopana kadar anlamamıştım. Belki de daha önce hiç yokluğunu hissetmediğimdendi. Diğerleri gibi benim naguelim her zaman yanımda dolaşmazdı ama ne zaman seslensem cevap verirdi. Ne zaman ihtiyacım olsa ağaçların arasından çıkardı. Bazen bilgi konusunda cimri davransa da her zaman bana kördüğüm olmuş düşüncelerimden çıkabileceğim bir boşluk açardı. Onun ruhunun bilgeliğinin beni de eğittiğine inanıyordum. Şimdi ise yalnızlık vardı. Ve hissettiğim her şey beni yanımdaki lorda geri getiriyordu. Ben ne yaşarsam Daren onu zaten yaşamıştı, Daren çok daha kötüsünü yaşamıştı. Onun yanında bir şeyden şikâyet etmeye hakkım yoktu. Bu bana kendimi kötü hissettiriyordu. Onun acılarıyla da sevgisiyle de baş edemeyecekmiş gibi hissediyordum.

Ben naguelimin eksikliğini hissediyordum, o naguelini kaybetmişti.

Ben lordumu özlüyordum, onun vârisi ölmüştü.

Ben krallığım için endişeleniyordum, o iki krallığını da ikinci kez geride bırakmıştı.

Ben diyara dönmek istiyordum, onun burada olması bile benim hatamdı.

Ben iyi hissetmiyordum, onun kanatlarını koparmışlardı.

"Kadınları anlayabiliyorum ama erkekler neden bana öyle bakıyor?" diye sorunca düşüncelerimi dağıtmak için ellerimi gözlerime bastırdım. Dudaklarımı ıslatıp ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Yanımızdan geçip giden az sayıda kişi bile muhakkak dönüp ona bakıyordu.

Birden gülümsedim.

"Kıskanıyor olmalılar," dedim. "Onlar için bir tehditsin. Çıtayı çok yukarı taşıyorsun." Başımı kaldırıp göğü seyretmek için gözlerimi kıstım. Havada güzel bir kar ve orman kokusu vardı. Dışarıya çıkmak her zaman iyi hissettiriyordu.

"İnsanlar nasıl göründüğüne o kadar çok mu önem verir?" Buna şaşırmış gibi kaşlarını çatıp bana döndü. Anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

"Herkes nasıl göründüğüne çok önem verir," diye dudak büktüm.

"Biz vermeyiz," dedi ve ne kadar ciddi olduğunu fark etmek beni şaşırttı.

"Çünkü diyarda her şey zaten aşırı güzel. Buna alışkınsınız. Biz faniler özgüvensizlik yaşarız, beğenmediğimiz şeyleri parmağımızı şaklatarak değiştiremeyiz." Öylesine havada parmağımı şaklattım. "Bununla yaşamalı ve diğerlerinin de bununla yaşayabilmesi için şanslı olmayı dileriz. Çünkü bazen biz kendi halimizde mutlu olsak dahi diğerleri mutlu olmaz ve bu bir kusurmuş gibi davranır, yüzüne vurmaktan çekinmez ve hatta zorbalık yapar falan." Rahatsızca kollarımı kendi etrafıma dolayarak adımlarımı ağırlaştırdım.

"Senin de böyle özgüvensizliklerin oldu mu?" diye sordu merakla. Ellerini cebine koymuş beklentiyle sorularını cevaplamam için başını bana döndürerek yürümeye başlamıştı.

"Elbette," diye omuz silktim. "Gözlerim çok kocamandı ve küçükken bununla alay ediyorlardı." Birkaç kez ona doğru kirpiklerimi kırpıştırdım. Çocukken bu beni üzerdi ama büyükbabam üstesinden gelmeme yardım etmişti.

"Senin gözlerin eşsiz," dedi, bu hayatı boyunca duyduğu en saçma şeymiş gibi tonlayarak.

"Büyüyünce öyle oldu," diye gülerek açıkladım. "Ama o zaman da mesela çok yemek yiyorum diye alay ettiler. İnsanlar biriyle uğraşmak istediği zaman bir yolunu bulurlar. Ama sen onlar için bile kelimenin tam anlamıyla kusursuzsun. Çok çekicisin, şu an benden nefret ediyor ya da benim ne kadar şanslı olduğumu düşünüyor olmalılar." Çünkü yanında yürüyorum ve sen dünyanın merkezi ben-

mişim gibi sadece benimle ilgileniyorsun. Bu senin için çok yabancı ve çok yeni yaşamda bile.

"Sana göre de öyle miyim ve sana göre de öyle mi?" Başını yana yatırdı ve sorularının cevabı için resmen heyecanlandı.

İlahi lordlar ama hepsi hâlâ birer çocuklar...

"Tabii." Dudak bükerken bu defa başımı da salladım.

"Bak," dedi zafer kazanmış bir edayla. "Gözlerinin eşsiz olduğu belli, diyardaki en muhteşem erkek olduğumu sen bile anlamışsın deli aklınla."

"Burada öylesin Lord," dedim. "Fazla havalara girme. Sihirli diyar sınırlarında tartışılır bu."

Birden önüme geçip yolumu kesti. "Sihirli diyarda kimmiş?"

"Sabah kahvaltıda konuştuklarımız var ya?" Keyfim yerine gelmiş biçimde arabalardaki süs köpekleri gibi kafamı salladım.

"Eee..." dedi rahat rahat.

"Birden onlar geldi aklıma." Hani benden sürekli bir şeyler saklıyor olduğun gerçeği.

"Yani?"

"Hani şu gizli saklı meseleler."

"Bu o kadar önemli bir mesele değil," diye savundu kendini. Birden lordcuğun yüzü asılıverdi, bak sen şu işe.

Elimle omzunu pışpışladım. "Belli ki birileri için öyle."

O somurturken gözlerim gökyüzünde süzülen bir kuş sürüsüne takıldı. Sonra hafifçe kar atıştırmaya başladı. Bir kar tanesi burnumun ucuna değdiğinde dudaklarımı aralayıp sersem bir mutlulukla doldum.

"Söylemeyecek misin?" Ayağının ucuyla benim ayağımın ucunu dürtmeye başladı. Hâlâ karşımda dikiliyordu. Gözlerimi ona çevirdim.

"Sen söylersen ben de söylerim."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye tek kaşını kaldırdı.

"Benden ne kadar çok şey sakladığını."

"Sanırım kaybettim," dedi. Tekrar rahat haline döndü. "Bu seferlik," diye uyarıcı bir şekilde ekledi, kaşlarını kaldırdı ve yeniden yanıma geçip yürümeye devam etti. Çok sinir bozucuydu. Yüzümü asarak adımlarımı ona yetiştirdim.

"İlişkilerde birbirine karşı dürüst olmak önemlidir!" diye söylendim.

"Ne tür ilişkilerde?" diye karanlık bir imayla gülümsedi.

Yanımızdan geçen bir bisiklet üzerine su sıçratmasın diye kolundan tutarak onu kenara çektim. "Her türlü ilişkide," diye yanıtladım.

"İnsanlar için öyle olabilir ama Lordlar ve Vârisler dikkatli olmalıdır." Bir onu tutan ellerime bir geçip giden bisikletliye baktı.

Kolunu öylece geriye doğru ittim. "Diyara döndüğümüzde seni Arın'a şikâyet edeceğim!"

Kar tanelerini eliyle dağıtırken, "Çok korktum!" diye yan yan baktı.

"Ama bu haksızlık!" diye söylenmeye devam ettim. "Ben sana güveniyorum ve her şeyi bülbül gibi şakıyorum."

"Emin misin?" diye sordu göz ucuyla.

"Yine tek başıma işlediğim günahlara mı gelecek konu?" Bıkkınlıkla yanaklarımı şişirdim. Kar taneleri ikimizin de üzerinde küçük parlak damlalar bırakıyordu. "Onlar şeyden önceydi bir kere, sayılmaz."

"Neyden önce?" Bununla beni sonsuza kadar köşeye sıkıştırabileceğini biliyordu ve bundan aldığı hazzı asla gizlemiyordu.

"Şeyden işte." Gözlerimi kaçırıp ellerimle boynuma doladığım atkıyı tekrar bağladım.

"İkiz alevim olduğunu öğrenmeden önce mi?"

İkiz alevi değil, ikiz alevim.

Durdum. Ve yavaş yavaş ona döndüm. Nefes alışverişim yoğunlaştı. Her soluk daha hissedilir hale geldi.

Başımı salladım.

"Bu senin için ne ifade ediyor ki?" Bir ağacın altında durduğumuzda dallarda biriken kar taneleri döküldü, gece gibi saçlarının üzerine yıldızlar gibi dokunuyorlardı. Birkaç su damlası dudaklarında asılı kalmıştı. İçgüdüsel bir şekilde uzanıp o damlalara dokunmak istedim. Bir anda o damlalara karışmak için muazzam bir baskı hissettim.

"Emin değilim," dedim. Midemde karıncalar yürüyordu. "Ama benim için yaptığın onca şeyi görmezden gelecek değilim. Kimse yapamaz bunu."

"Görmezden gel," dedi.

Anlamayarak kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Bunun seni herhangi bir şeye koşullamasını istemiyorum, Nova. Tuhaf davranmayı bırak. Olup biten her şey bir seçimdi. Seçimler bana aitti. Burada olmak da bir seçimdi ve yine bana aitti. Suçluluk hissettiğin her an canımı sıkıyor. Bu neredeyse bana acıman kadar rahatsız edici." Kaşlarını çatmıştı. Böyle şeyleri dert edindiğinden haberim yoktu. Farkındalık ikimizi de gafil avlamış olmalıydı.

"Sana acımıyorum!" Rahatsızca itiraz ettim. Hissettiğim bir milyon tane şeyin arasında acıma duygusunun kırıntısı bile yoktu. Ben sadece düşündükçe çarpılmış gibi hissediyordum. O kadar fazla ve o kadar yüce bir şey vardı ki karşımda, dünya üzerinde böyle kudretli bir his karşısında kim olsa biraz aklını kaçırırdı.

"O halde öyle davran." Gerçekten bu durum onu rahatsız ediyor olmalıydı, benimle ilk kez böyle konuşuyordu. Ciddi Daren'i hiç sevmiyordum! Tamam o kadar da değildi ama hiç eğlenceli değildi işte.

"Kaygısız ve bencil mi olayım?" Çünkü kaygılıydım. Onun için kaygılanıyordum. Nasıl kaygılanmazdım?

"Kendin ol."

"Aklım bölük pörçükken çok zor." Göğsümde hissettiğim baskıyla burnumu kırıştırdım. İçinde bulunduğumuz durumun karmaşasından kaynaklanıyordu. Bir kördüğüm vardı ve onu çözebilmem gerekiyordu ama düğümün altında beni ne bekliyor deli gibi de korkuyordum.

"O halde sadece akışına bırak. Ne olacağını görelim. Öyle mi yapmalıyım, böyle mi diye düşünerek ikimiz için de her şeyi zora sokuyorsun." Uygun bir mesafe ister gibi küçük bir adım da olsa geri çekildi. Hareketi hem suratımın hem midemin ekşimesine neden oldu. İşte yine kötücül bir his, rahatsız edici, sevmiyorum ve istemiyorum. Kaçmak istiyorum. Bu histe durmak istemiyorum.

"O kadar kolay değil," dedim ama kendimi nasıl açıklayabileceğimi bilemedim. Daha önce kimse böyle bir durumla karşı kaşıya kalmamıştır. Ama ben hayatım boyunca bu kadar büyük, kelimenin tam anlamıyla devasa duygulara maruz kalmamıştım. Ne birini çok

sevmiştim ne de biri romantik anlamda beni çok sevmişti. Bunlar için daha çok zamanım olur sanıyordum. Ve o Daren'di. Ateş Lordu. Elemental'in belası ya da korkulu rüyasıydı. Muhteşemdi. Onun gibi biri tarafından çok ama çok önemsendiğinizde bu kabul etmesi kolay bir şey olmuyordu. Bir gün biriyle tanışacağımı ve birbirimizi seveceğimizi sanıyordum. Birinin çok uzun zamandır, onun gibi birinin çok uzun zamandır beni sevmek kelimesinin yetersiz kaldığı duygularla beklemesi paniklememe neden oluyordu.

Bir de Ateş Lordu ve Su Vârisi'ydik. Kahrolası yıldızlar peri masalı değil trajedi yazmak istemiş olmalıydı.

Can sıkıcı bir nefes aldı. "Şuna ne dersin? Buradayız değil mi? Ve bir süre baş başayız gibi görünüyor. Sadece ayak uyduralım. Beklenti yok, sorumluluk yok. Diyara döndüğümüzde her şey birbirine girecek zaten, aklın benimle ve diyarda bıraktıklarınla dağınık halde mi? Şu an diyar için yapabileceğin bir şey yok. Ben buradayım. Benimle ne yapmak istediğine karar vermek için tüm zaman senin." Durdu ve tüm içtenliği ile, "Beklenti yok, sorumluluk yok," diye tekrar etti.

Birden nabzım hızlandı. "Burada olan burada kalacakmış gibi konuşuyorsun."

"Öylesi daha kolay olmaz mı?" diye sordu. "Döndüğümüzde ben Ateş ve Toprak Lordu olacağım, sen Su Vârisi olacaksın. Burada sadece Daren ve Nova'yız. Bunu bir fırsat olarak göremez miyiz?"

Bir su damlası şakaklarından aşağı doğru akarken gözüm orada takılı kaldı. Ne kar taneleri ne yağmur damlalarından rahatsız oluyordu. Yıldız gibi parlayan o damlaların ona yakınlığının ne denli çabasız ve doğal olduğuna bakıyordum. Su daima yolunu buluyordu, değil mi? Ve ona bakıyordum, gizemli Ateş Lordu'na? Su damlalarından gerçek bir rahatsızlık hissetmiyordu. Yağmurun altında da kendisinden hiçbir şey kaybetmiyordu. Ondan kaçınmıyor ya da çekinmiyordu. Ona yaklaşmasına izin veriyordu ve en önemlisi, sönmüyordu.

Ne demek istediğini o an anladım. Sorumluluklardan, zorunluluklardan ve yükümlülüklerden uzak bir yerde sadece ikimiz vardık. Bu istesek dahi sahip olamayacağımız bir andı. Diyarın karmaşasın-

dan, diyarın bizi içine hapsettiği krallık sınırlarından hiç olamayacağımız kadar uzakta ve neredeyse özgürdük. Birbirimizi tanımamız, birbirimizi anlamamız için küçük bir hava boşluğuna sahiptik.

"Bazen çok bilgece konuşuyorsun," diye mırıldandım. "Kaç yaşındasın sen?"

Neredeyse kahkaha attı. "Elemental'de kaç yaşındasın diye sormayız, ne kadar yaşadın diye sorarız. Hayatta olduğun yıllar değil yaşadığını hissettiğin anlar önemlidir."

Ona doğru bir adım attım ve açtığı boşluğu fazlasıyla kapattım. Ne irkildi ne de yadırgadı. Parmaklarımın ucunda olabildiğince uzandım ve başının arkasına uzanarak sweatshirt'ün kapüşonunu başına geçirdim. Parmaklarımı kapüşonun iki kenarından çekmeden yeniden ayaklarımın üzerine indim ve gözlerimi onun şimdi içinde yıldızlar çağlayan gözlerine diktim.

Hiç olmadığım kadar ciddiydim.

"Ne kadar yaşadın, Daren?"

Uzun ve dikkatlice baktı bana. Masmavi gözlerinde daha önce şahit olmadığım bir an pusu kurmuştu. "Ne zaman doğdun, Nova?"

Kar taneleri ormanın içinde düştüğü her yerde küçük, tatlı sesler ve karanlık lekeler bırakıyordu. Ne tezat ama. Kalp atışlarım o damlalarla birlikte bir ritim bulmuştu. Ama o konuştuğunda, o böyle konuştuğunda boğazım kurudu. Boğazım kurudu. Böyle bir şey söyleyip nasıl normal olmamı bekleyebilirdi? Aklımı başımdan almıştı. Yanaklarımın alev alev yandığını hissediyordum.

Yanan ben de olabilirdim.

Sonra gülümsedim. Ve söyleyeceğim şeyin onu çok mutlu edeceğini düşünmek bir an önce söylemek istememe neden oldu.

"Yaşam Ağacı'nda piknik yaptığımız gün var ya, hani seni zorla götürmüştüm."

Hatırlayınca gözleri keyifle parıl parıl parıldadı. Başını salladı. Gözlerinde diyarın tüm kıymetli taşlarının ışıltısı vardı sanki. Koyuluğuna rağmen o kadar parlaktı ki mavileri gökyüzünü kıskandırırdı.

"O benim doğum günü ritüelimdi." Parmaklarımı kapüşonun kenarlarından kaydırarak göğsüne düşen iplerini tuttum. "Diyarda zamanı anlamıyordum ama o sıralar olduğunu tahmin ediyordum."

Keyiften dört köşe olmuştu. Gülüşünü tutmak için altdudağını ısırdı ama tüm yüzü aydınlanmıştı. Çünkü o günü onunla kutlamıştım.

"Neden söylemedin?" Atkımdan tutup beni daha da yakınına çekti.

"Onca şey olurken önemli görünmedi." Doğrusu Arın o gün terör estiriyordu. Önce beni odaya hapsetmişti sonra tüm diyarı benim için tehdit etmişti. Doğumumdan daha önemli meseleler vardı o gün. Benim için bile. Bir de insan yaşamındaki doğum günümün bir şey ifade edip etmeyeceğini bilmiyordum. Yeniden doğmuştum ve onların hangi zamanı önemsediklerini öğrenmek istememiştim. Ama artık biliyordum, Daren için önemli olan tam olarak yeniden doğduğum zamandı.

"Ne dediğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi. Ve bir anda bana kendimi dünyadaki en önemli şeymişim gibi hissettirdi. Yine.

"Doğrusu," dedim gerçek bir merakla. "Onca şeyi düşününce senin bilmemene şaşırabilirim." Benimle ilgili benden çok şey biliyordu.

"Buranın zamanı ile diyarın zamanı benzer şekilde akmıyor. Diyarda bizim gibilerin doğduğu zamanlar gökyüzünde başka bir resim belirir. O resim tekrar belirdiğinde kutlarız. Burada olduğu gibi her yıl değil." Aydınlanmış gibi kaşlarımı kaldırdım, kollarım iki yanıma düşmüştü. Ben de sürekli savaş halinde olduğumuz için kutlamıyoruz sanıyordum.

"Ben doğduğum zaman gökyüzü nasıldı nereden bileceğim ki?" diye yüzümü kırıştırdım. O zaman diyarda değildim.

"Ateş yıldızı." Atkıyı çekiştirerek başımı ona bakabileceğim şekilde kaldırdı.

"Akrebin kalbi." Birkaç kez ıslanmış kirpiklerimi kırpıştırdım. Daren başını hafifçe sallarken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Büyükbabamla yapmayı en sevdiğimiz şeylerden biri yıldızlara bakmak ve onları okumaktı. Oradan biliyordum, ateş yıldızı Mars'ın diğer adlarından biriydi. Bazıları ona ateş yıldızı bazıları da akrebin kalbi derdi.

"Sen doğduğun zaman da Antares yıldızı mı gökyüzünü süslüyordu?" diye şakayla karışık sordum. Antares kızıl rengiyle sürekli Mars'la karıştırılırdı ve sürekli akrebin yanında dururdu. Ve aynı zamanda Mars'ın karşıtıydı. Bu yüzden imam onu epey güldürdü ve gökyüzünü çok iyi bildiğini kanıtladı. Gerçi, kiminle konuşuyordum...

"Ya da Aldebran mı?" diye kıkırdadım. *Takipçi yıldız.*

"Regulus," diye tek kaşını kaldırdı. Ne anlam çıkaracağımı merak ediyor gibi görünüyordu. "Başrolde o vardı."

"Demek o gün gökyüzü epey kalabalıktı." Hımm... dercesine başımı ağır ağır salladım. Buna şaşırmadım, Daren her zaman çok şeyi temsil eden biri olmuştu. Regulus ile ilgili daha çok düşünmem gerekecekti şimdi. Aslan takımyıldızının en görkemlisi; aslanın başı. Dudak büktüm. Tam da ona göre.

"O gece," diye düzeltti ve kar şiddetini artırmaya başladı. İkimiz de başımızı kaldırıp gökyüzüne baktık ve neden bilmiyorum gülümsedik. Gece Yarısı Lordu beyaz kar tanelerinin azizliğine uğruyordu. Gökyüzü, ağaçlar ve yer beyaz bir çarşaf gibi incecik örtüyle sarılmıştı.

"Eve dönelim mi artık?" diye sordum.

İlk kez buradan ev diye bahsettim ve bu onun için bir anlam ifade etti.

Yeniden yan yana yürümeye başladık, artık ikimizin de daha rahat olduğunu hissediyordum ama bunun ne kadar uzun süreceğini düşünmek istemiyordum. Onunla akışa bırakabilirdim ama ona bakınca gördüğüm tek şey şüpheydi. Bana karşı temkinli oluşu.

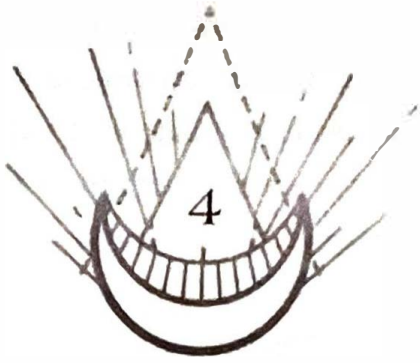
Onu suçlayamazdım, hayır, onu suçlamıyordum.

Ben Su Krallığı'nın vârisiydim ve bir süre bundan kaçabilirdim ama bunun çok uzun sürmeyeceğini ikimiz de biliyorduk.

Bir gün dönecektik ve o gün ben krallığıma da dönecektim.

Şüphesiz.

Gece Yarısı ve Yıldız Işığı

Elimdeki içecek şişesini masanın üzerinde çevirip dururken birden aklıma çok ama çok parlak bir fikir geldi. Hava kararmak üzereydi, bulutlar gökyüzünü ele geçirmişti, dışarıda çıt çıkmıyordu ve Daren bir süredir içeride tek başınaydı. Yanıma gelmiyordu çünkü ağrısı vardı. Birkaç gündür o hapları ona nasıl içireceğimi düşünüp duruyordum. Onların vitamin olduğunu söylemiş ve faydalı olduğuna inandırabilmek için kendim bir tane yutmuştum ama bana deliymişim gibi bakıp reddetmişti. Şekerleme kutusuna karıştırıp yutturmayı denemiştim ama yüzünü buruşturmuş çok ısrar edince renkli olanlardan birini seçip beyaz kapsülleri ayırmıştı.

"Daren," diye seslendim masanın üzerinden koridora doğru başımı uzatıp.

İçimden saydım. Kapının eşiğinde görünmesi on iki saniye sürdü.

"Canım sıkıldı," dedim. "Oyun oynayalım."

"Ne oynuyoruz?" Daren'in en iyi yanlarından biri her zaman oyun oynamak için çok hevesli olmasıydı. Cehennem lordu bunun için biçilmiş kaftandı. Elimle masanın karşısındaki sandalyeyi işaret ettim. Karşıma geçip oturdu ve ellerini masanın üzerinde birbirine kenetleyip beklemeye koyuldu.

"Şişe çevirmece oynayacağız." Elimde tuttuğum şişeyi masanın üzerinde kaydırarak döndürdüm. "Bu ucu sana gelirse sen soracaksın, ben cevaplayacağım. Eğer bana gelirse ben soracağım sen cevaplayacaksın." Açıklamamı yaptım ve kavraması için ona bakarak beklemeye koyuldum.

"Ne soruyoruz?" Oyunu beğenmemişti.

"Doğruluk mu cesaret mi diye soracağız. Eğer doğruluğu seçersek diğerinin sorduğu her soruya doğru cevap vermek zorundayız. Cesareti seçersek diğerinin istediği her şeyi yapmak zorundayız."

"Her şeyi mi?" Kurnazca tek kaşını kaldırdı. Şimdi biraz heyecanlanmıştı.

Baygın baygın baktım. "Her şeyi..."

"Şimdi eğlenceli oldu," diye sırıttı.

"Her zaman bu oyunu bir şeytanla oynamak istemişimdir." Şişeyi masanın üzerinde çevirdim. Çenesini yumruğuna yaslamış çok dikkatli bir şekilde şişeyi takip ettiğini görünce kendi kendime güldüm. Şişe nihayet durduğunda kapaklı ucu onu gösteriyordu. İsteksizce nefesimi verdim.

"Ne diyorsun?" diye sırıttı.

"Düzgün sorsana."

"Soruyu zaten biliyorsun."

"Kuralları da biliyorum."

Gözlerini devirdi.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk." Kollarımı göğsümde birbirine bağlayıp gülümsedim. Cesaret dersem iblis kim bilir bana neler yaptırırdı.

"Kimmiş Elemental'in en çekici lordu?"

Dalga mı geçiyorsun dercesine ona baktım. Sorabileceği milyonlarca şey arasında gerçekten bunu sorduğuna inanamıyordum.

"Ciddi misin?" diye şikâyet ederek mırıldandım. Buna kafasını taktığına inanamıyordum.

"Cevap ver!" diye meydan okudu. Çok ama çok ciddiydi.

"Gerçek bir şeytansın!" Yenilgiyi kabul ederek yanaklarımı şişirdim. "Sensin!"

"Arın'ı yendim mi?" diye kocaman gülümsedi.

"Üç yaşında mısın sen?" Bu defa ben gözlerimi devirdim.

"Çekici bir üç yaşındayım." Şişeyi tekrar çevirdi. Ve ucu yeniden ona gelince zafer kazanmış gibi sırıtışı daha da büyüdü.

Off.

"Doğruluk!"

"En çok neyimi çekici buluyorsun?" Sırıta sırıta arkasına yaslandı. Yüzümü ellerimin arasına alıp ıstırap içinde kıvranmaya başladım. O kadar da parlak bir fikir değildi belli ki.

"O kadar çok mu?" dedi. "Karar veremiyor musun?" Şen şakrak oluvermişti aniden.

Derin derin sabırla soluyarak ellerimi yüzümden çekip dik dik ona baktım. "Çekici bir yanın olduğunu mu sanıyorsun!"

"Oynamak isteyen sendin."

Doğru ama sana kahrolası hapları yutturabilmek için.

"Eğer istemiyorsan, ben kalkayım."

"Karanlığı." Gözlerim önce masanın üzerindeydi sonra kalkmak üzere olan ve söylediğim kelimeyle kımıldamayan ona döndü. Bunu beklemiyor olmalıydı. Ben de beklemiyordum. "Gece yarısıyla gizlenmiş olmanı," diye daha sessiz bir şekilde devam ettiğimde yeniden sandalyeye oturdu. "Bana yıldız ışığı diyorsun, dolup taştığın o karanlıkla etrafımda olmanı." Yanağımın içini ısırarak ne diyorum diye düşünmeye koyuldum. Böyle düşündüğümden haberim var mıydı? Off. Yine gerilmiştim. Kaçamak bir şekilde ona baktım, gözleri üzerimde devasa bir ağırlık yaratır sanıyordum ama aksine gerginliğim usul usul çözüldü. Yüzünde tanımlayamadığım çok masum bir hâl vardı.

Gece yarısı gökyüzüne aittir dedin bana. Bana kalırsa da yıldız ışığı gece yarısına aitti. Ama sahiden öyle miydi?

Bunu hiç beklemediği ortadaydı. Yüzü de ruhu da dinginleşti. Bunu benim de beklemediğim ortadaydı. Bu itirafım ikimizin ortasına, başka birisi daha varmış gibi masaya oturmuştu.

Şişeyi yeniden çevirdim ve sabırla beklerken yeniden ucu ona geldi. "Dalga mı geçiyorsun!" diye elimi masaya çarptım ve kemiğime gelince sızlandım. Parmağımı yüzümü buruşturarak ağzıma götürdüm sanki acıyı dindirebilecekmiş gibi.

"Tamam, sen sorabilirsin. Bu kadar sinirlenmene gerek yok." Ellerini havaya kaldırıp kaşlarını çattı ama deli gibi alay ediyordu.

"Doğruluk!" dedim tekrar gözlerimi aça aça.

"Sonsuza kadar aynı seçeneği mi seçeceksin?"

"Canım ne isterse onu yaparım." Kuralları bilmiyor oluşunu le-

hine kullanmayacak kadar dürüst biri değildim. Biraz bile suçluluk hissetmiyordum. Şişeyi tekrar çevirmeye yeltendiğimde elimi tutup durdurdu. "Daha sormadım," dedi.

"*Sonsuza kadar aynı seçeneği mi seçeceksin* bir sorudur dâhi."

Gözlerini kıstı. "Kanıma cehennem karışmış, bu nasıl bir kurnazlık," dedi ayıplar gibi.

"Şeytanla zar atarken kanatlarını kenara bırak..." Gözlerimi kapattım ve o anda tüm evrende yok olmak istedim.

Başımın iki yanında devasa bir çan çalmış ve tüm duyularımın körelmesine neden olmuştu. Yer yarılsaydı içine girseydim. Ne yaptım ben... Ne yaptım. Ne söyledim. Ne söylüyorum? Ağzımdan çıkanı kulağım duyuyor mu? Kahrolası bir kez konuşmadan önce düşünemez miydim? Nasıl böyle bir gaf yapabilirdim. Bir de utanmaz bir şekilde ağrıları için çabalıyordum. Aklımı kaçırmış olmalıydım.

"Nova."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim." Soluğum kesilmişti ve hava birden ağırlaşmıştı. Kesik kesik nefes alabildim. Her şey çok bunaltıcıydı. Boğuluyordum, resmen boğuluyordum.

"Neden özür diliyorsun?" diye sordu. Ve bu beni daha çok mahvetti.

Ağlamaya başladım. Kendimi de hazırlıksız yakalamıştım. Ben bile dehşete düştüm ama gözlerimden baskı altında kalmış yaşlar akıyordu.

Sandalyesini itti, yanıma geldi, önümde eğildi ve yüzümdeki ellerimi çekip aşağıdan gülümseyerek bana baktı. "Sadece bir kelime," dedi. "Bunun için ağlayamazsın." İnanamıyor gibi daha çok güldü.

"Düşüncesiz aptalın tekiyim."

"Değilsin." Gülüşünü bastırmaya çalışıyordu ama benim gözyaşlarım durmuyordu.

"Bana kendimi daha kötü hissettiriyorsun."

Derin bir nefes aldı ve ellerimi daha sıkı tuttu. "Yüz yıldır kanatlarım yok, Nova. Hayatta kalıyorum. Ve o yasaklı bir kelime değil. Asıl yanılgın sadece meleklerin kanatlarının olduğunu düşünmen." Neredeyse yüksek sesle güldü ve bunu yaparken zorlanıyor gibi görünmüyordu.

"Bu durumda şaka yapamazsın," dedim hafifçe burnumu çekerek.

"Doğruyu söylüyorum."

Ellerimi onun ellerinden kurtarıp masanın üzerinde, kenara çektiğim küçük sepetteki ıvır zıvır eşyaların arasından ilaç kutusunu buldum. Hapı çıkarıp ona uzattım. "Bunu içer misin lütfen?"

"Yine mi vitamin?" Küçümseyici bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ağrı kesici. Çünkü ağrıların var. Ve günlerdir bunları sana yutturmak için akla karayı seçiyorum. Bu aptal oyunu da bu yüzden oynamak istedim ama..." Durdum çünkü nefes almam gerekti. Sesli bir soluk aldım tekrar durdum. Off. Her şeyi elime yüzüme bulaştırıyordum.

Hapı parmaklarının arasına alıp şöyle bir inceledi. Gözlerini bana çevirdi. Başını hafifçe sallayıp ayağa kalktı. Elimden tutup beni de kaldırdı. Hapı ağzına atıp susuz bir şekilde yuttu.

"Oldu mu?"

Başımı salladım. Ona sarılmak istiyordum ama şu an bunu yapmak doğru gelmedi. Parmakları yüzümdeki gözyaşlarını sildi. En azından birkaç damladan fazla akmamıştı. Hafifçe eğildi, dudaklarını yanağıma bastırdı. Diğer yanağımı da öpecekken panikle geri çekilip omuzlarından tutarak ona engel oldum. "Sakın öpme!"

Kaşlarını kaldırdı.

Deli olmadığımı düşündüğü bir an varsa o ânı tam şimdi kaybetmiştim.

"İki yanağımdan birden öpemezsin," diye hızlı hızlı açıklamaya koyuldum. "Bir efsaneye göre bu vedalaşmak anlamına gelir. Tek yanağımdan öpersen bu diğer tarafı da öpmek için yine geleceğin anlamına gelir."

"Ne tür bir efsane bu?"

Omuz silktim. "Nova efsanesi."

"Gerçekten buna inanıyor musun?" Gülümsemesi devasa bir hâl aldı.

"Gerçekten buna inanıyorum ve bu konuda çok ciddiyim." İnanıyordum çünkü annem sadece onu en son gördüğümde iki yanağımdan öpmüştü. Ve bir daha dönmemişti.

"Bugün sinirin tepende," dedi.

Sanırım öyleydi.

"Yeni eşyalarını giyin de seni gezmeye götüreyim." En azından dışarıda dikkatim dağılıyor ve düşünmeyi bırakıyordum. Ve şu saçma durumdan kurtulabilir miydik lütfen? Söylemiştim, ben büyük duygularla baş edemem. Böyle saçmalarım ve batırırım ve bu sefer batırmak istemiyorum. Off!

"Nereye götüreceksin?"

Aklıma gelen ilk şeyi ezberden söyledim. "Güzel bir yemeğe."

"Neden bir an yemek dışında bir şey düşündüğünü sandım ki..." diye mırıldandı.

"Söylenme de hazırlan." Elimi git git der gibi boşlukta hızlı hızlı salladım. Halimden anlamış olmalıydı, ellerini havaya kaldırdı ve geri geri yürümeye koyularak nihayet görüş alanımdan çıkarak Ayzer'in odasına girdi.

Elimi durduğuna ya da göğsümden çıkıp gittiğine inandığım kalbimin üzerine bastırıp soluklanmak için tekrar oturdum. Gerçekten ona kanat dediğime inanamıyordum. Ve şimdi ağrılarını bildiğimden de haberi vardı. Gizlemek için daha çok çaba sarf edecekti. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. İyi bir şey yapmak istedikçe neden ona zarar verip duruyordum.

Daha dikkatli olmak zorundaydım.

"Tamam, kalk, toparlan ve normal davran. Bir de böyle yakalanma. Batırdın ama daha fazla batırma. Bir yerde dur artık kızım, ne olur dur!"

Ağlamaklı bir ifadeyle yeniden yerimden kalktım. Kendi kıyafetlerimi girişteki dolabın bir kısmına yerleştirmiştim. Yeni aldıklarımdan birkaç parçayı alarak banyoda hızlıca giyindim. Saçlarımı üstünkörü topuz yapıp perçemlerimi düzelttim. Soğuk suyla kendime gelmek adına birkaç kez yüzümü yıkadım ve iyice sakinleşene kadar banyonun soğuk fayanslarına yaslanıp bekledim.

O sadece Daren.

Her zamanki Daren.

Yanında çok rahat olduğun Daren.

Sersem cehennem iblisi işte.

Dudaklarıma yine elmalı nemlendirici sürdüm. Soğuk suya rağmen yanaklarım hâlâ hararetin etkisiyle, ve muhtemelen utancın,

kıpkırmızıydı. Yeniden salona döndüğümde kapının orada beni bekliyordu.

"Yanınıza yakışır olmuş muyum Vârisim?" diye normal normal kendini takdim etti.

"Hiç de fena değil." Kot pantolon giymiş ama bu defa siyah uzun kollu tişört ile deri ceketini üzerine almıştı. Botlarıyla güzel bir uyum yakalamış ve yine Ateş Krallığı'nın hükümdarı olmuştu.

Veya gece yarılarımın.

"Seni bunlarla görmeye alışacak mıyım acaba..." Kaşlarıyla kıyafetlerimi işaret etti. Koyu renk kot pantolon ve göbeğimi açıkta bırakan gri renk kısa bir kazak giyinmiştim. Elime ilk gelen şeylerdi bu yüzden tam olarak nasıl göründüğümü bilmiyordum ama ona her şekilde tuhaf gelecekti.

"Elemental elbiseleri iyi hoş ama bunlar daha rahat," dedim omuz silkerek. "Bence diyara biraz çağdaş moda zevki gerekli." Evet, burada kal, güvenli ve kolay alanda.

"Diyarda tek eksiğimiz de göbeğini gösteren kazaklarındı," dedi.

Kıkırdadım. "Bunu da listeye ekleyebiliriz ama."

"Orada böyle dolaş ve gelmiş geçmiş en büyük delilik nasıl olurmuş göster onlara."

"Dolaştığımı biliyorsun."

"Bilmez miyim."

Dolaptaki sırt çantasından bir miktar parayı daha makul olan bir kol çantasına aktarıp onun önünden dışarıya çıktım. İkimiz de kapıdan çıktığımızda koridorun otomatik ışıkları yandı ve ufak bir problemle karşılaştık. Apartman görevlisi dairelere bir şeyler bırakıyordu, birkaç dergi bıraktığı kapının önünden sesi duyunca bize doğru döndü.

"Günaydın," dedi. "Yeni mi taşındınız, bu daire epeydir boştu. Bana haber vermediler ama." Belli ki konuşmayı seven biriydi, hiç duraksamamış ve tereddüt etmemişti. Yani seçeneklerimiz epey kısıtlıydı.

Ben Daren'e baktım, Daren bana baktı. Bir şeyler yap dercesine kaş göz yaptım. Gözlerini devirdi. Ivır zıvır olarak gördüğü bu işleri ona yaptırmamdan sıkılıyordu. "Ne bilmesini istiyorsan söyle," dedi.

Adam şüphelenmediyse de artık şüphelenmişti.

"Yeni taşındık," dedim Daren'in koluna girip gülümseyerek. "Yeni evliyiz. Çok yeni daha. Eminim söylemişlerdir ama aklımızdan çıkmıştır. İsmim Nova, o da eşim. Deniz." Daren son kelimemle birlikte dudaklarını sıkıp kolunu çekiştirdi ama bırakmadım ve dirseğimle onu rahat durması için dürttüm.

Adam bir saniyeliğine öne doğru atılacak gibi oldu ama durakladı, aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı, gülümsedi. "Ah, doğru. Söylemişlerdi. Bir arzunuz var mı?"

Resmen sihir gözlerimin önünde ağır ağır adamı ele geçirdi. Hâlâ inanılır gibi değildi.

"Hayır, teşekkür ederiz."

"Teşekkür ederiz," diye beni taklit etti Daren.

"İyi günler dilerim," dedi görevli. Sarhoş gibi görünüyordu. Bakışları dalgınlaşmış ve yere artık o kadar sağlam basmıyordu. Yeni uyanmış gibi kaşlarını çatmış ve bir şey hatırlamaya çalışırcasına saçlarını kaşımaya başlamıştı.

"İyi günler." Daren'i asansöre doğru çekiştirdim. Bir an önce görüş alanından çıkarsak düşünce alanından da çıkarız diye düşünüyordum. Daren'in büyüsünden şüphelendiğimden değil ama sonradan yapılan büyü adamı gerçekten afallatmıştı. Asansör gelene kadar kolundan çıkmadım. İçeriye girip kapılar üzerimize kapandığında "Deniz mi?" diye kolumdan çıktı.

"Daren buralarda pek bilindik bir isim değildir." Asansör duvarına yaslanıp aynadaki huysuz yansımasını keyifle izlemeye koyuldum.

"Tek sorun bu yani." Tek gözünü kısıp yüzünü buruşturdu. Sanırım su ile ilgili bir şeyleri sevme hakkını tamamıyla benimle tüketmişti. Su kotası dolmuştu. Bir damla suya bile tahammülü yoktu. Âlemdi doğrusu.

"Küçük bir oyun, oyunbaz lordu neden bu kadar rahatsız etti acaba..." Tırnaklarıma bakarak söylendim. Bu tür oyunlar onun uzmanlık alanıydı.

"Deniz!" dedi kelimenin üzerine basa basa.

"Mis gibi isim işte."

"Ben Ateş Lorduyum!" Ve şimdi gözlerinden ateşler çıkmasına çeyrek kalmıştı. Onu biraz daha zorlasam ağzından da ateş püskürtebilir miydi acaba?

"Birazcık sudan ödün mü koptu?" Kazağımın kollarını çekiştirerek tatlı tatlı gülümsedim.

"Birazcık su..." Kaşlarını kaldırdı. "Deniz..." Hah! dercesine kinayesini sürdürdü.

"Bir okyanus değil neticede." Zemin kata geldiğimizde asansörden çıkan ve sırıtan ben oldum. Arkamdan gelen adımlarının asfaltı ezeceğini ya da ikiye ayıracağını düşündüğüm birkaç saniye geçti. Bana "Alev" falan diye seslense ben bu kadar huysuzlanmazdım. Yalan, olay çıkarırdım. Birbirimize çok mu benziyorduk?

Sitenin önünden taksi durağına doğru yürümeye koyuldum.

"Gel," dedim elimle işaret ederek. "Seni bizim atlarla tanıştırayım." Kendi kendime neredeyse kahkaha attım. Ona anlatırken bazı şeylerin diyarda olduğunu hayal edip epey eğleniyordum. Mesela bir otobüs. Krallıklar arasında. Buna saatlerce gülebilirdim.

"Otomobillerin ne olduğunu biliyorum." Parmaklarının yarısını pantolonun ceplerine sıkıştırmış, insanın aklını başından alarak sağa sola bakıyordu.

"Daha önce hiç arabaya bindin mi ki?" diye bilmişlik ettim. Tabii ki binmemişti.

"Hayır."

"Bedenlemekten bir tık daha yavaş ama atlardan daha pratik." Sıradaki taksiciye gülümseyip işaret ettim. Dolu olan öndeki taksi ilerleyince sıradaki bizim önümüze doğru hareket etti. Durduğunda kapıyı açıp koltukta kayarak pencere kenarına yanaştım. Ateş Lordu eğilerek ve epey zorlanarak yanıma oturdu ve garip bakışlarıyla arabanın içini incelemeye koyuldu.

Öne doğru eğilip şoföre mırıldandım. "Sahile gidelim, lütfen."

Araba hareket ettiğinde Daren kaşlarını çattı. Öne doğru atıldığında daha çok çatıp eliyle ön koltuğa tutundu. Bacakları bir türlü sığmadığı için rahatsızca kıpırdanıp duruyordu. Gülmemek için dudağımı ısırdım.

Burada ne işimiz vardı ne yapıyorduk diye içten içe sayıklamaya başladım.

"O kadar buraya ait değilsin ki."

Pencereden dışarıya bakarken bana döndü. "Sen öyle misin?"

"Kerberos'un karşısında şu anki halinden daha az kıvranmıştım."

"Küçük insanlar!" diye homurdanarak iyice geriye doğru yaslandı. Onu toplu taşıma araçlarından birine bindirsem ne diyecekti acaba... Beyefendiyi memnun etmek çok zordu.

Sahile yakın cadde üzerinde indik. Burada da her yer aynıydı, değişen pek bir şey yok gibi görünüyordu. Oradan bakıldığında ben nasıl görünüyordum kim bilir. Çünkü *burada* hiçbir şey aynı değildi. Ve burası artık beni tanımıyordu.

Telefon kulübesi efekti verilmek için kırmızıya boyanmış ahşap bir kapıyı iterek eskiden sık geldiğim kafelerden birine girdik. Sahil kıyısında çok uzun zamandır kendini koruyan ve tamamı ahşaptan oluşan kendine özgü bir yerdi. Burayı sıcaklığı ve bir karakteri olduğunu düşündüğüm için daima çok sevmiştim. İçerisi hiçbir zaman çok kalabalık olmazdı çünkü yemekleri pek iyi değildi ve fazla çeşit de yoktu. Sadece havasını ve cam kenarındaki az sayıda masalarından görünen manzarasını aşamıyordum.

Boş masalardan birine oturduk ve bir süre Daren'e menünün ne olduğunu anlatmak zorunda kaldım. İnsanların arasına çıkınca ve kendini görünür yaptığında başka bir problemimiz daha olmuştu. Problem miydi emin değildim... Herkes dönüp ona bakıyordu. Dikkat çekmemesi imkânsızdı. Onun çeperindeki bir şey buraya ait olmadığını fısıldıyordu ve insan gözleriyle mükemmel göründüğünü de biliyordum. Tüm bunların farkında değildi, önüne ya da bana bakıyordu ve beni gülümsetmeye devam ediyordu.

"Sen seç," diye pes etti sonunda. "En sevdiğin hangisi?" Plastik kaplaması olan eski menüyü masanın üzerine bıraktı.

"Bir bakalım..." Her şeyin üzerinde yeniden gözlerimi gezdirdim ve özellikle ona denetmek istediğim bir şeyler var mı diye bakındım. Sonra klasik bir atıştırmalık tabağında karar kılıp önden iki bardak limonata rica ederek siparişimizi verdim.

"Sen iyi misin?" diye sordum huzursuzluğuna karşılık. Taksiden indiğimizden beri adeta benim aksiliğimi ele almıştı.

"Çok kalabalık, çok rahatsız edici," diye mırıldandı sol tarafımızda kalan açık giriş kapısına bakarak. Aslında normal şartlara göre kalabalık değildi ama Daren için bu kadarı bile curcuna anlamına geliyordu.

Yüz yıllık bir yalnızlığın ardından...

Elemental çok sakin bir diyar olmasa da Daren kendi krallığında tek başınaydı. Ve bu kadar renkli ve eğlenceli kişiliğine rağmen o kadar da sosyal biri değildi. Son günlerde Sina ve Arın ile araları daha iyi olsa da Şafak dışında kimseyle gerçekten yakınlık kurduğunu görmemiştim.

Ben hariç...

"Ortak alanlar genelde böyle oluyor," diye düşüncelerimden sıyrıldım. Onun gözlerinden etrafa bakmaya çalıştım. Kafe kalabalık sayılmasa da masaların çoğu doluydu. Arkadaş grupları sohbet ederken kendilerini kaptırıyor ve bazen diğerleri de sohbetlerinin ortağıymış gibi büyük kahkahalar atıyorlardı. Dışarıda bir binanın inşaat çalışması vardı, arazi araçlarının gürültüsü kafede çalan müzikle karışıyordu. Akan trafik ve sürekli öten kornalar da onlara eşlik eden başka bir ses yankısıydı. Caddenin karşı tarafında bir kadın evcil hayvanı olan küçük köpeğinin sokak köpeğine saldırmasına engel olmaya çalışıyordu. Bir bebek ağlıyordu. Bir itfaiye aracı geçiyordu. Daha ileride yol çalışması vardı. İki masa ötemizdeki çift tartışıyordu. Kafenin mutfağından tabakların ve çatal bıçakların tiz sesi kulaklarımıza ilişiyordu.

Şehir.

"Çok gürültü var," dedi. "İnsanlar bütün bunların içinde nasıl birbirini duyuyor."

Fiziksel olarak birbirini duymaktan bahsetmiyordu. Karmaşanın içinde gerçekten görmek ve duymaktan bahsediyordu. Aslında hissetmekten.

"Belki de birbirlerini duymak istemiyorlardır." Dirseklerimi masanın üzerine yaslayıp dışarıdaki kalabalığa bakındım. "Diyarda geçirdiğim zaman bana insanların ne kadar yapaylaştığını gösterdi.

Tüm o kavga gürültüye rağmen sizler birbirinizi dinliyorsunuz. Birbirinizle konuşuyorsunuz. Değerlerinizi korumak için verdiğiniz mücâdele beni hayrete düşürmüştü. Burada öyle değil, burada kolay olanı ister insanlar. Herkesin kendi derdi boyunu aşmış halde bu yüzden başkalarının derdini duymak istemiyorlar." Hep bir koşturmaca vardır. Kimse nereye varacağını bilmez ama herkes yarış içindedir. Sorsan hiçbirimiz bitiş çizgisinin nerede olduğunu bilmeyiz bile. Bir bitiş çizgisi olduğunu bile sanmıyorum. Sadece hareket etme ihtiyacı. Bazen de aksi. Herkes koşarken durma ihtiyacı. Yere düşme ihtiyacı. Bazen kendini bırakma. Ama bırakan sadece sen olursun. Koşmaya devam eder diğerleri. Yanından geçip gider. Durup el uzatmaya ne vakti ne hali olur.

"Kulağa can sıkıcı geliyor." Düşünceli biçimde başını hafifçe salladı.

Garson limonatalarımızı bıraktığında teşekkür ettim. Daren'in gözleri üzerimdeydi. Aklımdan geçenleri oradan okumak istiyordu. İstese tüm aklımı tek bakışıyla bu masaya yatırabileceğini bilmek biraz ürkütücüydü.

Limonatanın içindeki nane yaprağını çıkarıp peçetenin üzerine bıraktım. "İnsanlar bir de sürekli sıkılmaktan bahseder." Omuz silkip ferahlamak için içeceğimi kafama diktim.

"Şehrin sesi yok, gürültüler her şeyi bastırıyor. Burada yaşanabilmesi bile mucize." O da nane yaprağını çıkarıp gülümseyerek kenara bıraktı. Beni taklit etmeyi elbette kendine bir oyun haline getirmişti.

"Çok kalabalık," dedim. "İnsanlar sığmıyor. Sürekli yeni binalar yapılıyor. Bu da kaçınılmaz bir gürültüye neden oluyor." Ne demek istediğini anlamıştım çünkü Elemental'de her krallığın kendi sesi vardı. Hava Krallığı'na giderseniz huzurlu, cıvıl cıvıl rüzgâr sesleri işitirdiniz. Toprak Krallığı'nda sakinliğin ve dinginliğin sesini işitirdiniz. Ateş Krallığı'nda ben kanat sesleri de duyabiliyordum ama oranın sessizliğinde bile cızırdayan şeyler vardı. Ve sonrası yine yüzümün asılmasına neden oldu. Çünkü Su Krallığı'nın sesini hiç duymamıştım.

"Doğrudan buraya gelmenin bir sebebi var mı?" diye sordu. Yine yakalamıştı çünkü bir sürü kafe vardı ama ben hiç bakınmadan buraya girmiştim.

"Manzarası." Çenemle sağ tarafımızda kalan pencereden dışarıyı işaret ettim. Kumsala ve denize bakıyordu. Ötedeki dağların görüntüsü kapalı havada bile hoşuma gidiyordu. Her mevsimde farklı bir ahengi olan bir tablo gibiydi. Bazen dağlar bembeyaz karla örtünüyordu. Yağmurlu günlerde sisin altında kayboluyordu. Ya da sıcacık günlerde güneşin eteklerinde denizin ve göğün mavisinin arasında kahverenginin tonlarını sergiliyordu.

"Çok da cezbedici değil," diye burnunu kırıştırdı.

"Senin sarayın yanardağ manzaralı, sana çekici gelmez tabii," diye takılmam onu güldürdü. Ateş Krallığı karanlığına rağmen gösterişliydi. Kafamda bir cehennem tasviri yoktu ama kurumuş ağaç dalları, siyah volkanik tozlarla örülü yolları ve kılcal damarları anımsatan çatlaklarla kaplı yanardağlarıyla gerçekten şeytanın inini anımsatıyordu.

"Buraya kimlerle geliyordun?" diye sordu bu defa. Sorarken dikkatliydi ve öylesine bir soruymuş gibi davransa da öyle olmadığını biliyordum. Bu en çok merak ettiği şeydi. Kimlerle neler yaptığım.

"Ayzer," diye mutsuz bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. Elbette. "Ama çok arkadaşım vardı benim, tam bir sosyal kelebektim."

"Kelebekler suda yaşamaz," dedi alayla.

"Ne yaşarsa oydum o zaman."

"Su melekleri var."

"Öyle bir şey yok."

"Var."

"Kandırıyorsun beni. Hiçbir şey bilmiyorum diye."

"Kandırmıyorum," diye güldü. "Okyanus mücevheri de derler. Şeffaf ve parlak renkleri olan minik ve ihtişamlı canlılardır."

"Lala gibi mi?" Şaşkınca kaşlarımı kaldırmama daha çok güldü.

"Hayır," diye başını iki yana salladı. "Daha çok balık gibi ama kanatları var, çok hızlı ve avcılardır. Ve hatta..." Masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Sadece deniz kelebekleri ile beslenirler."

Kaşlarımı çattım. "Hani su kelebeği yoktu."

"Su değil, deniz kelebeği."

Ters ters baktım. "Ateş Lordu bile krallığımla ilgili benden çok şey biliyor."

"Neden acaba..." diye geriye doğru yaslandı.

"Çok meraklısın da ondan!"

"Tabii."

Gelen atıştırmalıkları ikimiz de pek sevmemiştik, para ödediğimi gördüğünde yine şaşırdı çünkü diyarda ihtiyacınız varsa istediğiniz kapıyı çalıp yemek yiyebilirdiniz. Bunun üzerine o, "Ben daha iyisini hiçbir karşılığı olmadan hazırlamıştım sana," diye takıldı.

"Elinize kimse su dökemez Lordum." Gülerek karşıdan karşıya geçmek için yol kenarına doğru ona işaret ettim.

Trafik ışıklarının yanması için diğer insanlarla birlikte beklemeye koyulduk. Başımı çevirip karşıya baktığımda gülümsemem soldu. Yüzümdeki kaslar dondu. Etraf birden çok hızlandı, her şey dönüyor, hareket ediyor ama ben sadece onu görüyordum. Birden kalbim sıkışır gibi oldu. Kanımın çekildiğini hissettim. Buz gibi olduğumu. Hem çok yakın hem çok uzak. Hem çok tanıdık hem de yabancı. İki dünya birbirine girdi ve arasında sıkışıp kaldım. Var gücümle bağırıp ona doğru elimi uzatmak ve beni tutup çekmesini istedim.

"Nova," diye seslendi Daren. Muhtemelen ten rengim atmış bembeyaz kesilmiştim.

"Baba," diye fısıldadım.

Ve birden kendimi öne doğru attım. Elimi gerçekten tutması için refleksle uzattım. Belki de ben ona tutunmaya çalıştım. Aniden bir sürü korna sesi beynime basınç yapmaya başladı. Gözlerimi kısarak ilerlemeye devam ettim. Arabalar yolun ortasında bana çarpmamak için bin bir şekle girmişti. Bir saniye duruyor sonra yeniden öne atılıyordum ve hemen yanımdan ya da arkamdan ya da önümden başka bir araç geçiyordu. Her geçişlerinde korna sesleri daha yüksek sesli oluyordu. Gözüm sadece onu görüyordu. Yolun diğer tarafına doğru gidiyordu. Otobüsün önünden geçerken hızlı rüzgârı sarsılmama neden oldu.

"Baba!" diye seslendim. Duymayacağını biliyordum. Sesimi tanımıyordu. Beni tanımıyordu. Bana ait hiçbir şey hatırlamıyordu. Ama yine de "Baba!" diye seslenmeye devam ettim. Onu görmek düşünmekle aynı şey değildi. Boğazıma kocaman bir yumru oturdu.

"Nova!" diye seslendi Daren arkamdan.

İlk defa onu duymazdan geldim.

Soluk soluğa koşmaya devam ettim. Yolun karşı tarafında ışıkların yanmasını bekleyen insanlara yanaştığımda bana şaşkınlık ve korkuyla bakıyorlardı. Neye yetişmediğimi anlamaya çalışıyorlardı. Altgeçide giden yol en kalabalık yerdi. Başımı uzatıp onu kaybetmemek için her birkaç adımda bir duraksamak zorunda kaldım. Bir simit arabasının yanından geçerken önüme değil de ileriye baktığım için arabaya çarptım ama özür dileyecek kadar geriye bakamadım, sadece içimden geçirip devam ettim. Geçide girmeden önce insanların arasından itip kakarak onu kolundan yakaladım. Düşünmüyordum. Sadece hareket ediyor ve yetişmeye çalışıyordum. Önüne geçtim. Nefes nefeseydim. Gözlerine baktım. Yanındaki adama baktım. Keyifli bir sohbetin ortasında oldukları belliydi. İkisinin de yüzü bana döndü. Gözlerinin kenarındaki çizgiler, gülerken dudağının seğirmesi, kravatını hep yamuk bağlaması... Kendime engel olamadım ve uzanıp kollarımı boynuna doladım.

Bir saniyeliğine, sadece bir saniyeliğine yeniden babama sarılabiliyor olmayı istedim.

"Hanımefendi," dedi. "Affedersiniz." Hafifçe geriye çekildi, kollarımı çektiğimde bir adım daha uzaklaştı. Şimdi yüzünde şaşkınlık vardı. Mahcup olmuş ve yanlış bir şey yapmış gibi duruyordu. Oysa ona doğru atılan bendim.

"Ben," dedim ağlamamak için kendimi sıkarak. "Ben özür dilerim. Ben sizi birine benzettim. Kalabalık yanıltıcı oldu. Özür dilerim." Peşi peşine sıraladığım kelimeler kesik kesik çıkıyordu. Sadece ona bakıyordum. Her zaman sıcacık olan ifadesi bir yabancıya karşı bile değişmiyordu. Ne yapacağını bilmediği anlarda daima yaptığı gibi eli yine kravatını düzeltiyordu. Nihayet yanlış anlama olduğunu düşünerek gülümsedi.

"Sorun değil," diye yumuşak bir tonda telkin etti beni.

"Siz, siz iyi misiniz?" İyi görünüyordu. Bıraktığım hali gibi görünüyordu. Her şey onun için yolunda gibi görünüyordu. Elindeki karton kahve bardağı hâlâ aynıydı. Her akşam iş çıkışı onlardan bir tanesiyle buradan geçip eve gidiyordu. Çoğu zaman iki tane taşırdı, biri hep benim için olurdu. Belki de içgüdüsel olarak kendimi buraya bu yüzden getirmiştim. Ama bir şey dikkatimi çekti. Karton bardağı kavrayan elinde, parmağında parlayan bir şey. Öylesine bir yüzük değil, bir alyans.

Kalbim sıkışır gibi oldu.

"İyiyim," dedi. "Siz iyi misiniz? İyi görünmüyorsunuz." Tereddütle elini kaldırdı ama geri indirdi. Başını arkadaşına çevirdi ama diğer adam ne olduğunu bilmiyorum dercesine omuz silkti.

"İyiyim," diye gülümsedim. "Ben iyiyim. Merak etme." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Merak etmeyin," dedim gözümü yüzükten alamadan.

"O halde size iyi günler," dedi.

"Bir saniye!" Panikle gereğinden yüksek bir sesle tekrar durdurdum onu. İş arkadaşı da bana en az onun kadar garipseyerek bakıyordu.

"Özür dilerim," dedim yeniden. "Yanılıyor olabilirim." Derin bir soluk aldım. "Acaba bir kızınız var mı?" Aklında, hayatında benden geriye ne kalmıştı bilmiyordum. Ama öğrenmek istiyordum. Belki bencillik belki haksızlıktı ama en azından bir hissi olduğunu bilmek istiyordum.

"Hiç çocuğum yok." Başını iki yana salladı.

Ama güzel kızındım ben senin. Dünyadaki en sevdiğin şey bendim. Hep gurur duyduğun, her sabah kapısını çaldığın, her gece uzakta da olsan iyi uykular demek için aradığın. Annesinin yokluğunu hiç aratmayan. Neşe kaynağındım.

Gözyaşlarımı tutmak daha da zorlaşınca dişlerimi sıkarak başımı salladım. "Anladım. Affedersiniz. Size iyi günler," dedim ve bir kez daha sarılmamak için ellerimi arkamda kenetleyerek önlerinden çekildim. Tekrar birbirlerine baktılar, başını sallayıp yine mahcup bir şekilde gülümsedi. Yürüyüp öylece yanımdan geçip gittiler. Arkasından bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı.

Birden o kadar boş bulundum ve kendimi tutamadım ki hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Nova," diye fısıldadı Daren.

Ona bakmak birden her şeyi koyvermeme neden oldu. Öne doğru atıldım ve başımı göğsüne yaslayıp ağlamaya orada devam ettim. Kollarını etrafıma doladı. Daha çok ağlamaya başladım. Kendimi tutmaya çalışıyordum ama beceremiyordum. Bir şekilde devam etmek ve bir şeyler yapabilmek istiyordum ama yapamıyordum. Öyle ya da böyle herkesi geride bırakması gereken ben olmuştum. Daha doğmadan onu geride bırakmıştım, doğduğum toprakları geride bırakıp koparılıp alınmıştım, sonra büyüdüğüm topraklardan alıkonmuştum. Ailemi, tanıdığım herkesi geride bırakmıştım. Ve sihirli bir diyardan da savrulup krallığımı, halkımı, lordumu geride bırakmıştım.

"İstersen seni hatırlamasını sağlayabilirim," dedi nazikçe sırtımı okşarken.

Yanımızdan insanlar öylece, hiç durmadan geçip gidiyordu. Hayat hep bir şekilde akıyordu. Zaman ilerliyordu. Hiçbir şey benim bir yerlerde kaldığım gibi kalmıyordu. Bir ben kalıyordum onları bırakıp gitmek zorunda kaldığım yerlerde.

Kendimi geri çekmeden başımı iki yana salladım.

"Sadece, başka kimseyi arkamda bırakmak istemiyorum." Burnumu çektim ama berbat hissediyordum.

"Siz su fareleri ne diyordunuz, her zaman döneriz..."

Gülmeye çalıştım ama gözyaşlarına karşı koyamadım. Çok dolmuştum ve özlem birden onu görünce herkes için ağırlaşmıştı. Ve o yüzük... Bunun için memnun olmuştum. Nihayet seveceği birini bulduğu için. Benim gidişimle birlikte yapayalnız kalmadığı için. Nihayet ikimizden biri annemin bir gün döneceğine inanmayı bıraktığı için. Onu görmeye gidecektim. Evimize gidip onlara uzaktan bakacak ve nasıl olduklarını görecektim. Ama şimdi belki de orada yaşamıyorlardı. Belki de artık daha kalabalık bir ailesi vardı.

"İyiyim..." Geriye çekilirken gözlerimi sildim. Kendimi toplamak için birkaç uzun nefes alıp elimle yüzümü sildim.

"Kötü bir tesadüf müydü?" diye sordu anlamaya çalışarak. Genel olarak mutlu olduğumu anlatmıştım ama onlarla ilgili çok detay vermemiştim. Elemental'de aile bağlarının duygusal bir ağırlığı olmuyordu. Daha çok yük oluyordu ama ben...

"Hayır, tesadüf de sayılmaz. İşyeri buraya yakın."

"Buraya onu göreceğini bildiğin için mi geldin?" Yüzümde benim sildiğim yerlerin üzerinden o da parmaklarıyla geçti. Yanımızdan yürüyen insanlar durup bize bakıyor ve bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Kasıtlı bir şekilde değil ama belki de, bilmiyorum."

"Üzgünüm su baloncuğu."

Gerçekten de öyle görünüyordu. Kim bilir ben nasıl görünüyordum da ona bile yansımıştı. Dudaklarımı aralayıp daha derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım. İşaretparmaklarımla tekrar gözlerimi sildim.

"Hadi, seni götürmek istediğim bir yer var." Birden ikimizin de oraya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ama önce başka bir yere daha uğramalıydık. Bu kadar üzgün hissederken aklıma oranın gelmesi tuhaf değildi ama şimdi düşündüğümde orayla ilgili hissettiklerim tuhaftı ya da kader diye bir şey gerçekten vardı.

"Acelemiz yok," dedi.

"Var." Elinden tutup onu çekiştirmeye koyuldum. "Gün batımını kaçırmak istemiyorum."

Kalabalığın arasından çıkıp başka bir taksiye bindik. Ben koltuğa yaslanmış sakinleşmeye çalışırken o beni seyrediyordu. Şimdi birkaç alaycı yorum epey işime yarardı ama benim gibi sessizliğini korudu. Taksinin camını açıp içeriye biraz hava girmesine izin verdim ve fırsattan istifade yüzümü dışarıya çevirdim. Çığlık atmak istiyordum. Uzaktayken onlarsız bir hayatı sürdürmek sorun değildi ama şimdi, böyle karşılaşınca. Sürekli bir suçluluk duygusu üzerime biniyordu. Sürekli yeterince şey yapmamış ve yapamıyormuş gibi hissediyordum. Herkese yetişemiyordum. Hayatımın çoğunun kolaylık içinde geçmesi ilk defa şans değil de şanssızlık gibi hissettiriyordu çünkü her şeye tamamıyla hazırlıksızdım. Ne kalp kırıklığını

ne bir sevgiye karşılık vermeyi ne de sevdiğin kişilere sahip çıkmayı biliyordum. Hayatımın çoğunu basit ve oldukça sıradan yaşamıştım. O sıradanlık neşe ve gülücüklerle, mutlu anlarla doluydu. Diyarda ise bana uzun süre oyunmuş gelen bir mücadelenin içindeydim. Ve gitgide gerçeklik algımı yitirdiğimi hissediyordum. Şimdi kendi rızamla beni bir kuleye kapatmasını isteyebilirdim.

Daha kırsal bölgeye yanaşıp eski havaalanı yoluna girmeden indik. Araba kiralama ofisinden içeriye girip istediğim modelin olup olmadığını sordum. Sadece üstü açık bir arabaya ihtiyacım vardı.

Çünkü uçabiliyormuş gibi hissetmek istiyordum.

Lüks bir markanın ellerinde olduğunu ama ücretinin yüksek olduğunu söyledi. İçimden daha iyi diye geçirdim. Dışımdan, "Sorun değil, kiralayacağız," diye yanıtladım. Birkaç adım geriye çıkıp Daren'e doğru yanaştım.

"Şimdi bazı belgeler isteyecekler, onları istememeleri gerekiyor." Sadece onun duyabileceği şekilde mırıldandım.

Yavaşça başını salladı.

Benim dikkatim her zaman çabuk dağılıyordu ama onunki öyle değildi. Bana bakarken hâlâ iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu ve muhtemelen iyi olmadığımı düşünüyordu.

Çantamı açıp adamın söylediği miktarı para tomarını çıkarmadan çantanın içinde hazırladım ve masanın üzerine bıraktım. Çekmecesinden anahtarı çıkarıp bizimle birlikte dışarıya geldi ve aracın yanına kadar bize eşlik etti.

"Teşekkür ederim," dedim.

Siyah renkte, iki kişilik oldukça lüks bir marka olan spor araba gıcır gıcır parlıyordu. Parmaklarımı üzerinde dolaştırmak yüzümün gülümsemesine neden oldu. İstediğimden bile daha iyiydi.

"Bunu kullanabiliyor musun?" diye sordu Daren adam yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz. O da en az benim kadar ilgiyle arabaya baktı.

"Merak etme, ehliyetim var. Atla hadi." Onun için kapıyı açıp gülümsedim. Nihayet gülümseyerek açtığım kapıdan araca bindi. Arabanın etrafından dolaşıp sürücü tarafına oturdum. Gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra önce ona döndüm, yerimden hafifçe doğrulup diğer tarafına uzandım. "Ölümsüzsün falan ama ne olur ne olmaz."

Ben onun emniyet kemerini takarken dikkatlice izliyordu.

"Beni esir mi alıyorsun?" diye bıyık altından gülümsedi.

"Seni esir alıyorum."

Kendi kemerimi de bağladıktan sonra arabayı çalıştırdım. Henüz arabanın üstü kapalıydı ve açmak için doğru zamanı bekliyordum. Ve içimden bir ses buna benim kadar bayılacağını söylüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu anayola girip trafiğe karışınca.

"Sevdiğim bir yere," diye mırıldandım. "Çok sevdiğim bir yere." Gözlerim yolda ve batmak için ânını bekleyen güneşin gökyüzüne yayılan kızıllığında dolaştı.

"Gerçekten bu şeyi kullanabiliyorsun değil mi?" Yerinde kıpırdanırken arabanın orasını burasını kurcalıyordu.

"Yaşım dolduğu anda koşarak ehliyet aldım, araba kullanabiliyorum Lordum. Daha on beş yaşımdayken babama ağlamaya başlamıştım. Bir yıl sonra bana öğretti." Başımı bir saniyeliğine ona çevirdim. "Korkma, seni öldürmem."

Karşılık vermedi.

Merkezden çıkıp istediğim yamaca ulaştığımızda gülümsedim. Kaleden yukarıya çıkan virajlı bir yol vardı. Heyelan tehlikesi olduğu için yol kullanıma kapalıydı.

"Sizden küçük bir ricam olacak Lordum," dedim.

Devam etmem için bana döndü.

"Bu yola girmek yasak, toprak kayması oluyor. Bir şeyler yapabilir misiniz?" Tatlı tatlı gülümsedim. Kişisel Ateş Lordum ve kişisel Toprak Lordum. Süperdi.

"İşine gelince nasıl kibar oluyorsun değil mi?" diye söylendi. Artık büyü yapmak için bir harekete ihtiyacı olmadığını anlamıştım. Nasıl bir hakimiyeti varsa hiç belli etmeden yeri yerinden oynatabiliyordu. Hem de gerçek anlamda.

"Eh, cehennemde birkaç gün geçirdik öğrendik bir şeyler."

Sıntta.

"Hayalbaz aklın etrafta kimse olup olmadığını anlayabilir mi?" diye sordum bu defa. "Yolun boş olduğundan emin olmak istiyorum."

Resmen tüm pis işlerimi ona yaptırıyor sayılırdım ve bundan tahmin edemeyeceğim kadar büyük haz almaya başlamıştım. Dai-

ma arkadaş canlısı biri olmuşumdur ve görüp görebileceğim en süper oyun arkadaşına sahipmişim gibi hissediyordum. Daren çoğu zaman kafa dengiydi. Ciddi olduğu anlar dışında ona hadi demem yeterli oluyor ve çoktan yola koyulmuş oluyordu. Neyse ki ciddiyeti nadir rastlanan bir durumdu.

"Kimse yok," dedi keyifle yaslanarak.

"Güzel..."

"Neden bu yolu kullanmak istiyorsun?"

"Biraz sonra anlayacaksın." Yeniden ona döndüm. "Çünkü seni uçuracağım." Bu defa kasıtlı ve bilinçli şekilde seçtiğim kelime ikimiz arasında asılı kaldı. Bir gün yeniden onun uçabilmesini diliyordum. Tüm kalbimle diliyordum. Bunun için yapabileceğim bir şey varsa yapabilmek istiyordum. Yıldızlara tırmanmam bile gerekse.

"Ne yapıyorsun sen..." diye sorgulayıcı bir şekilde mırıldandı.

"Delilik yapıyorum." Kendi kendime gülümsedim. Bunu tahmin etmesinin imkânı yoktu ve bilinmezlerle bezenmiş gizli saklı lordumuz bilinmezlikle sınanıyordu. Keyfim gerçekten yerine gelmişti.

Yasak yazılı uyarı tabelalarını geride bıraktığımızda biraz daha gaza bastım. Yol bir sarmalı anımsatıyordu. En tepeye çıkabilmek için uzun bir süre yılan gibi kıvrılmamız gerekliydi. Ve oldukça virajlı olduğu için keskin manevralara ihtiyaç duyuyorduk.

Bu bölgeye giriş yasak olduğu ve geriye bakıp kontrol etmem gereken bir şey olmadığı için frene basarak arabayı yavaşlattım ve dikiz aynasını çevirdim. Tekrar gaza basarken aynayı kontrol ettim. Onun yüzünü görebileceğim şekilde çevirmiştim çünkü biraz sonra alacağı yüz ifadesini görmek istiyordum. Bu yüzden biraz daha gaza bastım. Rüzgârı arkamıza almıştık ve arabanın güçlü motoru var gücüyle bizi ileriye doğru iterken ikimiz de koltuğa yapıştık. İstediğim kuvveti alınca biraz daha gaza bastım ve arabanın üzerinin açılması için paneldeki düğmeye dokundum.

Hava buz gibiydi ama hızlanarak yükseldiğimiz bu anda, geride, daha aşağımızda kalan her yerin üzerinde olma hissi, rüzgârın uğultusu, gerçekten gökyüzüne tırmanıyor gibi hissetmeye ve dikiz aynasından gördüğüm yüzüne değerdi. Bütün ifadesi durulmuştu. Olağanüstü bir ânın içindeydi. Eski bir hissi anımsamış gibi. Eski bir dostu aniden karşısından görmüş gibi. İnanamamış gibi.

Biraz daha hızlandım. Motor kükredi. Nabzım süratle birlikte hızlanmaya başladı. Gülümsedim. Direksiyonu daha sıkı tuttum ve keskin virajda dönebilmek için sertçe çevirdim. Kendisini geriye doğru bıraktı. Gözlerini kapattı. Rüzgâr saçlarımızı geriye doğru savuruyordu. Yüzümüz buz tutmuştu. Hava ciğerlerimize doluyor ve bedenimizi esir ediyordu. Her bir hücremde boşlukta süzüldüğümü hissediyordum. Yanından geçip gittiğimiz yamacı bile göremez olmuştuk. Her şey, ağaçlar, yamaca tırmanın tepeler, diğer tarafımızda kalan uçurumun ardındaki şehir ve ışıklar kayan yıldızları anımsatan resimlere benziyordu.

İvme arttıkça hareket yetimizi kaybettik. Hızlandıkça yerçekimi bile hissedilmez oldu. Sadece rüzgâra karşı bir tırmanış vardı. Araba o kadar şiddetli öne atılıyordu ki bazı dönemeçlerde zemini teğet geçiyordu. Kelimenin tam anlamıyla ayaklarımız yerinden kesilmişti.

En yukarıya çıktığımızda ve sonunda açıklıkta durduğumuzda yüzünde bir gülümseme görmeyi umuyordum ama o daha çok sersemlemiş gibi görünüyordu. Etrafta in cin top oynuyordu. Sonsuz bir sessizlik hakimdi. Sadece günün kendi sesi ve uzaktan gelen kuşların çığlığı vardı. Ne düşündüğünü bilmek için yanıp tutuşuyordum ama sormadım ve onu bu anla baş başa bıraktım. İkimizin de emniyet kemerini açıp sessizce arabadan indim. Arabanın ön tarafına yaslanıp manzarayı seyre koyuldum.

Biraz ötemiz uçurumdu. Her şeyin en üzerindeydik. Dünya geride kalmıştı. Diyar geride kalmıştı. Her şey geride kalmıştı.

Burada sadece gökyüzü ve biz vardık.

Havayı derin derin içime çektim. Toprak ve çimen kokusu tazeydi. Ayakkabımın altında ezilen taşlar tatlı bir ses çıkarıyordu ve manzara kafamın içindeki her şeyi alıp götürüyordu. Özgürleştirici bu hissi nasıl özlemiştim. Kollarımı etrafıma doladım.

Biraz sonra çıkıp yanıma geldi, benim gibi kaputa yaslandı.

"Burası hep çok sevdiğim bir yer oldu," dedim. "Ama en çok bu yolu seviyordum. Bana gökyüzüne tırmanıyormuşum gibi hissettiren bu yolu." Kendi kendime gülümsedim. "Babam hiç bu kadar hız yapmazdı ama ben yine de uçuyormuşuz gibi hissederdim. Özellikle dönüş vakti geldiğinde, hava kararkığında bu yamaçtan

aşağı inerken. Süzüldüğümü hissederdim." Doğrulup onun karşısına geçerek yüzüne baktım. "Ben mutlu bir çocuktum, mutlu büyüdüm. Çok az kendimi üzgün hissettiğim zamanım olmuştur. Onların hepsinde buraya kaçardım. Ve yaz gecelerinde bu tepede neler olur biliyor musun?"

Başını ağır ağır iki yana salladı.

"Ateşböcekleri." Neşeyle gülümsedim. "Her yerde olurlar. İşte o zaman gerçekten gökyüzüne tırmandığımı düşünürdüm. Yıldızların arasına."

Durgun gözlerinde sanki yine ateşböcekleri etrafımda dolanıyormuşçasına parıltılar doğdu. Bakışları derinleşti. Gözbebekleri maviliği bile yok edecek kadar büyüdü. Hava buz gibiydi ama aramızdaki enerji parladı ve ikimizi de içine aldı. Sıcak bir katman evrenin bile etrafını çevirmişti sanki. Ummadığı bu an ona benim ummadığım bir şey yaptırdı.

Kolumdan tutup beni kendine doğru çekti, artık aramızda rüzgârın geçebileceği bir boşluk bile yoktu. Vücudunun sıcaklığı benim soğukluğumu yerle bir etti. Ateşi ve yıldızları ağırlayan gözleri beni yuttu. Dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Hafifçe kaşlarımı kaldırdım ama onun kara deliğine çekilmem sadece an meselesiydi. Ağzı benimkiyle birlikte hareket ettiğinde ruhumun rahatladığını hissettim. Gecenin tadı dilimin ucundaydı şimdi ve içimde yıldızlar şakıyordu. Ayaklarımı da nefesimi de kesebilmesinin ne kolay olduğunu fark ettim.

Çıplak gökyüzünde, hemen tepemizden ânı bölmek istercesine kara bir karga uçup gitti.

Kendimi hafifçe geriye çektim.

"Sonra uğursuz bir karga gelir beni sinir ederdi," dedim gözlerimi göğe çevirerek.

İkimiz de buna kıkırdadık.

Beni önüne çekti, kollarını etrafıma doladı ve derin bir nefes aldı. Manzaraya bakarken yine onun gözlerini takınmaya çalıştım. Ne gördüğünü veya neye baktığını.

"Burada olmak sana nasıl hissettiriyor?" diye sordum. Bu defa kendi çıkarımlarımı yapamamıştım. Güneş batmış ve gökyüzünü

yine karanlık teslim almıştı. Bize göz kırpan şehrin ışıkları uzaktaki küçük noktalardan ibaretti.

"Olmaması gerektiği kadar iyi hissettiriyor," diye itiraf ettiğinde sesinde gizli sırları yakan bir ateşin dumanı vardı sanki.

"Neden olmaması gereksin?"

"Buraya ait değilim su baloncuğu ama her geçen gün dönmek için sebeplerim azalıyor, kalmak için bahanelerim çoğalıyor." Etrafıma doladığı kollarını daha çok sıktı.

"Böyle hissetmenin sebebi ben miyim?" diye sordum ve sonra sormamış olmayı diledim.

Belki anladığından belki o da benim kadar kaçındığından, cevap vermedi.

Burada açık olan tek bir cevap varsa o da burada ikimizin de birbirinden başka kimsesinin olmadığıydı.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu birdenbire.

"Cesaret," diye mırıldandım.

"Sarılsana bana."

Sırtım ona dönüktü bu yüzden kaşlarımı kaldırdığımı da şaşırdığımı da görmedi. Günbatımının altında yavaş yavaş ona döndüm. Yüzüne bakıp gülümsedim. O arabaya yaslandığı için neredeyse aynı boydaydık. Alnına dökülen birkaç saç tutamına dokundum.

"Bu bir emir mi Lordum?"

"Sanki emir alırsın da."

"İster miydin?" diye sordum beklenti ve merak içinde.

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Tabii."

Uzanıp kollarımı boynuna doladım. Sıkı sıkı sarılabilmek için çenemi omzuna yasladım. Beni iyice kendisine çekti. Bacaklarım onun bacaklarına yaslandı. Ellerini belimin etrafında birbirine kilitlediğinde onun üzerine düşmüş kadar olmuştum. Sıcacık oluşu gözlerimi kapamama neden oldu. Yanağımın boynuna dokunuşu beni mutlu ediyordu. Bana karşı tetikte olduğunu sanıyordum ama bana karşı savunmasızdı da. Ve ben de ona karşı savunmamın yıkıldığını hissediyordum.

"İyi misin?" diye mırıldandı. "Aynı gün içinde iki kez ağladın."

"Neredeyse hayatımın tümünden daha fazla," diye kıkırdadım.

"Gerçekten, Nova."

"Biraz abartıyorsun bence."

"Seni ağlatan bir şeyi öldürememek canımı sıktı."

Bu defa kahkaha attım. Gerçekten içten ve uzun bir kahkaha.

"Bazen acaba şaka yapmıyor mu diye düşünüyorum haberin olsun."

Beni kendinden uzaklaştırdı. Yeniden ayaklarımın üzerinde durduğumda elleri hâlâ belimdeydi. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Benim bile biraz akıl ve mantığım olduğu için..." dedim sorgularcasına ve saçmalama dercesine.

"Buraya başka kimseyle geldin mi?" diye sordu konuyu değiştirerek. Buna inanamadım. Gerçekten ciddiydi. Bir de bana deli diyor.

"Gelmedim, Lordum."

"Aferin sana."

"İniş için hazır mısın?" diye başımla işaret ettim. Artık eve dönmek, sıcak bir banyo yapmak ve battaniyemin altına girip saatlerce uyumak istiyordum. Bugünü bitirmem gerekiyordu gitgide ağırlaşmaya başlamıştı.

"Bir ara piknik yapmaya da gelelim buraya."

Arabaya binerken, "Piknik sepetini sen hazırlarsın," dedim.

"Neden diyardan çıkarken cebime Lala'yı da atmadım ki?"

"O benim peri kızım!" diye kaşlarımı çattım. "Ve sadece bana yardım ediyor. Sana kölelik yapmasına izin verecek değilim."

"Lala piknik sepeti hazırlayınca kölelik oluyorsa ben hazırlayınca ne oluyor?"

"Tatlılık Darenciğim, tatlılık."

"İkiyüzlü."

"Yine de onu kolladığımı söyleme, şımarmasın."

Tahammül edemiyormuşçasına yüzünü eline yasladı.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordum arabayı çalıştırıp bu defa karanlığın içinde yol almaya başladığımızda.

Yüzünü kaldırıp "Cesaret," diye dudak büktü.

Uzandım, emniyet kemerini çözdüm. "Ayağa kalk," diye gülüm-

sedim. Bana baktı ve sanıyorum ki gülümsedi. Başta kararsız kaldı ama Cehennem Lordu ne zaman bir meydan okunmadan kaçmıştı? Bu duyulursa bir daha inine adım atamazdı. Ayağa kalktı, kollarını arabanın ön camından yukarıya doğru uzanan kısma yasladı. Göz ucuyla baktım ve rahat göründüğüne emin olduğumda yavaş yavaş hızlandım.

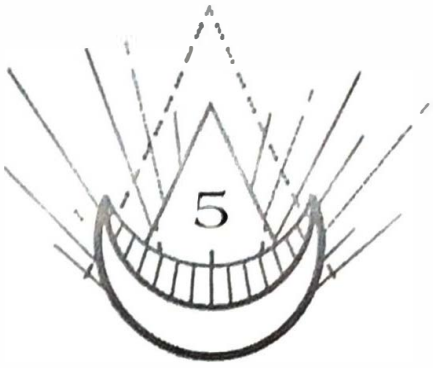
Ben dönüş yolunda başımı pencereden dışarıya çıkarırdım.

Ben hep öyle yapardım ve kollarımı iki yana doğru açıp kanatlarım olduğuna inanırdım.

Belki aklımı kaçırmıştım belki de fazlasıyla gerçeklik algımı yitirmiştim ama araba aşağıya doğru yol aldıkça yıldızlar daha çok parladı.

Zamanın bambaşka bir yerinde, aynı gökyüzünün altında ejderha ve bir yıldızın ne kadar şansı vardı? Bilmiyordum. Ama şu anda, gökyüzünün altında, gece yarısı ve yıldız ışığı yan yanaydı.

Yıldız ve Posta Kutusu

Büyüdüğüm evi ziyaret etmek için doğru günü seçmiştim. Soğuk hâlâ keskin olsa da hava güneşliydi ve nihayet şehir gri kasvetinden kurtulup biraz renklenmişti. Taksiden caddenin başında indik çünkü yürümek ve yine bu sokaklardan geçmek istiyordum.

Dönüp omzumun üzerinden dikkatlice beni takip eden Ateş Lordu'na baktım. Tek eliyle saçlarını kırıştırdı ama adımlarını bilerek geride tutmaya çalıştığının farkındaydım. Buraya gelmekle ilgili çok konuşmuştum ama ne zaman gidip görelim dese bir bahane uydurmuştum. Gergindim ve tüm bunlar beni dengesizleştiriyordu. İkimiz arasında adapte olmakta zorluk çekenin ben olmam sadece beni şaşırtıyor gibi görünüyordu. Bu gibi anlarda Daren'i kıskanıyordum. İkilemlere düşmüyor ve seçim yaparken tereddüt etmiyordu. Tüm bedellerine rağmen.

Önüme dönüp caddeden büyüdüğüm mahalleye girdim. Dar sokaklardan geçerken gözlerim etraftaki tanıdıklıkta dolaştı. Burası müstakil evlerin çoğunlukta olduğu ve yüksek binaların henüz ele geçirmediği nezih bir bölgeydi. Okulumun yanından geçerken öğrencilerin bahçede nasıl günün keyfini çıkardığına baktım ve gülümsedim.

"Ayzer ile bu okula gittik," diye açıkladım. Durup bir anlığına baktı ve çığlık çığlığa koşan çocuklara yüzünü buruşturdu. Yeniden yürümeye koyuldum.

Renkli vitrinlerin yanından geçerken favori mağazamızın önünde daha yavaş yürümeye koyuldum. Buraya gelip sürekli yeni ge-

len kıyafetleri dener ve nadiren ikimiz de aynı parçaları seçerdik. Ne zaman onunla ilgili düşünsem aslında hiçbir zaman aynı şeyleri istemediğimizi fark etmek canımı yakıyordu.

"Sence insanlar..." Durup bir anlığına gözlerimi kapattım. "Yani birileri, aynı şeyleri istedikleri zaman mı birbirlerine uygun olurlar."

"Bu çok sıkıcı olmaz mıydı?" diyerek dudak büktü.

"Şimdi düşünüyorum da aslında Ayzer ile çok basit şeylerde bile farklı şeyleri istemişiz." En sevdiğimiz renkler, en sevdiğimiz yemekler, yapmaktan hoşlandığımız şeyler hatta sevdiğimiz insanlar bile hiç aynı olmamıştı. Ben gökyüzünü seyrederken o hep yeryüzünü didiklemişti.

Anladığını belli edercesine kaşlarını kaldırdı.

"Herkes kendi hayatı için farklı şeyler isteyebilir," diye mırıldandı. "Sanırım ortak bir noktada buluştukları zaman her şey daha iyi hale gelir." İlk kez kelimeleri seçerken bocaladığını gördüm ve konuşurken bizden, ikimizden de bahsettiğini düşündüm. Ateş ve Su. Birbirinden gece ve gündüz kadar farklı oluşumuz doğuştandı. Seçimlerimiz ya da isteklerimiz değil varoluşumuz bizi birbirinin zıttı yapmış olsa da gökyüzü belki de evrene bir şeyler anlatmak istemiş olmalıydı. Bizi birbirimize iliklemişti.

"Belki de ikiz alev oluşumuz değildir sadece kaderimiz," derken buldum kendimi. Yüzündeki sorgulayıcı ve kuşku dolu ifadeyi görünce gülümsedim. "Baksana, döndük dolaştık ama birbirimize kaldık."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu. Arada kalmış gibi görünüyordu.

"Yanımda olmanla ilgili milyon tane çıkarım yapabilirim ama hiçbiri anlam olarak kötünün yanına yanaşmaz," diye itiraf ettim. Daha açık konuşmak gerekirse o olmasa ne yapardım bilmiyordum. Burada tek başıma olabilirdim. Burada bir başkasıyla olabilirdim ve her seçenek yüzümü buruşturmama neden olurdu.

"Dünya ve kader bir yana, arkadaşlığını kimseye değişmem." Yeniden omzumun üzerinden ona baktım ve bu defa tüm kalbimle gülümsedim. Benzer bir gülümsemeyle karşılık verdi. Beni yanlış anlamaya meyilli olduğu için bu tür noktalarda çok dikkat etmeye çalı-

şıyor ve doğru anladığına emin oluyordum. Ama ileri de gitmemeliydim çünkü altından kalkamayacağım belki henüz kalkamayacağım anlamlara varmasını da istemiyordum. Şimdilik bu dengeyi iyi idare ettiğimizi düşünüyordum ve bundan oldukça memnundum.

Çarşıya girdiğimizde insanlar görünmeye başladı. Cadde boyunca karşılıklı dükkânlar ve kafeler dizilmişti. Çoğunun önünde renkli küçük masalar ve sandalyeler kaldırımların üzerinde duruyordu. Kitapçının önünden geçerken yine adımlarımı yavaşlattım. Bir manavın önünden geçerken durduk ve nefsime yenik düşerek tezgâhtaki kıpkırmızı elmalardan bir tanesine uzandım.

Daren sırıttı.

"Elma düşkünlüğünün özel bir sebebi var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Bence var," dedi. Tezgâhın üzerinden en koyu renkte olanı aldı, havaya fırlattı ve yeniden yakaladı.

"Neymiş?"

"Elbette yasaklı meyveye uzanacaktın." Bıyık altından imalı bir şekilde güldü. "Havva olmayı kafaya taktığını söylemiştim."

"Sarayının her köşesine benim için elma dizen bir iblisten iddialı sözler," diyerek meydan okudum. Belki de o benim Havva olmamı istiyordu, kim bilir.

"Tuzak onlar tuzak!"

"Yalancı iblis!" diye kıkırdadım. "Elmalardan yedim, hiç de afrodizyaklı falan değillerdi." Çok güzellerdi, hayatımda yediğim en lezzetli, tatlı ve sulu elmalardı. Birden çok canım çekmişçesine dudaklarımı yaladım.

"Seni kurnaz!" dedi kocaman gülümseyerek. "Gece yanıma sokulup suçu elmalara atacaktın değil mi?" Hâlâ elinde havaya atıp durduğu elmadan bir ısırık aldı.

"Parasını ödemedik onun!" Gülerek elmayı elinden kaptım. Bir de hırsıza çıkacaktı sayesinde adımız. Kaç haftadır buradaydık hâlâ önce öde sonra ye sistemini idrak edememişti. Çok komikti. Manavdan içeriye girip kasada bekleyen orta yaşlı bir kadına, "Bunu ödemek istiyoruz," diye elmayı işaret ettim.

"Bir tane mi?" diye sordu bir an bana bakıp.

"Daha fazla da alabiliriz isterseniz ama arkadaşım dayanamadan yemeye koyuldu."

Kadın güldü. Başını izlediği televizyondan kısa süreli bana çevirdi sonra yeniden ekrana döndü. "İkramımız olsun."

"Teşekkürler," diye mırıldanarak çıktım. Elmayı yeniden cehennem lorduna vermek yerine bir ısırık da ben aldım. Ateş Sarayı'nda yediklerimin yanına yaklaşamadı ama yine de güzeldi.

Yeniden yürümeye koyulduk. Başka bir sokaktan içeriye girdiğimizde elmayı ona doğru geri fırlattım. Burası yaklaştığımız anlamına geliyordu. Üzerimdeki yün kazak birden daha fazla sıcaklamama neden oldu. Sokak boyunca dizili olan evlerin yanından geçtim. Sokağın diğer ucunda, taş duvarlarla çevrili eve yanaştığımda sıcak beni mahvetti.

Demir kapı eskiden beyaza boyalıydı. Şimdi ise siyah renkteydi ve büyükbabamın her zaman karşı çıktığı daha büyük bir garaj kapısıyla değiştirilmişti. Eskiden el yordamıyla açılan bir sürgüsü vardı. Şimdi ise belli ki daha modern bir otomatik sisteme sahipti. İlk anda kaşlarımı çatmama neden olan bu oldu. Ve yaklaştıkça gerilim daha da şiddetlendi.

Kapıyı ne kadar denediysem açamamıştım. Bir sokak kedisi sokağın diğer ucundan koşarak yanıma geldi ve bacaklarıma dolanmaya başladı. Gülümseyerek eğildim ve tüylerini severken onu daha önce beslediğimi anımsadım.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandım. Yere yattı ve göbeğindeki pati izine benzeyen siyah leke gerçekten o olduğuna emin olmamı sağladı. "Her gün onun için mama ve su bırakırdım, beni tanıyor." Ensesini kaşırken "Bir de kedilere nankör derler," diye mırıldanıyordum.

"Kediler o kadar da normal canlılar değildir," dedi Daren uzaktan burnunu kırıştırarak. Kedi sesine ya da söylediğine hırladı. Ellerimin altından doğrulup Daren'e doğru yükseldi. Neredeyse kahkaha attım.

"Senden hoşlanmadı."

"İnan bana hislerimiz karşılıklı."

Daha çok güldüm. "Saçmalama, şuna bak, çok sevimli."

"Lyralıları duymadın değil mi?" Küçümseyici bir şekilde sorduğu soruya başımı salladım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Eski zamanlarda insanlarla birlikte yaşadıkları söylenir ama buraya yüz otuz ışık yılı uzakta bir takımyıldızına göç ettiler. Kedigiller. Galaksinin vahşileri. İşte bu tür ve senin naguelin olan yaratık onlardan."

"Nasıl yani?" İlgiyle başımı kaldırdım.

"Evrende sadece alfinlerin ve insanların yaşadığını mı sanıyordun?"

"Vampirler de gerçek de de bayılayım şuraya."

Dişlerini göstererek sırıttı.

"Şaka yapıyorsun!" diye yarım ağızla hayrete düştüm.

"Vampirler kedilerden iyidir." Omuz silkti.

"Elemental'de Lyralı kimse var mı?"

"Haluların da onların soyundan geldiği söylenir." Emin değilmiş gibi dudak büktü. Aslında biraz zincirlerimizi kırsak Daren'den çok şey öğrenebilirdim ama ciddi meseleleri kenara bırakıyorduk. Ne zaman ciddileşsek bu diyara dayalı bir bilgi aktarımı dahi olsa sonunda konu hep krallığıma ve benim başka bir lordun vârisi oluşuma geliyordu. Bu da Daren'in tahammül etmeyi sevmediği bir noktaydı.

"Ben Halulardan da çok hoşlanmıştım," diye mırıldandım hâlâ kedinin şişko göbeğini okşarken. Keşke yanımda ona verecek biraz yiyecek olsaydı.

"Nerede garip birileri var git hoşlan zaten." Hâlâ üstten üstten kediye bakıyordu. Utanmasa ve yanında olsa ona bir kılıç çekeceğine de emin oldum. Zavallı ejderha ne lordumdan ne naguelimden hoşlanıyordu ve şimdi de kediler vardı. Birkaç zebani ve belki vampirle takılsam onunla ortak bir arkadaş çevresine sahip olabilirdik belki.

Kendi kendime gülümseyip doğrulduğumda kedi de evin etrafında dönmeye başladı. Derin bir nefes aldım ve taş duvarları takip ederek açık bir pencere var mı diye bakmaya koyuldum. Tamamen kapalı ve boş görünüyordu. İyice canım sıkılmıştı.

Evin önündeki en çok merak ettiğim, en çok bakmak istediğim şeyin önüne geçtim. Posta kutusunun. Kilitliydi ama umurumda değildi. Yerden büyük bir taş aldım ve kenarına vurmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Daren etrafa bakarak. Fazla ses çıkıyordu. Gerçekten umurumda değildi. Buraya elim boş dönmek için gelmemiştim ve kapıyı açamıyorsam bu posta kutusunu açmak zorundaydım.

"Buna bakmak zorundayım."

Tekrar vurdum, taş hem elimin soyulmasına hem de posta kutusunun yüzeyinin aşınmasına neden oluyordu ama kilidi kıracak kadar güçlü değildim.

"Dur, tamam." Ellerimi tutup biraz fazla güç uygulayarak taşı aldı ve yol kenarına bıraktı. Bana bakarken hayrete düşmüştü. Yine aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Hâlâ alışamadın mı diye söylenmeye başlayacaktım ama posta kutusunun kilidine dokundu ve kilit kolayca parçalandı. Ona ya da bunu nasıl yaptığına bakmadan kapağı açtım. Şu an umurumda değildi.

Ve hayatım boyunca yaşadığım en büyük hayal kırıklığı beni ele geçirdi.

Bomboştu.

"Ne bulmayı umuyordun?" diye sordu yüzümün halini görünce. Elimi içine sokup boş olduğunu görmeme rağmen tekrar tekrar yokladım. Ve öfkeyle geri çekildim.

"Nova..."

Başımı bir önemi yok dercesine iki yana salladım.

Yeniden artık bir sürgüsü olmayan kapıya yöneldim. Orasından burasından kapıyı ittirip durdum, açamayacağımı kabullenerek tekrar evin etrafında dolaştım. Eskiden yaşadığım odanın önündeki ağacı görünce gözlerim sulandı. Hâlâ dalları çatıya kadar tırmanıyordu. Her şey değişmişti sanki bir o ağaç hâlâ aynıydı.

"Birine mi baktınız?" diye sordu karşı evin penceresinden genç bir kadın. Kim olduğunu tanıyınca bir an panikledim ama sonra onun beni tanımayacağını hatırlayıp yine paramparça oldum.

"Orada kimse yaşamıyor," diye ekledi bir bana bir Daren'e bakarak. "Eve bakmaya geldiyseniz kapının üzerindeki numarayı arayın."

"Kimse yaşamıyor mu?" diye sordum irkilerek. Babam farklı bir yere gitmiş olsa da büyükbabamın burayı bırakmayacağına çok emindim.

"Hayır, emlakçı ilgileniyor." Meraklı bakışları ikimizin arasında dolanıp durdu. Onunla evden çıkmak için izin alamadığım nadir zamanlarda ben ağaçtan tırmanıp kaçarken karşılaşırdık. Her defasında beni idare ederdi ve her zaman bahçesindeki meyvelerden benim için de ayırırdı. Bu sokaktaki evlerin çoğunda annemin açtığı boşluğu doldurmak için elinden geleni yapan iyi kalpli kadınlar yaşıyordu.

"Eskiden burada yaşayan birileri vardı," dedim biraz daha yaklaşarak. "Onlara ne oldu?" Babam bu eve tapardı. Büyükbabam ise daha fazla. Hiçbir kuvvet onları buradan ayırmazdı ki. Evlenmiş olsa da bir yanım hâlâ burada yaşadığına inanıyordu. Ama muhtemelen annem ile geçirdikleri zamanı göz önüne alınca başka bir evde yaşamaları anlaşılırdı. Belki de ben gitmiştim ama anlayamadıkları bir boşluk geride kalmıştı ve o boşlukla başa çıkamamışlardı.

"Adam evlendi, merkeze yakın bir yere taşındılar. Bir de babası vardı o da durmadı buralarda. Başka kimseleri yoktu." Biraz hüzünlü bir ifade takınıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Başka kimseleri yoktu.

Vardı.

Ben vardım.

Manevi kızları, Ayzer vardı.

Bir gün dönecek bir annem vardı.

Yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Daren de hissetmiş olmalı ki yanıma gelip kolunu omzuma doladı. "Teşekkür ederiz," dedi benim yerime kadına. "Numarayı arayacağız."

Kadın başını sallayıp içeriye girdi, penceresini kapatıp perdesini çekti.

"Annemle boşanmamışlardı," diye mırıldandım. "Annem gitmişti ama resmi olarak ayrılmamışlardı. İkisi de bunu istememişti."

"Nova..." diye mırıldandı. Buraya gelmenin o kadar iyi bir fikir olmayacağını evden çıkmadan önce söylemişti. Onu dinlemeliydim.

Bunu görmenin sadece beni daha çok üzeceğini biliyordu. Ben de biliyordum ama karşı gelememiştim kendime. Onca zaman sonra buraya dönüp bu eve gelmeden nasıl durabilirdim ki?

"İyiyim," dedim. Sürekli bunu söyleyip duruyordum. "Annem her zaman istediği gibi özgür ve babam da nihayet onu seven birini bulmuş olmalı." Başımı salladım. "Ve büyükbabam da eminim görmek istediği yerlerde dolaşıyordur ya da bir adaya yerleşmiştir. Her zaman bir adada yaşamak istemişti." Deniz fenerine yakın bir yerde. Sık sık teknesiyle açılıp balık tutabileceği, dostlarıyla koyları dolaşabileceği bir yere. Kafamın içinde onları olabilecek en iyi resimlere sığdırmaya çalıştım. Çünkü gidişimin ardından dağılmaları yeterince acı vericiydi ve onların yalnız başlarına bir yerlere savrulduklarını düşünmek istemiyordum.

"Herkes kendi yolunu bulur su baloncuğu," dedi dikkatimi üzerine çekerek.

"Hadi," dedim omuzlarımı silkip. "Gidelim buradan. Dikkat çekeceğiz."

Elimi tutup beni hareket ettirdi. Buna minnettardım çünkü bir an nasıl yürüyeceğimi düşünmem gerekmişti.

Bir tek kedi kalmış geriye.

Sıcak ve mutlu anlarımızdan geriye bomboş bir ev, boyası değişmiş bir kapı, kimsenin mektup göndermediği bir posta kutusu ve bir kedi kalmış.

"Annenle ilgili pek konuşmadın," dedi sokağı geri dönerken. Arabalardan kaçınmak için tuttuğu elimden beni kaldırımın üzerine çekti.

"Çok güzel bir kadındı." Önüme değil de yere bakarak yürüyordum. Boşluk vardı ve boşluklar her zaman en büyük korkum olmuştu. Boşlukları sevmezdim, uzanıp seni içine çekerdi ve nasıl tırmanacağımdan bihaberdim.

"Bu çok büyük bir sürpriz oldu," diye imayla bana bakıp güldü. Ben de gülümsedim.

"Seyahat etmeyi seviyordu. Dünyada görülecek yerlerin ve deneyimlerin asla sona ermeyeceğini söylerdi. Gittiği yerlerden bana

kart ve mektup yollardı. Bir annenin kızına yollayacağı şekilde mektuplar değil. Bana dünyayı anlatırdı, deneyimleri. Her defasında yeni bir şey öğrenirdim. Mektuplarında hiç beni ne kadar özlediğini ya da ne kadar sevdiğini yazmazdı ama her zaman mektup yazardı." O mektuplar onun seni seviyorum deme şekliydi. Belki de bu yüzden ben de nasıl sevilir bilmiyordum. Gözlerimi kaçırdım ama midemdeki düğümün rahatsız edici etkisi yüzümden okunuyordu.

"Bu yüzden mi posta kutusuna saldırdın?" Espri yapmakla bana destek olmak arasında bulanık bir çizgide gidip geliyordu. Muhtemelen onun da en az benim kadar şanssız olduğu bu konuda beni nasıl teselli edeceğini bilmiyordu.

"Şansımı denedim." Gözlerim vitrinlerdeki yeni sezon kıyafetlerinin üzerinde dolaşıyordu ama baktığım yeri göremiyordum. Zihnim sadece o camekanların ardında kıyafetler olduğunu algılıyordu, biri sorsa rengini anlatamazdım.

"İnsanların hayatından silindiğini biliyorsun." Beni incitmemek için olabildiğince yumuşak seçmişti kelimeleri.

Derin bir nefes aldım. "Şansımı denedim işte."

"Ne zaman gitmişti?" diye sordu.

"Epey küçüktüm. Beş yaşlarında falan." Belki bir yaş daha küçük belki bir yaş daha büyük. Babam o kadar üzgündü ki ben üzülememiştim. Anlamamıştım da ne olduğunu. Babam da her gün işe giderdi. Büyükbabam deniz fenerine. Ama hep dönerlerdi. Annem de dönecek sanmıştım. Babam daha çok üzülmesin diye pankek yapmıştım.

"Gökyüzünün mizah anlayışı," diye göğe bakarak sitem etti. "Benzer kaderler."

"Sen de mi Lilith tarafından o yaşlarda terk edildin?"

"Ben o kadarına bile sahip değildim ama beni boş ver," diye geçiştirdi. "Neden gittiğini söylemiş miydi hiç?"

"Sormadım ki."

"Neden sormadın?" Bu onu epey meraklandırmıştı. Yüzünün gölgelenmesine ve kaşlarını çatmasına neden oldu. Çok geveze ve ne söylediğini düşünmeyen biri olduğum için merakının sebebini

anlıyordum. Olur olmaz anlarda olur olmaz konuşurdum ama neden annem gittiğinde neden diye hiç sormamıştım?

"Giden birine neden gidiyorsun diye sorulur mu ki?" diye mırıldandım. Bir sitem değil gerçekten bir soruydu. Çünkü ben soramamıştım. Gitmişti çünkü öyle istemiş olmalıydı.

"Belki de haklısın," dedi. "Ama merak etmedin mi?"

"Sen sorar mıydın?" Şimdi ben merakla ona baktım.

"Hiç sormadım," dedi olağan bir şekilde. "Ama ben hep gözüm kapıda gelmelerini değil gitmelerini beklerdim. O yüzden aynı şey sayılmaz."

"Neden?" diye kaşlarımı çattım.

"Boş ver," dedi yeniden. Bu durumda bile kendisiyle ilgili bilgi paylaşmaktan geri duruyordu. "Mektuplarda başka ne yazardı?"

"Dünyanın her bir köşesinden gökyüzünün fotoğraflarını yollardı. Gökyüzünü ne kadar sevdiğimi unutmamıştı. Sanırım bu beni sevdiğine beni ikna eden tek şeydi." Gölgeli bir şekilde gülümsedim. Gökyüzünün her halini bildiğimi sanırdım. Ben hiç çok uzağa gitmemiştim ama tüm dünyayı dolaşmış gibi hissederdim. Gökyüzünü avucumun içi gibi bilirdim. Ama aslında sadece resimlerine sahiptim.

"Daha önce gittiği için ona kızgın olmadığını söylemiştin."

Başımı salladım. "Kızgın değildim ama onu özlüyordum." Duraksadım. "Bunu daha önce kimseye söylememiştim." Yeniden yürümeye başladım. "Sürekli yanımda olmasa da arada onu görebilmek istiyordum. Ben de ona yazardım ama hiç yazdıklarıma cevap alamazdım. Gönderemezdim bile. Adresi olmazdı çünkü. Çekmecemde birikir dururdu. Birkaç kez bana gönderdiği yerlere göndermiştim ama hepsi geri gelmişti." Ben de bir daha denememiştim. O öyle biri diye kabul etmiştim.

"Gerçekten onu aradın mı hiç?" diye sorduğunda yeniden anayola çıkmıştık. Bir şeyler yaparız diye düşünüyordum ama şu an tek istediğim eve dönmekti. Bu yüzden yol kenarında durup bir taksi çevirdim.

"Aramadım," dedim taksiye bindiğimizde. "Kolay bir insandım

ve kolay bir hayatım oldu. Çünkü hayatın kolay olması gerektiğine inandım hep. Zorlamanın faydasız olduğuna. Bir şeyi zorlamam gerekiyorsa onun bana göre olmadığını düşündüm. Çünkü bize ait olanlar için zorlanmamız gerekmez. Olmayan şeyler bir uyarıdır benim için, bir ikaz." Koltuğa yaslanarak omuz silktim. "Belki onu arasam ve bulsam daha büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktım. Belki ondan nefret edecektim. Elimde olanla yetindim ve etrafımda olanlara daha sıkı sarıldım."

"Ama onu özlemeye devam ediyordun."

"Dediğim gibi." Başımı da arkaya doğru koltuğa yaslayarak gözlerimi kapattım. "Ondan nefret etmekten iyidir. Özlem katlanılır ve insanın içinde yaşar. Ben gülümsemeler biriktirmeyi severim."

Babam ne zaman iş için gidecek olsa mutlaka ne zaman döneceğini bana söyleyerek evden çıkardı. Beni görmeden gittiği hiç olmazdı. Gittiği zaman oteline yerleşip beni arar ve dönüş biletinin zamanını söylerdi. Dönüşünü hiç geciktirmezdi. İki eli kanda da olsa bana söylediği tarihte mutlaka dönmüş olurdu. Büyükbabam her zaman evin her yerine notlar bırakırdı. Markete gidecekse haber verir, bahçeye çimleri budamaya çıkacaksa bile bana not yazar ve nerede olduğunu bilmemi sağlardı. Bu herkes için o kadar normalleşmişti ki herkes buna ayak uydurmuştu. Ayzer ne zaman bizde kalsa her sabah benden önce uyanır ve o da renkli notlara onlarcasını eklerdi. Fırına gidiyorum. Okula gidiyorum. Eve dönüyorum. Ama mutlaka herkes nereye gideceğini haber verirdi. Bir tek annem haber vermemişti.

Sonra ben habersizce çekip gitmekle kalmamış, ortalıktan kaybolmuştum.

O notlardan yazmayan tek kişi bendim.

Nereye gittiğini kimseye haber vermeyecek kadar aklı havada olan da hep bendim.

Ama kimse bunun için söylenmezdi.

Hepsi onları terk etmeyeceğimi bilirdi.

Ve âşık olduğum o gökyüzü, terk edilmekten korktuğunun bile farkında olmayan kıza hiçbir yerde kalamamayı reva görmüştü.

Eve döndüğümüzde sessizlik hakimdi ama ben duş alıp giyinerek çıktığımda Daren'in mutfakta yine harika bir iş çıkardığını gördüm. Ocakların bir değil, iki değil, üçü de yanıyordu ve içeriyi muhteşem kokular ele geçirmişti. Aralarından sadece fesleğenin keskin kokusunu ayırt edebildim. Duvara yaslanıp ona baktım. Elemental'in Ateş Lordu'na ve gülümsedim. Diyarda herkes bu adamdan biraz kaçınırdı. Onunla ilgili hiçbir fikirleri yoktu.

"Yemek yapmaya hayatının hangi dönemecinde bulaştın?" diye sordum saçlarımı tepemde rastgele bir tokayla tutturup yanına yanaştım.

"Sarayın en sevdiğim yeri mutfağı oldu her zaman." Keyifliydi ve ne yaptığını biliyordu. "Bana biraz daha çocukluğundan bahset."

"Kısacık ömrümün her saniyesini öğrenmek mi istiyorsun?" Tavada cızırdayan sosa kıtır ekmeklerden banıp biraz üfleyerek ağzıma attım ve tadıyla mest oldum.

"Aynen öyle," dedi salata için yeşil olan her şeyi doğramaya koyuldu. Yardımcı olabilmek adına ben de sadece ve öylece yanında durdum.

"Anlatacak çok bir şey yok. Genel hatlarıyla mutlu bir çocuktum. Beklendiği üzere epey şımartıldım."

"Annen gittiği için mi?" Salata için doğradığı yeşil elmalardan küçük bir parçayı dudaklarıma yanaştırdı. Ağzımı açıp dişlerimin arasına kıstırdım ve keyifle çiğnemeye koyulurken başımı salladım.

"Gülümsemeler biriktirmeyi sevdiğini söylerken ne kast ediyordun?"

"Gözünden hiçbir şey kaçmasın." Dik dik ona baktım ama sadece omuz silkti. Cevaplarını istiyordu ve bir cevap istediği zaman dikkatimin dağılmasına asla izin vermiyordu.

Masayı hazırlamak için üzerini toplayıp silmeye başladım. "Korkak ya da zayıf olduğumu düşünebilirsin," diye isteksizce mırıldandım. "Ama ben iyi duyguları seviyorum. Sinirlenmeyi, üzgün olmayı, kin tutmayı falan sevmiyorum. Mutsuz olmayı sürdüremiyorum. Kafam çabuk dağılıyor. İyi şeylere odaklanmaya meyilliyim."

"Kimse sevmez," dedi ama bunu benden daha çok şey almak için söylediğini anlayabiliyordum.

Gri renkteki oval servis tabaklarını çıkarıp masanın üzerine bıraktım.

"Kimse sevmez ama çoğu o duygulara tutulur kalır. Mesela Arın çok uzun bir zaman boyunca bir intikam duygusunu besledi. Ben bunu yapamazdım. Yapmam da. Olan oldu der önüme bakarım." Bazen bu konuda düşünüyordum, Su Krallığı'nın vârisi olarak onun en başından itibaren yaşadıklarını yaşasam muhtemelen onun gibi geri dönemezdim. Olanı kabul edeceğimden değil ama benim mücadelelerim kısa süreli olurdu. Ne Arın ne de Daren kadar sabır sahibiydim.

"Ayzer," diye sordu. "Ona karşı olan kızgınlığın da çabuk geçecek mi?"

"Muhtemelen," diye itiraf ettim ve derin bir nefes aldım. "Ama üstü örtülmeyecek. Bana bunu yaptı, bu başımıza geldi, bir şeyler oldu. Pekâlâ artık bununla yaşayacağız ama orada kalmak zorunda değiliz. Annem gittikten sonra mektuplar gelmeye başladı ve ben o mektupların geleceği ânı beklemeye koyuldum. Bu onun gittiği gerçeğini değiştirmedi ama orada takılı kalmak yerine bu defa nereden ne yollayacak diye heyecan duymaya başladım. Ve üzülüp durmaktansa bu heyecan daha iyi hissettirdi. Ayzer ile de..." Kadehlerden birini elimde tutmaya devam ettim. "Sanırım ona kendisini anlatması için bir şans veririm ve özür dilemesi için. Sona onu affederim." Sanırım sonunda olacak olan şey buydu. Bunu bana itiraf ettirdiğine inanmıyordum ama açık bir şekilde rahatlamıştım.

"Burada her şeyi kolayca çözüyorsun," dedi. "Döndüğümüzde neler olacağını merak ediyorum." Şimdi düşünceli olan oydu. Aklından neler geçtiğini anlamaya çalışmayı bırakmıştım. Onunla beni ayıran şey ikimizin farklı kaygılara sahip olmasıydı.

"Dönersek eğer." Kaşlarımı kaldırdım.

Sessiz kaldı.

Ama çoktan bana yeni bir soru işareti vermişti.

Burada her şey kolaydı. Burada yaşadığım süre boyunca Elemental'de bir haftada yaşadığım sorunların yanına yaklaşmazdım. Burada sadece gündelik telaşım vardı. Hep öyle olmuştu. Ama

orada bir vâristim. Su Krallığı'nın, ilahi lordun vârisi. Ve attığım her adımı buna göre atmak zorundaydım. Burada bana yapılanların altında derinlik yoktu. Ama orada yapılan Su Krallığı'nın vârisine yapılırdı. Ve Su Krallığı bağışlamakla nam salmış bir krallık sayılmazdı.

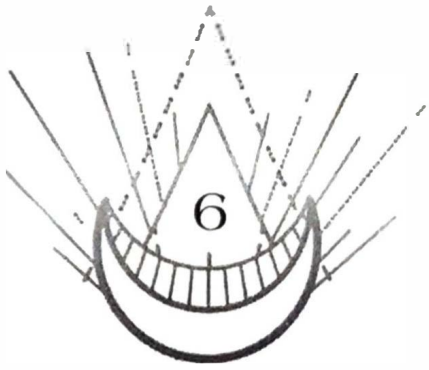
Daren bana sadece hayatımı zihnine kazımak için soru sormuyordu. Kendi cevaplarımı bulmam için soruyordu. Ama en önemlisi cevapları unutmamam için soruyordu.

Günün geri kalanında hiçbir yere varamayacağıma emin olduğum bu yolun taşlarını bu düşünceler ördü.

Ateş Lordu benden neyi ya da kimi bağışlamamı istiyordu?

Daha da önemlisi, neyi unutmamamı istiyordu?

Ejderha ve Diğer Şeyler

Daren beklemek ve beklerken vakit öldürmek konusunda olağanüstüydü. Beni oyalamakla kalmıyordu, oyalandığımı anlamıyordum bile. Arada durup, çünkü bunu yüz yıl boyunca yaptı diye düşündüm. Aklıma düştükçe benim için burada kalmak ıstırap haline geliyordu, beklemekten nefret ediyordum, her şeyi bir kenara atıp krallığıma dönmek istiyordum. O böyle değildi, zamanı parmaklarının arasında eğip büküyordu. Benim aksime durumu çabucak kabullenmiş buna ayak uydurmuştu. Ve ben de bu dansı daha iyi bildiğine şüphe edecek kadar aptal değildim, adımlarımı onun adımlarına uydurmuyor, resmen ayaklarımı onun bastığı yerlere basıyordum. Ve bundan aldığım keyif her geçen gün daha da çoğalıyordu.

Ateş Lordu ile zaman geçirmek onunla ilgili bilinmezliği büyüttükçe büyütüyordu ama yalnızca bununla sınırlı değildik. Geçirdiğimiz her gün bana onunla ilgili yeni öğretiler kazandırmıştı ve farkında bile olmadan onları sevmeye başlamıştım.

Sabah insanı değildi ama ondan aksini beklemek komik olurdu. Gece yarısı ile kutsanmıştı. Sabahları uyandığında saçları dağınık oluyor, yüzüne miskin bir ifade çöküyor ve artık benim kupamla kahve içiyordu. Diyarda kafein vardı ama özünü kullandıkları için daha acı ve sert bir içecekti. Yumuşatılmış halini daha çok sevmişti. Köpüğüne ise bayılmıştı. Kupanın üzerinden kahvenin köpüğüne parmağını banıyor ve ilk yudumu ondan sonra içiyordu.

Kitap okumayı seviyordu, bu bilgi beni neden şaşırttı bilmiyorum, hiçbir zaman kitap bağımlısı biri olmamıştım ve Daren de kaçırdığım çok şey olduğunu söylüyordu.

Yıldızlara bakmak onun için zorunlu bir ihtiyaçtı, içgüdüsel olarak başı hep gökyüzüne doğru kalkıyordu.

Benimle koşmayı seviyordu. Koşmayı seviyordu. Ağırlık olarak beni kullanmak onu güldürüyordu. Her gün parkta uzun yürüyüşler yapıyorduk ve yolun sonunda ben jimnastik aletlerinde çocuk gibi eğlenirken o beni oradan oraya indirip kaldırıyordu. Parktakiler için seyri keyifli bu an benim için katıla katıla güldüğüm anlarımızdan sadece biriydi. Çünkü Daren güldürmek konusunda rakipsizdi.

Her zaman yüzüstü uzanıyordu. Sırtüstü yattığı zaman bu çok uzun sürmüyor, muhakkak bir tarafa doğru dönüyordu.

Yemek yapmayı yemek yemekten daha çok seviyordu.

Tatlı sevmiyordu, bir keresinde beni tercih edeceğini söylemiş ve aklımı başımdan almıştı. İkiz Alevi olduğumuzu öğrendiğimden beri benimle eskisi gibi flört etmiyor ve hep çok dikkatli ve nazik davranıyordu. Beni etkilemesinin ne kadar kolay olduğunu bildiğini düşünüyordum, alfinler için bu işten bile değildir. Ama bunun için bir gayreti yoktu, ne olacaksa bunun kendiliğinden olmasını istediğini sanıyordum.

Bana eskiden lordlarla oynadıkları kart oyunlarını öğretiyordu. Sadece yaşadığım yerleri görmek istediği için her akşam aynı saatte hazırlanıyordu. Termoslara kahve yapmayı öğrenmişti. Tatlı sevmese de renkli şekerleri bir süre ağzında döndürüp durmayı seviyordu ama hiçbir zaman bitiremiyor ya da normal herkes gibi şekeri bir süre sonra kırıp çiğnemiyordu. Sıkılınca atıyordu, israfçı iblis. Gökkuşağı onu güldürüyordu nedenini sorduğumda sadece komik işte demişti ve sonra bana da komik görünmeye başlamıştı.

İnsanların arasındaki en önemli olayımız onun dans etmeyi ve müziği ne kadar sevdiğini keşfetmem oldu.

Onunla ilgili iki şeyin altını çizmem gerektiğini biliyordum. İlki, sihir yapmayı neredeyse tamamen bırakması ve bununla ilgili hiçbir sorunu olmamasıydı. Gücünü anlayamasam ya da ölçemesem de burada bile istediği çoğu şeyi yapabildiğini görmüştüm ama sonra gerek duymadı. Onun için hiç ama hiç önemli değilmiş gibi. Daha önce Arın'ı aynı odanın içinde bir yerden diğer tarafa gitmek için bedenleme yaparken görmüştüm. Sina'yı bir kadehi masanın diğer ucundan önüne çekmek için sihir kullanırken görmüştüm.

Lordlar böyle yapardı.

Ama o böyle değildi. Burada doğmuş bir insan gibi yaşamakta üstüne yoktu.

Lord olmasa belki daha mutlu ve daha iyi olabilirdi diye düşündüğüm bir an oldu.

Ta ki bir gün caddelerden birinde yürürken bir müzik sesi duyana dek; bir anda elimden tutup beni döndürmeye başlamıştı. Etrafımızdaki insanlar bundan büyük keyif alarak bizi izlerken ona ayak uydurmam sadece saniyelerimi aldı. Onu diyarda öyle ya da böyle partilerde görmüştüm ama hiç böyle eğlendiğini ve bundan ne kadar keyif aldığını görmemiştim. Ve böylece cehennem lordunu şehrin gece hayatıyla tanıştırmaya karar vermiştim. Orayı ele geçirmesi sadece bir saatini aldı. Gittiğimiz her yerde, ormanda dolaşırken bile daima temkinli olan lord gece kulübünde mabedini bulmuş gibiydi. Dans etti, şişelerin dibini sıyırana kadar içti ve diğer insanlarla kolayca dostluk kurdu.

Bir anda oranın efendisi olmuştu ve istese bunun onun için ne kadar kolay olduğunu görmek beni dehşete düşürdü.

İstese.

Gece avucunun içindeydi.

Yani pekâlâ bir lord hatta bir kral olabilirdi.

İstese.

Onu öyle sadece eğlenceli bir kulübe hükmederken görmek bunu ona yakıştırmama neden oldu ve bu düşünce beni bu zamana kadar korkmadığım kadar korkuttu. Ben Su Krallığı'nın vârisiydim ve diyar Su Krallığı'na aitti.

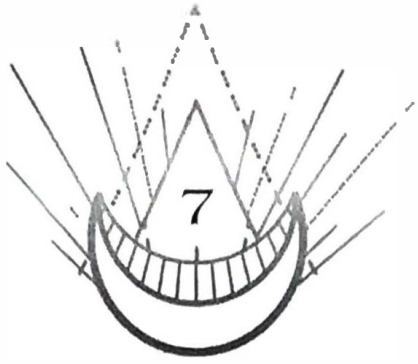
Ve dünya tersine dönse ve o taht iki kişilik dahi olsa bu galaksi-de o tahta sığmayacak yegâne iki kişi Su Lordu ve Ateş Lordu'ydu.

Bu yüzden istememesini diledim.

Adil değildi belki ama içimde Daren'le savaşmak diyarda Daren'le savaşmanın yanına bile yaklaşamazdı.

O zaman diyarda kurtarılacak bir şey kalmazdı.

Ejderha ve Öfkesi

Günler geçiyordu, mevsim geçiyordu. Bahar gelmişti. Soğuk kırılmış, ağaçlar yapraklarını yeni dönem için silkelemiş ve güneş ısıtmaya başlamıştı. Uykularım artık daha da zorlaşıyordu. Burada her şeyden habersiz sadece zaman öldürmeye çalışmak her gün biraz alışılabilir olmuştu. Alışmaya katlanamıyordum. Haftalardır diyardan uzaktaydık ve haftalardır diyardan haber alamamıştık. Bir haber alabilmek umuduyla sık sık sahile, kayalıklara gidiyor ve denizden bir çağrı bekliyordum. Küçük bir umut. En azından bir haber. Hiçbir şey yoktu...

Arın'ı hissedememek beni sandığımdan daha çok eksiltiyordu. İşe yaramaz hissediyordum. Orada olup Su Krallığı'nı tanımak istiyordum. Onlarla bir arada olmak istiyordum. Su Krallığı'ndan biri nasıl olunur onu öğrenmek istiyordum. Ben de Ayzer ve Sonay gibi topraklarımla bir bütün olabilmek istiyordum. Burada geçen her saniyemde biraz daha kopuyordum sanki. Koparılıyordum. Aidiyet duygumu yitiriyordum. Ve hüzün tarafından istila ediliyordum.

Unutulmaktan korkuyordum.

Kapının açılma sesini duyunca kaşlarımı çattım. Yattığım yerden hafifçe doğrulup başımı çevirdim. Daren elinde birkaç torbayla içeriye girdi.

"Dışarı mı çıktın sen?" diye sordum. Çıktığını görmemiş ya da duymamıştım ama sabahtan beri yarım yamalak uykularla koltukta dönüp durduğumdan kaçırmış olmam da mümkündü.

"Yiyecek bir şeyler aldım."

Yarım yamalak bir kahkaha attım. "İyice buralı oldun."

"Kaldır kıçını hadi," dedi. Aldıklarını mutfağın tezgâhına bırakırken aklında dönenleri görmek istedim. Benden daha iyi idare ettiği kesindi ama bu gerçek mi yoksa sadece gizliyor muydu bunu anlamam imkânsızdı.

Örtünün içinden çıkıp banyoya yürüdüm. Ellerimi lavaboya yaslayıp derin bir nefes aldım. Şikâyet etmiyordu, ben her gün bir şeyler için mızmızlanıyordum ama bir kez bile şikâyet etmemişti. Sorun yokmuş gibi davranıyor ve ayak uyduruyordu. Ama uyumadığını görüyordum. Sadece, benden daha dayanıklıydı. Bunu, yalnızlığa alışkın olduğunu kabul etmek beni daha kötü hale getiriyordu. Yüzüme buz gibi su çarptım. Bunu ne kadar daha sürdürebilirdik bilmiyordum. Daha ne kadar dayanabilirdik bilmiyorum. Birlikte olmamız çok kolaydı. Ama burada birlikte olmamız doğru değildi. Ve buna kapılmamak da öyle kolay değildi.

Yüzümü kurulayıp kendimi toparlayarak odaya döndüm.

"Ben yapardım," dedim omlet yapmak için yumurta çırptığını görünce.

"Hiç zahmet etme Novacığım..." Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. "Tercihen yumurta kabuklarını yememeyi istiyorum."

"İnsanın adı çıkmasın." Kanepeye gidip yatağımı toplamaya koyuldum. Birkaç yemek denememin çoğu başarısız olmuştu. Güzel yaptığım tek şey pankekti ki ona bayılmıştı. Ama yalan söylüyor da olabilirdi çünkü pankekle duygusal bir bağım olduğunu ve beni hassaslaştırdığını biliyordu. Off. Bir iblis ile takılmak çok zordu, gerçekten ne düşündüğünü asla bilemiyordunuz. Birkaç şey daha yapmıştım ve yenebilir olmuştu ama lezzeti konusunda iddialı olamayacaktım. Benim aksime o muhteşem yemekler yapıyordu. Bunun onun oyalanma şekli olduğunu Ateş Sarayı'nda kaldığım zamandan beri biliyordum. Bu yüzden ona birkaç tane yemek kitabı almış ve bir sürü malzemeyle her gün yeni bir şey deneme oyunu başlatmıştık.

Yaptığımız şey aşağı yukarı buydu. Belli başlı rutinler geliştirmeye başlıyorduk. Neredeyse her akşam yürüyüşe çıkıyorduk. Ba-

zen tanıdığım ama artık yüzümü bilmeyen insanlarla karşılaşıyordum. Kafelerde sık sık eski arkadaşlarıma rastlıyordum. Hepsiyle anılarım olan insanlar için o kadar yabancıydım ki dönüp bakan bile olmuyordu.

"Çay mı kahve mi?" diye sordum işim bittiğinde ona yardım etmek için küçük olan mutfakta tezgâhın köşesine kurularak. Geçerken onun hiç de görmezden gelinemeyecek muhteşem vücuduna temas etmek yine içimi kımıl kımıl etti.

"Portakal suyu."

"Peki efendim." Yine de ısıtıcıya su koydum. Birkaç tane portakal alıp ikiye böldüm ve meyve sıkacağına yerleştirdim. "Ben diyara ilk geldiğimde benden izimi almıştın ya," dedim. "Bu yüzden kimse beni tanımıyordu..."

"Hayır, Nova." Katı bir şekilde doğrudan reddetti. Bu konuyu ilk kez açıyordum ama anlamak için cümlemi bitirmeme bile gerek duymadı.

"Sadece bir düşünsek... Yine kendimi gizleyebilirim, oraya dönebiliriz." Sonuçta izim olmazsa diyar beni tanımazdı ve kimsenin varlığımdan haberi olmazdı. Su Krallığı'na gidip en azından orada saklanabilir ve onları tanıyabilir ve en önemlisi onların yanında olabilirdim.

"Söz konusu bile değil." Neredeyse diktatör bir tavırla beni geri püskürttü. Ağzından ateş çıkarsa da aynı etkiyi yaratırdı.

Derin bir nefes alıp kendimi tuttum. Ona göre sessizlik bir tehdit değildi, aksine Arın'ın baş edemeyeceği bir durum olsa bundan haberimiz olacağını söylüyordu ve ona inanıyordum. Sadece benimle burada durmak için bana bu konuda yalan söylemeyeceğini düşünüyordum. Öyle bir şey yaparsa bu kat ettiğimiz yolun neresine döndürürdü bizi bilmiyordum. Bunun sadece paranoya ve belki de korku olduğuna kendimi ikna ettim.

İki fincan sevdiğimiz meyveli çaylardan demleyip masaya bıraktım.

"Portakal suyunuz hazır Lordum." Meyve suyu bardağını da alıp masanın üzerinden onun oturduğu tarafa doğru bıraktım. Ben birkaç portakal ve sıkacakla savaşırken o kendi işlerini tamamla-

mıştı bile. Bugün masayı sade tuttuğu gözümden kaçmadı. Sadece ikimiz için de ayrı servis açtığı mantarlı omletler ve birkaç tane de meyve dilimi vardı.

"Benim için değil," dedi bardağı benim önüme iterek. "Senin için."

"Ben portakal suyu istemiyorum." Kendi yerime oturup sıcacık görünen omleti parçalara bölmeye başladım.

"Ben de hasta olmanı ve seninle uğraşmayı istemiyorum." Çenesiyle bardağı işaret etti.

"Sana bulaştırırım diye korkuyorsun değil mi?" Portakal suyundan bir yudum aldım. Sonra tabağıma bir şeyler almaya koyuldum. Birkaç gündür üzerimde bir kırıklık vardı ama hasta değildim, birkaç kez hapşırdım diye abartıyordu. Yine de Daren'in *ikiz aleviyle* arasına girmezdim. Bu yüzden itiraz etmedim.

Bazen beni çıldırtıyordu.

"Ben hasta olmam," dedi kendini beğenmiş bir biçimde. "Lordum ben lord."

"Ben niye oluyorum?" Bir lord değildim ama vâristim neticede.

"Sen kendini benimle bir mi tutuyorsun?" dedi üstten üstten gülerek. Onun omleti benimkinden daha az yumurtayla yapılmıştı. Gerçekten oburdum sanırım ama bununla bir problemi yok gibi görünüyordu çünkü olursa muhtemelen ikimizin epey ciddi bir problemi olurdu.

"Sen kendini benimle bir tutuyorsun," dedim. Biraz da çayımdan içtim. Mavi gözleri önce çay fincanıma sonra portakal suyuna sonra bana döndü. Dik dik baktı.

"Kahvaltım bitince içerim portakal suyunu! Kahvaltıda çay içmek istiyorum! Ben kıymetli ikiz alevini öldürmeden kes şunu!" diye dişlerimi sıktım. Kendimden bir başkasıymış gibi bahsetmek tuhaf ya da delice olabilirdi ama durum buydu. Çok üzerime düşüyordu ve bunu ikimizin gitgide daha da hissedilir hale gelen bağına yormak yerine, aramızda bir başkası varmış gibi davranmak daha kolaydı.

Sandalyede geriye yaslanarak sırıttı.

Kendi gülümsememi bastırdım. Bugün hava gerçekten sıcaktı.

İçeriye dolan güneş tenimde bir sıcaklığa neden oluyordu. Oda epey aydınlıktı, eşyaların gölgeleri duvarlarda dolaşıyordu. Saksıdaki birkaç bitki çiçeklenmişti ve sokaktaki ağaçlar da benzer durumdaydı.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi omletini küçük parçalara ayırırken.

"Ne yapıyorum?" diye sordum anlamayarak.

"Benim çayımı içiyorsun." Gözlerini tabağından ayırmadı.

Elimdeki fincana baktım, sonra önüme baktım. Benim çayım hiç dokunulmamış şekilde orada duruyordu. "Hastayım ben, uğraşma benimle," dedim. Kendi çay fincanımı onun tarafına ittim.

"Hasta değilim diyordun." Başını kaldırdı ve güneş ışığının altında daha da büyüyen gülümsemesi ile yine ruh halimi onarmaya başladı.

"Kırk gün kırk gece senin söylenmelerini mi dinleyeyim?" Dirseğimi masanın üzerine yaslayıp başımı da yumruğuma dayadım.

"Ararsın sonra söylenmelerimi."

"Mumla hem de!" Peynirli ve mantarlı omletimden biraz daha yedim. Bugün ne yapsak diye düşünüyordum. Aslında alışverişe çıkmamız gerekiyordu, giyecek şeylerim tükenmişti. Ayzer'in dolabına hiç dokunmuyordum. Sadece burada olan kendi eşyalarımdan kullanmıştım. Eskiden birbirimizin eşyalarını kullanırken birbirimize sormazdık bile. Her şey ikimizindi. Neyimiz varsa diğerinindi. Sonra krallıklar girdi aramıza. Ben yine birimizin neyi varsa diğerinin de diye düşünmüştüm belki de.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordum. "Sinemaya gidebiliriz, sinema eğlencelidir bak. Film seyrederiz. Ya da alışveriş yapabiliriz. Müzik dinlemeye de gidebiliriz." İki gündür evdeydik, sadece ben hapşırdığım için. Biraz da ateşim olduğu için.

Abartılar Lordu.

"Sen seç," dedi. Onu bir kez sitedeki spor salonuna götürmüştüm ama oradaki ağırlıklar onun için epey komik olmuştu. Ve orada fazla dikkat çektiği için, basit bir eşofman ve tişörtle bile, bir daha götürmemeye karar vermiştim. Başta insanların ona bakışlarını eğlenceli buluyordum ama sonra sinir bozucu bir hale gelmeye başladı.

"O halde sinemaya gideriz." Çayımdan bir yudum daha aldım. Fincanı yerine bıraktım. Başını iki yana sallayıp fincanı alıp dudaklarına götürdü. Yine önüme baktım ve yine onun önündeki çayı içtiğimi fark ettim. Sonunda omuz silktim. Gülümsedi.

Alışveriş merkezlerinden nefret etmişti. İnsanların katil olduğunu düşünüyordu. Ona bunun pratik olduğunu ve zaman kazandırdığını anlatmayı denediğimde bunun bir saçmalık olduğunu söyledi. Ona kalırsa insanlar her şeyin anlamını yitirmesine neden oluyordu. Alfinler her şeyin bir anlamı olduğuna inanır. En basit şeylerin bile. Sinemaya gitmek sinemaya gitmek anlamına gelmeliydi. Düşünmek, karar vermek ve o şey için hazırlanmak yapacağın şeye anlam katar. Bunu alelade bir hale getirdiğinde anlamlardan uzaklaşırsın. İnsanların rastgele yaşadığını söylüyordu. Buraya geldiğimiz için şu restorana gidip orada yiyoruz. Ama aslında burada yemek istediğini bilmiyorsun çünkü bununla ilgili düşünmedin. Sadece burada diye gittin. Daren bunun tembellik olduğunu ve zihni aptallaştırdığını savundu. Ona kalırsa düşünmüyorduk ve düşünmemek alışkanlık haline gelirdi. Düşünmemek alışkanlık haline geldiğinde irademizi kaybederdik. İrademizi kaybettiğimizde ise yaşama arzumuzdan geriye bir şey kalmazdı.

"Seçebilmek bir ayrıcalıktır," dedi. "Durup düşünmek sihirden daha kıymetlidir. İnsanların neden bu kadar ikilem yaşadığını, karar vermekte neden zorlandıklarını ve sürekli yardıma ihtiyaç duyduklarını daha iyi anlıyorum artık. Korkunç bir kaos akışında yaşıyorlar. Yapması gerekenlere o kadar odaklanmışlar ki nasıl yapacaklarının kendi ellerinde olduğunun farkında değiller. Bir yere varan bir sürü yol vardır ama sırf birisi bir yoldan gitti diye hepsi o yola üşüşüyor. Durup başka bir yol var mı diye düşünmüyorlar. Şehre sığmamalarına şaşmamalı, kim sadece tabela orayı gösteriyor diye tek bir yön olduğuna inanır ki?"

Korku filmine iki bilet aldık, büyük paket mısır ve iki tane de içecek. Film saatinin gelmesini beklerken salona giden holdeki koltuklardan birine oturduk. Kadife kumaşın içine gömülmüştüm. İçerisi alabildiğine karanlık ve sessizdi. Sinema salonlarının bu havasını çok seviyordum.

"Diyarda böyle şeyler yok mu?" diye sordum ani bir merakla. "Sinema, tiyatro, barlar, kafeler..." Ben krallıkların bile sadece saraylarını görmüştüm ama Daren arada sırada bana krallıkları anlatıyordu. Sanırım çok da uzaklaşmamam için arada orasıyla ilgili masal gibi hikâyeler anlatıyor ama hiçbir zaman detaylara girmiyor ya da çok uzatmıyordu.

"Diyarın gerçek halini görmedin henüz," dedi. "Amon'un işgalinden sonra çok şey değişti. Önceden gösteriler vardı ama bu şekilde ekranlardan değil, canlı oyunlar seyri olurdu. Alfinler kapalı kapıların arkasında olmayı sevmez ve doğru bulmaz. Doğanın varoluşuna aykırıdır bu. Bu yüzden buradaki gibi mekanlar pek yok. Müzik dinlemek ya da dans etmek istersen doğayla bir bütün şeklinde yaparsın bunu. Gündönümlerinin, dönencelerin ve tutulmaların operaları olur. Şahanedir." Gözleri etrafta özellikle de film afişlerinin doldurduğu dijital tabelalarda geziniyordu. Bana döndüklerinde onu izlediğimi fark etti.

Hemen konuşmaya başladım.

"Amon kendisinde yok diye diyarın da eğlence anlayışını aldı yani." Onların baba oğul olduğunu çoğunlukla unutuyordum. Birbirleriyle alakaları yoktu, neyse ki. Ama bu Lilith'in nasıl biri olduğuyla ilgili de düşündürüyordu beni.

"Öyle de denebilir." Yüzüme düşen saçlarımı dikkatlice geriye çektiğinde teması boğazımın kurumasına neden oldu. Arkadaşlığından aldığım zevk dünyaya mal olmuş haldeydi ama aynı zamanda ilgisine karşı da boş değildim ve günden güne dolup taşıyordum.

"Kulağa çok hoş geliyor. Bir gün ben de görür müyüm?" Onun izinden kaçınmak istercesine dokunduğu saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Ölümsüz bir alfin için dramatik bir soru." Baygın baygın gülümserken kolunu koltuğun sırtına doğru uzattı.

"Oradan oraya sürüklenip duruyorum. Bir daha buraları da göremem sanıyordum." Düşüncelere dalmak hep an meselesiydi. Bir otomatın önünde yine okuldan tanıdığım birkaç kişiyi gördüm ve başımı çevirmek zorunda kaldım. Daha normal zamanlarda onlar beni gördüğünde selam verirdi ya da ben koşarak onların yanına gider ve otomattan bir şeyler almayı da eğlenceli hale getirirdim.

"Her şey yoluna girdiğinde seyahat edebilirsin," dedi. "Sadece bu tarafa değil diğer âlemleri de görebilirsin." Dikkatimi dağıtmak onun için çocuk oyuncağıydı.

"Diğer âlemler mi?" Dudaklarımı ıslatıp tamamen ona dönecek şekilde bacak bacak üzerine attım, dizlerimiz birbirine dokundu ve aramızda yine devasa bir elektrik akımı dolaştı ama ikimiz de bu sefer hissetmemiş gibi davrandık. Sanırım bunu normalleştirmeyi isteyen tek kişi ben değildim.

"Evren çok boyutludur." Sesindeki ulaşılmaz gizem beni büyülüyordu. Böyle konuştuğu zaman bütün işimi gücümü bırakıp sadece onu dinlemek istiyordum. Ve mümkünse gözlerimi ağzından hiç ayırmamak istiyordum.

Gözlerimi. Odaklan.

"Sen gördün mü, hepsini?" diye ilgiyle sordum. Onca yıl ne yaptığıyla ilgili ara ara bir şeyler anlatsa da gerçekten neler yaptığını hiç anlatmamıştı. Bir şeyler yaptığını biliyordum ama anılarını açıkça resmetmiyordu. Dolaştığını ve boş boş takıldığını söylüyordu.

"Hepsini değil ama çoğunu gördüm sanırım." Kafasında tartıp dudak büktü. Gördüklerinden etkilenmiş gibi görünmüyordu ya da alıştığı için artık onun açısından sıradanlaşmıştı. Hiçbir şey bu gizlerle dolu Ateş Lordu'nu gözlerini bana bakarken parlattığı gibi parlatmamıştı.

"Çok mu seyahat ediyordun?"

Bana döndü ve derin bir nefes aldı. "Vakit öldürmeye çalışıyordum."

"Evran ile aranız hep böyle kötü müydü?" diye sordum bu kez. "Amon'un iyi bir zamanı olduğunu sanmıyorum ama Evran da böyle miydi?"

Üzerindeki soluk renkli tişörtün yakasını çekiştirdi. Benim hayatımı köşe bucak kurcalamıştı ama anlatma konusunda, soru sorduğu kadar hevesli olmuyordu.

"Ateş Krallığı kötücüldür su baloncuğu. İyi niyet taşlarıyla döşenmedi. Sert ve katı olurlar. Evran da öyleydi. Bütün lordlar katı bir şekilde yetiştirilir güçlenmeleri için. Aile bağları çok kuvvetli olmaz çünkü krallıklarına bağlı olmaları beklenir. Krallıklar, kan bağından

önce gelir." Sözleri söylerken gözlerime bakmaktan kaçındı. Tavrı ve tonlaması söylediklerinin doğruluğunun açık ilanıydı ama bir şey vardı ve o şey bana Daren'in tüm bunlara inanmadığını fısıldıyordu.

"Büyürken birbirinizi pek görmüyor muydunuz yani?"

"Resmi durumlar dışında görmek için bir sebebin olmaz."

"Arın ve Sina ile de mi öyleydi?"

Bu onu güldürdü, yere baktı ve sevimli ifadesini takındı.

"Onlarla görüşmek için kaçmanın bir yolunu bulurduk. Gizli yerlerimiz vardı." Bunu daha önce de duymuştum. Ne zaman o eski günlerden bahsetse ihtiyatsız bir gülücük beliriyordu dudaklarında. Daha genç ve tasasız görünüyordu. Geçmişine dair iyi olan tek şeyin Arın ve Sina olduğunu anlamak zor değildi.

"Beni götürdüğün mağara gibi mi?" Orası diyarda su ile ilk karşılaştığım yerdi. Daha sonrasında oranın aslında benim için çok daha eski bir hatırası olduğunu öğrenmiştim. Daren ilk seferinde, yıkımdan kurtarmak için de beni oradan çıkarmıştı.

"Evet." Sıkıldığını belli edercesine abartılı biçimde başını salladı ama o kadar kolay pes etmeyecektim.

"Başka kimlerle gizli yerlerin var o diyarda?"

Dudağını hınzırca büzüp güldü.

"O kadar mı çok?" diye tek kaşımı kaldırdım.

"Merak mı ettin?" O da tek kaşını kaldırdı.

"Etmesem niye sorayım?"

"Diyarda her şey biraz gizlidir." Kaşlarıyla işaret etti. "Şu bizim kapımız değil mi?"

Sana da sırlarına da!

Film salonunun kapısı açılınca sohbetimiz yarım kaldı. Mısırları ona verip, içecekleri ben aldım. Akşamüstü olmasına rağmen çok kalabalık değildi. Daha da karanlık salonda koltukları bulmak için gözlerimi iyice kısıp basamakların kenarındaki harfleri okumaya çalıştım. Arka tarafta ve her zaman seçtiğim gibi orta kısımda olan yerlerimize oturup içecekleri koltuğun kenarındaki bölmelere yerleştirdim.

Kapı kapandıktan sonra bile salonun yarısı anca doluydu.

Yerimde kıpırdanıp durunca bana dönüp, "Ne?" diye sordu.

"Mısırı tutuyorum." Sol elimdeki paketi gösterdim. "Bununla da içeceği tutuyorum." Sağ elimi gösterdim. "Nasıl yiyeceğim Daren, başka elim yok." Resmen kıvranıyordum.

"Sadece sen bunu ölümcül bir mesele haline getirebilirsin." İnanamaz şekilde başını salladı. Mısırı elimden aldı, bana doğru tutmaya başladı. "Oldu mu?"

Mutlulukla başımı salladım. "Sen benim favori ikiz alevimsin."

"Sanki çok seçeneğin var."

"Olsa da favorim sen olurdun."

"Olamaz," dedi önüne dönüp keskin bir tonlamayla.

Pekâlâ, dercesine dudaklarımı birbirine bastırdım.

Salonun ışıkları tamamen karartıldığında herkes yerine yerleşmişti ve ben de bir daha kıpırdayıp ses çıkarmamak için iyice yaslanmıştım.

Film şeytani nesnelerle ve insanları ele geçiren şeytani varlıkla ilgiliydi. Tabii ki bu yüzden bunu seçmiştim. Yanınızda bir cehennem lorduyla kaç kez şeytan konulu bir film izleme şansınız olurdu ki?

"Dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandı Daren şeytani varlık ortaya çıktığında. Güldüm. Birkaç tane mısırı onun da ağzına tıktım. Neyse ki arka sıra tamamıyla boştu ve kimse bizim garip sohbetimize şahit olmayacaktı çünkü ikimizi de tanıyorsam filmin çoğunda konuşacaktık.

"Saçmalık..." diye mırıldanmaya devam etti.

Mısırımı tutabilmek için koltuğun el verdiği ölçüde bana doğru yanaşmıştı. Bütün varlığını kendi varlığımın üzerinde hissediyordum. Dirseklerimiz birbirine çarptığında dikkatim dağılıyordu. Bana olan fiziksel mesafesi konusunda çok dikkatli ve her zaman nezaketli davranmıştı. Sınırı asla aşmıyor ve aramıza boşluk koymak için özen gösteriyordu. Bu ona karşı ilgimi daha da artırıyordu.

"Bu saçmalık," dedi tekrar filmin yarısına yaklaştığımızda. Ağzından başka bir kelime çıkmıyordu.

"Şşş!" diye uyardım. İzlesin diye mücadele verip sessiz olmak için gayret gösteriyordum ama bütün ilgisini kaybetmişti. Uzanıp ikimizin arasında kalan bölmeden içeceği alıp birkaç yudum içti. Benim içeceğimi. Onunki diğer taraftaydı ama ben onun gibi yüzü-

ne vurmadım. Sonra yine başını omzuma yaslayıp gözlerini kapattı. Vücudumda bir hafiflik hissettim. Yerçekimi yok olmuştu sanki. Daha önce başını bana yasladığında sadece onun için mutlu oluyordum ama bir süredir teması benim de garipleşmeme neden oluyordu. Kokusunu ve omzumun üzerindeki bariz sıcaklığını düşünmemek için filme daha çok dikkatimi verdim.

Kız uykusundan izleniyor hissiyle uyandı ve zaten izleniyordu da. Salon zaten zifiri karanlıktı ama film sahnesi de karanlık bir odada olunca parlama dışında ışık namına bir şey kalmadı. Kız ayağa kalktı ve birinin orada olup olmadığını kontrol ederken yavaş yavaş döndü, aynayla karşı karşıya geldi ve aynadaki yansımayı gördü.

"Off ne çirkin şey bu!" Şeytani varlığın görünüşü ve karanlığın baskınlığı ile gerilerek dizlerimi refleksle kendime doğru çektim.

Kıkırdadı.

"Saçma sapan filmden korkuyorsun ama yanında oturana gözünü kırpmıyorsun," dedi. Boynuma çarpan sesi korkudan daha farklı şeyler hissetmeme neden oldu.

"Senden niye korkayım," diye fısıldadım.

"Neden acaba..."

Filmdeki küçük çocuk çığlık attığında gözümü kapatıp başımı ona doğru çevirdim. Ne vardı gecenin bir yarısı kocaman evin daha da kocaman ve ıssız olan bahçesine çıkacak. Yüzüm saçlarının arasına saklandı. Daha çok güldüğünde surat asarak yeniden filme döndüm.

"Merak etme," diye sessizce ve kendinden çok emin bir şekilde konuştu. "Sana bir şey yapmasına izin vermem."

"Vermezsin değil mi?"

"Belki veririm. Şöyle güzel bir korkutulmaya ihtiyacın yok değil."

"Yok yok." Başımı hızlı hızlı iki yana salladım.

"Var var." O da başını yukarı aşağı doğru salladı.

"İblis!"

Film arasına kadar kımıldamadan öylece durdum. Korku filmi olmasa muhtemelen filme biraz bile dikkatimi veremezdim. Bu kadar karanlık bir salonda bu kadar yakın olmak beni mahvetmişti. Keşke bu tuhaf ya da kötü hissettirseydi. Aksine çok iyi hissediyordum. Ama aptal kollarımı sürekli ona dolamak gibi garip şeyler

geçiyordu aklımdan. Ekrandan yüzüne ışık vuruyordu ve yüzüne dokunmak istiyordum. Burnumu çok yumuşak olduğunu bildiğim saçlarının arasına sokmak istiyordum. Ve dudaklarımı boynuna bastırmak istiyordum.

Ne alaka, Nova? Ne alaka!

"Çıkmak zorunda mıyız?" diye sordu. Diğer herkes film ara verdiği için salondan çıkıyordu. Gözleri onların üzerinde dolaşıyordu ama koltukta iyice yayılmıştı.

"Cıks," dedim kendimi toplamaya çalışarak. "Ben çöplerden kurtulacağım ve su alacağım. Sen burada bekleyebilirsin. Film boyunca uyudun zaten." Neredeyse hiç dokunmadığı mısırını diğer tarafındaki boş koltuktan aldım. Onu da yiyebileceğimi söylemişti ama istememiştim ve mısırı reddetmek beni epey endişelendirmişti. Ben yemek reddetmezdim.

Geçebilmek için dizimle bacaklarını dürttüm. Garip davranmaya başladığım için ilgisi yüzümdeydi. Bacağına dokunmak bile çok yoğun bir histi. Bacakları bile çok çekiciydi. Pantolonla sarmalanmışlardı ve dizlerini kırmasa oraya sığmıyorlardı. Her yanı bu kadar biçimli ve düzgün olmak zorunda mıydı?

"Geçecek misin?" diye sordu kaşlarını kaldırıp.

"Aklımı başımdan almayı kesersen, evet," diye mırıldandım. Gerçek anlamda mırıldandım ve o esnada neyse ki mısır paketini elimde kırıştırmakla meşguldüm ne söylediğimi duymadı.

"Yolu göstereyim mi?" Dişlerini göstererek sırıttı. Loş ışığın altında mavi gözleri bir okyanusun sireni çağırdığı gibi beni çağırıyordu. Geçerken ayağımla onun ayağına kasıtlı bir şekilde vurdum.

"Ah!" diye mırıldandığını duydum ardımdan.

Canı falan yanmamıştı.

Beni sürekli güldürüyordu.

Ahmak.

Gökyüzü yerle bir olsun, neden bu kadar sevimliydi ki? Cehennem lorduydu o!

Fazla aceleyle hareket ettiğimden son basamaktan neredeyse düşüyordum. Nihayet salondan çıktığımda etraf yeniden alışveriş merkezinin ışıklarıyla aydınlatıldığı için derin bir nefes aldım. Çok

Sıcaklamış hissediyordum. Hafifçe başım dönüyordu ve yanaklarım yanıyordu. Elimdeki paketleri çöp kutusuna atarken yüzümde aptal bir gülümseme olduğunu fark ettim. Ve bir an önce salona geri dönmek istediğimi. Neredeyse kendimi tokatlayacaktım.

Ne oluyor Nova, ne oluyor?

Tavana asılı işaret tabelalarını takip ederek salonun hemen yanındaki tuvalete girdim. Aynadan kendime baktığımda yanaklarımın gerçekten kızardığını gördüm. Elma gibi al al olmuşlardı ve gözlerim de aptal aptal bakıyordu. Önce elimi sonra yüzümü birkaç kez yıkadım. Kâğıt havluyla kuruladım. Kendimi rahatsız hissediyordum. Böyle kıvranıyormuş gibi. Tuvalet kabinleri ile göz göze geldiğimde kaşlarımı kaldırdım. Elbette. Kabinlerden birine girdim. Sadece çişim vardı. O kadar çok yiyip içmiştim ki mesaneme baskı uyguluyordu. Klozete oturdum ve ellerimle şakaklarımı ovmaya başladım.

"İçeride bir çocuk var," dedi biri. Musluğun açıldığını duydum. "Ona bakmaktan filmi seyredemedim."

Başka bir zamanda bu tuhaf olabilirdi ama elbette Daren'den bahsediyordu.

"Sevgilisiyle oturan gri tişörtlü çocuk mu?" diye sordu başka biri.

Kesinlikle ondan bahsediyorlardı.

Sevgilisi.

Gülümseme.

Saçmalama, Nova.

Kaşlarımı çattım.

"Evet. Kız da çok güzel değil mi?"

Yeniden gülümseme.

"Epey güzel. Öyle bir ilişki için her şeyimi verebilirim şu an."

"Çok güzeller gerçekten. Hayal panoma resimlerini koymak istiyorum." İkisi birlikte kıkırdadı. Ben de kendi kendime güldüm.

Gökyüzü bilir kızlar, gökyüzü...

Kapı kapanana ve sesler kesilene kadar bekledim. Sonra sifonu çekip dışarıya çıktım. Kimse yoktu ama aynaya baktığımda yüzümde daha büyük bir gülümseme belirmişti. Başımı iki yana salladım. Yeniden ellerimi yıkadım ve saçlarımı düzeltip salona döndüm.

Kapıdan girdiğimde gözlerim hemen oturduğumuz tepedeki koltukları aradı. Film arası henüz bitmemişti bu yüzden salon neredeyse boş sayılırdı. Daren'i bulmam saniyelerimi aldı. Başını koltuğun sırtına yaslamış yukarı doğru bakıyordu. Muhtemelen gözleri kapalıydı. Yine sırtı mı ağrıyor diye endişeye kapıldım.

Halıyla kaplanmış basamaklardan yukarı çıkarken tuvalette konuşan kızları aradı gözlerim ama içerisi karanlıktı ve dik dik insanlara bakmak iyi fikir sayılmazdı.

Koltuğuma oturduğumda bana doğru döndü.

"Su nerede?" diye sordu.

"Hım?"

"Su almaya gideceğini söylemiştin."

Hay aksi.

"Unuttum," diyerek burnumu kırıştırdım.

"Buraya geldiğimizden beri ilk kez su nihayet aklından çıktı mı yani?" Sesinde ve gözlerinde aklımı daha da karartan bir şeyler vardı. Öylesine konuşmuyordu. Hiçbir zaman öylesine konuşmazdı. Gözlerimi onunkilerden ayıramadım.

İlk kez aklımdan çıktı. Çünkü sen aklımı dolduruyorsun.

Nihayet mi?

"Bundan sonra denizkızlarının olduğu bir filme gireriz diye düşünüyordum aslında," diye takıldım ona. Aklımdan öyle bir şey geçirdiğim yoktu.

"Denizkızlarını her zaman sevmişimdir." Çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Seni döverim bak," diye güldüm.

"Kıskandın mı?" Dişlerini göstere göstere sırıtırken gözleri küçülmüştü.

"Seni değil, denizkızlarını," diye omuz silktim.

"Sadece şaka yapıyorum." Yüzüne sahte bir korku ifadesi yerleştirdi. "Denizkızları benim gibi tatlı lordlara ne yapar bilmiyor musun?" Bunu fısıldayarak söylemişti.

"Ne yaparmış?" diye başımı sallayarak ben de fısıldadım.

"Onları büyüler, tatlı şarkılarını söyler, denize çağırır ve boğarlar." Gözlerini kocaman kocaman açtı.

"Yaa..." diye dudaklarımı sarkıttım. "Bunu nasıl denizkızlarına kaptırdım ben?"

Kısık sesli bir kahkaha attı.

Birbirimize ne kadar yaklaştığımızı fark edince gerilerek koltuğa yaslandım. O da yaslandı ama kolunu ikimizin ortasındaki çıkıntıya yaslamıştı. Kendimi ve onu korumak adına kendi kollarımı göğsümde birbirine bağladım. Bacak bacak üzerine atarak yeniden başlayan filme odaklanmaya çalıştım. Onunla böyle karanlık bir yerde bu kadar yakın durmanın hiç iyi bir fikir olmadığını aklıma not ettim. Bu tekrarlanmamalıydı.

"Şeytan bu mu?" diye kulağıma doğru sokuldu kadının öldüğü sahnede.

"Beğenemedin mi?"

"Sen beğendin mi?"

"Tabii," dedim ve çok ciddiydim. "Şeytan dediğin korkutucu olur, top model gibi şeytan mı olur? Günah işlemek işten bile sayılmaz."

Daha çok yaklaştı ama neyse ki yüzü ekrana dönüktü. Yüzü şakaklarıma değiyordu. "Benimle günah işler miydin yani?" diye sordu.

"Çoktan birkaç tane işlediğimize eminim."

Sertçe yutkundum.

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Başa çıkabiliyorum gibi görünüyor."

Yalan yalan yalan.

"Tanrının onaylamadığı günahlarla da mı?"

Gözlerimi ona doğru çevirdim. O da yandan bana bakıyordu ve çok ama çok dikkatliydi. Ne kastettiğini ikimiz de biliyorduk. Aramızdaki şey. Aramızda olabilecek şeyler. Burada değil daha uzaklarda. İkimizin de devleştiği o diyarda. Benim bir başkasının vârisi olduğum topraklarda. Tanrının vârisi olarak doğduğum bir yerde. Hiçbir şey ikimizi onaylamazdı.

"Bunu göreceğiz," diye fısıldadım. Seçtiğim kelimeler beni dehşete düşürmüştü. Açık kapı değilse neydi. Ve karşılığında kapkaranlık bir gülümseme ânı mühürledi. Bu sihir değilse neydi?

Filmden çıktığımızda hava tamamen kararmıştı. Parlak ışıkların caddeyi süslediği, havanın daha da soğuduğu gecenin içinden hız-

lı hızlı yürüdük. Bir şeyler atıştırmak için bu defa değişiklik olsun diye ara sokaktaki canlı müzik yapan mekanlardan birine girdik. Ben ısınmaya çalışırken o hâlâ film hakkında söylenip duruyordu. Soğuk parmak uçlarımla zorlukla menüyü inceleyip yine hamburgerde karar kıldım.

"İnsanlar gerçekten aptal," diye tamamladı söylenmesini, bir yandan pis pis etrafa bakarken. Gözlerim insanların üzerinde dolaştı. Neyse ki müzik şiddetliydi de kimse onu duymuyordu. Bir bar kavgamız eksikti.

"Niye?" Daha doğrusu bu defa niye... Daren insanlara sürekli hayret ediyordu.

"Kötülüğün çirkin görünen bir şey olduğunu düşündükleri için," dedi.

"Öyle değil mi?"

"Aksine, kötülük yanıltıcıdır bunu da en iyi güzel şeyler sağlar. Çok güzel bir çiçeğe bakıp zararsız olduğunu düşünürsün ama zehirli olabilir. Çok güzel bir kadına bakıp iyi biri olduğunu düşünürsün, çünkü güzeldir ve kötülük beklemezsin. Şeytani olan şey budur."

"Günahların cezbediciliği gibi..." diye aheste aheste mırıldandım. Ondan bir kötülüğü öğrenmem kalmıştı. Gerçekten tuhaf bir çifttik.

Çift mi?

"Günahların cezbediciliği gibi," diye tekrar etti beni.

Daren'i öldür hakkını yeme. Ama bu konuya fazla takılmıştı. Sanırım insanların kendisini öyle çirkin resmetmesinden hoşlanmamıştı. Ateş Krallığı her zaman biraz kendini beğenmiş olmuştur. Bazı yönlerden Su Krallığı ile benzemiyor da değillerdir.

Durup dururken neden bunu düşündüysem.

"Neye bakıyorsun sen öyle?" Başımı kilitlenip kaldığı yana doğru çevirdim ve bir anlığına şaşırdım.

"O kim?" diye sordu Daren, yüzüne bakmama gerek yoktu ses tonundan bile ondan hoşlanmadığını anlamıştım ama bir zamanlar benim ondan hoşlandığımı bilse ne düşünürdü acaba... Çıkarım yapmak zordu, düşün Nova... Belki de yine bir arkadaş demeliyim

ya da kuzen falan. Elemental'de kuzen bağı olduğunu falan sanmıyordum adamlar babalarını bile tanımıyordu ki adamın annesi Lilith, Tanrım... Ya da Gökyüzü. Her neyse.

"Kıskanç biri misindir?" diye sordum masaya yaslanıp. Zaman kazanmaya çalışıyordum ve belki de bu soruyu sorarak aksini kanıtlama çabasına girer diye umuyordum çünkü tabii ki kıskançtı. Üzerimizde hissettiğim bakışlarla başımı kaldırdığımda yine birinin ona baka baka neredeyse masaya çarpmak üzere olduğunu gördüm. Etraftaki herkes bir kez de olsa dönüp ona bakıyordu, bu kıyafetlerin içinde onu görmeye hâlâ alıştığım söylenemezdi ama her zamanki Ateş Lordu; iyi görünmekte üstüne yoktu.

"Nova, bir kez olsun sadece bir kez olsun sorduğum bir soruyu doğrudan cevaplayamaz mısın?" O çocuğu bir tehdit olarak algıladığı için yine ciddileşmişti ve neredeyse sinirliydi de.

Huysuz iblis.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Aa cevapladım!" Ellerimi birbirine çarpıp kendimi alkışladım ama baygın bakan gözleri pek tatmin olmuş gibi görünmüyordu. "Sizin oralarda eski sevgili gibi şeyler var mı?" Rastgele bir konudan bahseder gibi, çok da önemli değilmişçesine bir ifade takındım.

İşe yaramadı.

Birden yüzü allak bullak oldu. Küçümseyici bir ifade takındı. Aklına bir şey gelmiş, hayır, daha çok aklında bir şeyleri tamamlıyormuş gibi. Bir bana baktı bir birkaç masa ötede duran ve hâlâ bize bakan o çocuğa.

"O senin eski sevgilin mi?" diye sordu. Garson önden getirdiği bira bardaklarını masanın üzerine bırakırken Daren sanki garson eski sevgilimmiş gibi tip tip onu da dikizlemeye başladı. Neyse ki çocuk fark etmeyecek kadar yoğundu ve bardakları bırakıp diğer masanın siparişlerini götürdü. Bu gece kesin bir bar kavgamız var gibi görünüyordu.

"Teknik olarak." En azından bir süreliğine. Deneme yanılma desek daha doğru olurdu.

"Zavallı," dedi burun kıvırarak.

"Zavallı mı? Hâlâ oldukça yakışıklı görünüyor." Yeniden om-

zumun üzerinden çocuğa baktım. Siyah saçları ve mavi gözleri ile bana birini anımsatınca güldüm. Gerçekten gökyüzünün tuhaf bir anlayışı vardı.

Deneme yanılma. Aynen öyle.

"Biliyorsun değil mi?" Kaşlarını kaldırıp büyük bira bardağını kafasına dikti. "Ben ondan on, yüz, bin, insanlar için en yüksek katlar ne? İşte ondan o kadar daha fazla yakışıklıyım..."

Gözlerimi devirdim. "Kendinden utanmalısın," dedim. "Lordsun sen Lord. Kendini kıyasladığın kişilere bak." Düşen yüzünün haline gülmemek için kendimi tuttum. Ve benzerlikleri ile ilgili düşünmeye devam ettim. Tamamen benziyor değillerdi elbette. Daren bir insanla kıyaslanamaz biriydi. O bir ishaydı. Alfinlerin dahi üzerindeydi. Ve lordlar zincirinde de emin olmasam da sıranın üstlerinde bir yerde olduğunu artık tahmin ediyordum. Öte yandan karakter olarak da ilgileri yoktu. Sadece şöyle bir baktığında, benzerlikler vardı işte.

Okan bir süreliğine çıktığımız ve sonra benim ilişki halinde olmaktan bir hayli sıkıldığım ve problemsiz bir şekilde aramızdaki neyse ona son verdiğimiz biriydi.

"Seni hatırlamıyor ama gözü sende," dedi.

Takılıp kalmıştı, harika.

Kulağımın içinde hayali bir grup *"Bar kavgası! Bar kavgası!* Bar kavgası!" diye tezahürat yapmaya başladı.

"Güzele bakılır," dedim omuz silkerek. O tarafa hiç bakmıyordum aksine müzik çalan gruba dönmüştüm ki o da oraya bakmayı kessin.

"Neden ayrıldınız?" diye sürdürdüğünde göz ucuyla baktım. Eli bira bardağının kulpundaydı ama bakışlarının bir bana bir ardıma kaydığını hissedebiliyordum. Bu konuya takılması gerçekten çok lüzumsuzdu. Yani konuşmaya bile değmez bir meseleydi. Merak etmesini ve bilmek istemesini anlıyordum ama bu benim bile hatırlamadığım kadar anlamsız bir şeydi.

"Ben pek ilişki insanı olmadığımı anladım." Tamamen dürüst bir cevap vermiştim. Kurcalanacak hiçbir şey yoktu. Konu kapanmıştı.

"Neden değilsin?" diye yineledi sorusunu. Çıkışmak üzereydim ama yüzündeki ifadeyi görünce kendimi durdurdum. Kafasında kurmaya devam edecekti ve bunu istemiyordum. Yokluğum yüzünden yeterince acı çekmişti, bir de yaşadıklarımın ona bir ıstırap olmasını istemiyordum. Bunu iyice ortaya dökmeden konuyu kapatmayacağını kabullenince gözlerimi ona çevirdim.

"Aklım beş karış havada benim, bazen çocuk gibi oyalanmak isterim, üşenirim, dikkatim çabuk dağılır, unuturum, önceliklerim saatte bir değişir, tembelim ben tembel." Elimizdeki avcumuzdaki bu işte dercesine omuzlarımı kaldırıp indirdim. İşin özü buydu. Kimseyle uzun uzun konuşamazdım. Kimseyle ikili planlar içinde uzun vadede kalamazdım. Gözlerim hep başkalarını arardı. Kalabalık olsun etrafım isterdim.

"Çocuğu sevmedin yani."

İşin aslı ise bu.

"Çocuğu sevmedim yani."

Ve ne kadar ciddi olduğumu anlasın diye gözlerinin içine daha dikkatli baktım. Yoldan geçen rastgele birinden farkı yoktu Okan'ın. Benim için bir şey ifade etmiyordu. Romantik bir şey asla ifade etmiyordu.

"Dünyadaki bir çocuğu kendime dert edinecek değilim," dedi gerilimime gülerek. "Ona bir şey yapmayacağım, Nova." Bardağın sonunu da içti ve masanın üzerine bıraktı.

"İyi," dedim biraz rahatlayarak. "Ama dünyada olmasa dert eder miydin?"

Cevap vermeden uzanıp benim bardağımdan biraz daha içti.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu bu defa.

Kaşlarımı çattım. Bu konuyu üç saniye önce kapatmamış mıydık?

"Bunu gerçekten konuşmak zorunda mıyız?"

"Zorunda değilsin," dedi dürüstçe. "Ama merak ediyorum ve bilmek istiyorum."

"Bunun faydası ne?"

"Seninle ilgili her şeyi bilmek istediğim oldukça açık." Yeniden resmileşti ve benim de ciddileşmeme neden oldu.

Boşlukları doldurmak istiyor. Buna hakkı var mıydı bilmiyorum ama bana böyle sorduğu zaman ona en karanlık sırlarımı bile anlatırdım. İhtiyacı varmış gibiydi.

"Üniversitenin ilk yılında ortak bir ders alıyorduk ve benden notlarımı istemişti. Ben de kahkaha atmıştım. Defteri sadece üzerinde uyumak için kullanan bir tiptim. Bu onu eğlendirdi ve sonra sohbet uzadı. Bu şekilde tanıştık." Parmaklarımla masanın üzerinde çalan müziğe uygun biçimde ritim tutmaya başladım.

"Sonra," diye devam etmem için teşvik etti.

"Birkaç kez aynı arkadaş grubunda denk geldik sonra birlikte takılmaya başladık ve onunla çıkmak isteyip istemediğimi sordu." Gözlerim ayağa kalkıp dans eden birilerine takıldı. Eğleniyor gibi görünüyorlardı bense şu an pek eğlenmiyordum.

"Sen de istedin mi?"

"İstemedim," diye omuz silktim. "Emin değilim. İyi vakit geçiriyorduk ve herkes birilerinden hoşlanıyordu, âşık olmuştu, herkesin sevgilisi vardı. Ben kimseye karşı öyle hissetmemiştim. Okan ile iyi vakit geçirdiğimi düşündüm ve denemeye karar verdim ama sadece bir buçuk hafta sürdü. Sevgili olmadık. Beni öpmek istedi ama ben istemedim ve bunu yapamayacağımı söyledim. Arkadaş kaldık." Tüm detayları anlatmayı planlamamıştım ama sanırım onun istediği şey buydu. Hatta tüm düşüncelerimi bilmek istiyordu. Bu biraz manyakçaydı ama yargılamadım.

"Neden kimseden hoşlanmadın?" diye sordu. En azından Okan konusunda ikna olmuş görünüyordu. Canını sıkan Okan değildi, canını sıkan kendisinin Okan olmamasıydı. Benimle o zamanları paylaşamamış olmasıydı. Hayatımın onsuz zamanlarıydı. Bu gerçekten garipti.

"Sen yüz yıl içinde kaç kişiden hoşlandın?" diye sordum aniden. Bu o kadar kolay bir şeyse kolay bir cevabı da olmalıydı.

Ama o kaşlarını çattı.

"Geçmişi didikleyip durmak iyi değildir Lordum." Kaşlarımı kaldırarak uyardım onu. Çünkü sessizliği uzamıştı. Yüz yıl boyunca bir şekilde hayatta kalmaya çabalamıştı ve birçok kez her şeyden kaçmaya çalışmıştı. Bunları anlattığından beri o yüz yılı fiziksel ola-

rak tek başına geçirmediğini anlamıştım. Bunu yargılayacak değildim. Yüz yıl birinin bir bilinmezi beklemesi için akıl alır bir zaman dilimi değildi. Belirsizliğin içinde kalmıştı ve her şeyini kaybetmişti. İçten içe biraz olsun eğlendiğini bile umuyordum. Kiminle ya da nasıl olursa olsun.

"Didiklemiyordum," dedi yeniden konuştuğunda. "Sadece merak ediyorum."

"Aynı şey." Gözlerim duvarda insanların bıraktığı rastgele cümlelerde dolaştı. Kendilerinden bir iz bırakmayı seviyorlardı. Birçoğu isimlerini renkli kalemlerle duvara karalamıştı. Merak ediyordum şimdi o gün isimlerini yazan o insanlar hâlâ birlikte miydi?

"Değil."

"Pekâlâ. Sormak istediğin her şeyi sor!"

Vazgeçeceğini düşünürdünüz ama öyle olmadı. Benim hatamdı. Karşımda kimin oturduğunu bazen unutuyordum.

"Neden kimseden hoşlanmadın?"

"Birinden hoşlanmıştım," diye itiraf ettim sonunda. "Daha doğrusu etkilenmiştim. Ama bunlardan bahsetmek istemiyorum. Çok eskide kaldı." Aklıma gelmesi hâlâ canımı sıkıyordu. Birden içerisi çok bunaltıcı hale geldi.

"Seni kırdı mı?" Sesi gitgide boğuk bir hâl aldı. Zoraki konuşuyormuş gibi. Yüzü ifadesizdi ama bakışları herkesi bir adım geriye çekerdi. Bana da oturduğum yeri dar ediyordu.

"Bundan bahsetmek istemiyorum." Rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Tamam, ona karşı açık olmaya gayret etmiştim ama gerçekten rahatsız oluyordum. Ve gerçekten önemi yoktu. Hiçbir şeyi değiştirebileceğimiz de yoktu. Ve *ondan* Daren'e bile bahsetmek istemiyordum. Fazla özel geliyordu.

"Şimdi onu bulmak zorundayım," diye mırıldandı ve şaka yapmıyordu.

İçimden sana iyi şanslar demek istedim çünkü onu epey aramıştım ama bulamamıştım ama sonra yine karşımda kimin oturduğunu hatırladım.

"Değilsin ve öyle bir şey yapmayacaksın." Dik dik ona baktım ama sonra bu yaptığımın onu daha fazla kışkırttığını anladım. Kont-

rolümü kaybetmiştim. O kişiye karşı koruma içgüdüsüne sahiptim. Ve kendimi fena halde ele vermiştim.

Off.

"Sinirlendim." Masanın üzerinde serbest bir şekilde duran elinin parmakları senkronize bir şekilde masanın üzerine çarpmaya başladı.

"Kıskançlık etmeyi kes." Sakin olup toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Yüzünü bile hatırlamadığım biri."

"Neden bu kadar özel?"

"Sadece bir his," diye yemin ettim. "Çok geride kalan bir his."

"Nasıl tanıştınız?" Garip karanlığının bana baskı yaptığını düşünmeye başladım. Üzerime ağırlık çökmüştü. Tam olarak neyden kaçındığımı bilmiyordum ama can sıkıcıydı. Hem Daren'i incitmek istemiyordum hem de *o kişiyle* ilgili konuşmak istemiyordum. Daren'le bile.

"Geri bas," diye uyardım. "Boş yere uzatıyorsun!"

"Nasıl tanıştınız?" Başını yana yatırdı. "Üstelediğin her saniye daha çok ilgimi çekiyor."

Karanlık daha da ağırlaştı ve bir duman gibi beni içine almaya başladı. Şimdi bir kokusu da vardı ve kulaklarımda da basınç hissediyordum.

"Üzerimde büyü mü kullanıyorsun?" diye masanın üzerinden eğilerek dişlerimi sıktım.

"Kasıtlı bir şekilde değil." Yüzü gölgelendi ve dudağının kenarını dişlerinin arasına kıstırdı. "Beni kışkırtıyorsun, şeytanla bir masaya oturduğunda bunu yapma." Her bir santiminden gerginlik akıyordu. İçeriyi dumana ve karanlığa boğacağını sanmaya başladım çünkü beni boğuyordu.

"Lütfen kurcalamayı kes."

Söylersem kahrolası bir şekilde daha çok tetiklenecekti çünkü kahrolası gökyüzü benimle dalga geçiyor olmalıydı.

"Kendimi tutabilmemi gözünde büyütüyorsun," dedi kısılı gözleriyle ama bunu bilerek yapmıyordu. Şu an gerçekten kendini tutmaya çalıştığını görüyordum ve daima bu konuda muazzam bir şekilde kontrol sahibi olduğunu düşünmüştüm. Bana yanaşırken her zaman dizginleri kusursuz tutardı.

Kıskançlık favori günahı değildi anlaşılan.

Dikkatli bir şekilde ki ne işe yarayacaktı bilmiyorum, yavaş yavaş "Yolumu kaybetmiştim," diye itiraf etmek zorunda kaldım.

Yalan söylersem bunu anlardı ve o zaman benden alacağı bu itiraf bir de gizlenmiş itiraf olacaktı. Ama yine de dürüstlüğüm durumu hafifletmemişti.

Gözlerini kırpmıyordu ve yemin ederim içerisi daha, daha ve daha kararmaya başlamıştı. Etrafta gölgeler dolanıyordu. Kasvetliydi ve çok ağırdı. Tamamen sessiz bir odada olmak kadar boğucu bir ruh hali içeride, masaların arasında dolanıyordu. Kötücüldü ve irkilmeme neden oluyordu. İzlenme hissi, işte tam olarak böyleydi.

"Sana yolu mu gösterdi?" Omuzları gergindi. Biri boğazını sıkıyormuş gibi konuştu. Gürlememek için de kendini tuttuğunu fark ettim. Tepkisinin bana olmadığını biliyordum ama yine de gerildim.

"Ben sürekli kaybolurum, Daren."

"Sonra."

"Gideceğim yere kadar bana eşlik etti ve hikâyenin sonu. Nazik ve eğlenceliydi. Bir daha onu görmedim. Ve tekrar ediyorum, yüzünü bile hatırlamıyorum." Kaşlarımı kaldırarak başımı salladım.

"Kalbini mi kırdı?" diye tekrar etti bu defa. İçerisi buz gibi olmamıştı ama ifadesi ve ses tonu öyle hissetmeme neden oldu. Bu konuyu hiç açmamalıydım. Kahrolası koca ağzım.

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum. Kalbimi kırmadı. Onu kalbimi kıracak kadar tanıma şansım da olmadı. Belki berbat biridir. Çok ama çok uzun zamandır," diye vurguladım gözünün içine baka baka. "Bunların bir önemi yok." Ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetledim. "Şimdi bunu sürdüreceksek eğer ben de sana bazı sorular soracağım."

"İstediğini sorabilirsin ama misilleme yapmak ya da kaçmak için değil, merak ettiğin zaman."

Geriye yaslanmama neden oldu. Bakışları donuklaşmıştı. Şimdi bir de onu merak etmediğim ve bu konuyu, onun bu kadar hassasiyet gösterdiği bu konuyu önemsiz gösterdiğim için kızgındı. Ger-

çekten onun peşine düşmeyeceğini umuyordum ve bundan emin olmak istiyordum. Neden bilmiyorum.

"Merak etmediğimden değil," dedim daha sessiz bir şekilde. "Benim için değerlisin Daren." Uyarırcasına baktım ona. "İkiz alevim olduğun için değil, benim için onca fedakârlık yaptığın için de değil. Olduğun gibi sen benim için değerlisin. Ve ne kadar aklım beş karış havada da olsa değer verdiğim şeylere zarar verildiği zaman ben de herkes kadar tehlikeli olurum. Yüz yıl boyunca sana çok zarar verildi ve ben orada değildim. Yaşadığın şeyler için kalbimde bir öfke topu var. Eğer hayatının o döneminde bir yerde birileriyle her ne olursa ya da ne şekilde olursa olsun mutlu olduysan bunun için minnet duyarım sadece. Benim olmadığım anlarda birileri seni güldürdüyse, birileri sana yardım ettiyse, birileri senin için bir şeyler yaptıysa. Bunun hesabını sormam." İkimiz de bambaşka duygulara sürüklendiğimizde ve onun bakışları kesinlikle cehennem alevleri ile yoğunlaştığında doğruldum ve kelimelerimi toparladım. "Ama tüm ayrıntıları bilmeme de gerek yok," diye bitirdim cümlemi.

Anladığını belli edercesine ağır ağır başını salladı.

Nihayet bunu çözdüğümüzü düşünerek nefesimi verdim ve biraz önce bırakılan hamburgerime uzandım.

"Bu yüzden de kalbini kıran birinin kalbini sökmek istediğimde bana hak vereceksin," dedi.

"Daha neler ama artık!" diye inledim.

"Buralarda böyle dik dik bakmak normal mi karşılanıyor?" diye konuyu değiştirdi ve başını çevirdi. Bir süredir sadece bana odaklanmış halde olduğu için aniden ne gördü ya da o ruh halindeyken birinin baktığını nasıl fark etti hiçbir fikrim yoktu ve kesinlikle şaşkınlık içindeydim. Bu yüzden ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Göz ucuyla kontrol ettim, evet, Okan hâlâ buraya bakıyordu. Sık sık.

"Aslında pek değil. Unutmamış olma ihtimali var mı?" Elimi neredeyse alnıma vuracaktım. Aptal kafam. "Sen onların düşüncelerini okuyabiliyorsun değil mi?"

Kurnazca gülümsedi.

"Bu ayıp!"

"Bir de onun düşüncelerini duysan." Dirseklerini masanın üzerine dayayıp patateslerden birini ağzına attı. En azından boğucu karanlığı geri çekilmişti.

"İnsan kafasının içinde istediğini düşünebilir."

"Cıks," dedi bana doğru eğilip. "İstemediğimi düşünemez."

Blöf yaptığını sanıyordum.

Sanıyordum.

Okan bir daha gece boyunca bu tarafa bakmadı.

"Şeytan olduğunu biliyordum," dedim. "Ama haydut olduğundan haberim yoktu."

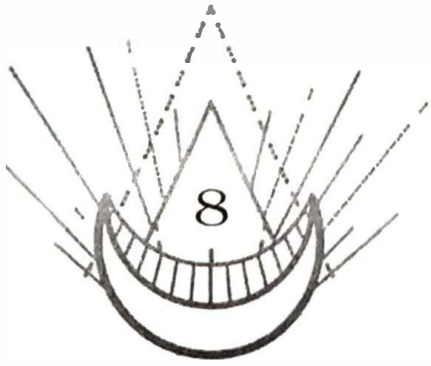
"Ah, Novacığım..." Sandalyeye yaslandığında bacağını iyice ileriye doğru uzattı. "Daha hiçbir şey bilmiyorsun." Kelimelerin her yanından gaddarlık akıyordu. Ve gülümsese de biri beni tehdit ettiği zaman bunu anlardım.

Karşılık olarak masanın altından ayağını tekmeledim.

Gözlerini kıstı.

Bu hikâyenin sonunda şeytanın bacağını kıracaktım ama bunun şansla en ufak bir ilgisi yoktu.

Yıldız ve Anılar

Akşam saatlerinde zil çaldığında yerde oturmuş kelime oyunu oynuyorduk. Uzanıp yeni keşfimiz olan ananaslı kokteylimden bir yudum aldım ve bardağı ikimizin ortasına bıraktım. Artık iki tane hazırlamakla uğraşmıyorduk. İkimiz de buna takılsak da bu hoşumuza giden bir şey haline dönmüştü.

Bizim olayımız.

Kapı görevlisinin siparişleri getirdiğini düşünerek ayağa kalktım.

"Sakın hile yapma iblis bozuntusu," diye uyarmayı ihmal etmedim. Omzumun üzerinden ona baka baka kapıyı açtığımda sırıtıyordu. Kesin hile yapıyordu, daha önce hiç bilmediği bir oyunda bu kadar iyi olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Torbaları almak için döndüm ve kaskatı kesildim.

"Büyükbaba," diye fısıldadım refleksle. Gördüğüne inanamıyormuş gibi kapının diğer tarafından bana bakıyordu. Aramızda uzun bir bakışma geçti. Onu en son gördüğüm hali gibiydi. Babam gibi o da iyi görünüyordu. Ama babamda olmayan bir şey vardı onda. Gözlerinde bir yabancılık hissi yoktu. Şaşkınlığın altında bile bana çok iyi anımsadığım sevgi dolu gözlerle bakıyordu.

"Nova," diye seslendiğinde daha da irkildim.

Mümkün değildi. Nasıl adımı bilebilirdi.

Daren hemen yanımda belirdiğinde büyükbabam ona döndü ve bu defa irkilen o oldu. Gözlerinde gördüğüne inanamayan birinin bakışları vardı. Bembeyaz kesildi. Durduğu yerden bir adım geriye çıkarak "Lordum," diye selamladı onu. Alfinlere özgü olduğunu bildiğim bir hareketle. Başımı Daren'e çevirdim. Gözlerini büyük-

Babamdan alıp onun arkasına çevirdi. Etrafı kontrol ettiği zamanlarda olduğu gibi dikkatliydi.

"İçeri gir," dedi alışkın olmadığım bir ses tonuyla. Krallıklarda bile nadiren kullandığı "lord" tonlamasıyla.

Büyükbabam bir an bile düşünmeden ve ikiletmeden içeriye girdi.

"Kapıyı kapat, Nova," dedi bana da aynı tonlamayla. Kirpiklerimi kırpıştırarak dediğini yaptım. Şaşkınlığım her saniye daha çok artıyordu. Elimi kolumu ne yapacağımı bilemedim ve sayıklamaya başladım.

"Nasıl yani," dedim. "Nasıl, sen, büyükbaba, nasıl?" Kelimeleri tam söylediğimi bile sanmıyordum, her sözcük dudaklarımdan kesik kesik ve duraksayarak çıktı.

Büyükbabam bir yanıt vermeden önce Daren'e baktı. Sanki onay bekliyor gibi görünüyordu.

Daren bana döndü.

"O bir gözcü meleği," diye açıkladı. Duruşunu dikleştirmişti. Yüzünde donuk bir ifade vardı, her şeyi gizlemişti. Duvara benziyordu. "Sana göz kulak olması için başka bir âlemden getirildi. Senin dünyandaki hizmetkârım."

Onun kelimelerini kafamın içinde tekrar tekrar tam anlamıyla idrak edene kadar döndürüp durdum. Büyükbabam iki elini önünde kenetlemiş bir sonraki direktifi bekliyor gibi görünüyordu. Gözlerim ikisi arasında dolanıp durdu. Nihayetinde kaşlarımı çattım. Sorgulayıcı başka kelimeler dilimin ucuna geldi ama geldiği gibi yuttum. Buna şaşırmam yersizdi. Buna şaşırmam çok ama çok yersizdi. Tahmin etmeliydim. En başından beri her şeyde parmağı olduğunu tahmin etmeliydim.

"Neden daha önce söylemedin?" diye sordum sadece. Bir süre önce büyükbabamı görmek için eski evimize gitmiştik. Ev duruyordu, babam artık orada yaşamıyordu ve komşulardan biri büyükbabamın bir ziyaret için şehir dışına gittiğinden bahsetmişti.

"Ne olduğu fark etmez," dedi Daren. "O yine de senin için senin bildiğin kişi. Bir şey fark eder miydi?" Her zamanki gibi değildi. Bana durmam gerektiğini söyleyen bir yerden konuşuyordu. Dikkatliydi ve benim de öyle olmam için alttan alttan uyarıyordu.

Asla bir lordu sorgulama.

Asla ama asla bir lordu başkalarının önünde sorgulama.

Büyükbabama baktım, bana gülümsedi ama Daren'in yanında dikkatli ve çekingen duruyordu.

"Etmez," dedim nihayet kendime gelir gibi olduğumda. "Elbette etmez." Öne doğru atılıp kollarımı ona doladım. "Seni öyle çok özledim ki ihtiyar."

Başta duraksadı ama daha sonra aralarında görmediğim bir bakışma yaşandığını ve işaretini aldığını düşündüm. O da bana sarıldı ve burası birden geçmişimle dolup taştı.

"Ben de seni özledim güzel kızım."

Kızım.

Gözlerim dolu dolu oldu. Bir daha kimseden bu şefkatli ve sevgi dolu sahiplenmeyi duyamayacağımı sanıyordum. Aile namına bildiğim ne varsa artık ona sahip değildim.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandım. "Burada olduğuma inanamıyorum." Geri çekilmedim. Çekilemedim. Kesik kesik nefesler alıyordum. Tanıdık biri diye düşündüm. Başka bir âlemden getirilmiş bir yabancı ama tanıdık biri. Evime dönmüşüm gibi hissettiriyor. Hayatımın bildiğim çoğunda bu adam vardı. Anne ve babamdan daha çok yanımdaydı. Bildiğim ne varsa bana o öğretmişti.

"Buraya gelmenin bir sebebi var mı?" diye sordu Daren.

Bunu bir ikaz olarak aldım ve kendimi zorlayarak geri çekildim.

"Var Lordum," dedi. "Deniz fenerine gittim, uyarı ışığını geç gördüğüm için bağışlayın beni." Elini göğsüne bastırıp başını eğdi. Daren devam etmesi için hafifçe başını salladı. "Fenerde iziniz yoktu ama denizde iziniz kalmıştı." Bana doğru döndü. "Nova, suya mı dokundun?"

Yanlış bir şey yapmışım hissi hemen üzerime tırmandı.

"Evet." Düşünceli bir şekilde alnımı kaşıdım. Aklım karışmıştı. Suya dokunmuştum çünkü tekneyi akıntıyla bize doğru sürüklemem gerekiyordu.

"Devam et," dedi Daren büyükbabama istinaden.

"İze bakanlar olmuş. Kim olduğunu ya da ne olduğunu göremedim ama bakanlar olmuş. İz sadece suda var. Karada hiçbir yerde yok. Burayı tahmin ederek geldim ama arayanlar kimse sizin bu

bölgede olduğunuzu biliyorlar." Tane tane ama akıcı bir şekilde konuşuyordu. Daren ile konuşurken onun da ses tonu değişiyordu. Tüm ifadesine ve tavrına saygı ve çekimserlik hükmediyordu. Ateş Lordu'nun onu gerdiğini fark ettiğimde şaşkınlık yeniden beni ele geçirdi.

"Kalacak başka bir yer lazım," dedi Daren.

"Hemen ayarlarım." Büyükbabam yeniden itaat eder gibi başını eğdi.

"Sen burada Nova ile kal." Ona bir kez daha buyurup bana doğru döndü. Gözleri dalgalıydı. "Etrafa bakacağım," dedi sadece ve düz bir şekilde. Dakikalar önce yere yayılmış kelime oyunu oynadığım adamla alakası kalmamıştı.

"Buna gerek var mı?" diye sordum.

Bundan hoşlanmamıştım. Olup biten hiçbir şeyden hoşlanmamıştım.

"Uzun sürmez," yanıtını aldım. Bu tuhaf an karşısında başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Onu daha önce bu şekilde, bir lord kadar ciddi bir şekilde çok az görmüştüm. Salkım Mağaraları'nda, Evran ile işbirliği yaptığını düşündüğümüz zaman. Nadiren Arın ile birbirlerine girmek üzereyken böyle ciddi bir tavır takınıyordu ama o zaman bile böylesine soğuk değildi. Krallığının muhafızı olan Şafak ile bu şekilde konuşmuyordu. Ama görüp görebildiğim anlar bu kadarcıktı.

Daren'i daha önce hiç lord olarak görmediğimi o an fark ettim.

Çünkü benim yanımda hiç öyle davranmadı.

Kapıyı ardından kapatarak çıktığında yeniden büyükbabama sarıldım. "Sana inanamıyorum," dedim. "Ama düşününce nasıl anlamadığıma inanamıyorum. Bütün zaman boyunca beni Elemental'e hazırlıyordun değil mi?" Parçalar artık kolayca birleşiyordu. Zaten her şey önümde duruyordu ama ben onlara bakıp çözmek için fazla tembeldim sanki.

Doğrusu, öğreneceğim şeyler artık beni korkutuyordu ve kurcalamıyordum.

"Elimden geleni yaptım." İçtenlikle gülümsedi. Elinden gelenin daha fazlasını yapmıştı. Beni harika bir şekilde yetiştirmişti. Mutlu

bir çocuk olarak. Kendine güvenen ve her şeyi yapabileceğine inanan bir çocuk olarak.

"Sen iyi misin Nova?" diye sorduğunda gözlerim sulanmıştı ama şu andan bahsetmiyordu. Bunu bilge ve meraklı gözlerinden açıkça görebiliyordum. Avuçlarımı üzerime silerek içeriye doğru birkaç adım attım.

"Nereden anlatsam bilmiyorum bile..." Onu kanepeye doğru çekiştirdim. Yürürken yerdeki ufak çaplı dağınıklığımıza bakıyordu. Onun lordum dediği biriyle biraz önce yere yayılmış kutu oyunu oynuyorduk. Bu gerçekten tuhaf görünüyor olmalıydı. Bu bana da tuhaf göründü.

Daren mümkünmüş gibi kafamın içinde büyüdükçe büyüdü.

"O iyi bir Lord," dedi. "Onun yanında olduğun için şanslısın. Onun yanında olmana memnun oldum."

"Diğer lordları tanıyor musun?" diye sordum merakla. Belki onlar hakkında tarafsız yorumlar alabilirdim. Onları sadece birbirlerinden dinleme şansım olmuştu ve hepsi kendisinin en iyisi olduğunu iddia eden kendini beğenmişlerdi. Tabii yine de onları seviyordum.

"Kuzguni Lord dahil hiçbirini tanımıyorum. Bizler lordları ve vârisleri sadece biliriz. Tanıma mertebesine erişemeyiz." Bu günahmış gibi konuştuğunda yüzümü astım.

"Benimle böyle konuşma ne olur." Baygın baygın baktım. Kırk yıllık büyükbabama vârislik yapacak değildim. "Hem Kuzguni Lord da nedir, Ateş Lordu o."

"Melekler aleminde Kuzguni Lord olarak bilinir. Ishalar seyahatleri sırasında kendilerini gizlemek isterler ve başka adlarla bilinirler." Yine tüm öğreticiliği ile beni aydınlatırken nahoş bir his tarafından esir alındım.

"Su Vârisi olduğumu da biliyor muydun?" Çünkü asıl buna hazırlanmış olmayı isterdim.

"Hayır," dedi çabucak. "Lord Daren seni bana emanet ettiğinde soru sorma hakkına sahip değildim. Evrendeki en kıymetli şey olduğunu söyledi ve bu yeterliydi."

Evrendeki en kıymetli şey.

"Beni sana o mu getirdi?"

Başını iki yana salladı. "Bana seni nerede bulacağını söyledi. Karşına çıkma zamanının henüz gelmediğini ama korunman gerektiğini söyledi."

Diğer türlüsü biraz garip olabilirdi.

"Beni Elemental için hazırlamanı o mu söyledi?"

"Evet," dedi.

"Başka?" Bacağımın birini kanepenin üzerine doğru çekip dizimi kırdım. Daha bilmediğim neleri sıra sıra taşlar gibi hayatıma dizmişti merak ediyordum.

"Çok mutlu olman gerektiğini. Etrafının her zaman çok kalabalık olmasını arzu ettiğini." Gülümseyerek saçlarımı okşadı. Ve öyle de olmuştu. Çok mutlu olmuştum, etrafım her zaman çok kalabalıktı. Bir an olsun yalnızlık çekmemiştim, onun aksine.

"Neden ki?" diye gayriihtiyari mırıldandım. Kendi kendime sormuştum esasında. Onun çektiği yalnızlığı çekmememi mi istemişti yoksa beni onunla paylaşacağım yalnızlığa mı hazırlamak istemişti.

"Bir gün çok yalnızlık çekeceğini düşünüyordu sanırım."

"Ah," dedim. Yanılmıştım. "Diyara gittiğim zaman." Beni bunun için hazırlamış olmalıydı. Su Vârisi'nin dışlanmışlığı. Şimdi düşünüyordum, eğer bu şekilde büyümeseydim tüm olanlarla aynı şekilde baş edebilir miydim? Gerçekten her şeyi düşünmüş olmalıydı.

"Ayzer'i de biliyor muydun?"

"Elbette, Lord onu da korumamı istedi."

"Öyle mi?" Bu beni epey şaşırtmıştı. "Toprak Vârisi'ni neden korumanı istesin ki?" Kaşlarımı çattım. Vârisi olduğu için mi? Neticede Amon'un bir gün geriye çekilmesi ve sıradaki lordun yerine geçmesi gerekiyordu ve sırada Daren vardı. Ayzer'i en başından beri kendi vârisi olarak mı görmüştü? Bu gerçekten canımı sıkmış ve biraz da sinirlenmeme neden olmuştu.

"Arkadaş olmanızın ve kızın sana değer vermesinin önemli olduğunu söyledi. Sizi sadece bir araya getirmemi ve siz isterseniz birbirinize yakın olmanız için gereken her şeyi yapmamı istedi. İstememiş olsaydınız ikinize de farklı yerlerde göz kulak olacaktım. Ama ilk andan itibaren birbirinizi bırakmadınız." Ona özgü eski bir hatırayı anımsarmış gibi gülümsedi. Ayzer ona tapıyordu. Büyükbabam da onu seviyordu. En az beni sevdiği kadar.

İkimiz de onun elinde büyümüştük. Ama neden ikimiz bu kadar farklı büyümüştük?

"Başka bir diyara gidene kadarmış," diye mutsuz bir şekilde mırıldandım.

Hiçbir şey bilmiyordu ve hiçbir şeyden haberi yoktu ama gülümsedi ve omzumu destekledi. "Her şey düzelir," diye güvence verdi.

Ben de buna inanmak istiyordum.

"Babam," diye mırıldandım. "Sen başka bir âlemden geldiysen eğer, her şey büyüden mi ibaretti?" Bu kafamı tamamen karıştırmıştı.

Ağır ağır başını sallayarak beni onayladı.

"Baban uzun bir süre yoldaşım oldu. Sen ait olduğun diyara döndüğünde ben de onun hayatından çıktım. Onu kollamaya devam ettim ama ihtiyacı yoktu. Kendi ailesini kurdu, onu çok seven bir eşe sahip. Onun için endişelenme."

Gözlerim yine doldu ve bu defa kalbimde bir kırgınlık hissettim.

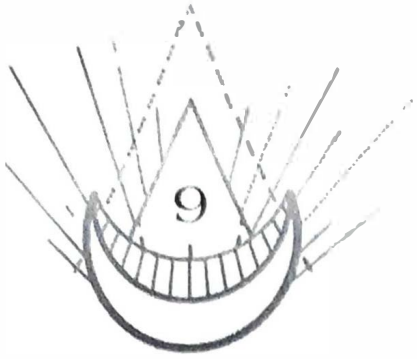
"Annem," diye fısıldadım. "Peki ya annem?"

"Annen her zaman olduğu gibi hayatını istediği gibi yaşıyor olmalı Nova." Uzanıp beni kendine çekti ve saçlarımı okşamaya başladı. Başımı omzuna yasladım. "Sen gittikten sonra bir daha hiç mektup gelmedi."

Ne sanıyor ya da ne umuyordum bilmiyorum ama bir daha onu göremeyecektim. Bu kalbimi daha çok kırar diye düşünüyordum, öyle olmadı. Belki de nihayet suçluluk hissetmeyi bıraktım. Daima savunduğum gibi, zorlamayı bıraktığınız zaman bütün doğru parçalar yerine oturur. Annem ve babam uzun bir süre benim için birbirlerine zorunlu kalmıştı. Onları zorla bir arada tutan parçayı çektikleri anda herkes doğru ve mutlu yola gitmişti.

Önemli olan bu değilse neydi?

9

Ejderha ve Yıldız Işığı

Hava iyiden iyiye ısınmıştı. Büyükbabam bizi bölgeden çok uzaklaştırmadan, şehrin dışındaki sahil evini ayarladığından beri burada kalıyorduk. Müstakil evlerin hepsi birbirine uzaktı ve insanlar bu yakayı genellikle yazlık olarak kullandığı için ortalık epey sakin oluyordu.

Neredeyse bütün gün yatakta kaldım, hava sıcak olsa da bir yerde üşütmüş olabileceğimi düşünüyordum. Son zamanlarda hep böyle bitkindim. Ama yatmaktan daha iyi bir işim de yoktu zaten. Büyükbabam ara sıra uğruyordu. İhtiyacımız olursa diye bize bir araba da ayarlamıştı ama artık o kadar sık dışarı çıkıp gezmiyorduk. Kumsalda dolaşmak ikimize de yeterli geliyordu. Bazen büyükbabam ve Daren birlikte uzun saatler geçiriyorlardı. Bana uzak durmamı söylememişti ama uzak durmamı istediğini anlıyordum. Her ne yapıyorlarsa henüz bilmem gerektiğine inanmıyordu. Bazı geceler Daren ortalıktan kayboluyordu ve bana büyükbabam eşlik ediyordu. Onun diyara gidip geldiğinden şüpheleniyordum ama ne zaman sorsam bana etrafı kolaçan ettiğini söylüyordu.

Zaman ikimizi de köşeye sıkıştırmıştı.

Salonun denize bakan camının önünde koltuğa kurulmuş mehtabı seyrediyordum. Burayı oldum olası sevmişimdir. Her zaman okyanusa bakmanın nasıl hissettirdiğini merak ederdim. Denize bakmanın beni korkuttuğu zamanlarda bile. Şimdi karşımda tüm karanlığı ve enginliği ile deniz manzarası duruyordu ve ben artık korkmadığımı fark ediyordum. Aksine içine doğru çekiliyordum.

Ona yeterince zaman verdiğimi düşünerek koltuktan kalktım. Öğleden sonra bir ara yürüyüş yapmak için çıkmıştık ama döndüğümüzden beri kendini odaya kapatmıştı. Saate baktım, gece yarısına yaklaşmıştı. Uyuyakaldığını düşündüm ve ardından öyle olmasını umdum ama yürürken ne kadar rahatsız olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm.

Ağrı kesicilerin bir işe yaramadığını kabullendikten sonra önceki kaldığımız evi de burayı da ıhlamurla doldurmuştum. Onun için ıhlamur demlemeyi öğrenmiştim. Ihlamur özünden yapılmış kremler bile bulmuştum. Ama işe yaramadığı ortadaydı.

Diyara olan uzaklığımız beni bitkin düşürüyorsa ona neler yapıyordu?

Kapıyı aralayıp karanlığın içinden ona baktım. Geniş yatakta, siyah çarşafların üzerinde yüzüstü yatıyordu. Yastıkları kenara fırlatmıştı ve hiçbir zaman üzerini örtmek için örtüye ihtiyaç duymuyordu. Kapı aralığından içeriye dolan hafif ışık kıpırdanmasına neden oldu.

"Daren," diye seslendim.

"Hım?" diye cevapladı yalnızca. Halinin olmadığını açıkça görebiliyordum ama gayret ediyordu.

Merhemi ıhlamur olsa da şifası yarayı açandır.

Beni asıl düşündüren ise bu kelimeleri onun ağzından duymama rağmen şimdi bu kadar yakınındayken neden bu kadar acı çektiğiydi.

"Dışarısı çok ıssız," diye dudaklarımı ısırdım. "Sanırım hareket eden gölgeler gördüm. Biraz korktum. Şurada durabilir miyim azıcık?" Her kelimem yalanın daha kötü haliydi. Dışarıda tertemiz bir gökyüzü vardı ve etrafımızda esen rüzgârın ılık sıcaklığı dışında hiçbir şey yoktu. Kumsal boylu boyunca uzanıyordu, manolyaların kokusu denizin kokusuyla birbirine giriyor ve günün her saatini ayrı keyifli kılıyordu.

"Ne zamandır soruyorsun su baloncuğu?" diye mırıldandı ama sesi zayıftı ve bu beni mahvediyordu.

İçeriye girip kapıyı ardımdan kapattım. Açık perdelerden içeriye biraz ay ışığı süzülüyordu ve onun duvara dönük yüzünü teğet geçiyordu. Yatağın diğer tarafından dolandım. İçerisi epey sıcaktı,

pencereyi aralayıp esintinin içeriye girmesine izin verdim. Yüzüme çarpan yelle birlikte yatağa döndüm. Dizlerimin üzerinde yatağa tırmanıp dirseğimden destek alarak başımı avucuma yasladım.

"Gölgeler sana bir şey yapamaz," diye mırıldandı. "Onlar bana ait."

"Gölgeler nasıl sana ait oluyormuş?" Yataktan aşağı kayıp yanına uzandım ama aramızda bir kol mesafesi kadar boşluk vardı. Bana doğru dönmemesi dikkatimden kaçmamıştı. Biçimli sırtına oturan tişörtünün altını görebilecekmiş gibi baktım ama sonra hissederse diye bakışlarımı duvara çevirdim.

"Gece yarısı bana ait," dedi esrarengiz bir mırıltıyla. "Gölgeler de geceye aittir."

"Gece yarısı gökyüzüne..."

Görmesem de gülümsediğini hissettim.

Sırtına dokunulmasından hoşlanmıyordu. Bakılmasından hoşlanmıyordu. Ama ben de acı çekmesinden hoşlanmıyordum. Kendi kendime dudaklarımı kemirip duracağıma ona doğru yan yatacak şekilde döndüm, aramızdaki mesafeyi kapattım ve kolumu etrafına doladım. Yüzümü sırtına yasladım ve yavaşça nefes verdim. Ne yapabilirdim bilmiyordum, başka ne yapabilirdim bilmiyordum.

Artık varlığımın da bir önemi yok gibi görünüyordu.

Kalp atışlarım hızlandı ama bekledim. Tişörtünün yumuşak dokusunun altından bile sıcacık tenini hissedebiliyordum. Bugün her zaman olduğundan daha sıcaktı. Belki bu da bir tepkimedir diye düşündüm. Arın'ın kötü hissettiği bir zamanda nasıl buz kestiğini hatırladım ve Ateş Lordu'nun da bu kadar yanmasının aynı anlama gelebileceğini düşündüm. Onu götürüp suya mı sokmalıydım? Dışarıya çıkarıp serinlemesine mi yardım etmeliydim?

Oda bile bir ejderha nefesi kadar sıcaktı.

Uzun bir sessizliğin ardından "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve biraz olsun rahatladığını iç çekişinden anladım. Ben de rahatlayarak gözlerimi kapattım. Onu böyle zayıf görmek benim direncimi de kırıyordu. Etrafımda her zaman eğlenceli bir şekilde varlığını sürdürmüştü ama son birkaç gündür tüm çabasına rağmen durgundu ve en kötüsü bugündü.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye kedi gibi mırladım. Parmaklarım çok ama çok hafif bir şekilde omzunda belirsiz daireler çiziyordu.

"Yağmur ve deniz yüzünden," dedi dumanlı bir ses tonuyla. O duman içeriye yayıldı ve soluğumu kesti.

Karanlığın içinde kaşlarımı çattım.

Sormak istediğim şey tam olarak ağrılarının neden bu kadar şiddetlendiğiydi.

"Anlamama yardımcı olur musun?" diye tekrar sordum çünkü anlamıyordum.

Derin bir iç çekti ve bir süre sessiz kaldı. Sessizlik karanlığın içinde ağırlaşıyordu. Uzaktan dalgaların kıyıya dokunuşunu duyabiliyordum. Hafif esen rüzgâr perdeleri dans ettiriyordu. Parmaklarım usul usul onun sırtında daireler çizmeye devam ediyordu.

"Hareket etmek içgüdüseldir." Kelimeler hayalet gibi belli belirsizdi. "Yatınca içgüdüsel bir şekilde gözlerini kapatmak gibi. Bedenin uyum sağlar ve ne yapacağını zaten bilir. Neden bilmiyorum, bunun cevabına ben de sahip değilim..." Alay edercesine güldü. Daha doğrusu gülmeye çalıştı. "Belki de sadece sen değil, ben doğmadan önce karaladı gökyüzü her şeyi." Yine duraksadı. Kaşlarını çattığını hissettim. "Ben suyun üzerinde ya da yağmurun altında uçmayı severdim." Kelimelerin ağızdan çıktıktan sonra yok olduğuna ilk kez şahit oldum. Çünkü yemin ederim bu cümleyi hiç kurmamayı istedi ve kurduğu anda artık eskisi gibi değildi.

Sertçe ve acıyla yutkundum.

Parmaklarım hareket etmeyi bıraktı.

"O gece," diye devam ederken başka bir frekanstan konuşuyordu. Yakalamak çok güçtü. "Her şeyle birlikte su da diyarı terk etmişti." Anlamaya başladığımda gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Bir anda bununla baş edemeyeceğimi düşündüm. "Buraya geldiğimizde ise..."

"Yağmur yağıyordu ve seni denizin dibine getirdim." Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Her gün onu sahile gitmek için çekiştirmiştim. Her gün onunla yağmurun altında yürümüş çoğunlukla ıslanmıştık.

İçgüdüseldi.

İçgüdüsel olarak uçabilmeyi istiyordu.

Bedeni uçabilmek için onu itiyordu. Kemikleri kırılıyormuş gibi hissediyor olmalıydı. Çünkü elini kolunu bağlasan hatta zincirlesen bile bedensel bir reflekse sahiptin. Sana doğru bir şey atılırsa hareket edemeyeceğini bilsen dahi uzanırdın. Ve tutamadıkça...

Hareket edemeyeceğini bilsen dahi uzanırdın.

Uçamayacağını bilsen bile.

Tellere bağlanmış gökyüzüne doğru savrulan ama hareket edemeyen bir uçurtma gibi.

Zincirlenmiş bir ejderha gibi.

Kaçıp gitmek için duyduğum ihtiyaca gözlerimi kapattım. Ama kaçıp gitmek istiyordum. Baş edemeyeceğime emindim. Bundan şüphem yoktu. Bu bana o kadar ıstırap verdi ki böyle bir şeyle ne yapabilirim bilemedim. Her şey içime oturdu. Varlığım o uçurtmayı tellere bağlıyordu.

Varlığım ejderhanın kıramadığı zincirdi.

Yalan.

Varlığım ejderhanın kırılmaması için mücadele bile etmediği onu tutsak eden bir zincirdi.

Sadece ona doğru daha çok sokuldum. Kolumu etrafına daha sıkı doladım. Başımı yaslamadan önce tişörtünün üzerinden kürek kemiğine dudaklarımı bastırdım.

"Başka bir yere gidebilirdik," diye fısıldadım gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. "Gidebilirdik, Daren." Sesim boğuk boğuk çıktı. İçten içe yanıyordum ve artık saçlarıma dokunan yelin anlamı kalmamıştı.

"Gerek yoktu."

"Bunu söyleme," dedim. Kendimden nefret etmeme neden oluyordu. "Senin için bunu yapardım. Ben de seninle istediğin yere giderdim."

Bana dönmek için hareketlendi ama izin vermedim.

"Kımıldama." Elimle omzuna tutundum. "Yüzümü görmek için biraz daha acı çekme artık."

"Baş edebilirim." Sesi biraz huysuzlanmıştı.

"Edebileceğini biliyorum." Elimle sırtını okşadım ama bundan

pek hoşlanmadığını biliyordum. Bu yüzden kendimi tuttum. Sırtına dokunulmasını ve hatta bakılmasını bile istemiyordu. Bu ben olsam dahi. "Etmeni istemiyorum."

Daha fazla baş etmek zorunda kalmanı istemiyorum.

Ama elimden ne gelir bilmiyorum.

"Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor." Güldüğünü duydum ama bu bana geçmedi. Aklımda çok fazla düşünce vardı ve bazıları bu zamana dek gördüğüm tüm karanlıklardan daha baskındı.

"Sizin için daima endişeleniyorum Lordum," dedim yine hafifçe parmaklarımın ucuyla sırtına dokunarak. "Bunun için gerçekten acı çekmenize gerek yok. Söz veriyorum." Dudaklarımı yeniden kürek kemiğinin üzerine bastırdım. Ağlamamayı nasıl başardığımı bilmiyordum çünkü içimde alevler içinde bir okyanusun taştığını hissediyordum. Öyle bir histi ki okyanusa sadece göz kırpsam her şeyi yerle bir edeceğini biliyordum.

"Sen ciddisin..." diye mırıldandı saçmalama dercesine. Hali ve sesi normale dönmüştü ve şimdi beni yatıştırmak için uğraşacaktı. Ben de normale döneyim ve onun için üzülmeyeyim diye.

Başımı iyice ona yasladım. "Daren, hâlâ ara ara Kerberos'a gidip Amon'u geri getirmek ve daha çok acı çektirmek için iyi bir pazarlık yapmayı düşünüyorum. Şu an bu fikir dünyanın en parlak fikri gibi geliyor." Kaşlarımı kaldırdım ve bunu yapmak için büyük bir istek duydum. İçimdeki dalga uyarıcı bir şekilde kıpırdandı, çizgiye çok ama çok yakındık.

"Parlak fikirlerin neden sürekli ebeveynlerimi geri getirmekle ilgili oluyor?" diye mızmızlandı. Bu defa ben de onunla birlikte isteksiz bir şekilde güldüm. Evran'ı dolaylı olarak getirmiştim. Lilith'i kaçış planımız olarak önermiştim. Ama Amon sadece en korkunç halimde aklıma sızıyordu.

"Eğer onu görmek istemiyorsan o fikirden tamamen kurtulabilirim." Lilith'i kast ediyordum. Bununla ilgili daha önce bir kez daha imada bulunmuş ve onunla yeniden karşılaşmak katlanamayacağı bir şeyse düşünmemize gerek olmadığını söylemiştim. Konunun kişisel rahatsızlığı olmadığını söylemişti ve yine geçiştirmişti. Acılarının asıl kaynağı kanatlarının artık olmamasıydı ama sırtında

Lilith'in de izleri olduğunu biliyordum. Bana sadece bir kez göstermişti ve eğer neler olup bittiğini bilseydim daha dikkatli bakardım. Neler olup bittiğini bilseydim daha önce bu kadar sıkı sarılırdım.

"Cehennem lorduyum ben," diye şikâyet etti. "Pışpışlanması gereken bir bebek değil." Alaycılığını tamamıyla kazandı.

"Ağzına bir emzik versem şikâyet edecekmişsin gibi!" diye kinaye yaptım. Rahatlamasını istiyordum ve bu yüzden onunla bu oyunu oynuyordum. İyi hissetmesini istiyordum yoksa bir şeyleri yakıp yıkmaya çok yakın olduğumu hissediyordum.

"Meme verirsen şikâyet etmem."

"İblis!"

Kahkahası bedenini hareket ettirince gülümsedim.

"Daren," dedim bir şeyi kabullendiğimde.

"Nova..."

"Uzun zamandır sen benim en iyi arkadaşımsın, bunu biliyor muydun?"

Başını hafifçe kaldırıp yüzünü yatağa gömerken itiraz edercesine inledi. "Arkadaşın olmak istemiyorum!"

Kıkırdadım.

"Bu önemli bir şey!" diye yapay bir şekilde onu azarladım. Çok ciddiydim. Çünkü benim insan ilişkilerim hep arkadaşlık üzerine kuruluydu. Annemin çekip gidişi babamı ve büyükbabamı bana karşı daha düşkün hale getirmişti. Kelimenin tam anlamıyla beni şımartmış ve her zaman arkadaş canlısı yaklaşmışlardı. Hayatımda otorite figürü olmamıştı. Hep rahat ve sosyal biri olmuştum. Ailemin içinde bu tür bir yaklaşım görmediğim için herkesle çok kolay iletişim kurar ve çekinmezdim. Öğretmenlerime de arkadaşım gibi yaklaşırdım, yolda gördüğüm kedilere de. Anne ve babamı yan yana görmediğim için evlilik müessesi ile ilgili de pek bir şey bilmezdim. Babam, büyükbabam ve ben bir takımdık, birbirimizi idare eder ve çok severdik. Belki daha çok kitap okumalı ve hislerle ilgili daha çok şey öğrenmeliydim ama ne yapayım sıkılıyordum kitap okurken.

Bu yüzden biriyle *bir şey* olmadan önce arkadaş olabilmek önemliydi. Diyara ilk gittiğim zamandan beri Daren bana arkadaşlık etmişti, gerçekten uzun bir zamanı kast ediyordum. Buraya döndüğü-

müzde aramızda birçok şey dönüşüyor ve güçleniyordu ama onun dostluğu olmasa ne yapardım bilmiyordum.

"İyiyim," dedi. "Artık biraz hareket edebilir miyim?" Sesi daha güçlü çıkıyordu. Bu bir nebze olsun rahatlamama neden oldu. Hareket edebilmesi için üzerinden birazcık geri çekildim. Bana doğru döndüğünde gece mavisi gözleri parıl parıldı. Gülümsedi ve içgüdüsel olarak benim de dudaklarım kıvrıldı.

"Benden süper yatak arkadaşı olduğunu da biliyor muydun?" diye sırıttı.

Cidden mi, dercesine kaşlarımı kaldırdım. Canını acıtmaktan korkmasam bir yastık kapıp ona vuracaktım. Ama sadece uzanıp büyüleyici güzellikte olan yüzüne dokunmak istedim ve bu defa kendime engel olmadım.

Ben uzanırken gözlerini bir an dahi kırpmadı ya da benim gözlerimden ayırmadı. Gerçek olduğundan şüphe edermiş gibi benim gözlerim parmak uçlarımdaydı. Karanlıkta elimin gölgesi benden önce yüzüne ulaştı. Tuhaf ve sıcak bir heyecan hissettim. İncitmekten çekinerek dokundum. Parmak uçlarım tutuşmuştu sanki. Sanki dokunmaktan çekindiğimi anlıyordu. Parmakları bileğimi kavradı ve elimi yanağına yasladı. Avucumun altında atan kanlı canlı bir kalp gibiydi. İçimi doldurup taşırdı. Ve birden hayatta kalma sebebim haline geldi. Beni canlı tutan şey ona dokunduğumda hissettiğim gerçek olmayan nabız atışlarıydı.

"Bana musallat olacaksın sen değil mi?" diye fısıldadım.

Bundan, senden kaçışım yok. Beni bütünüyle ele geçireceksin. Henüz geçirmediysen.

"Planlarım arasında yok diyemem." Şaka yapmıyordu. Kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine düştü. Mavileri yoğunlaştıkça yoğunlaştı ve benim gözlerime bir sürü masal anlattı. Hepsi yıldızlarda geçen masallar. Sihirle ve gökyüzüyle kutsanmışlar. Gözlerinde beni çekip almak isteyen hem vahşi hem de şefkatli bir istek vardı.

"Yanımda biraz kutsal su getirmeliymişim."

"İnsanların kıytırık filmlerinde işe yarar o." İzlediğimiz korku filminde şeytanın musallat olduğu kızı kutsal su ile kurtarmışlardı. Ve o her saniyesiyle alay etmişti.

"Gerçekte ne işe yarar öyleyse?" diye soludum. Birbirimize olan yakınlığımız beni daha çok ona itiyordu. Parmaklarını yüzünde yavaş yavaş kıpırdadı. Aheste aheste yüzünü okşamaya başladım. Kıpır kıpır bir hisli. Aidiyet. Ona benzer bir kelimeyi anımsatıyordu. Ama o hiç yadırgamadı.

"Bir şeytan seni ele geçirdiği zaman bundan kurtuluşun yoktur," diye uyardı. "Gerçekte olan budur." Dudakları kıvrıldığında parmağım ağzının kenarındaydı.

"Bir kızın kalbini nasıl çalacağınızı bildiğinizi sanmıyorum Lordum." Parmaklarımla çenesini kavrayıp duraksadım.

"Çalmayı değil, ele geçirmeyi planlıyorum." Kelimeleri belki beni korkutmalı belki de geriye çekilmeme neden olmalıydı. Ama sadece heyecanlandırdı. Parlak bir karanlık içimde şaha kalkan okyanusun üzerine oturdu.

"Ve sonra onunla ne yapacaksın?"

"Ah," dedi ve gülümsemesi yeniden parmaklarımın altında büyüdü. "Yıldızlara yazılana kadar yerle yeksan edeceğim."

Tek bir an bile, tek bir kelimesinde dahi şaka yapmıyordu.

"Gel buraya büyük kötü ejderha." Kolumu ona doğru açıp sırtüstü uzandım. Yatakta bana doğru kıvrıldı, başını göğsüme yasladı. Çenemi yumuşacık saçlarına yasladım. "Biraz uyu," diye mırıldandım.

Burada duracak ve suyun sana dokunmayacağından emin olacağım.

Bir sürü düşünceyle tavanı dikizlemeye koyuldum. Yanlış bir yola girdiğimi biliyordum ama yanlış hissettirmiyordu, sadece gözlerimi dikip meydan okumama neden oluyordu. Tüm evrene bunu yapıyorum ve buna karşılık sen ne yapacaksın demek istiyordum.

Gökyüzünün ona neden bu kadar gaddar davrandığını anlamıyordum. Kötü biri değildi. Hiç kötü biri değildi. Bunların hiçbirini hak etmemişti.

Ama başına ben gelmiştim. Ve çektiği acı pahasına bile bundan kaçınmıyordu.

Sadece zincirini sevmişti. Şeytan, cehenneme kendini bile isteye tutsak etmişti.

"Nova?"

"Daren..."

"Çok uzun zamandır sen benim her şeyimsin, bunu biliyor muydun?"

Dudaklarımı saçlarının üzerine bastırdım.

Bir süredir sen de benim, diye düşündüm ve bu kaşlarımı çatmama neden oldu.

Musallat olmuyordu.

Yıldızın biri bir gece gökyüzünden bir ses işitmişti. Ve ses her gece bir ninni gibi onu ziyaret etmişti. Günden güne duyduğu sese doğru bir adım daha yaklaşırken gökyüzünde yerini kaybetmişti. Sese yaklaştı, günahların işlendiği bir mağaradan onun parıltısını sayıklıyordu. Her halinden yanlış olduğu açıktı ama bu yıldızı durdurmadı. Mağaranın kapısına yaklaştı ve ışığı canavarın gözlerini aldı. Mağaranın içinde ejderhanın görebildiği tek şey, başını kaldırdığı delikten ona bakan yıldızdı. Zamanın birbirine zıt iki ânında rastlaşmışlardı. Ne kadar çekinse de yıldız mağaradan içeriye adım attı. Bir daha gökyüzündeki yerini bulamaz sandı ama canavarın baktığı yer zaten onun yuvasıydı.

Ona yanaştı ve o karanlık, küçük mağarada gökyüzünden daha çok parladı.

Nereye ait olduğunu bilse de ejderha onu sadece kendisine sakladı.

Çünkü musallat olmuyordu.

Daren, beni istila ediyordu.

10

Ejderha ve Ben

Bütün gece gözümü bile kırpmadım ama o mışıl mışıl uyudu ve bu benim için tüm uykulara bedeldi. Gün ağarana kadar bütün sıcaklığı ve güzelliği ile yanımdaydı ve bir saniye bile kımıldamadı. Kollarını çekmedi. Yatakta dönmedi.

Çok uzun zaman bekledi.

Parmaklarım hafifçe şakaklarında dolanıyordu. Kokusu aldığım her nefeste burnuma doluyor ve beni ona daha sıkı sarılmaya itiyordu. Kendimi ona bırakmaya o kadar hazırdım ki bu gözlerimin sulanmasına neden oldu. Bakışlarım pencereden dışarıya güneşin altında pürüzsüz bir şekilde uzanan denize dönüp duruyordu.

Suçlu hissediyordum.

Bu kadar iyi hissettiğim için suçlu hissediyordum.

İkilemler her yandan beni kuşatıyordu. Burada kalmak her geçen gün daha zorlaşıyor ve daha da kolaylaşıyordu. Kolaydı çünkü Daren'le geçirdiğim her an diğerinden daha güzeldi. Kötüydü çünkü buraya sürgün edilmiştik. Geride bir yıkım bırakarak. Orada neler olduğunu dahi bilmeden burada iyi hissediyor olmak ikimizin anlarını çalıyordu. Ve sonra öfkelenmeye başlıyordum.

Daha ne kadar çalacaklardı?

Bu da gözlerimi gökyüzüne çekiyordu. Artık o şarkıyı duymak istediğimden emin değildim. Bütün bunların ortasında bir suçlu arıyordum ama bulamıyordum. Bir ayna olmasa da bakışlarım hep kendimde son buluyordu. Sanki yapabileceğim her şeyi yapmamış gibi hissediyordum.

Gözlerim yeniden Daren'e kaydı. Uykusundaki huzurlu anı beni karanlığı dağıtmaya yetti. Bütün gece düşünmüştüm ve ona daha fazla bunu yapmayacağıma karar vermiştim. En çok şimdi yanı başında olmak isterken onu daha fazla bu ıstıraba mecbur edemezdim. Bu yüzden ben dönemiyor olsam da onun dönmesine karar vermiştim. Muhtemelen bu beni mahvedecekti ve muhtemelen onun hiç ama hiç hoşuna gitmeyecekti ama onu daha fazla krallıklarından uzak tutamaz ve bir sahil kasabasında hapsedemezdim.

Daha da önemlisi biraz daha burada kalırsak sonunda ikimizin de dönmek istemeyeceğinden endişelenmeye başlıyordum.

Yataktan hafifçe doğruldum ve çok yavaş hareket ederek kendimi yana doğru çektim. Başını yastığın kenarıyla destekleyebilmiştim. Rahat bir nefes vererek uyanmadığına emin olup ayağa kalktım. Perde yeniden uçuştu ve manolyalarla birlikte denizin kokusunu da içeriye getirdi. Bulutlar çarşaf çarşaf açık mavi gökyüzüne dağılmıştı. Hissettiğim her şeye rağmen ne kadar kusursuz görünen bir sabahtı.

Yatağın diğer tarafına doğru parmak uçlarımda yürüyüp üzerini örttüm. O Ateş Lordu'ydu, daha önce hiç üşüdüğünü görmemiş ve duymamıştım ama yine de iyi olduğuna emin olmak istiyordum. Hafifçe kıpırdandı ama uyanmadı, benim olduğum tarafa doğru elini uzattı, beni güldürerek yastığa sarıldı ve uykusuna devam etti. Başını kendine çektiği ve yerimi dolduran yastığa gömmüştü. İblis, bir yastığın ben olmadığımı anlamamıştı bile! Sesli gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Bembeyaz yastığın üzerindeki bronz teni yine çok dokunulası görünüyordu. Ama dikkatimi çeken pürüzsüzlüğü oldu ve bu aklıma bir düşünceyi getirdi. Onun bedenini süsleyen tılsımları hiç görmediğimi fark ettim. Ve ne kadar görmek istediğimi.

Yatak odasından çıkarken kendi kendimi onu soymak için bunun muhteşem bir bahane olmadığına ikna etmeye çalışıyordum ama edebildiğim söylenemezdi.

Nihayet banyoya gidip kendimi tuvalete attım. Saatlerdir kendimi tutuyordum ve mesanem benden nefret ediyordu. Biraz daha kendimi sıksam muhtemelen altıma kaçıracak ve milenyumun en iğrenç ikiz alevi olacaktım.

Rahatlamış bir şekilde elimi yüzümü yıkadım. Üzerimdeki tişörte kokusu bulaşmıştı, bu kokuyu muhafaza etmenin bir yolu olmalı diye düşündüm. Saçlarımı tarayarak epey uzayan perçemlerimi düzelttim. Çekmeceden kaptığım çiçekli bir tokayla saçlarımı rastgele bir topuz yaptım.

Yemek yapmak konusunda iyi değildim, bu da bir sır değildi ama bir şeyler hazırlamalıydım ve en iyi olduğum şeyi seçtim. Karnım gerçekten zil çalıyordu. Un kavanozunu ve buzdolabından da süt kutusunu çıkarıp işe koyuldum.

Uykusuzluk bitkinliğimi daha da artırmıştı ama yine de hiç şikâyetçi değildim. Onunla aynı yatakta bir gece geçirmek tek başıma uyuduğum tüm gecelerden daha iyi hale gelmişti. Şimdi ondan ayrı kalmak daha da zorlaşacaktı. Bir yandan una karıştırdığım sütü çırparken bir yandan da ciddi meseleleri düşünmeye koyuldum.

Diyarda ne oluyorsa artık bunun sona ermesi gerekiyordu. Oraya dönmenin bir yolunu bulmak zorundaydık ve gerekirse tanrıçalarla savaşmayı bile göze alacak hale gelmiştim. Seçim yapmak istemiyordum. Başka kimseden vazgeçmek istemiyordum. Hepimiz yeterince bedel ödemiştik ve şimdi sadece huzurlu bir zamanda sevdiğim herkesi etrafımda istiyordum. Hava Krallığı'ndan biraz nasihat alsak iyi olacaktı çünkü gitgide savaşma fikri tahammül edemediğim bir hâl almıştı. Kargaşa ya da olay istemiyordum. Ama bütün bu arzularım krallığımın özüne aykırı kalıyordu. Arın tahta geçmek için her şeyi yapacaktı ve ben de tahta çıkarken herkesi bir arada tutmak için her şeyi yapacaktım.

Şekilleri konusunda bir iddiam yoktu ama sonuç olarak sıra sıra bir sürü pankek yapmıştım ve ucundan tadına baktığımda epey memnun kalmıştım. Masayı hazırladım, şurupları çıkardım. Ihlamuru demlenmesi için kenara bıraktım. Şöyle bir bakınca her şey hazır görünüyordu.

Televizyonda bir müzik kanalı açıktı ama sesi epey kısıktı. Her yanı güneş alan geniş salondan geçip koridor boyunca ilerleyerek Daren'in kaldığı yatak odasına döndüm. Hâlâ uyuyor olmasını biraz garipsesem de uzun zamandır ilk rahat uykusu olduğunu düşünüyordum. Kocaman olan yatağın ortasındaydı, kenardan yatağa

tırmanıp dibine kadar girdim ve dirseklerimin üzerinden ona bakmaya koyuldum. Yatağı sarsmama rağmen hiç tepki vermedi.

Gerçekten uyuyordu.

Çok derin uyuyordu.

Biraz daha uyumasına izin mi verseydim? Ama o zaman pankekler soğurdu. Dün de pek bir şey yememişti. Dudaklarımı büzüp kararsızca düşünüyordum. Belki biraz bir şeyler yemesini sağlar ve sonra tekrar onu uyuturdum. Bu fikir gözüme hiç de fena gözükmedi.

"Beni mi seyrediyorsun?" Uykulu bir sesle keyifli bir şekilde mırıldandı.

"Daren!" Biraz fazla bağırdığım için yüzünü kırıştırdı, gözleri hâlâ kapalıydı. Rahatsız ettiğimi düşünerek dişlerimi sıktım. Parmağım yüzüne dokundu. "Nasılsın?" diye sordum. Onu böyle görmek gerçekten beni kırılganlaştırıyordu. Sebebini öğrendikten sonra daha kötü hale gelmiştim. Gökyüzü hem onu benimle, Su Vârisi ile ikiz alevi yapmıştı hem de kanatlarını suya bağlamıştı ve sonra onları koparıp resmen bana zincirlemişti.

"Memelerin üzerimdeyken mi?" Dudağı iki yanından kıvrıldı. "Harikayım. Alev alevim. En kutsal sabah."

Kaşlarımı çattım, başımı eğdim. Ona kuşbakışı bakmak için dirseklerimin üzerinde doğrulmuştum ama dibinde olduğum için göğsüm koluna yaslanıyordu.

Cık cıkladım.

"Kötü olduğun anları alaycılığın ile geçiştiremezsin." Ciddiyetle yüzümü astım. "Gerçekten, Daren, nasılsın?" Gözleri hâlâ kapalıydı ve ayılmakta da zorluk çekiyor gibi görünüyordu. "Gözlerini aç." Göz kenarlarına dokundum.

"Beni gözünde fazla büyütmüşsün," dedi ve güldü. "Şu an tek düşündüğüm o memeler ve gözlerimi açmıyorum çünkü şu an seni soymakla meşgulüm."

"Zevzek!" Nedense ona inanmıyordum. "Uyan hadi... Aç mısın?" Sonra güldüm ve kendimi beğenmiş bir şekilde başımı salladım. "Bir sürü pankek yaptım!"

Burnunu kırıştırdı.

"Seni yesem?"

"Tatlı sevmiyorsun ki," diye omuz silktim.

"Şekerleri ağzımda evirip çevirmeyi seviyorum." Daha kurnaz bir şekilde güldü ve bu defa biraz kıpır kıpır olmama neden oldu. Gözlerim uykudan uyanmış ve hafifçe şişmiş koyu renk dudaklarına kaydı. Bedenimden bir elektrik akımı geldi geçti.

"Bütün gün yatakta mı kalacaksın?" diye huysuzca sordum. Dikkatimi dağıtıyordu ve benim de yanına kıvrılmak istememe neden oluyordu. Şu an dünyanın en rahat ve olmak istediğim yeri gibi görünen yatakla aramda hiçbir şey yoktu.

"Memelerin bana eşlik edecekse bir ömür kalacağım."

"Daren!" diye harfleri uzatarak söylendim. Buna son veren ben olmazsam günlerce bile sürdürebilirdi.

"Tamam," dedi. "Sen de katılabilirsin bize."

"Uff!" Dirseklerimden güç alarak doğruldum. Onunla temasımız kesilince yüzünü buruşturup mızmızlandı. Başını yastıktan kaldırmadan elini havaya doğru uzattı. Yatağın ortasında bacaklarımı altıma katlamış şekilde otururken havada başıboş bir şekilde dolanan eli bana bir fikir vermişti.

Tişörtümü eteklerinden tutup başımdan çıkardım. Ona doğru havada dolanıp duran eline fırlattım. Yakaladı ve parmaklarının arasında tişörtü hissedince birdenbire gözlerini açıverdi.

İblis.

Aşağıya doğru başını eğdi ve bana baktı. Gözlerinde yabani parıltılar ve bir sürü gizli saklı şey vardı. Ama benim düşünebildiğim, uykudan uyanmış ve zar zor açılan gözlerinin sevimliliğiydi.

"Bana tuzak mı kurdun?" Gözleri üzerimde dolanıyordu. Tişörtümün altında minik bir askılı body vardı. Sadece göğsümü sardığı için dün duştan sonra üşüyünce üzerime bir tişört geçirmiştim. Yani biraz hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yani evet bu bir tuzaktı.

"Pankek tuzağı!" Elimi havaya kaldırıp kalkması için parmaklarımı açıp kapattım.

"Ne zaman uyandın sen?" Kollarının arasında tuttuğu yastığa bakıp iyice suratını astı. Sonra dışarıya bakıp güneş ışıklarına da suratını astı.

"Bütün gece senin başını bekleyecek değildim, dün gece kalktım gittim bile."

"Yalancı." Yataktan doğrulunca ben de olduğum yerde sallandım.

"İspatla," diye meydan okuyarak kollarımı birbirine bağladım.

"Su canavarı!"

"Ejderha!"

"Bir gün ham yapacak o ejderha seni!" Yataktan aşağı indi ve odanın içinde birkaç adım attı.

"Vaatler vaatler..." diye gözlerimi kocaman kocaman açtım.

Bana döndü ve gerçekten uyarıcı bir şekilde baktı. "Yatak odamda, üzerindeki o minicik şeyle beni kışkırtma." İşaretparmağını bana doğrultmuştu. Eh, içimden bir sürü şey tam da şu an onu kışkırtmayı epey istiyordu ama sınırlar sınırlar...

"Tamam tamam..." diye ellerimi kaldırarak teslim oldum. Hâlâ yatağın içinde dizlerimin üzerine kalkarak ellerimi ona doğru uzattım. "Ama gel bir öpeyim mi seni, beni çok endişelendirdin." Yanıma çağırırcasına ellerimi açıp kapattım. Gözleri hemen yumuşadı, yatağa doğru yanaştı, dizini yatağın kenarına bastırdı ve bana doğru eğilip yanağını uzattı. Elimi çenesine yaslayıp dudaklarımı yüzüne bastırdım. Çok tatlıydı.

"İyi misin gerçekten?" diye sordum.

Yüzünü bana doğru çevirdi ve birden burun buruna geldik.

"Ağrıları hallederiz de," dedi gözleriyle yine beni yerle bir edercesine bakarak. "Seni nasıl çözeceğiz bakalım."

"O ne demekmiş öyle?"

"Nova... Nova..." Nefes alarak geriye çekildi ve aniden benden uzaklaştı. "İn artık şu yataktan, beni gerçekten gözünde çok büyütüyorsun."

"Nesin sen," diye göz devirdim. "Liseli bir ergen mi?"

Sadece kendisinin bildiği bir şeye gizemli bir şekilde güldü. "Biraz önce, kafamın içinde, o yatakta sana yaptıklarımı bilseydin, çocukları karıştırmazdın, inan bana." Kaşlarını kaldırıp sırtını dönerek odadan çıktı.

Hım...

Pekâlâ.

Anlaşılabilir.

Doğruca banyoya gitmişti, koridordan geçerken duş sesini duydum ve gülümsedim. Daha önce aklımın kıyısına dahi uğramayan düşünceleri ağırlamama neden oluyordu. Yürürken elimde düzelttiğim tişörtü yeniden başımdan geçirip giyindim. Aramızdaki mesafe ince bir iple çekilmişti, henüz o sınırın ötesine geçmeye hazır değildik. Gerçekten onu kışkırtmasam iyi olurdu. Çünkü orası dönüşü olmayan bir yoldu.

Yanaklarımı şişirdim ve bıkkın bir nefes vererek salona döndüm. Elemental'in vârisiysen ve bir lord hem de çok yanlış bir krallığın lordu ikiz alevin olduğunda dikkatli olmalıydın. Bunu ikimiz de biliyorduk. Ona âşık olduğum anda bunun geri dönüşü olmazdı. O zaman gerçekten ejderha kapımın önünde duruyor olacaktı. Ve ateşle suyun iyi anlaşabildiği tek bir masal bile yazılmamıştı. Bu sadece gökyüzünün halt yemesiydi.

Islak saçları ile tekrar giyinmiş şekilde çıktığında ben ikinci pankekimi yiyordum. Masada karşıma oturdu. Bugün zıt renkleri üzerinde ağırlıyordu. Siyah eşofman altıyla beyaz tişört giyinmişti. Evin içinde çıplak ayaklarla yürümeyi tercih ediyordu ve bu onu tuhaf bir şekilde çekici kılıyordu.

"Soğudular," dedim tabağı ona doğru uzatırken. "Ağzından ateş üfle de biraz ısınsınlar." Kendi kendime güldüm. Ona ejderha konseptli şakalar yapmak benim yaşama sebeplerimden biriydi. Çoğunlukla tek eğlenen ben oluyordum.

O başını iki yana sallayıp tabağına pankek alırken ayağa kalktım ve demlenmiş ıhlamuru fincana döküp önüne bıraktım.

"Su Krallığı'nın ulu vârisi kendisinden başkasını düşünür müymüş?" Fincanı dudaklarına götürürken bana laf dokundurmayı ihmal etmedi. Ama aslında lafı doğrudan lordumaydı. Daren sadece benim yüzümden ara sıra Arın'a gıcık oluyordu. Tanım tam olarak buydu, gıcık olması. Ve bunu sık sık dile getiriyordu.

"Yoo," dedim yeniden yerime otururken. "Yine kendimi düşünüyorum, sonuçta burada beni korumak için bulunuyorsun. Canavarlar karşıma çıkarsa onları oyalayabilecek kadar iyi durumda bir yemeğe ihtiyacım var." Çatalın üst tarafıyla çenemi kaşıyıp ona doğru sırıttım.

"Canavar benim ben," dedi yaslanarak ve ıhlamur fincanından bir yudum içti.

"Daha iyi ya, sen onları yerken kaçma şansım daha yüksek."

"Kaç kaç," dedi imayla. "Kaçacak bir yerin kalmış gibi. Kaç..." Başını eğerek gülümsedi. Tonlaması neden benim yanaklarımın ısınmasına neden olmuştu pek anlamadım doğrusu.

"Bu ev oldukça büyük," diye güldüm.

Aynen, Nova, o da onu söylüyordu.

"Burayı çok seviyorsun." Beni bir kitap gibi okuduğu ve ara sıra satır aralarına not aldığı ruh haline büründü. Sorgulayıcı ve meraklı. Ama bu defa istediğini vermeye hevesliydim.

"İçini ben dekore ettim." İki kolumu da kaldırıp işaretparmaklarımla havada görünmez daireler çizdim. Heyecanlı bir şeyler anlattığımda çabasız bir gülümseme belirdi yüzünde hemen. "Liseden mezun olduktan sonra, sınavı kazandığımda ödülüm bu oldu." O kadar tembeldim ki bana kızamadıkları için ödül sistemine geçmişler ve aldığım her yüksek notla biraz daha şımartılmıştım.

Ama burası favori ödülümdü.

Sahil evi çok büyüktü. Dört geniş oda ve salondan oluşuyordu ve her yer çok iyi ışık alıyordu. Evin sahile bakan cephesinde duvar yerine boydan boya camlar kullanılmıştı, ne zaman dönsem muhteşem deniz manzarası bulutların altından göz kırpıyordu. İçerisi oldukça minimal dekore edilmişti. Zeminde hiç halı yoktu, onlardan pek hoşlanmıyordum. Sadece gerekli olan açık renk mobilyalar içeriyi daha geniş ve ferah gösteriyordu. Bej rengi geniş iki kanepe salonun ortasında simetrik bir şekilde duruyordu. Televizyon duvara monte edilmişti. Duvar görevi gören camlarda perde yerine ahşap panjurlar kullanmıştık. Pencerelerde ise güneşi engelleyen kahve tonlarında kalın perdeler asılıydı. Duvarlarda birkaç tablo ve raflarda da mimari birkaç figür vardı. Babam gökyüzünden muhtemelen ona annemi anımsattığı için pek hoşlanmıyordu bu yüzden gökyüzüyle ilgili her şey benim odamdaydı. Işıklandırması bile ona göre yapılmıştı. Işığı yaktığınız zaman tavana galaksinin şekilleri gölgeler halinde yansıyordu ve istediğin renkte açabiliyordun. Kocaman bir de teleskobum vardı ama burada değildi. Büyükbabama

onu sormak neden aklıma gelmemişti ki, Daren'le yıldızları izlemek çok keyifli olurdu.

"Burada çok zaman geçirdiniz mi?" Çenesini başparmağına yaslamış duvarların üzerindeki tabloları inceliyordu.

Burası bana ait bir krallıktı.

"Çok değil. Dış cephesi değişiyordu. Eski hali daha gelenekseldi. Çocukken gelirdik ama bu halini görme şansım olmamıştı." Çünkü diyara kaçırılmıştım. Ya da geri dönmüştüm. Her neyse... "Büyükbabamın tamamlamış olmasına sevindim." İçi aynıydı ama duvarlar kırılmıştı ve yer döşemeleri tamamen değişmişti.

"Burası senin krallığın," dedi düşüncelerimi duymuş gibi. Gözleri mutfakla salonu birbirine bağlayan kolonun üzerine asılmış dondurma külâhı tablosunda duraksamıştı. Kocaman bir külâhın içinde anormal büyüklükte renkli dondurma topları vardı, resim lacivert galaksinin parıltılı bir halinin üzerine eklenmişti. Dondurma toplarının etrafında gezegenlerin halkalarından vardı ve onların renklerini taşıyorlardı. Ona uzun uzun baktı ve çok içten bir tebessüm yerleşti dudaklarına. "Ve ben de tek konuğuyum." Resimden ki o benim en sevdiğim resimdi, gözleri bana döndüğünde ifadesine daha sıcak bir şeyler eklenmişti.

"Daren-Nova krallığı artık," dedim. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve şimdi benim dudaklarımda da hayat bulmuştu.

Ve bu onu altüst etti.

"Bir ejderha ve bir yıldız," dedi.

Ve bu beni altüst etti.

"Bir kule değil ama idare edeceksin artık." Gözlerimi kaçırarak çayımdan bir yudum içtim ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Gökyüzü değil, gece yarısı ama idare edeceksin artık."

Birden aklıma *Gece Yarısı Vârisi* diye bir kelime düştü ve hızla aklımı bundan uzaklaştırdım.

Krallığına sahip çıkmalısın.

"Bugün takvime baktım," diyerek konuyu değiştirdim. Aslında dün gece gözüme takılmıştı ama önemi yoktu. O an tereddüt etsem de şimdi gerçekten gitmek istediğimi biliyordum. Daha da ötesinde

onu götürmek istediğimi biliyordum çünkü başka fırsatımız olmayacaktı çünkü ona artık dönmesi gerektiğini söylemek zorundaydım.

"Ve?"

"Panayır zamanı."

"O ne demek?"

"İnsanların alfinleri kutladığı o zaman demek. Bundan iki yıl önce Ayzer ile katılmıştık. Ayzer alfinlerin döneceğinden çok emindi." O panayıra her yıl katılıyorduk çünkü Ayzer onların döneceğini düşünüyordu. Bense dönmelere inanan biri değildim bu yüzden sadece eğlenceli kısmının keyfini çıkarıyordum.

"Şu mesele," dedi anladığını belli edercesine başını sallayıp.

"Gidelim mi?"

"Panayıra alfin mi götürmek istiyorsun?" Bu onu eğlendirdi.

"Biraz eğleniriz," diye omuz silktim. "İki yıl olması çok tuhaf." Elemental'de zaman daha yavaş akıyordu, yine de onca zaman olması garipti. Son zamanlarda her şey bana garip geliyordu. Alıştığım her şey değişmişti, sonra diyara alışmıştım ve sonra yine her şey değişmişti. Bu yüzden şimdi bu yaptığımız her ne ise ona alışmak istemiyordum.

Değişmesini istemiyordum.

"Ne yapıyordunuz panayırda?" diye sordu.

"Ben yemekleri için oradaydım." Kaşlarımı kaldırdım. "Tabii ki," diye ekledim.

O da "Tabii ki..." diye tekrarladı.

"Lunapark kuruluyor, o kısmı çok eğlenceli. Çadırlarda falcılar oluyor ama kesinlikle fal baktırmam." Baştan onu uyardım çünkü onu biraz tanıyorsam ilk önce o siyah çadıra girmek isteyecekti ama kesinlikle ve kesinlikle olmazdı, nokta.

Ama tabii ki bu tavrım onu meraklandırdı. "Neden?"

"Yıllar yıllar önce birisi bakmış ve ruh eşimi çoktan bulduğumu söylemişti. En son gittiğimizde de birisi Ayzer'e çok sevdiğin biriyle ailen arasında kalacaksın gibi bir saçmalık söylemişti." Evet, saçmalık. Ve kehanetlerin başıma açtıklarını da biliyordum. Yaşamınla ilgili önceden bilgi almak hiç de iyi bir fikir değildi.

"Sana yıldızlara yazılı diyorum hâlâ fallara kanıyorsun." Sonra kaşlarını çattı. "Kalbini kıran prensinin çıkmasını mı umuyordun?"

Kafamı kaldırmadan pankekime şurup sürmeye koyuldum. Tekrar bu konuya dönmeyecektim. Beni dürtmesine izin vermeyecektim. Kelimenin tam anlamıyla takmıştı ve gidip çocuğu bulmak için en ufak bir kışkırtmamı bekliyordu. Bulup ne yapacaktı acaba...

"Geleceği bilmek ürkütücü," diye geçiştirdim onu. "Paranoyak bir yaşam süremem ben. Yaşayarak görmeyi tercih ederim." Ki her bir kelimesi doğruydu.

"Bakmayı bilen için gelecek önünde duruyor."

Gözlerimi ona çevirdim. Önümde duruyordu... Kirpiklerini kırpıştırarak güldü. Maalesef sevimliydi. Yine de masaya uzanıp bir zeytin aldım ve ona fırlattım.

"Iskaladın."

"Çayını iç."

"Emredersiniz efendim." Parmağını fincanın ağzında dolaştırıp küstah bir şekilde bana bakmaya devam etti.

Öğleden sonramız sakin geçti ama bu defa onunla kumsalda yürümeyi es geçtim. Her ne kadar ısrar etse ve kumsalda olmakla evin içinde olmanın aynı şey olduğunu söylese de kabul etmedim. Ve bu defa ben onu oyalamak için harekete geçtim. Arka bahçede, saksıdaki bitkilerin topraklarını değiştirdik ve bunu yaparken bu kadar eğleneceğimi ben bile öngörmemiştim.

Nihayet akşam saatlerine geldiğimizde panayır için hazırlanmaya başlamamız gerektiğini söyledim ve banyoya girdim. Saçlarıma kadar bulaşan topraktan arındıktan sonra kendi odama geçtim. Uyumak için burayı değil salondaki kanepeyi tercih ediyordum, deniz feneri ve Ayzer'in evinden sonra koltukta uyumak bir alışkanlık olmuştu ama eşyalarım burada duruyordu.

Giysi dolabını açtım ve şöyle bir baktım. Boş zamanlarımızı ve Daren'in elmaslarını bol bol alışveriş yaparak geçirdiğimiz için epey seçenek vardı. Ama bugün içimden her zamankinden de güzel olasım gelmişti. Daha güzel yani.

Elbiselerin askılarını tek tek yana kaydırdım. Ejderha Bey ne giyinecekti acaba... Genelde basit parçalar seçiyor ve onları ölümsüz muhteşem vücuduyla şahesere çeviriyordu ama yine de merak ediyordum.

Elim mavi bir elbiseye gitti ama hemen yanında duran bordo rengi birden aklımı çeldi. Kafamın içinde son zamanlarda şeytan cirit atıyordu. Parmaklarım o kıyafetin askısını tuttu ve dışarıya çıkardı.

Hımm...

Askılı mini bir şort tulumdu. Onu yatağın üzerine bırakıp yüzüme ve vücuduma nemlendirici krem sürdüm. Saçımdaki havluyu çıkarıp elma kokulu olduğu iddia edilen bir spreyi saçlarıma sıktıktan sonra fırçalamaya koyuldum. Spreyi market rafında görüp arabaya atan elbette ben değildim. Elma gibi de kokmuyordu ama saçlarımı taramayı kolaylaştırıyordu. Perçemlerimi alnımın iki yanında düzelttikten sonra kendiliğinden kuruması için saçlarımı serbest bıraktım.

Bornozu çıkarıp siyah iç çamaşırlarımı ve dikkat çekici bordo rengindeki tulumu üzerime giydim. Pamuklu dokuma kumaşı üzerime oturmuş, vücudumu bir deri gibi tamamıyla sarmıştı. Fitilli bir yapısı vardı bu da hareket etmemi kolaylaştırıyordu. Rengi iddialı da olsa spor yaparken giyilen kıyafetlerden olduğu için günlük kullanıma da uygundu. Altına beyaz spor ayakkabılarımı giyindim. Üzerime bir kot ceket alırsam geceyi geçirecek kadar sıcak tutardı beni. Kıyafetler tamamdı.

Aynanın karşısına geçip saçlarımın ön kısmını ısı yardımıyla birkaç bukle yaptım ve hacimlendirdim. Ellerimi tutamların arasına geçirip iyice volüm kazandırdım. Kirpiklerime bol bol maskara sürdüm. Yüzüme hafif bir allık geçtim. Dudaklarıma nemlendirici sürdüm. Gözlere sürülen parıltılı jel farlardan parmak ucuma alıp şakaklarıma küçük dokunuşlarla uyguladım. Sandığımdan daha hızlı hazırlanmıştım. Kot ceketi üzerime geçirip son kez şöyle bir aynanın karşısında döndüm ve görüntüden çok memnun kaldım.

Evin nispeten en karanlık kısmı olan –tabii Daren'i saymazsak, evdeki en karanlık şey oydu– holden yürürken içim kıpırdanmaya başlamıştı. Saçlarımın önüme dökülen buklelerini parmaklarımla

son bir kez kıvırıp ceketi omuzlarıma iyice oturması için çekiştirdim. Uzun koridorun bitiminde salona girdiğimde mutfaktaki ada tezgâha yaslanmış bekliyordu. Boylu boyunca açık cam kapıdan içeriye tatlı bir yaz akşamı esintisi yüzüme vurdu. Loş ışıkların altında beni görünce gözleri simli kalemler gibi parladı ve doğruldu. Maviliklerinin içinde yemin ederim yıldızlardan noktalar taşıyordu. Her zaman dikkatle baktığı için hazırlıklıydım. Kendimi beğenmiş bir şekilde kendi etrafımda dönerken şeytanın ninnisi olabilecek bir ıslık çaldı.

"Nasıl olmuşum Lordum?" Ceketimin önünü açık bırakmıştım, ellerimi ne giydiğimi görebilmesi için belimin kavisine yerleştirip bir bacağımı kırdım.

Önce dudaklarını ısırıp baştan aşağı keyfini çıkara çıkara süzdü. Sonra, "Ne yapacağız senin bu güzelliğini?" dedi. Bakışları yıldızlara tırmanan bir biletti ama sözleri doğrudan beni yıldızların arasına çıkarıyordu.

Birkaç adım atıp daha da yaklaşarak karşısında durdum.

"Olmuş mu?"

Yeniden, daha yakından şöyle bir baktı ve gözlerini kıstı. "Şu kirlilikten bir kurtulalım." Aramızdaki bir adımı kapattı. Elleri omuzlarıma gitti ve kot ceketi çıkararak ayaklarımın dibine düşmesini sağladı.

Sadece mavi bir ceket aptal.

Yine de karşı çıkmadım.

Elimden, parmaklarımın ucunu tuttu, böylece beni kendi etrafımda çevirdi, tekrar durdum ve sırıta sırıta bekledim. Başını göğe doğru kaldırıp birine yalvarır gibi, "Bu gece çok zor olacak," diye başını iki yana salladı.

Keyiften dört köşe olmuş şekilde kıkırdadım.

Eğilip ceketi yeniden elime aldım.

"O kalıyor," diye tekrar kaşlarını çattı.

"Herkes ejderha kabuğuna sahip değil lord bozuntusu, gece üşürüm."

"Isıtırız." Günaha çağıran küçük gülümsemesiyle gözlerini kapatıp kendinden çok emin bir şekilde hafifçe başını eğdi.

Keyfi yerinde olduğu zaman feci yakışıklıydı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp dik dik ona baktım. Şu gülümsememi bastırabilsem belki daha etkili olurdu. "İyi," dedim. "Çıkalım mı?" Başını yana eğmiş tulumuma bakıyordu. O kadar dikkatli bakıyordu ki çekiştiresim geldi. "Kıçıma mı bakıyorsun?"

"Herhangi bir yerini es geçmiyorum. Bu haksızlık olurdu."

"Buna dikizlemek derler."

"Gizli saklı yapmıyorum."

"Evet." Çenesine iki kez üst üste parmağımın ucuyla vurdum. "Gözlere alalım sizi."

"Orası daha tehlikeli." Ama bakışlarını bana çevirdi. "Cehennem kadar ateşlisin."

"Bu gece planlarım arasında şeytanı baştan çıkarmak yok." *O kadar yalandı ki cehenneme tek yön bilet kazanmış olabilirdim.* "Üstümü mü değiştirsem..."

Hah! dercesine bir ses çıkardı. "Onun için çok geç *tatlım*. Melekler gibisin." Bana doğru elini uzattı.

Tatlım mı...

Elimi parmaklarının arasına bıraktım. "Melek mi? Cehennemde mi?"

"Ölüm meleği," dedi. Kapıdan çıkmam için önden geçmemi bekledi. "Öldüreceksin beni." Elimi bırakmadan diğer eliyle tam arkamdan omzumu tuttu.

"İşte o planlarım arasında var," dedim.

Karga kahkahaları kumsal boyunca yankılandı.

Evin etrafında dolanıp garaja yürüdük. Benim için arabanın kapısını açtı. Bir filmde gördüğünden beri bunu yapıyordu. Çok komikti. Arabaya binerken eski dönemlerden kalma bir hanımefendi gibi tutması için elimi büküp uzattım, her zaman tutuyordu ama bu defa tuttuktan sonra parmaklarımın üzerine dünya için küçük kalbim için büyük bir öpücük kondurdu. Sürücü koltuğuna yerleştiğimde o diğer koltuğa oturana kadar ardı ardına iki büyük nefes aldım.

Arabayı çalıştırmadan önce yine o şarkıyı açtım. Bir gece kulübünde duyduğumuzdan beri ikimizin de favorisi haline gelmişti. Benim şarkıyı sevmem doğaldı ama bu topraklarla hiçbir alakası ol-

mayan bu sihirli varlığın bu şarkıya tutulması acayipti. Acayip güzeldi. Ve müziğe gerçekten bayılıyordu.

Kontrol paneline uzanıp biraz sesini açtığımda gülerek arabayı çalıştırdım ve yola koyuldum. Bu gece panayıra gitmek istememin asıl sebebi buydu. Açıkçası oraya gitmek için hevesim yoktu. İnternetten grubun konserlerine bakmıştım ve bu gece panayırda çalacaklarını öğrenince buna bayılacağını düşünmüştüm. Bir süredir hiç dışarı çıkmamıştık ve o acılar içinde kıvranıyordu. Ve benim çok yakında ona diyara dönmesini söylemem gerekecekti. Bunu hiç ama hiç istemiyordum.

Kurtuluş Günü olarak kutlanan panayır her zaman şehrin merkezine, kıyı şeridindeki büyük tersane alanına kuruluyordu. Efsanevi bir olayı andıklarını düşünmüştüm hayatım boyunca ama artık kutladıkları şeyin ta kendisiydim. Alfinlerin.

Panayıra yaklaşana kadar yollar açıktı ama otoparka girene kadar korkunç bir araç kalabalığı vardı. Nihayet arabayı bırakıp otların üzerinden yürüyerek alana vardık. Hava şahaneydi. İnsanların çığlıkları şimdilik uzaktan geliyordu ama biraz sonra onların arasına karışacağımız için daha da heyecanlanıyordum.

"Onlar krallıkları mı temsil ediyor?" diye yanımda mırıldandı Daren. Gözünden kaçmamasına şaşmamalı.

"Aynen öyle." Mavi, gri, kırmızı ve kahverengi şeritli çadırlara bakıyordu. Panayır çok büyük ve hep olduğu gibi çok kalabalıktı. Lunaparkın renkli ışıkları göz alıyordu ve kermes alanı yine insan yığınına neden olmuştu. Pazarı anımsatan tezgâhlarda her şey satılıyordu. Kıyafetler, anahtarlıklar, biblolar, resim çerçeveleri ve ev yapımı yiyecekler. Onların ilerisinde sokak lezzetlerinin her çeşidini bulabileceğiniz bir yiyecek koridoru kurulmuştu. Tuzlu krakerler ve pamuk şekerler benim favorilerim olmuştur ama onları her zaman gecenin sonuna saklardım.

"İşte orada da fal bakıyorlar," diyerek elimle *Astronomi Kulesi* denen siyah çadırı işaret ettim. Daren bıyık altından güldü. "Ama oraya uğramayacağız," diye ekledim.

"Kesinlikle uğrayacağız."

"Hayır..." Kelimeyi uzatarak itiraz ettim.

"Eğlenelim demiyor muydun?" Bana omzunun üzerinden baktı, önüme geçmiş siyah çadıra doğru yürümeye başlamıştı bile. Kendisi de bu gece siyahlara büründüğü için oraya doğru giderken hiç sırıtmıyordu.

"Çok sıra var!" diyecek oldum ama o yürürken sırada bekleyen insanlar yana doğru kaydı. Kimse onu görmüyor gibiydi çünkü görseler sıranın önüne geçtiği için hepsi olay çıkarırdı ve haklı olurdu.

Büyüsünü kullanıyordu!

"Hilebaz!" Dişlerimin arasından söylendim. Hiç oralı olmadı. Gerçekten merak mı ediyor yoksa eğlenmek mi istiyor emin değildim çünkü epeydir hiç büyü gücünü kullanmamıştı.

Off. O çadırdan gerçekten hoşlanmıyordum.

Yine de tıpış tıpış peşinden içeriye girdim. Hâlâ berbat kokuyordu. Tütsülerin dumanı da bitkilerin kokusu gibi birbirine girmişti. Yerde, baştan savma bir masanın arkasında oturan adam beni kısa süreliğine şaşkına çevirdi. Daha önce geldiğimizde de aynı kişi buradaydı. O zaman da tıpkı böyle parşömene bir şeyler karalıyordu.

"Yine gelmişsin," dedi çekik gözlerini üzerime çevirdiğinde. İçerisi karanlıktı ve beni hiç bakmadan tanımış olması biraz ürperticiydi. Ama daha da garip olan burada, tanıdığım insanların tümü beni unutmuşken onun tekrar geldiğimi hatırlamasıydı.

"Yine tek gelmemişsin," diye ekledi. Ses tonunda kekremsi bir şey vardı. Ayaklarım geri geri gitmeye başlamıştı bile. Çadırın içinde Daren ile birbirimize baktık. Daren tek kaşını kaldırdı.

"Kendini saklıyorsun." Daren'e döndü. "Ama bir şeyler öğrenmek istiyorsun."

İyice gerilmiştim. Ama Daren'in ifadesi hiç değişmedi. Kollarını göğsünde birbirine kavuşturup "Ne söyleyebilirsin?" diye soludu. Gerçekten merak ediyordu.

"Onun da duymasını istiyor musun?" Adam bu defa elindeki kartları karıştırırken kaşları ile beni işaret etti. Doğrudan hiç gözlerimize bakmadığı dikkatimden kaçmadı. Belki de ne olduğumuzu biliyordu. Daren'e kendini gizlediğini söylemişti, ne olduğundan emin değildim ama muhtemelen asıl olduğu şey her ne ise onu benden bile gizliyordu.

"Devam et," dedi Daren yalnızca. Hâlâ oldukça rahattı. Ne benim gibi irkilmiş ne de garipsemişti.

"Kaderle saklambaç oynayamazsın, sorumlulukların gittiğin her yerde peşinden gelecek. Onlara sırtını döndükçe yüklerin ağırlaşacak. Özgürleşmek mi istiyorsun, onları kucaklamaya bak."

Daren pek etkilenmemişti ama benim kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Çok istediğine sahip olmanın tek yolu uzanıp onu almak, herkes hak iddia edecek."

Bu Daren'in yüzünde bir gölgelenme yarattı.

"Kimin hakkı?" diye sordu beni şaşırtarak.

"Doğru soru o bir hak mı olacak."

"Başka?"

"Kendini saklayan birinin daha uzağını göremem." Sonra aniden bana döndü. "Biri savaş meydanında sen henüz orayı görmüyorsun bile."

"O ne demek?" diye sordum refleksle. Elemental'de bu tür karmaşık cümleleri anlama klavuzu vardı da bir bana mı vermemişlerdi?

"Bir an önce yola çık kızım."

Öne doğru atıldım. "Kimden bahsediyorsun, Arın'dan mı bahsediyorsun? Hangi savaş meydanı?" Gerilimim daha da arttı. Zaten bir bilinmezin içindeydim. Onlardan haber alamıyordum ve şimdi bana bunu mu söylüyordu?

Adam sadece güldü.

"Sen daha görmüyorsun bile."

"Kelime oyunlarınızdan nefret ediyorum!" diye iyice ona doğru yaklaştım. "Kimden bahsediyorsun?" Kontrolsüz bir öfke hissediyordum. Arın ve Su Krallığı şu an zayıf noktamdı ve vicdan azabımdı. Bana savaştan ya da geç kalmış olmamdan bahsedip böyle susamazdı.

Daren eliyle tutup beni durdurdu. "Benden bahsediyor," dedi.

Adam tekrar güldü.

"O da ne demek?" diye bu defa ona doğru burnumdan soludum.

"Daha görmüyorsun bile," diye tekrar etti adam.

"Ah, kahrolası!" Topuklarımın üzerinde dönüp çadırdan çıktım

yoksa yemin ederim ona saldıracak ya da çadırı başına yıkacaktım. Bu saçma sapan bilmecelerin diyarda kaldığını düşünüyordum. Bu fal çadırlarına ne zaman girsem tepemin tası atıyordu.

Daren peşimden çıktı ama burnumdan solumamın geçmesini beklerken kalabalığın arasında epey yol almıştık. Her adımım diğerinden daha hızlı ve baskındı. Ona o çadıra girmeyelim demiştim. Bunun nesi eğlenceliydi. Bir kez olsun benimle inatlaşmasa ne olurdu sanki. Aniden dönüp onun burnunun dibine girdim. "Ne demek istedi o?"

"Sen ne duyduysan ben de onu duydum," diye dudak büktü.

"Daren!" Kolundan yakalayıp durması ve ne kadar ciddi olduğumu anlaması için bekledim.

"Emin değilim." Düşünceli bir şekilde kaşını kaşımaya başladı. "İkiz alev bağı olabilir, sen daha yenisin ben epeydir bununla yaşıyorum."

Bir an düşününce mantıksız değildi. O uzun zamandır bununla savaşıyordu ve ben daha yeni başlıyordum. Yanağımın içini ısırdım.

"Bilmediğim bir savaş falan başlatmadın değil mi?"

Bana baktı ve siniri bozulmuş gibi gülmeye başladı.

"Ne sanıyorsun beni?"

"Anlamsız saçma sapan bilmecelerden nefret ediyorum."

"Tembelsin," dedi omuzlarımdan tutup yeniden yönlendirerek. "Düşünmekten nefret ediyorsun sen."

Düşünerek bir yere varamıyorsam eğer, evet, düşünmekten nefret ediyordum. Suyu bulandırmak ve can sıkmak dışında bir işe yaramıyordu. Cevaplar kenarda dursun, bin tane soru işareti doğuruyordu. Ve bundan nefret ediyordum.

"Al işte, bütün keyfimi kaçırdı!" diye mızmızlandım isteksiz adımlarla yürürken.

"Gel, dondurma alalım, eminim keyfini yerine getirir." Beni sokak lezzetlerinin olduğu stantlara doğru çevirdi ve insan kalabalığının arasından bir o yana bir bu yana döndürerek ilerletti.

Dondurma.

Hımm...

"Olur!"

Boynumun arkasına vuran kısık sesli kıkırdamasını duydum. "Obur."

Stantların önünde uzun kuyruklar vardı. Bu defa sihrini konuşturmadı, normal olan herkes gibi sıramızı beklerken ellerini ceplerine sıkıştırmış etrafa bakınıyordu. Falcının söylediklerini çabuk geride bırakmış gibi görünüyordu ama benim için aynı şey geçerli değildi. Sorumlulukları. Krallığı. Bir savaş meydanı. Ben daha oraya yakın bile değilim. Fena halde canım sıkılmıştı. O çadıra ne zaman girsem canım sıkılıyordu.

Biraz ötemizde yumruk atarak skor yapmaya çalışan genç çocukların bağrışı dikkatimi çekti ve aralarından birisi daha makineye yumruk attığında yüksek sesli bir zil sesi çaldı. Sanırım öncekinin skorunu geçmişti. Zafer kazanmış gibi görünüyordu.

"Dondurmanızı nasıl alırsınız?" diye sordu tezgâhın diğer tarafından başında sarık olan adam. Kostümü beni hafifçe güldürdü. Alaaddin'e benziyordu ve etrafta bir lamba veya cin var mı diye kontrol etmem gerekmişti.

"Hepsinden olsun!" dedim.

"Abartılar vârisi," diye mırıldandı Daren ama oralı olmadım. Satıcı adam şaka yapmadığımı fark edince külâhı eline aldı ve bütün seçeneklerden birer top sığdırmaya çalıştı. Bana uzattığında elimde devasa bir dondurma topu vardı. İşte şimdi ben de çadırı geride bırakabilirdim. Daren büyükbabamın bize verdiği kartla ödeme yaparken, "Sen yemiyor musun?" diye sordum. Başını iki yana salladı. İnsanların arasında artık o kadar normal ve doğaldı ki onu yeniden diyarda görmek nasıl olacaktı bilmiyordum.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu dondurma tezgâhından uzaklaşmaya başladığımızda. Parmağımla külâhın damlayan kısmını silip sonra dudaklarımla parmağımı temizledim.

"Oyuncaklara binebiliriz." Ve bu aklıma küçük bir intikam meselesini getirdi. Dondurmamı daha hızlı yemeye başladım. Çadır faslını saymazsak bu gece için çok heyecanlıydım. Hem lunapark hem de konser için. Diyarda lunapark olmamasını kınıyordum.

"Boğulacaksın." Kaşlarını çatmış garip garip bakıyordu. Bunca zaman sonra bile yemeklerle olan sıkı fıkı ilişkimi aklı almıyordu.

"Bitirmem gerek."

"Bütün gezegenleri bir külâha sığdırmak zorunda mıydın?" diye söylenmeye devam etti. Kıkırdadım. Eskiden böyle bir hayalim vardı.

Her yerden farklı müzik sesleri geliyordu, gürültülerin hepsi birbirine girmişti ama rahatsız edici değil oldukça eğlenceliydi. Lunaparka girdiğimizde dondurmanın henüz yarısını bile bitirememiştim, gerçekten bu defa biraz ama biraz abartmış olabilirdim. Ben elimdeki dondurmaya odaklanmışken Daren beni bir o yana bir bu yana çekiyor ve insanlara çarpmama engel olmaya çalışıyordu. Diğer elimi külâhın altına damlamaması için tuttum. Pes ederek beni çekmeye çalışmayı bıraktı, elini bel oyuntuma yerleştirerek doğrudan beni yönlendirmeye başladı. Nadir olan dokunuşu ve sıcaklığı beni her zaman biraz heyecanlandırıyordu. Parmakları belimi kavradı, beni kendine doğru çekti, bir anlığına sendelediğimde dondurma bacağımın üstüne damladı. Nefes vererek duraksadım ve elimle silmek için uzandım. O da benimle birlikte durdu. Ben eğilince daha çok dondurma akmaya başladı. Yüzümü ekşittim. Tekrar uzanmadan önce onun parmakları bacağımın üzerindeki birkaç damlalık erimiş dondurmayı sildi. Parmağını alıp şeytani bir gülümsemeyle dudaklarına götürdü. Gerçekten boğulacaktım.

"Tamam," diyerek dondurmayı bana saldırmaya çalışıyormuş gibi kendimden uzaklaştırdım. "Bununla baş edemeyeceğim." Açık bir şekilde pes ediyordum. Hava sıcaktı ve her saniye daha fazla eriyordu.

Bu onu güldürdü. "Dondurma 1 Su Vârisi 0 Ateş Lordu..." Daha kurnaz bir şekilde güldü. "Hep doğru karta oynuyorum." Parmağı hâlâ dudağındaydı.

"Bir çöp kutusu bulalım da ikinizden de kurtulayım."

"Niye? Benimle de mi baş edemeyeceğini düşünüyorsun?" Bana göz kırptı. Öyle böyle değil, çok eğleniyordu.

Güzel soru.

Ateş Lordu 1 – Su Vârisi 0.

Onu kalabalığın içinde bırakarak gördüğüm ilk çöp kutusuna gittim ve dondurmamı pek üzülerek çöpe attım. Kutunun içinde diğer artıklarla birlikte devrilmiş gezegenlere dönmüştü. Bazen ger-

çekten abartıyordum. Yakındaki bir büfeden ıslak mendil alıp üzerimi temizledim. En azından kıyafetime ya da saçıma bulaşmamıştı. Islak mendilleri de çöpe attım. Biraz hararetlenmiştim, hızlı hareket etmek beni şimdiden yormuştu. Ellerimle yüzümü yelleyip soluklandım sonra parmaklarımla tekrar buklelerimi düzelttim. Geri dönerken onu bir kızla konuşurken gördüm. Bıraktığım yerde duruyordu. Kız ne alaka? Konuşmaları ne alaka? Birden neler olduğunu çok merak ettim ve ayaklarım yanlarına gitmek için biraz fazla acele etmeye başladı.

Bir kıza bir ona baktım.

"Merhaba," dedi kız bana gülümseyerek. "Bu akşam için bir tiyatro gösterimiz var, katılmak ister misiniz?" Konuşurken kibar bir şekilde uzun sarı saçlarını omzundan geriye attı. Yanakları kızarmıştı ve tatlı sesini bastırmaya çalışsa da biraz heyecanlandığı ortadaydı.

Gözlerim diğerine döndü. Daren muhtemelen yanıtlamam için zaten bana bakıyordu.

"Başka planlarımız var," dedim. Lunaparkta biraz eğlenip konsere katılacaktık. Yine de kızın uzattığı broşürlerden birini aldım. Aynısından Daren'in elinde de vardı.

"Etkinliklerimiz tüm hafta sürecek," dedi Daren'e içli içli ve beklentiyle bakarak. Bu yüzden ona kızacak değildim. Hakkı vardı. Daren her zaman bir göz ziyafeti olmuştur. "Ne zaman isterseniz gelin, size yardımcı olurum." Tatlı tatlı omuzlarını silkti.

Daren başını salladı.

"Broşürün üzerinde telefon numaram var," dedi daha da büyük gülümseyerek. Hadi ama, bakabilirsin ama dokunamazsın. "Etkinliği ben organize ettim. İyi koltuklar için yardımcı olurum." Durduğu yerde ileriye doğru hafifçe sallanmaya başladı. Gerçekten heyecanlı görünüyordu.

Kız kardeşlik kurallarına ne olmuştu, ben burada dikiliyordum yahu.

Belki de arkadaşı olduğumu sanmıştı, bilemezdi. Arkadaşı gibi mi görünüyordum? Bir saniye. Zaten neyi oluyordum ki?

"Nova..." diye acı çekiyormuş gibi bana döndü Daren. Sanırım

birinin bir cevap vermesi gerekiyordu ve belli ki cevap veren kişi olmak istemiyordu.

"Bana fena halde âşık. O yüzden koltuklarınla ilgilenmeyecek," dedim.

Kız şimdi çok utanmış görünüyordu. Heyecandan al al olan yanakları utancın etkisiyle kızardı ve boynuna kadar indi. Daren parmaklarını dudaklarına götürdü ve gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Kendini kötü hissetme," dedim kıza ve robot gibi konuşuyor olsam da ki bu tuhaftı, gerçekten samimiydim. "Çok yakışıklı, biliyorum ama buralardan değil. Zaten pek şansınız olmazdı." Eğri oturup doğru konuşalım. İnsanlar ve alfinler masallarda bile bir araya gelemezdi. Gerçi yaratılışın en başında birlik içinde yaşadıklarına dair söylentiler vardı ama günümüz bunun pek iyi sonuçlanmadığının kanıtıydı.

"Ben sanırım yanlış anlaşıldım. Affedersiniz." Belli etmemeye çalışarak küçük bir adımla geriye çıktı. Yüzü solmuştu ve gözleri irileşmişti ve artık Daren'e doğru bakamıyordu.

"Gerçekten seni utandırmak istememiştim," dedim. Şimdi kendimi kötü hissediyordum. Kabalık mı etmiştim?

"İyi eğlenceler dilerim." Başını eğdi ve kıpkırmızı olmuş bir surat ve aceleci adımlarla insanların arasına karışıp gözden kayboldu.

"Gerçekten kötü hissetsin istememiştim ki," diye mırıldandım arkasından. Sadece hayal kursun istemedim çünkü sonra kırıcı oluyorlardı.

"Bence atlatır," diye mırıldandı Daren. "Devam edelim mi?"

Birden ona döndüm.

"Biraz önce olanlarla ilgili alaycı birkaç yorumun ya da kendini beğenmiş birkaç çıkarımın olmayacak mı?" Çünkü bu da onun yaşama sebeplerinden biriydi.

"Alay edecek bir şey olmadı," dedi basit bir şekilde dudak bükerek.

"Nasıl olmadı? Basbayağı oldu. *Beni kıskandın mı su baloncuğu? Gerçekten süper yakışıklı mıyım, nihayet anladın su baloncuğu? Sana âşık olduğumu mu düşünüyorsun, Su Krallığı ve dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanmaları... Asıl sen bana âşıksın* falan filan gibi bir dolu

cümleni aklım senden önce sıraladı bile." Gözlerimi yukarı çevirerek yüzümü buruşturdum.

"Değilsin," dedi sadece.

"Hım?" Tüfekle atış yapılan tezgâhın duvarına asılı bir sürü oyuncak vardı. Hepsi yan yana duvar boyunca dizilmişti ama benim dikkatimi çeken çirkin, kırmızı bir ejderha pelüşü oldu. Orada sevimli ayıcık ve tavşanların arasında tek başına duruyordu.

"Bana âşık değilsin." Yeniden yürümeye koyuldu. Aklım karışmıştı. Omzunun üzerinden döndü ve dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Ama olacaksın."

Mecbur değilsin demiştin.

"Deli miyim ben sana âşık olayım!" Arkasından yetişmek için hızlı hızlı yürümeye koyuldum.

Başını yukarı kaldırarak kendine özgü kahkahalarından birini attı. "Deli miymiş..." diye soludu. Kim olduğunu bilmesem onun Tanrı'ya yakardığını düşünürdüm. Tezatlar Lordu.

"Uff!" dedim yanına vardığımda. "Ne oldu, kızı çok mu beğendin? Gidip senin için bir koltuk ayarlamasını isteyeyim mi?"

"İsteme."

"İstemeyeceğim herhalde, deli miyim isteyeyim."

Ters ters bana baktı ve gözleriyle saçmalamayı bırak artık dedi.

"Hadi gel, senden alacağım intikamlardan birinin üzerini çizme vakti." Neyse ki gözlerimi ondan kaçırırken bir şey dikkatimi dağıtmıştı bile. İlk önce boy tabelasını gördüm ve sonra arkasında bir yılan gibi uzanan hız trenini.

"Benden alacağın intikam," durdu. "Lar..." Bak sen diyen bir ifade takındı.

"Bana yaptığın onca şey yanına kâr mı kalacaktı?" Bende ona ne sanıyordun dercesine baktım. Aklım beş karış havada olabilir ama aptal da değildim.

"Önden buyur," diye güldü. Ona rest çekmem hoşuna gidiyordu ve başka türlü de anlaşamıyorduk zaten. Bazen beni hiç ciddiye almıyordu ama bazen ben de çok ciddi olabiliyordum.

Bilet gişesine gittim ve hız trenine tam altı tane bilet aldım. Ateş Sarayı'nı ilk ziyaretimde bana yaptığının bir bedeli olmak zorun-

daydı. Gerçi bundan büyük ihtimalle keyif alacaktı ama olsun, ben yine de intikamımı almış olacaktım teoride.

"Bu kadar acımasız olabileceğini düşünmemiştim." Alçalıp yükselen hız trenine bakarken yüzüne sahte bir korku ifadesi yerleştirdi. Kendimi tutamadan güldüm, "Kes sesini."

Sıramızı beklerken renkli ışıkların altında kollarımı göğsümde kavuşturdum. Rüzgâr tatlı tatlı esip tenimi okşuyordu. Gecenin altında bu kadar normal olmak bir an kendimi çok iyi hissetmeme neden oldu. Ta ki başımı çevirdiğimde dönme dolabı görene kadar. Yüzümdeki mutlu tebessüm yavaş yavaş soldu. İçimi kötü bir haber aldığımız zamanlarda oluşan o bunaltıcı his esir aldı.

Dönme dolap kabini.

"En çok beni sevdiğinden emin olmak istedim."

"Elbette en çok seni seviyorum."

"Birileriyle benim aramda kalsan beni seçerdin yani."

"Seni seçerdim."

"Aferin kızıma."

İkimiz de o kabinlerden birinin içinde gökyüzüne doğru yükselirken aslında hayatımızın nasıl ilerleyeceğini konuşmuşuz. Gökyüzüne yaklaşmışız ama birbirimizi kaybetmişiz. Oysa o gün bana nasıl içten gülümsediğini hâlâ hatırlıyordum. Bütün dünyana beni ortak ettiğin yıllarını hatırlıyorum. Senin için belki bir savaşta değil ama sıradan hayatımızda kaç kişinin karşısına geçip seni koruduğumu hatırlıyorum. Sen köşede tek başına oturan sessiz kızdın, sessiz kızları kolay sevmezler, önce tanımaları gerekir, daha önce tanımak istemeleri. Ben herkesle arası çok iyi olan eğlenceli kızdım. Ben seni herkese anlatırdım. Doğarken yalnız bırakılmış o kız bir daha yalnız kalmasın diye çok uğraştım. Köşedeki sessiz kız olmak istemediğini de seni gördüğüm ilk anda anlamıştım. Sesini duyurabilmen için uğraştığım onca zamanın ardından merak ediyorum, neden bağırmak için benim sesimin kesilmesini bekledin?

Sen artık köşedeki sessiz kız değilsin, uzaktaki bir diyarın en çok ses getiren vârisisin.

Bense senin sesinin yankısıyla bir köşeye savrulmuş ve sessiz kalmak zorunda kalmışım.

"Ne oldu?" diye sordu Daren. Bir süredir beni izlediğini derinleşen ses tonundan anladım. Başımı çevirip baktığım görüntüyü ve görüntünün aklıma soktuklarını silmeye çalıştım. "Bir şey olmadı." Hava soğumamıştı henüz ama ben ürpermiştim.

"Bir şey sakladığın zaman boşlukları hep en kötüsüyle doldurduğumu biliyorsun değil mi?" diye bana doğru iyice döndü. "Bütün keyfini kaçıran ve gözlerine hiç hoşlanmadığım o ifadeyi yerleştirecek neyi düşünüyordun?" Kaşlarını kaldırdı. "Ya da kimi?"

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Ayzer'i aptal. Bu şehrin her köşesinde başka başka adamlarla çılgın aşklar yaşadığım fantezilerinden kurtul artık." Bu delilikle aslında Su Krallığı'na epey yakışırdı.

"Yaşadın mı?" Muzipçe gülümsedi.

"Yaşamadım."

"Yani sürekli o kalp kıran cesedi mi düşündün?"

"Bana bir kez daha ondan bahset ve kalp nasıl kırılıyormuş gör bakalım!" Canıma yetmişti. O barda eski sevgilimi gördüğümüz ve benim tamamıyla hayatımın en büyük hatası diyebileceğim eski bir hikâyeyi anlattığımdan beri benim bile adını bilmediğim o kişiyi takıntı haline getirmişti. Ve ondan ölü diye bahsetmesi de gözümden kaçmamıştı.

Bir bacağını kırıp diğer ayağının önüne attı, kolunu da yanımızda duran demire yaslayıp bana doğru eğildi. "Bana bir kez daha onu savun ve kalp nasıl sökülüyormuş gör bakalım."

"Cık cık cık..." dedim kınayarak.

Neyse ki sıra bize geldi de bu nahoş sohbetimiz yarıda kesildi. Tüm cesaretimle ve büyük oranda gösteriş yapmak için en öndeki koltuklara yerleştim. Yanıma oturdu. Kemerlerimizi bağlayıp koruyucu demiri indirdik. Karşıma, devasa boşluğa baktım. Gece tüm çıplaklığı ile önümüzde duruyordu ve biraz sonra oraya tırmanmaya başlayacaktık. Ve sonra yeniden aşağıya düşecektik. Zar zor seçilen soluk renkli yıldızların arasında.

Altımızda kalan ve bana her zaman biraz ürkütücü gelen boşluktan gıcırtılar yükseldi. Tren yavaşça hareket etmeye başladığında Daren kolunu arkamdan diğer yanıma kadar uzattı. Oldukça

rahat görünüyordu ve benim gibi tutunma ihtiyacı duymuyordu. İntikam bugün soğuk yenen bir yemek değildi anlaşılan bu yüzden keyif almaya bakacaktım.

"Uçuyor muyuz?" diye karşısına bakarak gülümsedi.

Yüzümü ona dönüp mutluluğu karşısında ben de gülümsedim. "Uçuyoruz, Lordum."

Tam o esnada herkesin soluğunu kesen ve biz ne yaptık diye düşündüren ama inmek için çok geç olduğunu uyaran o gürültüyle öne doğru atıldık. Demiri daha sıkı tuttum. Tren hızlandı ve bizi göğe doğru çıkardı. İlk hissettiğim yerçekimini kaybettiğim ve yüzüme çarpan ılık hava dalgası oldu. Birden herkes ve her şey geride kaldı. Bir an içinde yerde, onların arasındaydık ve bir an sonra tren yukarıya tırmandıkça her şey altımızda kaldı. Panayırdan çıktık ve yıldızlara yaklaştık.

Ben her dönemeçte sağa sola doğru savrulurken o hiç kımıldamıyordu. Aşırı hız ve sürekli tırmanış ve yeniden düşüş başımı döndürmeye başladı. Rüzgâr saçlarımı arkaya doğru savuruyordu. Her saniyesinden keyif alarak çığlık attım. Bir an görünüp kaybolan ışıklar ve resimleri yakalamaya çalışıyordum. En yukarıya tırmandığımızda çok uzun gelen birkaç saniye durdu ve gecenin ortasında bir anda sadece ikimiz kaldık. Gökyüzünde asılı.

Ejderha ve bir yıldız.

"Ellerini bırak," diye kulağıma doğru fısıldadı. Hâlâ durma halindeydik. Göğü seyrediyor ve söylediğini yapmaya deli gibi korkuyordum. Başımı iki yana salladım. Omzumun arkasındaki eliyle hafifçe çıplak koluma dokundu. "Bırak." Nefesi rüzgârdan daha sıcaktı.

"Düşmeme izin verme."

"Asla vermem." Soluğum kesildi. Adrenalin ve heyecan aynı anda çarptı. Kolunu omuzlarıma indirdi, etrafımdan doladığı eli omzumu yavaş yavaş okşarken tren yeniden harekete geçti, yerçekimine meydan okuyarak hızla dalışa geçti ve bizi aşağı düşürdü.

Boşlukta salınıyormuşçasına ruhum karıncalandı. Hem çok yüksekte hem çok aşağıdaydım. Yıldızlara ulaşmıştım. Ve oradan aşağı atlamıştım. Evet, uçmak buna benzer bir şey olmalıydı. Başımı çevirdim ve ona baktım. Hareket etmiyordu, oldukça rahattı ve

gözlerini ayırmadan geceyi seyrediyordu. Tren dönüp dururken ve savrulurken dahi biraz bile irkilmiyordu. Alışkındı. Gökyüzünde böylesine savrulmaya alışkındı. Bildiği bir şeydi. Yolu biliyordu. Korkmuyor sadece özlem duyuyordu.

Bütün bedenimden bir akım geçti. Nefes alışverişim hızlandı. Baktığım ve gördüğüm tek şey haline geldi. Ve bu ellerimi bırakmakla aynı hissettirdi.

Tren durduğunda yavaşça bana döndü ve tek kaşını kaldırdı. "İntikam listende başka neler varmış?"

Heyecan ve korku el ele tutuşmuştu.

"Beni neden o dalgaya ittin?" diye sordum.

Kaldırdığı kaşı yavaşça indi, yüzündeki gülümseme silindi. Gözlerindeki parıltı ve eğlenceden geriye bir şey kalmadı. Trendeki herkes inmiş; yeni insanlar yerlerine yerleşirken görevli geldi ve artık inmemiz gerektiğini söyledi. Aldığım diğer biletlerden iki tanesini daha ona uzattım. Görevli biletleri aldı, açılan demir korkulukları yeniden indirdi ve diğer sıralara doğru ilerledi.

An yeniden bize döndü.

Kalabalığın coşkulu çığlıkları, rüzgârın esintisi ve müzik hâlâ buradaydı ama ânın içinde kaybolmuştu. Her ses ve her görüntü toz zerrelerine dağılmıştı. Sadece ikimiz kalmıştık. O da en az benim kadar çizginin üzerine tırmandığımızın farkındaydı. Çünkü ciddi meselelere ilk adımımı atmıştım. Esasında ona doğru bir adım atmıştım.

Daren, varış noktası demekti.

Hız treni yeniden hareket etmeye başladı. Daren önüne döndü. Ben de başımı yeniden ıssız geceye çevirdim ve bizi başka bir anda yeniden yukarıya çıkarmasını bekledim. Gece doldu, doldu ve taştı. Şimdi yukarıdaydık ama aşağı düşüşümüz daha sertti. Kırılgan bir köprünün üzerinde bir o yana bir bu yana savrulurken ne eğlenceli gülüşlerimiz ne de keyifli çığlıklar eşlik etti. Sadece gözlerimi kapattım ve ivmenin artışına teslim oldum. Havada süzülmeye. Yükselip alçalmaya. Çünkü onunla olmak böyleydi. Kanatları olsun ya da olmasın, gökyüzünde savrulmak gibi bir histi. Ne zaman yükseleceğini ne zaman yerin dibini boylayacağını bilmeyeceğin kadar tekinsiz duyguların ev sahibiydi.

Daren, dönüp sırtını ateşe yaslamak demekti.

Çıplak ayaklarla üzerinde yürünür müydü?

Tren yeniden durdu.

Görevli yeniden yanımıza geldi.

Ben yine biletleri uzattım.

Adam yeniden gitti.

Döndüm, göz ucuyla ona baktım. Dirseğini önündeki demirden korkuluğa yaslamış, başparmağını dudağına bastırmış, gizlere boğulmuştu. Düşünceli düşünceli hâlâ geceyi izliyordu. Aradığı cevap oradaymış gibi gözünü bir an olsun gökyüzünden ayırmıyordu.

Kalbin buzdansa, ateşe hiç güvenilir miydi?

Tren yeniden hareket etti. Raylar bizi cevapları aradığımız o göğe çıkardı. Artık yükselip alçalmayı değil, sarsıntıları hissediyorduk. Sarsılıyorduk ve şimdi bunun farkındaydık. Her dönüşte daha şiddetli çarpıyordu. Tutunmasam düşecekmişim gibi.

Daren, tutunmazsam düşeceğim demekti.

Tren yine durmadan önce yavaşlamaya başladığında ve sert bir dönüşte beni savurduğunda kolunu arkamdan etrafıma doladı ve beni kendisine yasladı. Yüzüme bakmadı. Kulağıma doğru eğildi.

"Bu sorunun bir sürü cevabı var ama hiçbiri doğru cevap değil. Esasında, Nova, sadece yaptım." Duraksadığında burnu hafifçe boynuma sürtündü. "Bunun intikamını almak istiyorsan sana engel olmam, hatta hemen şimdi seni bir yanardağa götürebilirim ve beni itmene izin veririm."

Tren durdu.

Başımı ona doğru çevirdim.

"Ya seni okyanusa itmek istersem?" diye meydan okudum.

Gerileceğini ya da bir şekilde beni tersleyeceğini düşünüyordum.

Yanılgı.

"Ben okyanusa düşeli epey oluyor, itilmedim, atladım."

"Sen o dalgadan daha betersin mi diyorsun?"

"Tatlım," dedi gaddar bir gülümsemeyle. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Tatlım," diye onu taklit ettim. "Sadece senin bildiğinden emin oluyordum."

Demir korkuluğu kaldırıp trenden indim. Görevli tam da bize doğru geliyordu. Ona basitçe gülümseyip bu kadarının yeterli olduğunu ima edercesine başımı salladım.

Kalabalığın içine karıştım. Planımda böyle bir soru sormak yoktu neden birden zihnim böyle bir önlem almak istemişti anlayabiliyordum. Ona kapılıyordum ve zihnim bana uyarı veriyordu. Dikkatli olmam için yanıp sönen devasa bir ışık. Soruların devamı vardı. Beni ittin ama neden hiç o kahrolası bok çukurundayken beni görmeye gelmedin? Neden beni çıkarmak için bir şey yapmadın? Neden ben o naguelleri öldürdüğümde ve kendi lordum yerine seni çağırdığımda beni götürüp Arın'a teslim ettin? Kendime gelmemi bile beklemedin. Neden... neden... neden... aklım böyle onlarca uyarı işareti ile doluydu. Çünkü Ateş Lordu diyarın en büyük soru işaretiydi. Bana yaptıkları hiçbir zaman terazide benim için yaptıklarından daha ağır olmayacaktı, biliyordum ama yine de dengeyi bozuyorlardı. Ve sağduyum bunu unutmamamı istiyordu.

Ben ise, şu anda burada durmuş ne önemi var diye aslında kendime soruyordum? Burada insanların sıradan, normal yaşam akışında soruların bir anlamı olabilirdi. Ama Elemental'de bu daha karmaşıktı. Elemental'de bir şeyler yapar ve bununla yaşardın. Arın'ın yaptıkları gibi. Ayzer'in yaptıkları gibi. Benim yaptıklarım gibi. Ve herkesin yaptıkları gibi. Çünkü Elemental'de normal biri değildim. O da değildi. Hiçbirimiz değildik. Herkesi etkileyen seçimler yapmak zorundaydık ve o seçimler hiçbir zaman herkesin çıkarını eşit oranda kollamazdı. Asıl uyarı ışığı buydu. Yaptığı ya da yapmadığı şeyler değil. Benim yaptığım ya da yapmadığım şeyler değil. Su Vârisi ve Ateş Lordu olmaktı. Döndüğümüzde yapacağımız ve yapamayacağımız şeylerdi.

"Küs müyüz?" diye sordu elleri ceplerinde yanıma yetiştiğinde. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Etrafımızda dönüp duran ışıklar üzerimizde yansımalara neden oluyordu.

"Çocuk muyuz biz?" diye mırıldandım. "Gel, canım bir şeyleri vurmak istiyor!"

Dudaklarını büzüp kaşlarını çattı. Ne dediğimi anlamamış hali gülme isteğimi daha da artırıyordu. Kolundan tutup onu oyuncak

tüfekle atış yapılan pelüş oyuncakların olduğu alana çevirdim. Diğer yerlere nispeten burada pek fazla kimse yoktu. Önümüzdeki birkaç kişiyi beklerken seyretmesi ve mantığını anlaması için kolunu serbest bıraktım.

"Ben kılıç kullanırım," diye omuz silkti.

"Zaten bir beklentim yok," dedim kollarımı göğsümde kavuşturup. "Öyle göründüğü kadar kolay değildir bu oyunlar." Sadece konser başlayana kadar oyalanmak ve ikimizi de can sıkıcı soru cevaptan uzak tutmak istemiştim. Buradaydık ve sadece buradaydık işte. Bir daha olamayacağımız bir anı geri alınamayacak anlarla öldürmeyecektim.

"Kaç atış hakkı istersiniz?" diye sordu tezgâhın arkasındaki kadın.

"Beş," dedim.

"Tek," dedi Daren.

Dönüp ikimiz de birbirimize baktık.

"Sen, silahla atış mı yapacaksın?" diye alayla güldüm. Daha çok ben birkaç atış yaparım, ıskalarım ve gülüşürüz diye düşünmüştüm.

"Nova," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Ben ıskalamam."

Kadın da ona alay edercesine baktı ve bıyık altından güldü. Herkes bu oyunların hileli olduğunu bilirdi. Her ne yapıyorlarsa ki namlunun yamuk olduğunu tahmin ediyorduk, asla atışı hedefe tutturamıyordunuz.

"Var mısın iddiasına?" Serçeparmağımı ona doğru kaldırdım.

Beni daha da şaşırtacak şekilde parmağını uzatıp benim parmağıma geçirdi. İçimden bunu yapmayı nereden biliyorsun sen diye haykırmak geliyordu ama güldüm geçtim.

"Tabii ki varım, benim işim bu." Ve buna bayılıyordu. Daren ile ilgili başka bir gerçek, cehennemi gerçekten sevdiğiydi. Ateş Lordu olmayı seviyordu. Lord olmayı istemediğini düşünüyordum ama o her şeye rağmen Ateş Krallığı'na bağlıydı ve kötülüğü de katlayıp kendi eğlencesi haline getiriyordu. Başka bir uyarı ışığı.

"Pekâlâ, nesine?" diye sordum.

"Tercihen hakkımı saklı tutmayı isterim."

"Tamam. Eğer ıskalarsan bir gün boyunca kölem olursun, anlaştık mı?" İşte şimdi elime düştün dercesine haylaz haylaz güldüm.

"Sizin sorunumuz bu," dedi. Kadına dönüp tüfeği vermesi için eliyle işaret etti. Kadın da en az benim kadar eğlenerek ve dikkatle olanı biteni seyrediyordu.

"Biz kimmişiz ve sorunumuz neymiş?" Kollarımı birbirine bağlayıp kalçamı tezgâha yasladım.

"Siz, su dehaları, beyniniz o kadar sulanmış vaziyette ki."

Ağzım neredeyse açık kaldı.

"Bir ömür kölen olmak isteyen adamdan bir gün dileniyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım.

Silahı daha önce yapmış gibi, ki yapmadığını biliyordum, diyarda bu tür silahlar kullanılmazdı, sadece önümüzdekilere bakmış ve mantığını anlamıştı... Kollarının arasında uygun şekilde yerleştirdi, gözünün hizasına getirdi. Olağan şekilde rahat görünüyordu. Kadın kenara çekildi ve sanırım geceden keyif almaya başladı. Hedef olan dart tahtasına dönerek iyice tezgâha yaslandım ve onunla alay edebileceğim cümlelerin hazırlığına başladım.

Cehennem lordunu arıyorsanız eğer şu an yerin dibine girmekle meşgul, gibi. Daren'in iddiaya girmekten daha çok sevdiği şey nedir? Kaybetmektir, gibi. Uğraşmanıza gerek yok çünkü kendini beğenmiş şeytanlar zaten pabucunu ters giymiştir, gibi.

Atışı yaptı ve hedefi vurdu.

Durduğu yerden hiç dönmeden başını hafifçe bana doğru çevirdi ve tabii ki küstah bir şekilde göz kırptı.

"Hile yaptın!"

"Su Krallığı'nın bilmediği kelime nedir?" Düşünür gibi gözlerini yukarı kaldırdı. "Kaybetmek." Kadın ne konuştuğumuz hakkında bir karmaşa yaşıyordu ama yine de gülüyordu. İkisi de eğleniyordu ve ben ise neden şu an yer ikiye yarılmadı diye isyan ediyordum.

"Ama bu imkânsız!"

"Ateş Krallığı'nın bilmediği kelime nedir? İmkânsız." Flaş patlamışçasına gözlerimi alan bakışlarıyla üzerime doğru eğildi. "Bana yapamadığın her şeyi anlat, sana nasıl yapılacağını göstereyim." Uzanıp saç tutamımı yüzüme doğru çarptı.

"Şeker mi oyuncak mı?" diye sordu tezgâhın arkasındaki kadın. Sanırım alevlenen ki bir noktada hep alevleniyordu, tartışmamıza başka bir yerde devam etmemizi istiyordu.

"Şeker ister," diye güldü Daren ona. "Hem teselli olur."

"Hayır!" diye itiraz ettim. "Şunu istiyorum." İşaretparmağımı kaldırıp duvardaki raflarda dizili oyuncakların arasından kırmızı renkteki çirkin ejderhayı seçtim. Raf neredeyse boştu, alınan oyuncakların yerinde askıları duruyordu. Pelüş ise saatlerdir oradaydı. Belli ki kimse onunla oynamak istememişti, tek başına duruyordu.

"İşte, ödülün." Kadın pelüşü bana verdiğinde Daren kıs kıs gülüyordu. Ben de gülmek istiyordum ama sadece pelüşe sarılmış ve somurtmuş vaziyette çenemi şu an ondan daha sevimli olan ejderhama yasladım. Kaybetmekten hoşlanmazdım. Daren'e kaybetmekten hiç hoşlanmazdım.

"Ne istiyorsun?" Yeniden yürümeye koyuldum. "Kırk gün kırk gece kölen olmamı mı?"

"Basit düşünüyorsun ama bunun için seni suçlamam."

Küstah.

"Ne istiyorsun?"

"Sanırım biraz düşüneceğim."

"Çok vaktin yok."

"Hiç sanmıyorum su balonçuğu. Bütün zamana sahibim."

"İyi!" diye mırıldandım dişlerimin arasından. Yenilgiyi kabullensem iyi olurdu, ne kadar erken kabullenirsem o kadar çabuk atlatırdım. Ama bahse varım o kadar çabuk atlatmama izin vermeyecekti.

Oyun stantlarının bölgesinden çıktık, yemeklerin lezzetli kokusu karnımın kazınmasına neden oldu ama burada geçireceğimiz zamanın sonuna gelmiştik. Onu panayırdan çıkarıp otların içinden geçirdim. Konser alanına gitmek için kıyı şeridini takip edip kumsala indik. Panayır üst yolda kalıyordu, hâlâ görüş alanındaydı ama giriş çıkışlar otoparkın diğer tarafından yapılıyordu.

Kumların üzerine, deniz kıyısına büyük bir sahne kurulmuştu, iki yanında dev aydınlatmalar ve ses sistemi vardı. Oyuncakların ve stantların ışığı olmayınca karanlık ağırlaşmıştı. Ön grup şarkısını söylerken karnımın guruldadığını fark ettim. Hâlâ biraz zamanımız olduğu için etrafıma bakındım, alkollü içeceklerin satışının yapıldığı stantlara doğru yürümeye koyulduk.

Kumların üzerine dizilmiş, büyük araba lastiklerinin üzerine rengârenk boyanmış yuvarlak ahşap parçaları oturtturulmuştu. Etraflarında küçük iskemleler vardı. Boş olanlardan bir tanesine geçtik. Masanın üzerindeki menüyü incelerken masanın deseni gözüme çarptı. En orta kısım oyulmuştu ve içi shot ruleti için hazırlanmıştı. Dart tahtasını anımsatıyordu ama dış kenarında bardaklar için oyuntular vardı.

Daren ruleti çevirdi. "Bu nedir?" diye sordu.

"Bir oyun."

"Hımm..."

"Oynamak mı istiyorsun?" Elbette istiyordu.

"Nasıl bir oyun?"

"Buraları görüyor musun?" Oyulmuş kenarları işaret ettim. "Buraya minik bardaklar koyuluyor, alkollü içecekler oluyor. Bir sayı söylüyorsun ve ruleti çeviriyorsun." Çevirdim, rulet döndü ve kenarındaki sivri çıkıntı "9" rakamında durdu. "Eğer söylediğin sayı gelirse sen içiyorsun. Başka bir sayı gelirse, rakibine bir soru sorma hakkın oluyor, soruyu cevaplar ya da içkiyi içer." Mantığı basitti ve daha önce onlarca kez oynamıştım ve hiç kaybetmemiştim. Ancak bir şeytanla oynamamıştım. Ve Daren soru sormak konusunda epey iyiydi. Bu yüzden ben o kadar hevesli değildim.

"Hımm..." dedi bu defa heyecanlı bir şekilde.

"Belli ki oynuyoruz."

"Belli ki oynuyoruz."

Garson yanımıza geldiğinde patates kızartması ve shot ruleti sipariş verdim. Daren parmaklarını masanın üzerinde tıngırdatıyordu. Oyun oynamak için gerçek anlamda heyecanlanması beni güldürüyordu.

"Hayalbaz olduğunu ve istediğin her şeyi kafamın içine girerek öğrenebileceğini biliyorsun değil mi?" diye kaşlarımı kaldırdım. Bunu yapmasını istemezdim, bunu yaparsa onu öldürürdüm.

"Sıkıcı," diye omuz silkti.

"Zaten öyle bir şey yaparsan seni öldürürüm."

"Ölümsüzüm."

"Bir yolunu bulurum."

"Kıyamazsın, Novacığım."

"Denemek istemezsin Darenciğim."

Yine ellerini ceplerine koydu ve çok uzun bacaklarını öne doğru kumların üzerine uzatıp birbirinin üzerine attı. Dalgalar çok yakınımızdaydı. Benim için güzel bu an onun için endişelenmekle bir çiçek gibi soluyordu. Denize olan yakınlığının onu yine ıstırap dolu ağrılara mahkum etmesini istemiyordum. Şimdilik iyi görünse de gözüm üzerindeydi.

Garson patates kızartmasını ve shot bardaklarını getirip ruletin kenarındaki bardak boşluklarına tek tek yerleştirdi.

"Hepsinde tekila mı var?" diye sordum.

"Hayır, karışık, eğlencesi orada." Tepsiyi göğsüne yaslayıp başka bir sorumuz ya da isteğimiz var mı diye ikimize de döndü. Beklemediğim bir şekilde Daren, "İkinci partiyi de istiyoruz," dedi. Çocuk ona takdir edercesine başını salladı. Cehennem şarapları koleksiyoneri olduğundan habersizdi. Bunlar onun için muhtemelen göz damlası kadar etkili olacaktı ama ben ne kadar dirayetliydim görecektik.

Garson ayrıldığında midemi doldurmak için patates kızartmalarının üzerine sos döktüm. Boş mideyle kendimi sınamak istemezdim ve epey de acıkmıştım.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu ilgiyle. Bir an önce eğlenceli kısma geçmek istiyordu.

"Bir sayı söyle ve çevir," diye ruletin kenarını işaret ettim.

"Altı," dedi ve çevirdi. Ben patateslerimi çiğnerken ikimiz de gözlerimizi dönen çembere odakladık. Pelüş ejderhamı dizlerimin üzerinde, kolumun altına sıkıştırmıştım.

Sivri ucu altıda durunca kaşlarımı kaldırdım. Belki de şanslı gecemdeyimdir. Pelüş oyunundan sonra bir yenilgi daha zavallı *Yenilmez Su Krallığı* ruhuma ne yapardı öğrenmek istemezdik.

"Hangisini içiyorum?" diye sordu. Ruletin sırtına yerleştirilmiş bardaklardan altının arkasında olanı gösterdim. İki parmağıyla shot bardağını aldı ve tek seferde kafasına dikti. Tahmin edildiği gibi mimiği bile oynamadı.

"Sıra sende." Bardağı yerine bıraktı.

"Yedi." Ruleti çevirip birkaç patatesi de ağzıma attım. Dudaklarımdaki tuzu yalarken çember dönmeyi bıraktı. Dördün önünde durunca zafer kazanmış gibi kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten şanslı gecem.

"Bana bir sırrını söyle," dedim. "Ya da iç." Dört numaranın arkasındaki mavi renkte içkiyi gösterdim. Rengi sırıtışımın büyümesine neden olmuştu. Onu içmek yerine çengel zehrini içmeyi tercih edeceğine yemin edebilirdim.

"Bugün kıçına baktığımı söylerken yanılıyordun," dedi. Lokmam neredeyse boğazımda kalıyordu. "Her zaman bakıyorum," diye dişlerini göstere göstere güldü.

"Bu ne biçim sır böyle! Karanlık bir sır istemiştim! Hem bu sır bile sayılmaz."

"O halde daha detaycı olsaydın su dehası." Ruleti çevirirken "Dokuz," dedi.

Yüzümü buruşturup neredeyse bir avuç patatesi ağzıma doldurdum. Şeytanla kumar masasına oturulmayacağını öğrenmem gerekiyordu artık. Parasına oynasak şimdiye beni soyup soğana çevirmişti. Hoş böyle giderse başka şekillerde beni soyacaktı.

"Ha ha!" dedim rulet durduğunda. Yine tam hedefini tuttturmuştu. Sivri kenar dokuzun önünde durdu ve lordumuz arkasındaki shot'ı kafasına dikti. Onun yenilgisi benim zaferimdi.

"Çevir hadi çevir."

"Beş." Çevirdim. İki numaranın önünde durdu.

"Duyuyor musun?"

"Neyi?"

"Su Krallığı zafer çanlarını!" Kıkır kıkır kıkırdadım. "Karanlık bir sırrını söyle ya da iç."

Güle oynaya içti.

Off. Etkilemiyordu ki onu.

"Üç," dedi ve çevirdi. Rulet altı numarada durdu. Gözleri eğlenceli kıvılcımlarla bana döndü. "Kendine itiraf edemediğin bir şeyi söyle."

Dudaklarımdaki tuzu yaladım ve peçeteyle parmaklarımı sildim. Uzanıp shot'ı kafama diktim ve yüzümü buruşturdum. Çok acıydı.

"Bir," dedim çevirdim.

Saat ilerledikçe konser alanı da sahil kıyısı da kalabalıklaştı. Patateslerim bitti. İlk partiyi ikimiz de geçiştirerek ve tüm içkileri tüketerek bitirdik. Onda mimik oynamazken benim hafiften başım dönmeye başlamıştı. İkinci partide üç tur döndüğümüzde artık sırlarımı ele vermeye başlamam gerekiyordu. Yoksa sarhoş olacaktım ve oyun oynamamıza gerek kalmadan istediği her şeyi şakıyacaktım.

"En mutlu olduğun an." Gözleri bana döndü. Alkol kanıma karışırken zihnimi ayakta tutmak için deniz havasını içime çektim. Düşünmeye koyuldum. En mutlu an çok genelleme bir soru gibi geldi. Ama cevabı bulamadıkça önemli bir soru olduğunu anladım.

"Bence henüz o ânı yaşamadım," diye itiraf ettim içinden çıkamayınca. "Mutlu birçok âna sahibim ama hiçbiri en değil."

"Samimi olduğun için bu çarpık cevabını kabul ediyorum," dedi. "Çevir bakalım."

"İki," dedim ve kendime sosisli bir sandviç siparişi verdim. Rulet farklı bir numaranın önünde durdu.

"En mutlu olduğun an," diye sorusunu ona yönelttim.

"Uzun bir zaman önce çok güzel bir kıza bir dansta eşlik etmiştim," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Tamam, benimle ilgili olacağına epey emindim ve hangi anımızın onun için en mutlu anı olduğunu merak etmiştim aslında. Ama bu beklediğim cevap değildi. Dudaklarım şaşkınlıkla aralık kaldı. Ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Önce ne hissettiğimden emin olmalıydım. Garipseme, kesinlikle. Şaşkınlık, zaten. Rahatsızlık? Bir hayli.

Mutlu olduğu için ona kızacak değildim ama hoşuma gidecek de değildi.

"Ben diyara gelmeden önceki zamanda mı?" diye sordum. Sanki diyara geldikten sonrasıyla ilgili söz hakkım varmış gibi. Bir şeymişiz gibi.

Başını sallayarak onayladı.

Şaka yapmasını bekliyordum ama yapmıyordu, ciddi ve samimiydi.

Uzanıp shotlardan birini kafama diktim.

"Daha çevirmedim bile," dedi sorgularcasına.

Ne yaptığımı anlayınca daha çok afalladım.

"O kadar içirirsen beynim bulanır," diye şamataya vurdum. "Çevir hadi."

Birkaç saniye daha yüzümü okumaya çalışsa da alkolün etkisi zaten mimiklerimi rahatlatmıştı, hiçbir şey anlayamayacağı için memnundum.

Tekrar çevirdi.

Rahatsızlık hissi yapışkan bir böcek gibi mideme oturdu. Yüz yıl içinde neler olduğunu hiç açık açık konuşmamıştık. Konuşmamıza gerek yoktu. Olmamalıydı. Ben orada değildim ve orada olanlar beni ilgilendirmiyordu. Hem neden ilgilendirecekti ki? Dansına eşlik etmiş. Dans etmeyi ve müziği ne kadar sevdiğini biliyordum. Ve bu yeni bir şey değildi. Müziğe garip bir yatkınlığı vardı. Diyardaki hangi sihirli partide kime eşlik etmişti?

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

Zihnimi daha fazla bulandırmak mı soruyu cevaplamak mı? Konser alanına baktım. Biraz daha içersem kesinlikle eve dönmemiz gerekecekti daha da kötüsü kusabilirdim ve kahrolası konserde o şarkıyı dinlemesini istiyordum. Hak ediyormuş gibi. Eminim konseri basit bulacaktı. Elemental'in sihirli etkinliklerine kıyasla.

Saçmalıyordum.

"Dans ettiğin şu kız," dedim. "Aklımda o dönüp duruyor."

"Neden?" Dalga geçer gibi bir de buna şaşırıyor muydu?

"Bu başka bir soru oluyor." Ruleti çevirdim. Söylediğim sayıdan farklı bir sayının önünde durdu. "Neden o an hayatının en mutlu ânıydı?" diye sordum.

Cevaplamak yerine shot'ı kafasına dikti. Harika, daha çok canım sıkılamazdı.

Yeniden çevirdi. Şansım elimden kayıp gidiyordu. Söylediği sayıya gelmemişti.

"Neden?" diye sordu.

İç Nova. İç ve bayıl ve kurtul.

"Hayatının en mutlu ânı olması çok iddialı bu yüzden merak

ettim. Dört." Yeniden çevirdim. Cevabımı vermiştim ama yüzüne bakmıyordum. Sivri kenar üç numaranın önünde durdu.

"Kız kimdi?" diye sordum bu defa. Yine cevap vermek yerine shot'ı kafasına dikti. Beni sinirlendirmeye çalışmıyorsa çok yanlış bir yola girmişti. En iyi halimde bile kendimi tutabilen biri olmamıştım ve şu an en iyi halimde değildim, resmen kafayı bulmuştum. Ve resmen o da benimle kafa buluyor olsa iyi ederdi.

"Üç," dedi. Rulet üç numarada durdu. Yeniden içti. Bardakların yarısı boşalmıştı.

Sayımı söyledim, çevirdim ve yine kazandım. Aramızda bariz bir gerginlik yakalarımıza kadar tırmanmaya başladı. Gece bile etrafımızda soğumuştu.

"Neden cevap vermiyorsun?" diye sordum. Bana baktı, gülümsedi ve yeniden shot'ı kafasına dikti. Kahrolası. Bu oyun berbattı. Bunun yerine şişe çevirmece oynamalıydık. Onda da eğlenen o, canı sıkılan ben olmuştum ama yine de bu en kötüsüydü. Gecemi mahvediyordu.

"Neden bu kadar takıldın?" diye sordu.

İçmeyecektim, nokta.

"Ortaya attığın ve sonra da gizlemek için bu kadar çaba sarf ettiğin için," dedim. Yeniden çevirdim. Döndü, döndü, döndü ve söylediğim sayının önünde durdu. Kahrolası. Kahrolası. Kahrolası. Shot'ı iki yudumda içtim ama hâlâ tadı berbattı. İçkiler birbirine girmişti. Midem bulanıyordu. Ve kafamın içinde resmen filler tepişiyordu. Düşüncelerim dağıldıkça dağıldı ve onları bir araya topladığımda elimde ne kalacağını görmek istediğime emin değildim.

"En mutsuz olduğun an?" diye sordum sıra bana döndüğünde. Konudan uzaklaşmak ve akıl sağlığımı korumak istiyordum. Bu meseleyi daha ciddi bir şekilde yıldızlar kafamın içinde çiftleşmediği bir zaman konuşmak daha mantıklıydı.

"O danstan ayrıldığım zaman," diye bilmem dercesine dudak büktü.

Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

Ruleti çevirdi.

İkinci partinin sonuna geldiğimizde ben daha az o daha çok iç-

mişti. On altı bardağın sadece üç tanesini ben gerisini o içmek zorunda kalmıştı. Benim kadar sallanmasa da kesinlikle alkol onun da kanına karışmıştı. Başka bir zamanda bu çok daha keyifli olabilirdi.

"Bir tur daha?" diye sordu gülerek. Gözleri boş bardakların üzerindeydi ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Gidip işe yaramaz kıçımla oyna." Masadan kalktım ve ayaklarımın üzerinde durmak bir saniyeliğine her zamanki kadar kolay olmadı ama kendimi topladım. O kadar kötü değildim. Deniz havasını tekrar tekrar içime çektim.

"Nereye?" diye sordu.

"Midem bulandı, lavaboya gideceğim. Sen dur burada."

"Seni götüreyim," dediğinde itiraz edercesine elimi kaldırdım. Kumların üzerine bıraktığım pelüşü kucağıma aldım. "Tek başıma değilim," dedim artık daha sevimli bulduğum ejderhamı göstererek.

Ya sabır der gibi başını salladı. "Gidebilecek misin?"

"Tabii ki gidebileceğim. Ne sanıyorsun. Herhalde gideceğim. Kımıldama bile." Gereğinden fazla söylenerek ya da bu durumda saçmalayarak yürümeye koyuldum. Neyse ki yürüyebiliyordum ama görüşüm o kadar parlak değildi.

Konser alanına yakın, üst tarafa kurulan seyyar tuvalet kabinlerine gittim. En azından sıra yoktu ki bu gerçekten şanslı gecemde olduğum anlamına geliyordu. İçeriye girip parlak beyaz ışıklara yüzümü buruşturdum. Pelüşümü çanta asmak için duvara monte edilmiş çivilerden birine etiketinden taktım. Önce tuvaleti kullandım ve sadece mesanemi boşaltmak için değil, midemi de boşaltmak zorunda kaldım. İçerideki basık koku hassaslaşan midemi mahvetmişti. Saçlarımı tutarak içimdeki her şeyi çıkardım. Sifonu çektim. Kabinden dışarıya çıkıp ellerimi ve yüzümü yıkadım.

Şimdi kesinlikle daha iyi hissediyordum. Bulantı geçmişti ve baş dönmem hafiflemişti. Sadece boğazımda acı bir tat vardı ve makyajım artık o kadar güzel değildi. En azından kusarken kontrollü kusmuştum. Sağa sola ya da üzerime kusabilirdim. Daha önce bir kez başıma gelmişti. O yüzden ne kadar berbat olduğunu biliyordum. Aynadan kendimi tekrar tekrar kontrol ettim. Sadece dişlerimi fırçalamam gerekiyordu. Hayır, dişlerimi fırçalamak zorundaydım.

Pelüşü elime alıp tuvaletten çıkarak kumsal boyunca yürüdüm ve otoparka gittim. Onlarcasının arasında arabayı bıraktığım yerde bulmak biraz vaktimi aldı. Pelüşü yolcu koltuğuna bıraktım ve Daren gördüğünde cinnet geçirsin diye emniyet kemerini taktım. Biraz parfüm sıktım. Çantamın içinden seyahat boy diş fırçamı ve diş macunumu alıp yeniden tuvalet kabinlerine döndüm. Açık havada olmama rağmen hâlâ yeterince ayılmamıştım. Müzik bangır bangırdı. İnsanlar her yerdeydi. İki kez dişlerimi fırçaladım ve sonunda yeterli olduğuna ikna oldum. Acı tat boğazımda kalsa da kötü his kayıplara karışmıştı. Saçlarımı kabarttım ve tulumumun kıvrılan kısımlarını çekiştirip askılarını hizaladım.

Geri dönmeden önce yol kenarındaki büfeye uğradım.

"İyi geceler, bir kutu sakız alabilir miyim?" diye sordum.

"Sakız satmıyoruz, sadece tost, çay ve kahve."

"Ah," diye yüzümü ekşittim. "Şeker falan da mı yok?"

"Üzgünüm."

"Teşekkürler." Topuklarımın üzerinde dönüp etrafta başka büfe ya da market var mı diye bakınmaya başladım. Tatlı bir şeylere ve ağzımdaki rahatsız edici hissin kaybolmasına ihtiyacım vardı.

"Sakız mı istiyorsun?" diye sordu biri. Hemen yanıma dönüp ağacın altında bekleyen çocuğa şöyle bir baktım.

"Senden değil," dedim. Kapanan gözkapaklarımı ellerimle ovdum. O kadar içmemeliydik. Ya da en azından hepsini karıştırmamalıydık.

Cebinden bir kutu çıkarıp kulağının dibinde salladı. "Seninle paylaşabilirim."

"Seninle herhangi bir şey paylaşmak istemem."

"Kabalık etmene gerek yok, yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Belki ama tavrını sevmedim," dedim dürüstçe.

Bana doğru yaklaştı, aramızda birkaç adım kalınca şöyle bir o da beni süzdü.

"Bense senin tavrını eğlenceli buldum."

"Teşekkür ederim, şimdi müsaade eder misin?" Zaten başım dönüyordu tam olarak ayılmış sayılmazdım ve nedenini bilmediğim bir sebepten ötürü de sinirli hissediyordum.

Elini uzattı. "Sadece tanışmak istiyorum."

"Ben istemiyorum."

"Sadece adını söyleyeceksin."

Tamam, şimdi gerçekten tepem atmıştı.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye kaşlarımı çattım. Birden bedenimdeki bir şey fokurdamaya başladı. İnsanların arasında onlardan biri gibi dolaşabilirdim ama onlardan biri değildim. Onlardan çok daha büyük bir şeydim. "Çünkü öldürebilirim."

Çocuğun üzerine bir gölge düştü. Karartıyı takip ederek gözlerimi yukarı kaldırdım. Çocuğun üzerine basit bir gölge değil, iblis gölgesi düşmüştü.

"O öldürebilir," dedi sakince. "Ama ben yaparken keyif de alırım."

Çocuk yavaş yavaş arkasını döndü. Daren'i gördü. Buna içgüdüsel diyebilirdiniz ama yemin ederim irkildi ve geriye doğru kaçınırken neredeyse bana çarpacaktı. Bir adım yana doğru çekildim.

"Ama ben de yapabilirdim, bu alfa tavırlara gerek yok," diye Daren'e doğru kaşlarımı çattım. Gözleri bana dönünce normal ifadesine büründü. "Tabii ki yapabilirsin. Ama ben zevk alırım," diye kendini savundu.

"Mantıklı," diye omuz silktim. Sonuçta ben zevk almazdım. Hatta muhtemelen canım sıkılırdı.

"Rahatsız etmek istemedim, kusura bakma," dedi çocuk bana doğru. "İyi geceler." Diğer tarafa bakmadan otopark yönüne doğru biraz abartılı hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Sanırım insanlar gerçekten onunla ilgili yanlış giden bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu. Bana oldukça normal geliyordu.

"Gitti," dedim ona döndüğümde. Tartışmamıza gerek kalmamıştı.

Üzülmüş bir şekilde bana doğru birkaç adım attı. "Şimdi zevk alacak başka bir şeyler bulmam gerekecek."

"Neden gidip en mutlu dansının sahibiyle şansını denemiyorsun?" Parmağımın ucuyla omzundan itip yanından geçtim. Bir yerden naneli şeker bulmalıydım ya da sert bir kahve. Şu an ikisine de ihtiyacım vardı.

"Birileri kıskandı mı?" diye yetişti arkamdan.

Hah. Çok beklersin.

"Kıskanmadım." Gözlerim etraftaki satıcıları taradı. Elma şekerini görünce bir canım istemedi değil ama midem için iyi bir fikir değildi. Pamuk şeker de olmazdı. Sosislileri görmek istemiyordum.

"Öyle görünmüyorsun."

"Kıskanmadım," diye tekrar ettim. Kıskansam bunu belli etmekten çekinecek biri değildim ama prensip olarak kıskanan biri değildim.

"Huysuzluğun öyle demiyor."

Ona doğru döndüm ve sarhoşluğumun izin verdiği kadar ciddi oldum. "Bana hayatındaki en önemli şeymişim gibi davranıp sonra bu şekilde kafamı karıştırdığın için kızdım sadece," dedim. "Çünkü öyle değilse öyle davranmana gerek yoktu. Ben kendi kendime hayatının en mutlu ânının sahibi olabileceğim düşünceleri kurmadım. Sen benim öyle sanmama izin verdin. Hatta daha fazlasına. Karşıma geçip bir kadınla dans etmenin hayatının en mutlu ânı ve ondan ayrılmanın da en mutsuz ânı olduğunu söylemen tam da korktuğum gibi çelişkilerle dolu." Vay canına, kekelememiş hatta duraksamamıştım bile. Hah, şöyle. Çok iyi konuşmuştum doğrusu.

"Sen gerçekten kızmışsın," dedi. Ve buna şaşırdı. Gerçekten şaşırdı.

"Kafamın karışmasından hoşlanmıyorum," dedim daha sakin bir şekilde.

Yanıma yanaştı, ellerini yüzüme yasladı. "En mutlu anlarımın da en mutsuz anlarımın da sahibi sensin," dedi. "Başka bir kadın için endişelenmene ya da kafanın karışmasına gerek yok. Özellikle de o kadın için." Kendi kendine güldü.

"Neden öyle söyledin ve sonra da hiçbir soruya cevap vermedin o zaman?" Beni yumuşatması sadece üç saniyesini alıyordu.

"Özür dilerim," dedi içtenlikle. "Sadece oyun oynadığımızı sanıyordum."

"Beni endişelendiren de bu Daren," dedim. İlk kez, muhtemelen içkinin etkisiyle, ona karşı kalbimi açarak. "Ne zaman oyun oynadığını anlamamak."

"Bu benim varoluşum," dedi. "Ne zaman oyun oynadığımı öğrenmene gerek yok. Ben nasıl oynadığımı öğrenmeni umuyorum. Ve benimle birlikte oynamanı."

"Tamam," dedim kendimi de şaşırtarak. Uyku miskinliği çökmüştü sanki üzerime. "Bana öğret." Ve bunu söylemek beni daha da şaşırttı.

"Dikkatli ol," diye uyardı beni. "Çünkü başka bir yerde, başka birileri bu sözlerini bir taraf seçmek olarak yorumlar."

Elemental'de bu onu seçtiğim anlamına gelir.

"Sarhoşum," dedim ellerimi hâlâ yüzümde olan onun ellerinin üzerine yaslayarak. "Ama şimdi bile taraf seçmediğimi benim kadar sen de biliyorsun. Taraf seçmemenin seni seçmemek anlamına gelmediğini de biliyorsun. O yüzden tam da şimdi mi lordluk taslayacağın tuttu diye sorarlar adama."

Bu onu güldürdü. Beni kendisine çekip beklenmedik bir şekilde sarıldı.

"Nova... Nova... Nova..." diye sayıkladı.

Artık gerçekten diyara dönmek zorundaydı. Gereklilik değil zorunluluk haline gelmişti. Sınırları göremiyordum ve bunun sarhoş olmamla bir ilgisi yoktu. Burnum göğsüne yaslanmış bir şekilde bütün varlığını solurken burada kalmak istiyordum. Bana sarılmaktan, dokunmaktan, uzanmaktan çekinmemesi gerektiğini ona söylemek istiyordum. Daha fazlasını, daha da fazlasını istiyordum.

Bu yüzden o artık dönmek zorundaydı.

Konser alanından gelen alkış tufanı alkolden daha şiddetli olan onun etkisinden sıyrılmama neden oldu. Hafifçe geriye çekildim, elini tuttum ve "Geç kalacağız," diyerek onu da berberimde yürütmeye başladım. Dağınık halde her yerde olan insan kalabalığının arasından bulduğum her boşluktan geçtim ve nihayet sahneye yeterince yaklaşabildim.

Başım dönüyordu, midem kamaşıyordu, hava soğumaya başlamıştı ama içim içimi yiyordu. Saçlarımı düzeltmek için elini bıraktım. Yanımda dikiliyor ve burada ne yaptığımızı anlamaya çalışıyordu. Grup sahneye çıktığında herkesle birlikte ben de bağırmaya ve alkışlamaya koyuldum. Tüm dikkatimi şimdi onlara vermiştim.

Sahnenin üzerinden seyircilere doğru dönen ışıklar teker teker herkesi dolaşıyordu. Karanlığın altında bir saniyeliğine de olsa spot ışıkları ikimizin üzerine vurup geçti. Bundan keyif aldı. Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

Ön tarafa geçerken aramızdan geçen birileri, başka birilerinin o boşluğa yerleşmesine neden oldu. Yüzümü asıp bir adım geriye çıktım, ona doğru elimi uzattım, parmakları parmaklarıma dolandı. Onu kendime doğru çekemeyeceğimi fark edince daha ince olan ben insan engelini açarak yeniden onun yanına geçtim. Bu gecede farklı bir sihir dolanıyordu sanki. Yüzümü yeniden sahneye döndüm ama bu defa elini bırakmadım aksine sıkı sıkı tutmaya devam ettim.

Grup hoş geldiniz konuşmasını yaparken heyecanım daha da arttı. Son çıkardıkları şarkıydı ve epey popüler olduğu için onunla başlayacaklarını umuyordum. Her yandan alkış kopunca refleksle ben de alkışladım. Ellerimiz yeniden birbirinden ayrıldı. Müzik başladı ve biraz hayal kırıklığı yaşasam dahi bu şarkıyı da biliyordum. Grubu her zaman çok sevmiştim. Herkesle birlikte eşlik ettim. İkinci şarkı daha hareketliydi ve herkes dans etmeye başladı. Onlarla birlikte Daren yeniden elimi tutup beni etrafımda döndürdü. Belimden tuttu, beni diğer tarafa doğru yatırdı, yüzüme baktığında eğlenceden ve mutluluktan sarhoş olmuş gibi gülüyordum. Ama ters bir şekilde yatırılmak baş dönmemi tetikliyordu. Omzundan tutunup doğruldum.

Bilmediğim bir şarkının ortasında karanlık iyice çöktüğünde rüzgâr hissedilir şekilde arttı. Ona doğru dönüp parmak uçlarımda yükseldim.

"Üşüdüm."

Bileğimden tuttu, yine kendi etrafımda döndürdü ve bu sefer kendi önüne çekti beni. Sırtımı göğsüne yasladı. Bir eli hâlâ bileğimi tutarken diğer elini belime yerleştirdi ve o an sihir kullanmasına gerek kalmadı. Gecenin ışığı içimi tatlı bir sıcaklıkla doldurdu.

"Isıtırız," diye mırıldandı kulağıma doğru.

Ve sonra o melodi başladı. Beni bırakmadan başını omzumun üzerinden eğdi, yıldızları yere indirmişim gibi şaşıran gece mavisi

gözleri benim gözlerimi buldu. Sorgularcasına kaşlarını kaldırdığında hızlı hızlı başını salladım. Dilini dişlerinin üzerinde dolaştırarak sahneye döndü. Ritim yavaşça artmaya başladı. Ses daha da yükseldi.

Rüyalarım izlerinle dolu
Dans ediyor ve izliyorum onu
Bütün gece içip dağıtalım
Geçmişimizi unutalım

Durduğum yerde hafifçe zıplayarak şarkıya eşlik ettim. Melodisi o kadar güzeldi ki aklımı almıştı. Herkes telefonunun ışığını havaya kaldırıp geceyi, şarkıya uygun şekilde yıldız yağmuruna tuttu.

Daha daha tanımadın sen beni
Tırnak izleriyle dolu her yerim
Ama bütün gece içip dağıtalım
Geçmişimi unutalım

Benimle birlikte sallandı ama tüm sözleri bilmesine rağmen benimle birlikte şarkıya eşlik etmedi. Kolları etrafımda sarılıyken sadece ânın içindeydi. Dönüp ona bakmak istedim ama bunu yapmak istemedim de. Sadece bu ânı yaşamak istedim. Sorgusuz ve sualsiz. Ve bütün varlığımı yok sayarak daha çok bağırdım. Tutmadığı elimi havaya kaldırıp parmak uçlarımda gruba eşlik ettim.

Bırakalım sadece gözlerimizi yalnız
Yalanları uyuyana kadar beklet

Bir tek iki kişi
Sen ve yıldız!

Beni sıkmıyordu, beni tutup hapsetmiyordu, beni yükselmem için serbest bırakıyor sadece düşmeyeyim diye elimden tutuyordu. Daha çok sarhoş oluyordum. Daha mutlu hissediyordum. Küçük bir dokunuşunu bile bütün ruhumda hissediyordum. Aklım siliniyordu,

endişelerim ve kaygılarım yer değiştiriyordu. Kafamın içine onunla ilgili her şey doluyordu. Bu bir savaş değildi. Yavaş yavaş, hissettirmeden içeriye sızıyor ve ben anlamadan işgal ediyordu. Çabalamasına bile gerek yoktu şimdi çünkü aklım fikrim onunla dolmuştu.

Ağrılarım birbirine giriyor
İçin nasıl rahat olabiliyor
Başkasında bulamadım seni
Ama başkaları buldu her şeyi bende

Şarkı sona erdiğinde grup herkese teşekkür ederek sahneden ayrıldı. Kalabalık güzel müziğin etkisiyle daha coşkulu bir hale gelmişti. Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu. Kelimenin tam anlamıyla homojen kıvama gelmiştim.

"Şu an ne iyi olurdu biliyor musun?" diye ona döndüm. Parmaklarım göğsüne tırmandı. Yorulmuş ve mayışmıştım. "Bedenleyebilmek."

Çünkü bu halde araba kullanamazdım. Ve o da araba kullanamazdı. Zaten araba kullanmayı bilmiyordu. Gerçi muhtemelen denese onun da üstesinden gelirdi. Şimdi bir taksi bulmamız gerekecekti ki bunca kalabalığın olduğu şehir merkezinde taksi bulmak zaman alacak demekti. Ve yarın buraya dönüp otoparktan arabayı almam gerekecekti. Eğlenmek gecenin sonuna geldiğinizde artık o kadar keyifli olmuyordu.

Bedenledi.

Haftalar sonra kelimenin tam anlamıyla ışınlanmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamak kafama bir darbe almışım gibi hissettirdi. Birden ayaklarımın batıp çıktığı kumsaldan evin sert zeminine basmak belki de sandığımdan da çok sarhoşum diye düşünmeme neden oldu. Gözlerim etrafta dolandı. Hayır, gerçekten evdeydik. Daren ve Nova krallığında. Işıklar yanmadığı için sadece pencereden içeriye vuran gecenin ışığı vardı.

"İşte bir bilinmez daha," dedim ona döndüğümde. Bir şeyler yavaş yavaş zihnime tırmandı ve düşünceler yerli yerine oturdu. "Yapamadığın bir şey yok mu senin?"

Ben diyarda da doğru düzgün bedenleme yapamıyordum, burada denememiştim bile. Ama sihrimin çok zayıf olduğunu hissediyordum. Onun da öyle olması gerekiyordu.

Aklıma gelen düşünce ile yüzümü astım. "Ama ejderham orada kaldı!" Pelüş oyuncağı arabanın içine bırakmıştım.

"Ejderhan burada," diye güldü ve aniden dikkatimi hem de tüm dikkatimi kendi üzerine çekti. Birden yutkunma gereksinimi hissedip yeniden ona döndüm. Gözleri karanlığın içinde parlıyordu. Benim gözlerim ne halde diye merak ediyordum.

"Pelüşü mü kıskanacaksın şimdi de?" diye sordum tatlı tatlı.

Gülümsedi.

"Prensip olarak bir şeye sarılmak istiyorsan o şey olmayı tercih ediyorum."

"Prensipte yani."

"Aynen öyle."

Bu defa ben güldüm. "Bu gece çok eğlendim." Uzun zamandır eğlenmediğim kadar çok hem de. Mutlu hissetmenin nasıl olduğunu unutmak üzereyken.

"O dandik ejderhayı kazanmanın bana bir hak verdiğini hatırladım," diye mırıldandı. Gözleri çok yoğunlaşmıştı. Nefes alma ihtiyacı hissediyordum. Bana dokunmuyordu ama nedense içerisi çok sıcaktı. Ve nedense bana dokunuyormuş gibi hissediyordum.

"İddiamızı mı diyorsun?" Pek hatırlamaya hevesli değildim, kaybeden olmak böyle hissettirir. Kaşlarımı kaldırdım.

Ağır ağır başını salladı.

"Ne istiyorsun, dökül bakalım."

"Buraya geldiğimizde, burada olan burada kalacak demiştik. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Bana çok düşünmememi, bunun başka bir şans olduğunu söylemişti. Buradaydık ve normal koşullarda istesek dahi böyle bir imkânımız olmayacaktı. Diyarda olup bitenler için benim vâris olarak yapabileceğim tek şey burada hayatta kalmaktı. Burada hayatta kalıp her şeyin yoluna girmesini beklememi söylemişti. Ve bu zamanı onunla ne yapacağıma karar vermek için kullanabilecektim.

Daha da önemlisi diyara döndüğümüzde bunları geride bırakabilecektik. Burada geçirdiğimiz iyi vakitten vicdanen sorumlu olmamak için bir bahane ya da onunla işleyeceğimiz günahlar için bir teselli.

"Bu gecede olanların da bu gecede kalmasını istiyorum," dedi. "Şimdi yapmak üzere olduğum şey yüzünden. Çünkü söz konusu sen olduğunda çok ama çok dikkatli olmaya kararlıyım ama önümde bir günah var ve ben çağrısına karşı koymakta zorlanıyorum." Sözleri kadar ses tonu da kafamı karıştırdı.

"Bu geceyi unutmamı mı istiyorsun?" Çünkü ben istemiyordum. Hiç istemiyordum.

"Kesinlikle unutmanı istemiyorum," dedi hızlıca. "İstediğim bundan pişmanlık duymaman."

"Neyden?"

Yüzü birkaç milim boşluk kalacak kadar yaklaştı. Varlığı bütün odanın içinde ve benim bütün ruhumda bir üstünlük kurdu. Kalbim hızlandı. Geri sayım başlamıştı ve ben durdurmak değil bir an önce saniyelerin akmasını ve kum saatini doldurmasını isterken buldum kendimi. Beni paramparça edecekti ve onları bir araya getirdiğimizde hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Parmakları boynumu kavradı, bedenini benim bedenimin üzerine bastıracak kadar yaklaştı. Gözleri son kez ve kesinlikle ikaz edici bir şekilde benim gözlerimi buldu. Onu durdurmam için bana kısıtlı bir zaman verdi ama kıpırdamadım. Memnuniyetle parlayan mavilerinin bir anlığına alev aldığını gördüm. Nabızlarımız yükseldi, içinde bulunduğumuz hava değişti, dışarıda biraz ötemizdeki deniz buharlaştı sanki.

Dudaklarını yalnızca ve yalnızca onun için aralanan dudaklarımın üzerine bastırdı. Elektrik akımı değil, bir yıldırımın bedenime çarptığını hissettim. Karıncalanma ya da uyuşma değil, sertçe çarpılmıştım. Bu gece hız treninde yukarıya tırmandığımı sanıyorsam bu neydi bilmiyordum. Dili dudaklarımın arasından içeriye sızdığında her şey daha da yükselmeye başladı. Bir eli yüzümü tutuyordu, diğer eli belimin kıvrımına yerleşti ve hareket etmemem belki de düşmemem için beni destekledi. Parmaklarının kavrayışı dokunduğu her yerin korlanmasına neden oldu. Ona ait her şey bedenimi

kıvrandırıyordu. Şimdi kendi ciğerlerime çektiğim sıcacık soluğu bir ejderhayı öpmek gibi hissettiriyordu.

Öpüyordu.

Beni öpüyordu.

Bunu idrak ettiğimde güçlü bir şekilde karşılık vermeye başladım. Parmak uçlarımda yükselip ellerimi göğsüne bastırdım. Ellerimin altında hissettiğim kaslar bedenimin titremesine neden oldu. Bunun onun tarafından da hissedilir olduğunu belimdeki elini daha sertçe bastırdığında anladım. Dudakları sıcacıktı ama sakin değildi. Dilimin ucunda mayhoş bir etki bırakan öpücüğü susuz kalmış gibi vahşiydi. Ellerimi göğsünden zorlukla yukarıya doğru çıkararak parmaklarımı ensesine kilitledim. Onu daha fazlasına; öpücüğün, dokunuşun, onun, daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi kendime çektim. Bir saniyeliğine bir şeyler mırıldandı ama dudaklarımdan çok uzaklaşmadığı için kelimeleri anlamamıştım. Bir tür söylenme gibiydi ve umurumda değildi. Dışarıda gün ya da gece birbirine girse şu an o da umurumda olmazdı.

Ensesine tutunan parmaklarımın altında ateş gibi yanan tenini hissetmek beni altüst etmişti. Parmaklarım tişörtünün yakasındaydı ve onu çıkarıp atma arzum beni bile dehşete düşürdü. Çekiştirip durmam onu da ya sinirlendirdi ya da bilmiyorum. Her ne haltsa. Tepkisi altdudağımı şeytani bir şekilde çekiştirmek oldu. Bütün hücrelerimle saç diplerime kadar aynı anda titredik, içgüdüsel bir refleksle parmaklarım saçlarını kavradı. Eli belimden daha aşağıya inip kalçamı tuttu ve içimi gıdıklayacak şekilde sıktı. Alamadığım nefesler göğsümde şişmeye başladı. Sessizliğin içinde birbirine giren dudaklarımızın ıslak sesleri yankılanıyordu. Birbirimizin üzerinde dolanan parmaklarımızın sürtünmesi, kıyafetlerimizin hışırtısı.

Beni iterek bir adım geriye gitti. Ve bir adım daha. Yatağa yaslanana kadar geriye doğru sürüklendim. Yeniden belimden tutup geriye doğru eğdi. Sırtım yatakla buluştuğunda bir anlığına dudaklarımız ayrıldı ve gözlerimiz birbirine dokundu. Yozlaşmış parıltılar, çok ama çok derin bir karanlık oradan bana bakıyordu. Yaşamım boyunca bir boşluğa düşmekten korkmuştum ama soluk soluğa ona doğru uzandım ve yeniden üzerime çektim. Ağzı dudaklarımı ha-

rap etmeye başladı. Öpücük her saniyesinde daha çılgın bir hâl aldı. Bacaklarım yataktan aşağıya sarkmış o üzerime doğru eğilmişti. Belimden tuttu ve tulumun kumaşını çekiştirdi. Dirseklerimin üzerinde yatakta biraz daha yukarıya doğru tırmanarak onu da beraberimde çektim. Acele hareketlerimi dengelemek için bir dizini kırıp bacağını benim bacaklarımın arasına, ellerini iki yanımdan yatağa yasladı. İki elimle yüzünü tuttum, artık onu sadece öpmek istemiyordum, onu her yerimde hissetmek istiyordum. Mümkünse varlığımı onunkine iliklemeyi, zavallı bedenimi onun bedenine taşımayı arzuluyordum. Bir yanardağ gibi kaynamaya başlamıştım.

Ellerimi boynundan aşağı doğru her bir zerresini avuçlarımın içinde hissederek kaydırdım. Tişörtünün eteklerinden tuttum ve tekrar çekiştirdim, bu defa çıkarmama izin verdi ve dudaklarından ilkel mırıltılar döküldü. Tişörtü tek eliyle boynundan çıkardı, yeniden bana döndü ve yeniden dudaklarımı esir aldı. Ellerim milenyumlarca bunu beklemişim gibi çıplak omuzlarında, kollarında, göğsünde dolaşmaya başladı. Gezegenden dışarıya savrulmuştum. Dudaklarını elmacıkkemiklerime kaydırdı, derin bir nefes aldığımda boynuma doğru ıslak öpücükler kondurmaya devam etti. Karnının üzerinde, kaslarında dolaşan ellerim yukarıya doğru tırmandı, omuzlarında gevşedi, dili köprücükkemiğime dokunduğunda tırnaklarımı etine geçirdim. Bacaklarımın arasındaki dizini yukarıya doğru kaldırıp çok hassas bir noktaya bastırdığında aklımı kaçırıyormuş gibi inledim. Tulumun askısı omuzlarımdan aşağıya kaydı, onu üzerimden çıkarıp atmak için korkunç bir istek duydum. O kadar hiddetliydi ki dünyanın eksenini kaydırmış olabilirdim.

Gökyüzünden bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Camları döven yağmur onu bir saniyeliğine durdurdu. Dudakları hâlâ tenime çok yakındı, sıcaklığını hissedebiliyordum. Gökyüzünde bir gürültü koptu. Meteoroloji uzmanı değildim ama bugün yağmur yağması beklenmiyordu.

"Kahretsin!" diye öfkeli bir şekilde mırıldandı. Gözlerimi açıp ona döndüğümde gözlerinin gökyüzüne baktığını gördüm.

Mümkün değilmiş gibi, "Bunu ben mi yapıyorum?" diye mırıldandım. Çünkü öylesine bir yağmur değildi bu bir tepkiydi.

Gözlerini kapattı ve sağduyusunu kazanmaya çalışıyormuş gibi soluk almaya başladı. Elimi uzatıp hafifçe çenesine dokunduğumda dudaklarını sıktı. Odanın içine birden karanlık gölgeler doluştu. Her yerde kıpırdanıyorlar ve huzurlu görünmüyorlardı.

"Daren..." diye mırıldandım.

Kendini çok zor tuttuğu ortadaydı. Buram buram öfke ve hiddet yayıyordu. Kelimenin tam anlamıyla burnundan soluyordu.

"Korkmaya başlıyorum," diye fısıldadım bu defa.

Gözlerini açtı.

"Benden mi korkuyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Elbette hayır, her yeri ateşe verecekmiş gibi görünüyorsun, senin için korkuyorum."

Bana söylediğim şey mümkünmüş gibi bakıyordu.

"Senin için her zaman nefes alınacak bir boşluk ayırırım," dedi. "Dünyayı ateşe verdiğimde."

"Ne oluyor?" Anlamıyordum ama yanlış giden bir şeyler olduğu ortadaydı.

Cevabı yeniden dudaklarını dudaklarıma bastırmak oldu ama bir şeyler değişmişti. Öpücüğüne karşılık versem de bu arzu değil daha çok çaresizlik barındırıyordu. Geriye çekildi. Şakaklarımın üzerinden öptü ve yanıma, yatağa sırtüstü kendini bıraktı. Ardı arkasına birkaç nefes aldığında gölgeler odanın içinden çekildi.

Ansızın başlayan yağmur ansızın sona ermişti.

"Bir uyarıydı," dedi nihayet konuştuğunda.

"Neyin uyarısı?" Kendimi de aklımı da toplamak için ekstra çaba sarf etmem gerekti.

"Büyük bir enerji açığa çıktığında ona denk başka bir enerji daha ortaya çıkar," dedi tavanı seyrederek. "Bazıları bunun ikiz alevi olduğunu söyler. Bazıları da Su Krallığı'nda yeni bir lord ve vârisin doğduğunu."

"Anlamıyorum." Ona bakabileceğim şekilde dönüp ellerimi yanağımın altına aldım. Onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama bir an önce onu ondan kurtarmak istiyordum.

"Enerjilerimiz, yıldız ışığım. Kuvvetli enerjiler. Öyle bir enerji dengeleri altüst eder. O tür bir enerji bir araya geldiğinde geri dö-

nüşü olmaz. Ve fiziksel temas..." Tam olarak bana dönmese de kolunu uzatıp parmak uçlarıyla kolumu okşadı. "Enerjiyi artırır, sevişmek o enerjiyi bütünleştirir ve mühürler."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu biliyordum. Ama daha çok krallıkların kendi içinde geçerli olduğunu sanıyordum. Arın bir keresinde kuledekileri dışarıya çıkarmak için beni öpmüştü, öpücüğün yarattığı etki çok güçlüydü. Büyük bir kuvvet yaydığını hissetmiştim. Daren gelip bizi bölene kadar. O zamanlar neler olduğunu bilmiyordum, Sina'nın Sonay'ı korumak için beni kullandığını öğrenmiştim ve hem Sina'ya hem Daren'e öfkeliydim. Hayır, kırgındım. Hayal kırıklığına uğramıştım ve Daren'in de kendi vârisini kolladığını sanıyordum.

"Bunun sadece krallıklara özgü bir durum olduğunu düşünüyordum." Sessiz itirafım şu an ikimizin de hatırlamayı tercih etmeyeceği o öpücüğe taşıdı hatıralarımızı. Ve bu yüzüne daha sert bir ifadenin oturmasına neden oldu.

"Öyle sayılır," diye elini üzerimden çekip yeniden tavanı seyretmeye koyuldu. Gözlerini görmemek belki de şu an için daha iyiydi. "Daha çok enerjilerle ilgili. Başka bir krallığın lordu ve vârisi bir araya geldiğinde o kadar kuvvetli bir enerji yaratamaz. Hatta enerjiyi söndürebilir."

Arın ve Ariana gibi diye düşündüm. Ya da Sina ve Ayzer gibi. Arın'ın neden bir seçim yaptığını şimdi anlayabilirdim. O krallığını gerçek anlamda her şeye tercih edecek biriydi. Ayzer ve Sina ise uyuşmazdı. Sanırım ne demek istediğini anlamaya başlıyordum.

"Ama sen ve ben daha büyük bir enerji açığa çıkarıyoruz," diye fısıldadım. Çünkü ikiz aleviyiz.

Ağır ağır başını salladı.

"Bu uyarı neyin nesi?" diye kaşlarımı çattım.

"Her halta karışma hakkı olduğunu sanan lordunun marifeti." Sesi benim bile irkilmeme neden oldu. Arın. Şimdi değişen ruh halinin de öfkesinin nedenini de anlayabiliyordum.

"Nasıl?" diye daha çok kendi kendime mırıldandım ama cevap vermesine gerek yoktu. Ben koruyucu tılsımlar yüzünden diyarı ve diyarda olanları hissedemiyordum. Ama sadece ben hissedemiyordum. Akıl alır gibi değil. Bu çok rahatsız ediciydi.

"Bu onu ilgilendirmez!" diye neredeyse bağırdım. Bu fazla özel bir andı, Arın'ın bile buna burnunu sokmaya hakkı yoktu. Kendimi gözetleniyormuş gibi hissettim ve bu berbattı.

"İkiniz aynı özden güç alıyorsunuz," dedi. "Bu yüzden onu ilgilendiriyor. Kiminle sevişiğini önemsemese bile gücünü kiminle paylaştığını önemser. Daha da önemlisi bunu bilip bilmediğini önemser."

Son cümlesi konuşmanın akışını benim açımdan değiştirdi. Bunun bir tür güç değiş tokuşu olduğunu düşünmemiştim. Arın'ın bunu, *bizi* desteklemeyeceğini biliyordum sadece ikna edebileceğimi umuyordum. Ama mesele krallığın gücü olduğunda onu paylaşmam konusunda hiçbir zaman istekli olmayacaktır. Ve bunun ne anlama geldiğini bildiğimden emin olmak isteyecektir.

Bildiğime göre şimdi bu gerçekle ne halt edecektim?

"Üzgünüm." Yatakta ona doğru kayıp başımı göğsüne yasladım. Kolumu etrafına doladım. "Öğrenmem gereken çok şey var ama başlangıç olarak hislerimi tüm diyarın aynı anda öğrenmesine neden olan şu bağları engellemeyi öğrensem iyi olacak." Sakin olmaya çalıştım. O zaten yeterince kötü durumdaydı ve bunu artırmak istemiyordum.

Bana döndü ve pes edermiş gibi başını iki yana salladı. Doğruldu, kendini yatağın başına yaslanacak şekilde yukarı çekti. Elini uzatıp beni de yanına çekip tekrar göğsüne yatırdı.

"Ama yaptıklarımın sonucu olacaksa ve bu sonuçlar birden fazla kişiyi etkileyecekse bunu bilmek isterim. Bu şekilde öğrenmesem daha iyi olurdu." Onu suçlamıyordum, aklından beni tuzağa düşürmek falan geçmediğine şüphem yoktu. Sadece bir ânın içindeydik ve o ânı içimizden geldiği gibi yaşamak istemiştik. Buna hakkımız varmış gibi. Bu yüzden ona daha sıkı sarılıp iyice ona sokuldum.

Bir lord ve vâris olduğunuzda böyle olur. Daren ve Nova krallığı çatırdamaya başlamıştı.

"Bildiğini sanıyordum," dedi beni şaşırtarak. "Arın'ın bunu atlamayacağından emindim." Sesi hâlâ ürperticiydi. Ama Arın'ın adını söylerken ses tonunun aldığı hâl gülmeme neden oldu. Hırs ve saldırganlık barındırıyordu ama ne yaparsa yapsın ondan nefretle

bahsedemiyordu. Bunu biliyordum çünkü onu nefret ettiği birkaç kişi hakkında konuşurken duymuştum. Evet, öz babasını kastediyordum. Ve öz ağabeyini. Ve annesini.

"Benimle böyle bir şey konuşacağı kadar yakın değiliz henüz biz," diye dürüstçe itiraf ettim. Aramızdaki bağ sebebiyle çok yakındık ama duygusal paylaşımlara geldiğinde Arın ve benim aramda çok mesafe vardı.

"Biraz daha bunlardan bahset, sinirimi yatıştırıyor," dedi.

Güldüm.

"Onu tanıdığım kadarıyla söyleyebilirim ki, Arın'a ya hayran olursun ya da düşmanı olursun. En başında hayranı olduğum sır değil," dedim. Gerildiğini hissedebiliyordum ama buna gerek yoktu. Duygusal olarak ona bir zaafım olsa da romantik anlamda bir zaafım olmamıştı. "Ama çok buyurgan olduğu da bir sır değil. Ve ben sorgulamadan onun söylediği ya da istediği her şeyi yapacak kişilerden değilim." Ki bu yüzden vârislikten çekilip Sadakatsizlere katıldığım da olmuştu. Arın'ın beni İlmek'te bıraktığı da olmuştu. Benim arkasından iş çevirdiğim de olmuştu.

"Ama aile gibiyiz. Kapıyı çarpıp çıksak da sonunda doğup büyüdüğümüz yere dönmek gibi." Ve bir gün kavga gürültü ile değil de vedalaşarak ayrılmayı öğrenmek gibi. Kraliçesi olmayacağımı söyleyip gittiğimde her şey daha az acı verici olmuştu. Ve o yalnızlık çekerken ona destek olmuştum. Çünkü aileniz yardım istediğinde ne olup bittiğinin önemi yoktur, gidip başında bekler ve iyileşmesi için dua edersiniz.

"Sonra ben onu idare etmeye o beni zapt etmeye çalıştı. Arın'ın benim gücüme ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, öyle bir talebi olmadı hiç. Sanırım bana ihtiyacı vardı, halkından birine. Döndüğünden beri başka bir isteği olmadı ki. Halkımızı uyandırıp krallığı yeniden kurmak... Benden tek istediği onun kadar bunu istemem ve bunu yaparken yanında durmamdı." Kelimeleri seçerken dikkat ediyordum çünkü karşınızda sınırları bilmeyen iki lord olduğunda böyle yapmanız gerekir. Onları idare etmek ve birbirlerine saldırmalarını önlemek zorundaydım ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Aramızdaki fark da bu ya," diye sessizliğini bozdu. "Ben Nova'yı istiyorum, Arın için kim olduğunun önemi yok, Su Krallığı'ndan biri olduğun sürece."

Ben Nova'yı istiyorum...

Yatakta doğruldum, yüzüne bakmam gerekiyordu bu yüzden iyice doğrulup omuzlarından tuttum ve kucağına tırmandım. Bacaklarımı iki yanından atarak dizlerine oturdum. Ellerini belime yerleştirip gözlerime baktı.

"Bu şekilde olduğu için üzgünüm," dedim. "Ama böyle olması daha iyi," diye ekledim. "Ben bir iblis değilim ve sana karşı koymak da o kadar kolay değil. Ama Lordum, bu olacaksa eğer, biz olacaksak eğer bunun doğru şekilde olması çok önemli. Bu olurken bir şeyleri yakıp yıkmamak önemli. Bir konserde seninle eğlenmek işten değil Daren. Sen bana yemek yaparken zevkten dört köşe olmamak zaten mümkün değil. Ya da tek işim gücüm bu çatının altından vakit öldürmekken bana katlanmak da mesele değil. Ama asıl meydana çıktığımızda, döndüğümüzde, Ateş Lordu ve Su Vârisi olduğumuzda... Sen Toprak Krallığı'nı sırtlandığında, ben Ayzer'in karşısına dikildiğimde..." Daha fazla devam edemedim. Etmeme gerek yoktu. İkimiz de sözsüz anlaşmamızı bozduğumuzu ve sınırı aştığımızı biliyorduk.

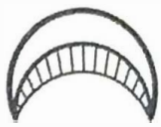
"Döndüğümüzde..." diye mırıldandı başını boşluğa çevirerek. Burada birbirimizi keşfedebilirdik ama burada bir sonuca varamazdık. Aksini de istesek burası bizim gerçeğimiz değildi.

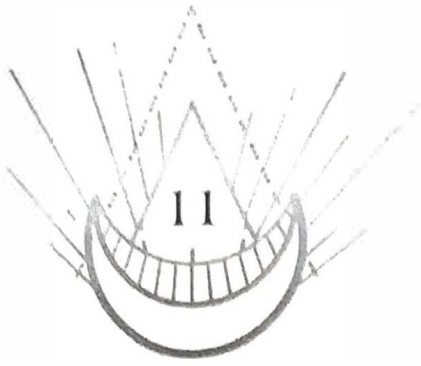
Kucağından inip gülerek dizlerimin üzerinde ona veda etmek için bekledim. "Yarın sıradan hayatımızı oynamaya devam edebiliriz. Ve unutup geçtiğimiz değil, unutulmaz anlarımız olacağını dileyebiliriz. Yıldızlardan..." Onun yanında tam bir hayalperest kaldığımı biliyordum. Daren çok bedel ödemişti bu yüzden bir şeye sahip olmak için bedel ödenmesi gerektiğine inanıyordu. Bilmediği ise onun sayesinde benim bedelsiz ve mutlu bir hayat yaşadığım ve bunun da mümkün olduğuydu.

"Olur," dedi. Ben yataktan inmeye kalkıştığımda bileğimden tutup yeniden çekti. "Ama yarın. Bu gece benimle kalıyorsun."

İtiraz etmek için kendime bile bahane üretmedim. Onunla kalmak istiyordum. Yanına kıvrıldım. Örtüyü başımın üzerine kadar örtüp kendisi doğruldu. Ben yüzümü asıp örtü ile savaşırken nihayet örtüden kurtulduğumda tişörtünü yeniden üzerine geçirdiğini gördüm. Bizim en belirgin sınırımız buydu. Tekrar yanıma uzandı, sırtımı göğsüne yasladı, kolunu etrafıma dolayıp iyice beni kendine bastırdı. Dudakları usul usul omzumun üzerinde dolaştı.

"Bir gün seni gerçekten bir kuleye kapatacağım, yemin ederim," dedi.

11

Yıldız ve Davetsiz Misafir

Arabayı almak için evden çıkmamız bir haftamızı aldı. İkimiz de miskin ve sıkılmış ruh halindeydik. Bütün gün evde oturup kart oyunu oynuyor ve zaman öldürüyorduk. Ara sıra kumsalda yürüyüşe çıkıyorduk ama bu o ısrar ettiğinde gerçekleşiyordu. Acısını çoğaltmamak için ben denizden uzaklaşmamızı önermiştim, o ise burayı sevdiğini söylemişti. Onu tanıdıkça onu zorlamamam gerektiğini öğrenmiştim.

İkimiz de bir daha ciddi meselelere değinmedik. O geceden sonra ayrı ayrı uyumaya ve birbirimizden fiziksel olarak uzak durmaya devam ettik. Ama zorlaşmıştı. Benim adıma kesinlikle zorlaşmıştı. Sözüne gelmiştim ve yasak elmaya uzanmak için yanıp tutuşuyordum. Dahası günden güne bencilleşiyordum. Ona artık diyara dönmesi gerektiğini söylemem gerekiyordu ama her gün "yarın yapacağım" diye kendimi ikna ediyor ve ertesi gün yeni bir bahane buluyordum.

Arın'ın gecemize yağmur yağdıran uyarısı pembe gözlüklerimi çıkarmama neden olmuştu. Unutmuş değildim ama her saniye düşünüp durmuyordum. O geceye kadar. Sonra yeniden karanlık düşüncelere boğulmuştum. Orada ne oluyordu? Ve suçluluk bir de onun için yakama yapışmıştı. Krallığım orada bir mücadelenin içindeyken ben burada günümü gün ediyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. İki yanımdan bastıran psikolojik ağırlık içime kapanmama neden oluyordu. Tekrara sarıyorduk. Biraz yol aldığımızda elastik bir bant bizi geriye itiyordu.

Görevliye arabanın plakasını söyleyip bir haftanın sonunda epey kabarık bir ödeme tutarı çıkınca yüzümü astım. En azından arabayı çekmemişlerdi ve bir de onu aramakla uğraşmak zorunda kalmamıştık.

"Gidip bankamatikten para çekmem gerekiyor," dedim hemen yanımda duran Daren'e.

"Sen arabayı çıkar, ben para çekerim."

Ona doğru gözlerimi kırpıştırdım. Büyükbabam kullanmamız için kartını bize ödünç vermişti böylelikle tomar tomar para taşıma derdinden kurtulmuştuk. Ve beni birçok kez bankamatikten para çekerken görmüştü. Yani oldukça basit bir işlem olsa da bunu Ateş Lordu teklif ettiğinde insan biraz afallıyordu.

"Şapşal," dedi bakışlarıma sırıtarak. Cüzdanımdan kartı çıkarıp ona verdim.

"Yapabileceğinden emin misin?" diye sordum. Sonra dudaklarımı dişlerimin arasına kıstırdım. Bunu ne zaman söylesem beni bir güzel yerin dibine sokuyordu. Henüz yapamadığı bir şey olmamıştı.

"Sen bensiz birkaç dakika idare edebilecek misin?" diye keyifle karşılık verdi.

"Çok ama çok zor olacak." Alay edercesine güldüm.

"Öyle olsa iyi olur." Alışkanlık haline getirdiği saçlarımı yüzüme savurma hareketini yaptı. Kendi saç tutamlarımdan kaşınarak burnumu kırıştırdım. Çarpık gülümsemesini de alıp yola koyuldu. Görevlinin hâlâ bize baktığını fark edince mahcup bir tebessümle ben de arabayı çıkarmak için park alanına girdim.

Elimdeki fişten numarayı teyit edip kolonların üzerindeki sırayı izlemeye koyuldum. Günler sonra burada olmak garipti. Panayır otoparkın ön tarafında, konser dinlediğimiz kumsal ise arka tarafında kalıyordu. Her şeyi kaldırmışlardı. Lunapark hâlâ orada olsa da panayırın bütün izleri silinmişti. Artık ne çadırlar vardı ne de yemek stantları. Kumsal ise terk edilmiş görünüyordu. O gece yaşanan her şeye sihirli bir değnek değmişti ama güneş doğana kadardı işte.

"Suya ait olan yanlış karada yol alıyor."

Duyduğumu sandığım sesle birlikte durdum. Arkamı döndüm ama araba yığını dışında etrafta kimse yoktu. Kaşlarımı çattım. *Suya*

ait olan karada yol alıyor. Duyduğumu sanmak için fazla uzun ve fazla manalı bir cümleydi.

"Orada kim var?" diye soludum. İçgüdüsel bir şekilde gözlerim kısılmıştı. Cevap gelmedi. Döndüm ve ne kadar yürüdüğüme baktım, otoparkın içinde görevlilere uzak bir noktadaydım. Herhangi bir şeye karşı parmaklarımı hareket ettirdim ve uzun zamandır kullanmadığım su gücümü bedenimde hissetmek için çabaladım. Diyardan uzakta olmak bunu zorlaştırsa da gerekirse gücümü kullanabilirdim. Yalnızca su gücümü. Daren gibi istediğim her şeyi yapamıyordum.

Yeniden, daha hızlı bir şekilde yürümeye koyuldum ve yemin ederim arkamda birinin varlığını hissettim. Hızla dönerken elimi kaldırmış ve bir kavis çizerek bir miktar suyun otoparkın zeminine çarpmasına neden olmuştum. Adrenalin nabzımı yükseltti. Bu defa daha hızlı bir şekilde gözlerim etrafta dolandı. Kendi etrafımda döndüm. Hâlâ kimse yoktu. Ama orada biri olduğuna emindim. Enerjisini hissediyordum ve buralara ait bir enerji olmadığı ortadaydı.

Beynim fazla hızlı çalıştı ve beni bile şaşkınlığa uğrattı. Görünmez birini nasıl avlayabilirim diye düşünüyordum. Ve görünmez olsa da suyun ona çarpacağını akıl ettim. Elimi kaldırdım, parmaklarımın ucunda küçük bir girdap oluştu, onu çoğalttım ve yarı çapımda bir daire gibi döndürdüm.

Biraz ötemdeki kolonların arasında sanki bir şeye çarpmış gibi su yere döküldü.

"Göster kendini!" diye dişlerimin arasından bağırdım. Beynim çok hızlı çalışıyordu. Orada ne ya da kimi göreceğimi sanıyordum bilmiyorum ama tesadüf olmadığını biliyordum. Daren ile kısa bir süreliğine ayrı yönlere gitmiştik ve gaipten sesler duymaya başlamıştım. En başından beri peşimizde olduklarını biliyorduk.

Bir anda görünür oldu.

Kalp atışlarım daha da hızlandı.

"Su Vârisi." Ellerini önüne kenetlemişti. Daha önce gördüğüm alfinlere benzemiyordu ama burada bu şekilde başka bir şey beni takip ediyor ve bana bu şekilde sesleniyor olamazdı. Boyu çok uzundu.

Karakteristik yüzünden ya da kıyafetlerinden kim olduğunu ya da hangi krallığa ait olduğunu çıkaramadım. Saçları, kaşları ve kirpikleri yoktu. Yetişkin bir bebek gibi görünüyordu ve bu çok ürkütücüydü. Üzerinde sadece bir çarşaf gibi görünen beyaz renkte örtü vardı. Omzunun üzerinden dolayıp elbise gibi bedenine sarmıştı.

"Kimsin?" diye soludum sakin olmaya çalışırken. Bir süredir normal bir yaşam sürme oyunu içinde olsam da ben Su Krallığı'nın vârisiydim. Öylece korkmama gerek yoktu. Güçlüydüm. Güçlü yüdüm, değil mi?

"Diyara dönme vaktiniz geldi Vârisim."

"Kimsin?" diye daha yüksek sesle soludum. Tek bir kelime bütün normalliğimi benden almış ve Su Krallığı'na özgü tahammülsüzlüğümü dışa vurmuştu. "Ne cüretle beni takip edersin, ne cüretle gizlenip bu şekilde karşıma çıkarsın?"

O kadar da paslanmamışım belli ki, burnumdan soluyordum.

"Sizi götürmek için buradayım." Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Önceden kaydedilmiş anonslara ya da uyarı bildirimlerine benziyordu. Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor der gibi.

"Kimsin?" diye tekrar ettim. Kısa bir an belki diyardan hâlâ beni seven sayılı kişilerden bir mesaj gelmiştir diye düşündüm ama o kadar da aklımı kaçırmamıştım. Henüz.

"Yalnızca bir elçiyim ve size eşlik etme görevindeyim." Yani bu şu anlama geliyordu, beni almadan dönmeyecekti. Dönemezdi de.

"Geldiğin yere dön," diye ona doğru bir adım attım. "Ben de bunu görmezden geleyim."

"Sizi götürmek için buradayım efendim." Bana doğru iki adım attı. Gözlerinde garip bir döngü başladı. Simsiyah gözleri karanlık bir kuyu gibi gözlerindeki beyaz kısımların üzerine doğru yayılmaya başladı. Etrafında belli belirsiz bir ışık huzmesi yankılandı. Enerjisi o kadar güçlüydü ki üzerime doğru akın ediyordu.

Sıradan bir alfin değil.

Tanrıçaların işi.

"Sana geri dönmeni söyledim!" Elimi savurdum, su ona çarptı ve geriye doğru itti.

Yüzü buz gibi soğuk ve sert su kırbacıyla temas edince kesilen görüşünü lehime kullandım ve arabaların arasına doğru koşmaya başladım. Kalıp onunla savaşmalıydım belki ama birini öldürmeyi istemiyordum. Bu şekilde değil. Burada böyle bir olaya karışmak istemiyordum. Dahası onu öldürebilir miyim bunu bilmiyordum. Tanrıçalar Su Vârisi ve Ateş Lordu'nun peşine öylesine birini göndermezdi. Kim olduğunu, ne olduğunu ya da neler yapabileceğini bilmediğim biriyle kavgaya girmek yerine ortadan kaybolmak daha akıllıca gelmişti.

Kolonların arkasına saklandım ama sandığım kadar vakit kazanamamıştım. Kendini toparlayıp peşime düşmüş ve hangi tarafa kaçtığımı anlamıştı. Eğilerek arabaların yanından geçmeye başladım. İçimden Daren, Daren, Daren... diye sesleniyordum. Daha önce onunla bu şekilde, psişik bir yöntemle iletişim kurmamıştım ama anlayacağını umuyordum. Elemental söz konusu olduğunda benim cahilliğim de yıldızlara yazılmıştır. Kahrolası diyar için çok önemliydim ama durup iki sayfa bir şey öğrenmeme izin vermiyorlardı ki!

Arada ben de kaçıyordum ama şu an konumuz bu değildi.

"Kaçacak yer kalmadı Vârisim," dedi eğlenceli bir sohbetin ortasındaymış gibi bir ses ses tonuyla. "İlahelerimiz sizi istiyor. Hesaplaşma vaktiniz geldi."

Hiç sanmıyorum.

Başka bir kolona sırtımı yaslayarak nefesimi düzenlemeye çalıştım. Gözlerimi kapatıp bedenleme yapmayı denedim ama olmadı, çok da umudum yoktu doğrusu.

Daren! diye içimden çığlık çığlığa bağırdım.

Ona kahramanlık yapıp beni etkilemesi için harika bir zaman veriyordum ama ortalıkta yoktu. Kahrolası parayı çekmesi neden bu kadar uzun sürmüştü ki?

Off!

Ön tarafta buluşuruz diye konuşmuştuk. Geç kalınca mutlaka peşimden gelirdi ama onun da geç kalmamasını umuyordum. Bu ahmak herif kolumdan tutup beni götürürse ne yapardım, ona nasıl ulaşırdım bilmiyordum. Saatlerce burada bekler, bildiği her yerde beni arar ve muhtemelen kafayı yerdi.

Off!

En azından ona haber vermem gerekiyordu. Yeniden kambur bir şekilde arabaların yanına atıldım.

"Diyar vârisini çağırıyor..." diye peşimden yavaş adımlarla korku filmi efektiyle geliyordu. Deli midir nedir.

Dizlerimi zemine bastırıp iyice eğildim ve arabaların altındaki boşluktan nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Oradan o da kafasını uzatırsa yemin ederim çığlık çığlığa otoparkı inletirdim. Su Vârisi olabilirdim ama henüz Arın'ın sahip olduğu soğukkanlılığa sahip değildim. Onun özverisi ve özgüvenine de sahip değildim. Şimdilik krallığın şımarık vârisiydim. Her şeyi yapabileceğimi sanıyor ve ortalarda dolanıyordum. Arada gerçekten iyi şeyler yaptığım da oluyordu. Arın'ı döndürmüştüm, halkı uyandırmıştım, Amon'u öldürmüştüm, taşımızı geri almıştım... Hiç de fena değildim aslında ama bunları çoğunlukla ne yaptığımı bilerek değil, bir şekilde hallederim mantığıyla yapabilmiştim. Bunu değiştirmek istiyordum ama zamanım olmuyordu ki! İnsanların arasında vâris olmayı nasıl öğrenecektim!

Çıplak ayaklarını karşı taraftaki kırmızı arabanın altından gördüğümde rahat bir nefes verdim. Aramızda yeteri kadar mesafe vardı. Yeniden doğruldum, diğer tarafa doğru ses çıkarmamaya özen göstererek koşmaya başladım. Arabaya ulaştığımda günlerdir otoparkta kaldığı için tozlanmasına memnun olmuştum. Uzandım ve işaretparmağımla cama "Tanrıçalar..." yazmayı başardım ama devamını getiremedim. Kimse bana dokunmadı ama dokunmuş gibi geriye çevirdi. Çarmıha gerilmiş gibi iki büklüm olarak arabaya yaslandım.

"Dönme vakti!" diye kafamın içine doğru tanrıçaların sesiyle kükredi.

Tamam, artık korku verici olmaya başlamıştı.

"Daren!" diye çığlık attım. Sessizlik orucumun sonuna gelmiştik. Görünmez bir ip resmen boğazıma dolanmıştı. Ne nefes alabiliyor ne de doğrulmama izin veriyordu. Ellerimle görmediğim ve hissedemediğim bir şeyi çekiştirmeye başladım. Birden üzerimden çekildiğinde nihayet sesimi duyduğunu anladım. Hafifçe öksürerek doğrulduğumda kaşlarını çatmış tuhaf adamın yanında duruyordu.

"Neredesin sen!" diye acıyan boğazımla bağırdım. "İki saattir sana sesleniyorum!"

"Sadece bir kez seslendin!" Gözleri sorgulayıcı bir şekilde üzerimdeydi.

İşaretparmağımı kaldırıp başımı gösterdim. "Kafamın içinde seslenip duruyordum."

"Kafanın içini nasıl duyacaktım su dehası?"

"Muazzam gücüne ve ulu kudretli bağımıza ne oldu?" Tamam, biraz saçmalıyor olabilirdim ama günlerdir buradaydık ve ben böyle bir davetsiz misafire kendimi hazırlamamıştım. Her şey çok hızlı olmuştu ve tahmin edeceğimden daha çok paniklemiştim.

Dalga mı geçiyorum diye yüzünü buruşturdu. "O şekilde işlemez!"

"Bir tane işime yarar iyi bir şey olmasın zaten!" Gözlerimi devirip başımı hırsla diğer tarafa çevirdim. Eğer aklımdan geçirdiğimde beni duymayacaksa tüm bunların ne anlamı vardı ki? Tamamen ilkel yöntemlerle avazım çıktığı kadar bağırmıştım ve lordumuz anca gelebilmişti.

Adama döndü ve canından bezmiş gibi baktı. "Beni çok sinirlendirdin!" dedi. "Şimdi senin yüzünden saatlerce söylenecek. Bir kere başladı mı susmuyor!"

"Tabii ki susmam!" diye yarım yamalak bağırdım. "Beni alıp götürmek istediğini söylüyor! Şunu görüyor musun?" Camın üzerindeki yamuk yumuk yazıyı işaret ettim. "Bu halde bile sana mesaj yazmaya çalışıyordum. Yoksa ne olacaktı? Burada saatlerce belki de günlerce beni arayıp duracaktın! Siz lordlar yerine sürekli ben düşünmek zorundayım! Diyara götürüldüğümden haberin bile olmazdı! Nasıl olacaktı, oradan hiç haber alamıyoruz ki! Hem belki oraya beni götürecek ve kim bilir neler yapacaktı!" Bu kelimeler beni kendime getirdi ve aniden adama döndüm. "Bana ne yapmayı planlıyordun? Seni kahrolası çirkin şey!"

Adam Daren'in varlığı ile gerilmişti ama geri adım atacak gibi durmuyordu. Gözleri benim üzerimdeydi ve sanki henüz hissetmediğim bir büyünün tam ortasındaymış gibi odaklanmıştı. Bu yine irkilmeme neden oldu.

"Onu öldürürsem sesini kesecek misin?" diye sayıkladı Daren. Benim aksime her zamanki gibi rahattı ve adamdan çekiniyormuş ya da irkilmiş gibi görünmüyordu. Neyse ki.

"Belki!" diye bağırdım.

Adam bir anda alev aldı ve saniyeler içinde cayır cayır yanarak küle döndü. O kadar hızlı olmuştu ki bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Kıyafetleri toza döndü. Kemikleri bile berbat bir koku yayarak cayır cayır yandı. Şimdi Daren'in yanında, zeminde birikmiş bir dolu kül vardı. Belki sadece birkaç saniye sürmüştü ve ağzım hayretle açık kalmıştı.

"Onu öldürmeden önce kim olduğunu ve neden geldiğini öğrenseydik ya!" diye çıkıştım.

"Öldür dedin ya!" diye çıkıştı o da.

"Hemen dememiştim!" dedim ellerimi kaldırıp ne yapıyorsun dercesine.

"Detay verseydin!" Omuzlarını indirip kaldırdı.

"Harika!" Küle doğru ilerledim. "Bu şey de ne böyle?" diye yüzümü astım.

"Tanrıçaların ulağı diye bir şey duymadın mı?"

"Tabii ki!" dedim ve ona doğru döndüm. "Duymadım! Fırsatım mı oldu!" Sanki ben kendi isteğimle önce diyardan dışlanmış, krallık krallık dolaşmış, Sadakatsizlere katılmış, dalgaya itilmiş, İlmek'e girmiş sonra da insanların yanına sürülmüştüm. Sanki bana nasıl vâris olunur dersi vermişler de ben derslerde uyuyakalmışım.

"Yalvarıyorum," dedi iki elini birbirine bastırarak. "Bağırmayı kes!"

"Tamam," dedim. "Boğazım acıdı zaten. Milenyumlar boyunca benim kadar şanssız bir vâris görülmemiştir." Bir yandan etrafa baktım ve kimsenin olup biteni görmediğine emin oldum. Neyse ki bizden başka kimse yoktu.

"Gel, bakayım." Biraz gülümser gibi oldu ama acı çekmeme dayanamayacağını biliyorduk. Ona doğru yürüdüm, boğazımı görebilmesi için başımı yukarı kaldırdım. Eğilerek parmaklarını hafifçe tenimde gezdirdi. Yine o gıcık his.

"Bence asıl hasarı bağırıp durduğun için aldın." Hafifçe boynuma doğru üfledi. Daha gıcık bir his. Alaycı yorumuna cevap bile veremedim. Hâlâ başım yukarıya doğru dönüktü ve tavanda bir şey gözüme çarptı.

"Kahretsin," diye geri çekildim. "Sihir gücün kameralar için bir şey yapabilir mi? Çünkü ana haberlere bu şekilde çıkmak istemem."

"Bu tür şeyleri halledebilsin diye burada bir hizmetkârım var."

"O benim büyükbabam." Rahatlığı bazen nasıl da can sıkıcı oluyordu. Büyükbabam zaten bize fazlasıyla yardımcı oluyordu ve her şeye koşturuyordu. Hem de bu âlemde olmasına gerek bile yoktu. Görevini çoktan tamamlamıştı.

"Ne yapayım, hürmette kusur etmeyeyim mi?" Alaycılığından hiçbir şey kaybetmiyordu.

"Uşağınmış gibi davranma ona!"

"Sen benim babamı öldürdün," diye yüzünü kırıştırarak hatırlattı.

"O hak etmişti!" Neden bahsediyorsun dercesine başımı salladım. Büyükbabamı nasıl Amon ile kıyaslayabilirdi? Amon'un varoluş amacı beni ve krallığımı yok etmek üzerine kuruluydu.

"Tamam. Ondan kibarca halletmesini rica ederim. Oldu mu?" Gözlerini devirdi ama sıkıldığı her halinden belliydi.

"Bal gibi oldu hem de."

"Sensin bal gibi."

Şu durumda bile beni güldürmeyi nasıl beceriyordu. Tekrar etrafa bakındım ve tekrar küllere baktım. Şimdiden etrafa dağılmaya başlamıştı. İğrenerek yüzümü buruşturdum. Kolonların arasından her an bir başkası çıkacakmış gibi canım sıkılmıştı.

"Atla da gidelim artık." Arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna yerleştim. O da kendi kapısını açtığında bir sürpriz onu bekliyordu. Pelüş ejderhayı onun koltuğuna oturtmuş ve emniyet kemerini bağlamıştım. Çünkü bunun çok eğlenceli olacağını düşünmüştüm ve öyle de olmuştu. Kıkırdadım.

"Küllerinin arabaya dağılmasını istemiyorsan çek şunu!" diye burnunu kırıştırdı.

"Sakın ejderhamın canını yakma!" Uzanıp pelüşü aldım ve kollarımın arasında sıkı sıkı tuttum.

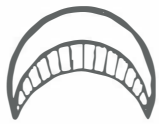
"Her saniye yanma ihtimali yükseliyor."

"Pelüşü kıskanmazsın."

"İstediğimi yaparım." Yayıla yayıla koltuğa oturarak ellerini başının altında birleştirip yaslandı.

"Bir de bana deli derler." Pelüşü arka koltuğa bırakıp arabayı çalıştırdım.

Otoparktan çıkıp anayola döndüğümüzde trafik ışıklarında beklerken ona döndüm ve yüzünü gördüm. Karanlık ve gölgeli çok sert bir ifade vardı. Nefes alarak yeşil ışık yanınca yola devam ettim. Eve dönene kadar ikimiz de kendi düşüncelerimize çekildik. Benimki daha çok merak ve sorgulamayla doluydu ama onun gözlerindeki şey, orada cehennem vardı ve ateşe ilk kimi atacağını seçmeye çalışıyordu.

12

Ejderha ve Dalga

Gece yarısı kan ter içinde uykumun içinde bir şeyle mücadele halindeydim. Bedenim ağırlaşmıştı. Biraz sonra sarsıldığımı fark ettim.

"Nova!" diye sesleniyordu Daren. Sesi çok ama çok uzaktan geliyordu sanki. "Nova, aç gözlerini." Kendime geldiğimde onu uyuyakaldığım kanepenin baş ucunda gördüm. Üzerim örtülüydü ve saatin gece yarısını geçtiğini düşünüyordum.

"Ne oldu?" diye sordum. Omuzlarımı tutan kollarına bakarak bunun kötü bir şeyin habercisi olduğunu düşündüm. Birden tüylerim ürpermişti.

"Kalkan kırıldı, çabuk. Ayağa kalk. Şuna bak." Beni kolumdan yakaladığında ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyordum. Birden her şey üst üste geldi. Birden diyarda hissettiğim her şey geri geldi ve kızgın demirden bir ok göğsüme saplandı.

Hepsini aynı anda hissettim.

Bedenim sarsılıyordu ve ruhumda statik bir elektriklenme hissediyordum. Büyünün böyle sersemletici bir etkisi vardı. Ben Su Krallığı'nın vârisiydim ve her şey aynı anda üzerime hücum ediyordu. Kopan tüm bağlar mıknatıs gibi beni çekiştiriyordu. Diyarı, Arın'ı, halkımı, naguelimi ve ettiğim tüm yeminleri artçı şiddetlerle hissediyordum. Etimi koparıp atmak ister gibi diken diken batan duygu selinden beni çekip almaya çalışıyordu.

"Durdurman gerekiyor," dedi. Sadece o iki kelimeyi yakalayabildim. Zorlukla ona döndüğümde soluğum birbirine girmişti. Görüşüm bulanıktı. Dışarıyı işaret ettiğini dakikalar sonra algılayabildim.

Gözlerimi bir kez kırptım ve baktım. Denizin ötesine baktım. İnsan görüşü için uzak olan bir mesafeye baktım. Ama aynı anda uyarı alarmları da kulağıma ilişti. Sonra anonsları duydum. Büyünün verdiği şiddetli duyulara yeniden sahiptim.

"Bu da ne..." diye mırıldandım. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Müthiş bir korku içime yerleşti.

"Durdurman gerekiyor," dedi tekrar. Ne demek istediğini idrak ettiğimde koşmaya başladım. Adımlarım tökezlese de kendimi ayakta tutmayı başarmıştım. Dışarıya çıkıp kumsal boyunca deniz kıyısına kadar koşmaya devam ettim. Çıplak ayaklarım kuma saplanıyordu ve dengemi sağlamak hiç bu kadar zor olmamıştı. Sonunda deniz kıyısında duraksadım ve daha şiddetli nefesler almaya koyuldum.

Etrafta hiç kimse yoktu. Belki henüz kilometrelerce ötedeydi ama burayı yerle bir edecek kadar korkunç dev dalgayı görebiliyordum. Alfin görüşümle görebiliyordum.

Kalkan kırıldı.

Arın...

Bu mümkün değildi. Bir şeyler tersine dönmüştü. Bir şeyler rayından çıkmıştı. Doğada hiçbir şey öylesine gelişmezdi. Evren size haber verir ve ilk uyarıyı değil, daima son uyarıyı böylesi bir felaketle gönderirdi. Siz görmeyi reddettiğinizde gözünüze sokmak için yeryüzü kendi dilinde konuşmaya başlardı.

Çıplak ayaklarımla suyun içine doğru yürümeye başladım. Suyun içinde bata çıka hareket ediyordum. Deniz kıyıdan epey geriye çekilmişti. Islak kumlardan metrelerce ileriye gitmek zorunda kaldım. Aşırı hareketlerim üzerimdeki tişörtün ıslanarak ağırlaşmasına neden oldu. Parmak uçlarımla suya dokundum ve gözlerimi kapattım.

Haftalar sonra, bir ömür gibi gelen bir zamanın ardından sihrim su damlalarının arasına sızmaya başladı. Varlığım çok güçlüydü. Duygularımın şiddeti ve bağlılıklarımın ağırlığı içimdeki her şeyi çoğaltıyordu. İçimdeki bir şey buradan öteye, çok öteye hızla koştu. Sonra kapalı gözlerimin ardından onu gördüm. Büyü beni ona götürdü. Bağımız kendini çekiştirerek beni ona adeta sürükledi. Sonra onları gördüm. Sonra diyarın ne hale geldiğini gördüm. Sonra baş-

ka bir yıkımın daha ortasında olduklarını gördüm. Sonra Arın'ın nasıl çıldırdığını gördüm. Kalkanı kıran şey de bu dalgayı bir diyar ötesine taşıyan şey da onun çıldırışıydı. Dişlerimi birbirine kenetledim. O kadar kuvvetliydi ki beni bile yıkıp geçmek istiyordu.

Tek başına.

Tek başına boğuluyor.

Gözlerimi açtım. Büyü parmak uçlarımda fokurdamaya başladı. Hepsi içgüdüseldi. Düşünmeme gerek yoktu. Benim varlığım onun varlığını tanıyordu. Lordu, vârisini çağırıyordu. Öfkesini her bir zerremde çığırtkan girdaplar gibi hissediyordum. Beni çektikçe daha derine çekiyordu. Çok hiddetliydi. Diyarı aşmak istiyordu. Bir şey onun üzerine gidiyordu. Durdurmak istedim. O hissi ondan çekip almak.

Suyu hissettim, suyun daha da ötesini hissettim, o dalgaya kadar uzandım. İnsanlara bir felaket olacak o dalgaya sürükledim sihrimi. Ona tutundum. Pençelerini üzerime geçirip beni çekiştirmeye başladı. Bu defa değil. Varlığımla ona sessiz bir çığlık attım ve yaralı bir hayvan gibi geriye doğru çekildiğini düşledim. Boyun eğdi. Dalgayı aşağıya çektim. Dalgayı yavaşlattım. Kuvvetini kendime doğru çektikçe çektim. Sırtıma taşıyamayacağımı düşündüğüm yükler bindirmekten farksızdı. Sadece, taşıyabildim hatta bir nefes gibi o devasa dalgayı içime çektim ve yuttum. Dalganın enerjisini denizin dört bir yanına dağıldı. Önce yavaşladı ve sonrasında kıyıya ulaşana kadar duruldu. Ellerimi suyun altında yumruklar haline getirdim, birkaç metre ötemde iki yanımda yavaş yavaş büyüyen bir girdap oluşmaya başladı.

"Yapma," dedi Daren sertçe kükreyerek.

"Karışma!" Sesim suyu birbirine kattı. Durdurmasam bir tehdit olduğunu düşünüp Daren'e bile saldıracaktı. İçimden ona yaklaşmamasını geçirdim ve duruldu. Ayaklarımın dibinde beni milyonlarca kez aşacak olan bu engin denize ben hükmediyordum.

"İz bırakacaksın, yapma. Onlara yardımı olmaz." Daren bu defa yalvarır gibi konuştu ama şu an onu duyamazdım.

Daha kötü bir saldırıyı diyarın ötesine taşıyacak kadar irkilmiş ve öfkelenmiştim. Derin derin soluyordum. Hepsi içimdeydi. Bütün

hisler devasa yumaklar halinde üzerimdeydi. Onları köşeye sıkıştırmıştı. Bir şey onları köşeye sıkıştırmıştı. Bu bir yardım çığlığıydı ve Su Krallığı'nda bir yardım çığlığı bütün dünyayı birbirine katmak anlamına gelirdi. Biz yardım istemezdik. Arın yardım istemezdi.

Parmaklarımı bir anda açarak girdaplardan kurtuldum. Suyun içinden çıkıp ona doğru yürüdüm.

"Diyara dönüyoruz." Her yerim buz kesmişti. Kontrolümün dışına çıkıyordum. Sağduyumu tamamıyla yitirmiştim. Önüme çıkabilecek her şeyi mahvedebileceğimi hissediyordum. Suyun içine atlamak ve oraya kadar duraksız suyu da beraberimde götürmek istiyordum. Her ne oluyorsa onu suya boğmak istiyordum.

"Kalkan kırıldı," dedi bu yeterli bir cevapmış gibi. "Söz konusu bile değil." Duygusuz ifadesinden ne düşündüğünü kestiremiyordum. Şu an bununla zaman harcayacak değildim. Onun ne söylediğinin bir önemi yoktu.

"Diyara dönüyoruz, Daren. Diyara dönüyoruz." Elimi göğsüme bastırdım. Küt küt atan kalbimi durduramıyordum. Beni öldürecekmiş, görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi hissediyordum. "Arın zor durumda. Bana ihtiyacı var." Tekrar tekrar soluklanmaya çalıştım. "Su Krallığı'nın vârisine ihtiyacı var."

"Senin varlığın Arın'ı daha zor duruma düşürür," diye hatırlattı. "Oraya gitmiyorsun. O şeyin içine değil!" diye bağırdı parmağıyla boşluğu işaret ederek.

İçim içimi yiyordu. Lordun ve vârisin birlikte olması gerekiyordu. Birlikte oldukları zaman daha güçlü olurlardı.

"Bana ihtiyaçları var," dedim tekrar tekrar sayıklayarak. "Hep birlikte bir yolunu bulabiliriz. Bana ihtiyaçları var Daren. Hissediyorum." Gözümden yaşlar akmaya başladı. "Bana sesleniyorlar. Daren, bana sesleniyorlar." Yutkundum. "Can çekişiyorlar," diye bağırdım. "Can çekişiyorlar. Buna uzaktan bakamam. Diyara dönelim."

"Tanrıçaların mührü kırıldı," dedi. Karnımdaki kaslar aniden kasıldı. Dimdik karşımda duruyordu ve yüzünde hiç iyi niyetli bir şey yoktu. Gölgeleri bir pelerin gibi üzerine giyinmişti.

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama bir his beni daha erken avladı. Dizlerimden vurulmuş gibi sarsıldım. Ayaklarım hâlâ

suyun içindeydi. Su bütün olup biteni bana getirdi. Bir görü. Bir his. Bir an. Beni içine doğru çekti. Daha derine doğru, su belime gelecek kadar yürümeye koyuldum.

"Diz çök İlahi Lord." Ses kafamın içinde yankılandı. Suyun içinde bir şeyi kavrayabilecekmiş gibi parmaklarımı sıktım. Burası karanlıktı, gecenin altındaydık ama kafamın içinde bir aydınlık vardı. Uğursuz bembeyaz bir görüntü. O kadar parlaktı ki canımı yakıyordu.

"Asla!" Arın'ın itirazı kafamın içindeki o beyaz boşluğu inletmeye yetti.

"Diz çök. Halkını yok edeceğiz. Diz çök."

Tanrıçalar.

Başımı hızlı hızlı iki yana salladım. Bu kadar ileri gidemezler. Bu kadar ileri gidemezler. Krallığı yok edemezler. Bu felaketimiz olur. Bu diyarın sonu olur.

"Su Krallığı'nı yok etmek diyarı yok etmek demek."

"Yapın," dedi Tanrıça. "Birinize olan hepinize olur." Onun üzerinde kurduğu baskıyı zihnimde hissediyordum. Boğazına yapışmışlardı sanki. Çok zorluyordu. Kursağımda bir şey sıkışmıştı. Bedenimi kıskıvrak köşeye sıkıştırmışlardı. Ama asıl acıyı çekenin ben olmadığımı biliyordum. *"Zedelenemez Su Krallığı sadakati."* İğrenerek tükürür gibi sarf ettikleri kelimeler sivri birer iğne gibi aklıma batıp çıkmaya başladı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye çığlık attı Adalia. Hepsi kafamın içindeydi. Onun çığlığı Arın'ı dürttü ve onun benliğinden benimkine sıçradı. Korkunç bir ıstıraptı. Derimin söküldüğünü düşündüm.

"Ona dokunma," diye uyarı Arın. "Ona dokunma!"

Kafamın içinde daha da ileriye gitti. Beyazlığın ortasında parlak kırmızı alevler belirdi. Arın sıcaktan nefret ederdi. Üzerime düşen devasa parlak gölgesi bir sis bulutu gibiydi. Varlığının yıkıcı bir ağırlığı vardı. Soluğumu tıkıyordu. Havasız kalmıştım, nefes alamıyordum.

"Ellerini ateşte yak Su Lordu," dedi. "Ya da denizkızının nasıl kuruduğunu seyret."

Gözlerimi açtım. Kalbim daha da şiddetlendi. Normal bir insanın kaldıramayacağı kadar hızlandı nabzım. Ölüme çok yakındılar. Hissediyordum. Ölüme en yakın acıyı çekiyorlardı.

"Arın ve Adalia tanrıçaların yanında," dedim. "Neden bir şey yapamıyor. Neden güçlerini kullanamıyor?" Suyun içinde dönerek bağırdım. Onu nasıl böyle sıkıştırırlar? O Arın. Su Krallığı'nın yıkılmaz lordu. Su Krallığı'nın direnen lordu. Bir Tanrı'ya eziyet edemezdin.

"Nasıl bir yer?" diye sordu Daren.

"Beyaz bir çöl gibi."

"Hiçlik Vadisi," dedi. "Tuzağa düşmüş olmalı. Ishaların eğitim alanı. Benlik bilincinden kurtulmak için uzun süre hiçbir gücümüzü kullanmadan kalmak zorunda olduğumuz bir yer. Arın orada bir şey yapamaz." Hızlı hızlı konuşurken kendi içinde düşündüğünü görebiliyordum ama umursamadım. Düşündüğü tek şey bendim. Ben ve beni nasıl kurtaracağı. Umurumda değildi. Daha fazla kimse beni bunun dışında tutamazdı.

Derin derin soludum.

"Ben yapabilir miyim?"

Sessiz kaldı.

"Daren!"

"Evet."

Daha derine doğru yürümeye koyuldum. Gözlerimi kapattım. Denizi kaynamaya başlayan bir su gibi fokurdatmaya başladım. Öfkem o kadar yoğundu ki odaklanma ihtiyacı bile hissetmiyordum. Su parmak uçlarımda istediğim gibi eğilip bükülüyordu. Yeraltındaki bütün enerjiyi kendime doğru çektim. Bütün varlığımda ve varlığımın ötesinde o gücü hissettim. Yavaş yavaş iliklerime kadar sızmasına izin verdim. Çektiğim enerjiyi tek bir yerde topladım ve daha ötedeki bir diyarda saklı olan bir hiçliğe doğru sürükledim. Kopmakta olan bir kıyametten daha hızlıydı.

Alfinler yıldız tozlarından oluşur ve her bir zerre var olduğu yerle bütünleşir. Kendimi binlerce ayrı parçaya bölünmüş gibi hayal ettim ve hepsinden, bağ kurduğum her şeyden güç toplamaya başladım. Sesini sadece Arın duydu. Ve birden bembeyaz hiçlik okyanusla doldu. Enerji onlara öyle kuvvetli çarptı ki görecek, anlayacak ya da kaçacak zamanları olmadı. Hepsi savruldu. Arın ve Adalia suyun içine doğru çekildiler. Bir saniye sonra onların rahat-

laması benim içimi de doldurdu. Bir saniye sonra yarattığım enerjide dolanan ellerini hissettim.

Tanrıçalar.

"Bulacaklar," dedim. Enerji bana doğru baskı uyguluyordu. Sıktığım dişlerimin arasından inlemeye başladım. Daha sıkı tutmak için daha büyük bir güç kullanmam gerekiyordu ama zaten kendimin ötesine geçmiştim.

Daren ardımdan suyun içine girdi. Su birden ısınmaya başladı. Tam arkamda durdu. Ellerini ellerime kenetledi. Daha sıcak. Sırtımı göğsüne yasladı. Daha da sıcak. Beni yoklayan her ne ise birden çekildi. Elektrik çarpması gibiydi. Bir an vardı sonra yok oldu. Görünmez dokunuşların rahatsız edici teması kesilmeye başladı. Her kim neyi dürtüyorsa bu defa geri çekilen o oldu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim ben."

"Bana doğruyu söyle. Ölümcül bir ateş kullanıyorum." Neredeyse bağırıyordu. Öfkesi şu an düşündüğüm son şey bile değildi. Çok daha sıcak. Nefes almamı zorlaştıracak kadar sıcak. Bu defa nefesimi kesen şey ateş oldu. İs kokusu ciğerlerime doluyordu.

"Nova," diye uyardı Daren.

"Rahat değil ama dayanılır." İçinde duramayacağım kadar sıcak. Cehennem kadar sıcak olana kadar durmadı. Suyun enerjisi buharlaşıp yok oldu. Geriye savrulmuş gibi baskılarından kurtuldum ve onun üzerine doğru düşecek gibi oldum.

Ve sonra beni sersemleterek kesildi.

Suyun içinde beni kucağına alıp kıyıya doğru yürümeye koyuldu.

"Ateş benim ellerimde evcilleşir," diye mırıldandım. Rahatlamıştım. Onların da rahatladığını hissedebiliyordum. Bağımız geri dönmüştü. Bir mesaj değildi ama Arın'ın memnuniyetini iliklerime kadar hissediyordum.

"Bak," dedi. "İkiz alev olmak o kadar da kötü değil."

"Kötü olduğunu kim söyledi ki?"

"Nasılsın?" diye sordu. "Arın nasıl?" Kaşlarını çatmıştı ve hiçbir şeyden kesinlikle memnun değildi.

"İyi." Kumlara ayaklarımın üzerinde durmam için bıraktı beni.

"İyiyiz. Bu neydi?" diye ben sordum. "Şimdi ne olacak? Bu ne anlama geliyor?"

Üzerimden TIR geçtiğini söylesem abartmış olmazdım. Kemiklerim birbirinin üzerine binmişti sanki. Kollarımı etrafımda kavuşturdum. Geçip gitmesine rağmen hâlâ üzerimde izlerini hissediyordum. Görünmez dokunuşlar huylanarak omuzlarımı hareket ettirmeme neden oldu.

"Bu daha kötü olma zamanımız geldiği anlamına geliyor." Karanlık bakışları önce gökyüzüne sonra denizin derinliklerine ve nihayetinde bana döndü. Daha önce görmediğim bir şey orada beni bekliyordu.

"Lilith'i uyandırıyoruz," diye varla yok arasında mırıldandım.

"Lilith'i uyandırıyoruz."

13

Ejderha ve Vampir

Diyardan koparılmamızın üzerinden iki buçuk ay geçti. Düşündüğümde o kadar da uzun gelmeyen bu zaman zarfında esasında her şeyin değiştiğini biliyordum. İnsanların arasından koparılıp diyara götürüldüğümde nasıl hayatım baştan sona tekrar yazıldıysa, diyardan kaçtığımda da yazgı kendini başa sardı. Ama belki de hepsi en başında yazılan kaderin beni sürüklediği sona ulaşmak için dönülen sapaklardı.

Buraya geldiğimiz ilk gün, deniz fenerinde, Ateş Lordu bana dönmesi gerektiğini söylemişti. Vârisler krallıklar için doğardı, annesi babası ya da ailesi olmazdı. Diyarın büsbütün bir parçasıydı. Ama lordlar sadece daha güçlü alfinlerdi ve Tanrıçalar alfinlerin izlerini sürebilirdi. Bu yüzden onun geri dönmesi gerekiyordu ama buna karşı çıkmıştım. Karşı çıkmıştım ve benimle kalmasını sağlamıştım. Benimle kalmasını sağlamıştım ve her şeyi, herkesi bir kez daha geride bırakmasına neden olmuştum.

Bu ilk bencilliğim değildi.

Lilith'i geri döndürelim ve ortalığı ateşe versin derken ne dediğimi bilmiyordum. Öfkeliydim ve herkesten hesap sormak istiyordum. Artık birileri yaptıklarının karşılığını alsın istiyordum. Sadece ortalığı biraz karıştırmak istiyordum.

Bana beklememizi ve Arın'a her şeyi yoluna koyması için bir fırsat vermemizi söylediğinde isteksizce de olsa kabul etmiştim. Ama birkaç gün önce kalkan kırılmış ve Arın açık bir şekilde benden yardım istemişti.

Bu da bizi benim kesinlikle delice olan planımıza geri götürmüştü.

Artık kaybedecek zamanımız yoktu. Ama cehennem kraliçesini uyandırmak sandığım kadar kolay olmayacaktı. En önemli taş olan karadul Elemental'de, Daren'in gizlediği yerdeydi. Taş, Lilith'in ruhundan bir parçayı taşıyordu. O taşın içindeki ruhu uyandırmak içinse özel bir ritüel gerekiyordu ve o ritüelin nasıl yapıldığının haritasına ihtiyacımız vardı. Ve onları başka bir boyutta, çok eski bir antik müzeye gizlediğinden bahsetmişti. Bu da şu âna kadar Lilith planını neden askıya aldığımızı anlamama yardımcı oldu. Kalkan kırıldığı için artık âlemler arası ve boyutlar arası seyahat etmemizde bir engel yoktu. Ama bu herkes için ve her yer için geçerliydi. Elemental'den peşimize birilerinin takılacağından emindi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Kalkanın kırılmasının üzerinden de günler geçti. Daren her gün tekrar tekrar o boyutu arayıp durdu. Birkaç günün ardından bunun nafile bir çaba olduğunu, orayı bulmasının aylar süreceğini düşünmüştüm ama nihayet gitme vakti gelmişti.

"Hazırım. Gidebiliriz." Gülümsemeye çalıştım ama inandırıcı olmadığını biliyordum. Gördüklerimden, duyduklarımdan ve derinlerimde hissettiklerimden sonra zordu. Şimdi her saniye diyarda olan her bağım beni çekiştiriyordu. Lordum, halkım, krallığım. Naguelim.

En başında beni bırakıp tek başına gideceğinden endişeleniyordum ama büyükbabam beni korumayı teklif etse bile kesinlikle reddetti. Gözünün önünde olmam konusunda kararlıydı ve tartışmaya açık değildi. Bu defa işime geldi çünkü aynı fikirdeydim. Her ne yapacaksa birlikte yapacaktık. Şimdi ikimiz de boyutun kırılmasıyla güçlerimize sahiptik ve yan yana tek başımıza olduğumuzdan daha tehlikeliydik.

Elimi tuttu ve bedenledi.

Ayaklarımın altında kuru dallar çatırdıyordu. Daren'in kolunu bırakmadan etrafıma bakındım. Aklıma gelen ilk kelime karanlık oldu. Yoğun bir karanlık. Başka bir boyutta ama dünyanın öbür ucundaydık. Gecenin altında her şey sıradan görünüyordu, esrarengiz kısımlarının üzerini örtersek. Tehlikenin kokusunu almazdım

ama burada almıştım. Gözlerim karşımızda, göğe doğru tırmanan devasa görkemli köşke döndü. Girintili çıkıntılı ve eski bir döneme ait olduğunu her santiminden bağıran yapı bana bakıp kükremişti sanki. Ağaçlar etrafını kuşatmış ve köşkün ardında koyu yeşil çimlerin kapladığı alabildiğine geniş bir arazi vardı. Tepede tek başına duran kubbeli köşk tozlu rafların arasına saklanmış bir kitap satırından çıkma gibi duruyordu.

Koyu dış cephesiyle Drakula'nın şatosuna benziyordu.

"Demek vampirler..." diye mırıldandım her an köşe başından çıkmalarını beklermiş gibi. "Alfinlerden ve yaşadığım onca şeyden sonra bir daha şaşırmam diyordum."

"Gerçekten sivri dişli olanlardan hem de," diye yamuk bir şekilde güldü. "Yanımdan ayrılmasan iyi edersin, kimsenin gece öğünü olmak istemezsin."

"O zevki sana saklıyordum," diye mırıldandım hâlâ etrafı gözetlerken.

"Bir erkeği nasıl etkileyeceğini biliyorsun," diye karşılık verdi. Sesi üzerimde bir uğultu yaratıyordu. "Hazır mısın?"

Ağır ağır başımı salladım ve onunla birlikte geniş çerçeveli, çift kanatlı kapıya doğru yürümeye koyuldum. Bana onlardan bahsetmişti. Burası benim büyüdüğüm dünyanın farklı bir yansımasıydı. Ama burada insanlar ve vampirler bir arada yaşıyordu. Vampirlerin varlığı bir sır değildi. Ve Daren onların arasında hatırı bir zaman geçirdiğini üstünkörü anlatmıştı.

Dikkatimi topladım. Her adımımızda köşk bizimle birlikte ileriye gidiyordu sanki. Daren bu topraklarda bir lanet yattığından ve birçoğuna felaket getirdiğinden bahsetmişti. Benim enerjim oradaki daha karanlık enerjiyle çatışıyordu.

Havayı soludum, buz gibiydi ve çam iğneleri kokuyordu. Biraz zorlasam karın kokusunu alacakmışım gibi hissettim. Bu beni tetikledi ve yağan yağmur hiddetini artırdı. Bu sesi soluyarak içime çekmeyi diledim. Kalkanın kırılışı güçlerimi yeniden bana ulaştırmıştı. Hepsini ve her şeyi derinliklerimde yabani bir sızı gibi hissediyordum.

Belki tesadüftü belki de değildi ama gökyüzünü ikiye ayıracakmış gibi bir şimşek çaktı ve biraz ötemize yıldırım düştü. Daren de

en az benim kadar kuşkuyla gözlerini kıvılcımların üzerinde dolaştırdı. Yeniden kapıya döndüğünde sadece hafifçe gözlerini kıstı ve kapı kırılacakmış gibi iki yana doğru açıldı. Fırtına bizden önce açılan boşluktan içeriye süzüldü. Arazideki enerji biraz daha üzerime binince benim gücüm onu geriye itti ve yağmur daha da hızlandı.

Üzerimden sıyırıp atmak istercesine omuzlarımı silktim, içeriye girdik. Yağmurla ilgili söylenen Daren düşünceleriyle kapının yeniden kapanmasına ve büyük bir gürültü koparmasına neden oldu. Hemen ileride ahşabın üzerinde bir şey devrilmiş gibi tok bir ses duyduk ve ikimiz de o yana doğru döndük. Daren lüzumsuz korumacı güdüsüyle bir adım önüme çıktı. Rahatsızca başını sallayıp yağmur damlalarından kurtulmaya çalışmasına göz devirdim. Bariz bir şekilde yapmasaydı bari, ben ateşe karşı daha nazik davranıyordum. En azından arada sırada.

"Yağmuru kontrol etmeyi tam olarak ne zaman becereceksin su baloncuğu," diye küstah bir şekilde mırıldandı. Sanki şimdi derdimiz buydu.

"Birazcık sudan korktun mu?" Küçümseyici bir şekilde omuz silkerek öne doğru birkaç adım attım. Bana doğru döndü ve imalı sözlerime iç gıdıklayıcı bir şekilde gülümsedi. Birazcık su, ben... Ve birazcık suya yabani bir açlıkla bakıyordu. Aklından geçenleri duymak istediğimi sanmıyordum.

"Burası özel bir mülk," diye sessizliği ve aramızdaki yoğunluğu bozdu birisi. "İzinsiz giremezsiniz."

İkimizin de bakışları sese doğru döndü. Kızın varlığını o zaman fark ettim ve kaşlarımı çattım. Ne zamandır oradaydı ve neden sessizce dikiliyordu ki? Hem de bakışmanın en yoğun kısmında.

"Luxuria..." dedi Daren belli belirsiz bir ifadeyle. Sesindeki kararsızlık beni ona bakmak için teşvik etti. Burada eskiden yaşayan bir dostu olduğunu söylemişti ama dostunun erkek bir vampir olduğuna ve isminin Luxuria olmadığına neredeyse emindim.

"Sidra!" diye bağırdı kız usanmış gibi bir sesle.

Hemen arkasında saniyeler içinde bir başkası belirdi. "Buradayım bir tanem," dedi. Kız korku içinde yerinden sıçradı. Bir an yanlış bir şeyler olup olmadığını anlamayarak onlara odaklandım

ve kızı korumamız gerekiyor mu diye karar vermeye çalıştım. Ama arkasında beliren kişi, adam, vampir, her neyse... Daren'e bakıyor ve inanamıyordu.

"Sanırım yine beni öldürmek isteyen misafirlerin var, onlara beni öldüremeyeceklerini söyler misin bununla uğraşamam. Bu gece olmaz." Kız daha çok panikledi. Ardı ardına sıraladığı kelimelerle zorlanıyor gibi görünüyordu. Ellerini nereye koyacağına karar veremedi ve sonunda kendi boynunu tuttu. Neden onu öldüreceğimizi düşünmüştü ve neden öldüremeyeceğimizi söylemesini istiyordu anlam veremedim. Öldürmek gibi bir amacımız yoktu ama isteseydik pekâlâ yapabilirdik.

"Aslına bakarsan öldürebilir..." dedi adam da düşüncelerimi duymuş gibi. Bu, kızı daha çok gerdi ve Daren'e dönmesine neden oldu. Daren hali hazırda pis pis sırıtıyordu.

Off. Yine bir yerde hiçbir şey bilmeyen kişiydim.

"Senden daha güçlü vampirlerin karşımda dikildiğini söyleme," diye mırıldandı kız.

Şaşkınlıktan dudaklarım aralandı. Bizim vampir olduğumuzu düşünmüştü. Bu bir an çok hoşuma gitti. Cadılar bayramı gibi. Vampirler hep favori fantastik yaratıklarımdan olmuştur. Dikkatimi topladım, senden daha güçlü vampirler dediğine göre diğer adam vampirdi ve muhtemelen Daren'in tanıdığı kişiydi. O bakışların ve bizimle ilgili onları öldürebileceğimizin farkında olmasının tek açıklaması bu olurdu. Dışarıdan baktığınızda mavi, tatlı elbisemle oldukça zararsız görünüyordum çünkü.

"Vampir değiller," dedi vampir olan.

"Vampir mi?" Daha neler dercesine kollarımı göğsümde bağladım. "İğrenç. Yemeye düşkünüm ama insan kanına kadar düşmedim." Artık ikimizden birinin konuşması gerektiğine inandım ve kabalıkları karşısında ben de biraz ukalalık yaptım.

"Lord," dedi vampir olan hâlâ Daren'e bakarken.

"Vampir," dedi Daren ona karşılık olarak. Selamlaştıklarını anlamam için ukala sırıtışı bana yetti.

Adam onu özlemiş gibi gülümseyerek bize doğru yürüdü, daha önce Arın ile yaptıklarını gördüğüm zamanki gibi sarıldılar. Tabii

o zaman Arın İlmek'ten çıkmıştı ve ben birbirlerine saldıracaklarını düşünüyordum ama yanımda dikilen iblis yine sağ gösterip sol vurmuştu.

"Bu aralar ne çok iblis uğruyor buralara," dedi vampir geri çekildiğinde. Yakınımızda olduğu için onu inceleme fırsatı bulabildim. Uzun ve ince hatlara sahipti. Daren kader heybetli değildi. Gözleri gibi simsiyah olan uzun saçları perçemler şeklinde alnına dökülüyordu. Bir ölünün olabileceği kadar solgun bir teni vardı ama hatları neredeyse kusursuzdu ve porseleni andırıyordu.

"Burada olacağını düşünmüyordum," dedi Daren karşılık olarak. Bana doğru döndü ama ondan önce davrandım.

"Vampir mi?" Gözlerimi devirdim. "Şeytanın arkadaş grubundan ne bekliyordum ki?" Vampirlerle bir derdim yoktu ama Daren sürekli benim takıldığım kişileri küçük görürdü. Naguelimden nefret ediyordu. Lorduma tahammül edemiyordu. Sina ile dostluğumuza sürekli göz deviriyordu. Fırsatımı bulmuşken neden onun arkadaş çevresini eleştirmeyecekmişim?

Vampir dik dik bakarken Daren güldü. Belli ki vampirlerin mizah anlayışı yoktu. Daren beni daha yakına çekti. "Nova," dedi. "En eski dostlarımdan biriyle tanış. Sidra Dekalton."

Adamımız buydu. Buraya gelmeden önce Daren ondan biraz bahsetmişti. Benim yokluğumda geçen zamanında, oradan oraya dolanırken rast geldiği bir boyutta bir süre zaman geçirdiğini ve bazı dostluklar kurduğunu anlatmıştı. Bu vampir sevdiklerinden biriydi. Ona ve çok solgun yüzüne baktım. Beti benzi atmış gibi görünse de epey yakışıklı bir suratı vardı ama suratının iyiliği için bu görüşümü kendime saklayacaktım.

Sidra kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Nihayet ha?" dedi Daren'e doğru.

Seyahati esnasında ona benden bahsetmiş olduğunu anladım çünkü vampirin tavrı da bakışları da aniden değişmişti. O da bana çok önemli bir şeymişim gibi bakıyordu. Ya da mutlu bir şekilde. Sanırım dostlukları sandığımdan daha derindi.

"Nihayet," dedi Daren ona sadece benim anlayacağım çok uzun zaman oldu tonlamasıyla. Ve neler olduğunu da benim kim oldu-

gumu bildiğine de o an emin oldum. Bu hem içimi ısıttı hem kalbimi kırdı.

Düşüncelerimden kurtulmak için vampire elimi uzattım.

"Kanımı içmeyi düşünürsen seni boğarım, uyarmadı deme." Zannetmiyordum ama yine de uyarmaktan zarar çıkmazdı.

Daren gururlu bir şekilde, "Yapar," diye başını salladı.

"Bir alfin kanına karşı koymak hiç de kolay değil," dedi Sidra. Ah. tüm detayları biliyordu. Kim ve ne olduğumuza kadar. Bir an daha dikkatli bir şekilde etrafıma ve Daren'e baktım, burada ne kadar çok zaman geçirdiğini merak etmeye başlamıştım. Geçerken uğramadığı kesindi.

"Nova..." Sidra dostane bir tavırla elimi sıktı. Elleri buz gibiydi, bir an bana Arın'ın güçlerinin kontrolünü yitirdiği zamanı anımsattı ve içime bir ağırlık çöktü. "Seni ne kadar uzun dinlediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Kulaklarımı kesmeyi düşlediğim bir andı." Sözleri ağırlığın üzerine daha fazla yük bıraktı. Yine de Daren'e dönüp gülmeyi başardım.

"Daren abartılar lordudur..." Demek kapı kapı dolaşıp herkese benden bahsediyordu. Tatlı iblis.

Şimdi de bana gözlerini deviriyordu.

"Evet," dedi Daren. "Ne umduk ne bulduk."

"Sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu Sidra.

Nihayet hoş geldiniz faslını geçtiğimizi düşünerek rahat bir nefes aldım. Sadede gelmek için epey hevesliydim.

"Uzun hikâye," dedi Daren. O sıkıcı kısmı hallederken ben de salonu dolaşmaya başladım. "Farklı bir boyut ama her şey aynı görünüyor," diye kendi kendime mırıldandım.

Köşkün içi epey gösterişliydi. Mimari büyüsüne bayılmıştım. Etrafta bir sürü kapı vardı, Daren buranın en eski kütüphanelerden biri olduğunu söylediği için kapıları açıp kapattım ama kitaplarla değil ofislere giden koridorla, güvenlik odasıyla, temizlik malzemeleri gibi daha da sıkıcı şeylerle karşılaştım. Yakınından geçerken kızın hâlâ merdiven basamağında irkilmiş şekilde kımıldamadan beklediğini fark ettim. İçerisi karanlık olduğu için neredeyse varlığını unutmuştum.

"İsmim, Nova. Seni korkutmak istemezdim ama seni öldürmek gibi bir düşüncemiz yok. Tabii bu yapamayacağımız anlamına gelmez." Elimi özür maiyetinde ona doğru uzattım. "Daren seni tanıyor ama sen onu tanımıyorsun?" diye sordum. Kıza Luxuria diye seslenmişti. Burada geçirdiği zamanın bir kısmında olup olmadığını merak ediyordum. Doğal ama esrarengiz bir yüzü vardı. Çok eski bir kitabı anımsatıyordu ya da antika kütüphane ruhu benim bilinçaltımı kurcalıyordu.

"Luzia." Konuşurken neredeyse kekeledi. Hâlâ o rahatsız ifade üzerinde asılıydı. Uzun zamandır bu kadar kırılgan görünen birine rastlamamıştım. Küçük biblo heykellere benziyordu. "Sanırım o benim bundan çok uzun zaman önce yaşamış başka bir versiyonumu tanıyor. Ben o değilim."

"Reenkarne mi oldun?" diye sordum heyecanla. "Biliyor musun ben de çok uzun bir zaman bir yıldızın içinde uyuyordum, tekrar doğana kadar." Daha önce hiç benim gibi biriyle tanışmamıştım.

"Nova..." diye uyarıcı bir şekilde seslendi Daren. Ama duymazdan geldim, gözlerim kızın üzerindeydi ve onu farklı şekilde incelemeye koyulmuştum. Açık kahverengi saçları ve daha açık renk gözleri ile masum bir görünüşü vardı ama ifadesi tedirginlik barındırıyordu. Korkudan tir tir titriyordu sanki.

"Buraya da Nuh'un gemisiyle geldik deyin de tam olsun," diye mırıldandı güvensiz bir şekilde.

"Onlar benim atalarımdı," dedim. Haftalar sonra gerçekten ne olduğumuzu bilen biriyle hiçbir şey saklamadan konuşabilmek beni heyecanlandırmıştı. Hem de benim gibi tekrar doğan biriyle. "Büyük tufan, dünyayı yerle bir ettiler ama haklılardı lütfen onları yargılama. Lordlar bazen böyle şeyler yapmak zorunda kalıyor." Her kelimemde daha da irkildiğini ve gözlerinin büyüdüğünü görünce onu biraz kendi haline bırakmaya karar verdim. Ya da en azından gözlerimi üzerinden çekmeye.

Kenardaki duvara doğru bir-iki adım attım ve tabloları seyretmeye başladım. Bunların benzerleri bizim boyutumuzda da vardı. Henüz değişik ya da garip bir şeyle karşılaşmamıştık. Vampir ve yeniden doğan kızı saymazsak.

"Lordun biraz ileriye gitmiş sanki," dedi çekimser bir şekilde.

"Lordum hakkında öyle söyleme lütfen." Büyük tufandan sorumlu olan Arın değildi ama onlar da benim atalarımdı sonuçta. Ve Arın'ın da yaptıkları ondan aşağı değildi. Yine de kimse neler olduğunu bilmiyordu. Efsaneler her zaman olduğundan farklı versiyonları ile kulaktan kulağa yayılırdı ve kimse olanların arkasında ne yaşandığından bahsetmezdi. Mesela sorsan Elemental'de herkes Arın'ın diyarı susuz bıraktığını söylerdi ama bunu yapmasının sebebi krallığımıza yaptıklarıydı. Arın sadece karşılık veriyordu.

"Affedersin," dedi daha da gerilerek. "Sevgilin falan mıydı?"

"Luxuria'yı şimdiden özledim," dedi Daren. Onun vampir kankasıyla konuşuyor olması gerekiyordu ama gözü kulağı sürekli bendeydi.

"Ona aldırma," dedim kızı gevşetebilmek adına. "Ateş Krallığı'nda yetişmiş, her zaman biraz hararetlidir."

Daren ile birbirlerine hoşnutsuz şekilde bakıyorlardı. Luxuria her kimse kız ondan hoşlanmıyordu. Daren ise Luxuria'dan hoşlanıyor ve Luzia'ya dik dik bakmaya devam ediyordu. Pekâlâ, Luxuria kimdi ki?

Yanıma geldi, sanki beni Luzia'dan uzak tutmak ister gibi omuzlarımdan geriye doğru çekti. Tepemden kıza bakmaya devam ettiğini düşündüm çünkü Luzia da bakışlarına karşılık veriyordu ve artık o kadar da ürkek görünmüyordu. Aniden sıkılmaya başladım. Buraya geldiğimiz şeyi bir an önce halletmek istiyordum. Ve bir an önce dönmek istiyordum, diyara. Her şeyin ortasına.

"Luxuria değil," dedi vampir. Dikkatimi onlara vermekte güçlük çekmeye başladım.

"Zihnine ne yapıyorsun?" diye sordu Daren. Bu biraz dikkatimi çekti. Kızın aklına girdiğini hisseden tek kişi ben değildim.

Vampir rahatsız olmuş şekilde, "Elbette hiçbir şey," dedi.

"Zihni kurcalanmış," dedi Daren ona.

Sidra bariz şekilde gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Zihnime ne olmuş?" diye sordu Luzia. Yeniden ürkek hali dönmüştü. Sıkıntıyla nefes aldım. O da benden farksız görünmüyordu. Neyden bahsettiklerini şeytan ve vampir dışında ikimiz de anlama-

mış gibiydik. Ben en azından Daren'in zihin okuma yeteneğinden haberdardım. Kıza aniden üzüldüm. Nedenini bile bilmiyordum. Şaşkın ve daha da ötesinde çok mutsuz görünüyordu. Sebebinin vampir olup olmadığına henüz emin değildim. Ama merdivenin dibindeki bavul, boşlukları benim için tamamlanır kılıyordu. Böyle fırtınalı bir gece seyahate çıkmak için uygun değildi.

"Sana ait olmayan şeyler var aklında," dedi Daren ona. "Biri kafanın içine bir şey bırakmış. Zihnin güvenli değil."

"Ne?" dedi Luzia dehşete kapılarak. "Kim?"

"Onu da vampir bulsun." Daren birden eğlenmeye başlamıştı. Artık kıza dik dik bakmıyordu hatta bakışlarında bariz bir yumuşama vardı ama ben daha da sıkılmaya başlamıştım.

"Düzelt," dedi Sidra sanki her ne olduysa onu yapan Daren'miş gibi sinirlenerek. Vampir tepemi attırabilir gibi görünüyordu. Çekilmez birine benziyordu ya da ben gerçekten sabırsızdım ve burnumdan soluyordum.

"Sakin ol sert çocuk," dedi Daren. Bir başkası ona böyle çıkışsa bu kadar sevimli bir karşılık alamazdı. Dostluklarının hatırına söylenmek üzereyken çenemi tuttum. Benim için aylardır bilmediği bir yerde benimle her şeye katlanmıştı, geleli çok olmamasına rağmen ben mızmızlanmak istiyordum ama şimdi kendimi tutmak zorundaydım. "Oynarsam daha kötü hale getiririm," diye ekledi.

"Ne olmuş?" diye sordu Sidra.

"Ona ait olmayan bir şey var zihninde, çok yoğun zihni. Sıradan bir insan zihni karmaşıktır ama onunki aynı anda birçok insan zihni gibi, kördüğüm olmuş kablolar yığını."

"Ben de delirmeye başladığımı düşünüyordum," diye sesli bir itirafta bulundu Luzia. Seçtiği kelime birden tanıdık birine rastlamışım gibi hissettirdi.

"Delirmek abartılıyor," diye araya girdim.

"Yani siz gerçekten alfin misiniz..." Önünde olup bitene rağmen çekimserdi. "Ve başka bir boyuttan mı geliyorsunuz?"

"Elemental'den geliyoruz ama benim yaşadığım dünya da burnın bir çeşit paraleli gibiydi. Benim dünyamda vampirler yok."

"Başka bir dünya mı var?" Şaşkınlığı ince kaşlarını alnında havalandırdı.

"Başka bir boyut daha çok. Hatta boyutlar."

"Nasıl boyut değiştiriyorsunuz?" Tüm bunların ilgisini çektiği ortadaydı. Bu kadar şaşırması garipti, benim yaşadığım boyutta insanlar her şeyden bihaber yaşarken onlar vampirlerle bir yaşam paylaşıyordu. Yani bu fikre daha açık olmasını beklemiştim.

"Üzgünüm," dedim. "İnsanlar yapamaz."

"Buraya neden geldiniz?" diye sordu.

Evet, çok güzel soru Luzia. Belki artık o konuya gelebilir, alacağımızı alır ve nihayet ait olduğumuz topraklara dönebiliriz. Ve belki daha iyi şartlarda bir gün sizi yeniden ziyaret ederiz ve o zaman ben de biraz ilgili olabilirim.

"Sana verdiğim kitaba ihtiyacım var," dedi Daren. "Burada mı?" Bahsettiği kitap Lilith'i döndürmek için gerekli olan üç şeyden biriydi. Kitap, el yazmaları ve karadul.

"Evet," dedi Sidra. "Emin misin?"

Vampirin kitabın ne anlam ifade ettiğini bilmesi dikkatimden kaçmadı. Anlaşılan lordumuz burada epey vakit geçirmişti. Daren'in sözlük anlamı gizler ve sırlardır. Kimseyle, benimle bile kolay kolay bir şey paylaşmıyordu ama bu vampirle ben de dahil olmak üzere birçok sırrını paylaşmıştı. Bu da can sıkıcı olduğunu düşündüğüm vampiri gözümde soru işareti yaptı.

"Başka şansımız yok," dedi Daren ona cevaben.

"Yolunda olmayan şeyler var anlaşılan," dedi Sidra.

Bana usul usul seslenen yağmura doğru pencere kenarına yürüdüm. Daren gözleri üzerimde, "Ne zaman yolunda oldu ki..." diye mırıldandı.

Parmaklarım yağmur tarafından büyük bir şiddete maruz kalan camın üzerine dokundu, su damlacıklarını parmaklarımın ucuyla takip ettim ve benimle hareket etmesi için sessizce fısıldadım. Az kaldı, diye iç geçirdim. Yeniden bir arada olmamıza az kaldı. Ve bu defa vâris döndüğünde eli boş gelmeyecekti. Bize bütün bunları yaşatan tanrıçalara bir sürprizim olacaktı. Gözlerimi kapatıp zihnimdeki hiddetin durulması için derin bir nefes aldım, benimle birlikte yağmurun hiddeti de dindi. Yorgun bir şekilde gözlerimi açıp burada bile aynı olan gökyüzünü seyrettim. Üç farklı boyut görmüştüm

ama gökyüzü her yerde aynıydı. Ve o gökyüzünün benim için yazdıkları her geçen gün daha da içinden çıkılmaz bir hâl almıştı.

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" diye sordu Luzia ve nihayet ilgimi çekti. Doğruyu söylemek gerekirse yine karnım guruldu yordu.

"Açım ben," dedim ona doğru dönerek. Bu bitmek bilmeyen kapı önü sohbetine en azından bir şeyler yerken devam eder ve sonunda amacımız için harekete geçmeye başlardık diye umuyordum. Yoksa sabaha kadar herkes birbirine sorular sormaya devam edecekti.

Vaktimiz kalmamıştı.

"Mutfağa inelim o halde, neler olduğuna bakarız." Eliyle işaret ettiği yere baktım ve merdivenlerden aşağı inmeye koyuldum. Daren'in peşimden geleceğini biliyordum. Bu yüzden daha aceleci adımlarla merdiven basamaklarını indim.

"Otur lütfen," dedi Luzia. Ada tezgâhtaki yüksek taburelerden birine geçtim. Daren ve vampir henüz gelmemişti. Belki de yalnız konuşacakları vardı. Bir an önce konuşsalar iyi olurdu. Bu köşk mimari olarak ilgimi çekse de ruh olarak beni kaşındırıyordu. Duvarlarda dolaşan bir delilik vardı ve uğultusu izleniyor hissine neden oluyordu.

"Umarım balık seviyorsundur," diye mırıldandı Luzia. Buzdolabından bir paket çıkardı ve mikrodalgayı hazırladı. Yeniden dolaba dönüp başka malzemelerle tezgâha geçti. Yabancı olan hiçbir şey yoktu.

"Benimle konuştukları zaman onları yiyemiyorum ama sanırım başka çaremiz yok."

"Seninle konuştukları zaman mı?" Bana döndüğünde gözleri o kadar açılmıştı ki yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm ve sonra karşımda normal bir insan olduğunu hatırladım.

Kendi kendime güldüm, iyi ki Daren bunu duymamıştı. "Ben Su Krallığı'nın vârisiyim. Kraliçe gibi yani." Bundan gurur duyarak bacak bacak üzerine attım. Kaç kere normal bir insana gerçekte kim olduğumu açıklama fırsatım olabilirdi ki? Ne olmuş birazcık bununla hava atıyorsam, yalan değildi sonuçta. "O yüzden yağmuru, okyanusu ve içinde yaşayan her şeyi duyabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Neyse ki ölü balıkları duyamıyorum." Pişirmek için açtığı paketi işaret ettim.

"Bir masal prensesine benziyorsun," diye tatlı bir şekilde gülümsedi. Aşağıya indiğimizde hareketleri ve konuşması gevşemişti. Bu da mutsuzluğunu gerçekten o vampir yapıyor anlamına geliyordu. Kızlar kalbi kırık kızları tanırlardı. Daha eski zamanlarda Ayzer'in de yüzünde hep böyle yorgun bir mutsuzluk vardı. Aşk acısı çektiği ve tek derdimizin bu olduğu eski hayatımızda.

"Masal prensesinden çok uzağım, Elemental masal gibidir ama şu an savaş var ve ben burada kaçak haldeyim." Ve bu da beni mahvediyor çünkü savaşın sebebi sana bakarken anımsadığım arkadaşım. En azından dolaylı olarak. Ve onun neler yaptığından, ne halde olduğundan benim haberim yok.

"Kaçak mısın?" Çok kez yaptığı belli bir şekilde sebzeleri yıkıyor, ayıklıyor, doğruyor ve hepsini hızlı bir şekilde yapmaya çalışıyordu. Ona bakınca bana bir peri kızını anımsatmıştı. Hem onlar kadar zarif ve narin görünüyordu hem de pratikti.

"Bana Lala'yı anımsattın, o da benim için hep güzel yiyecekler hazırlardı. Yardım edebilir miyim?" Tabureden aşağı inip tezgâhta yanına geçtim.

"Olur."

"Etmese daha iyi," dedi alaycı bir şekilde merdivenlerden inerken Daren.

"Sadece domates," dedim yüzümü asarak. Tamam, yemek yapma konusunda birçok beceriksizliğim olmuştu ve çoğunlukla yumurta kabukları yumurtanın içine kaçıyordu ama domateslerle başa çıkabilirim diye düşünüyordum. Ayrıca kibarlık yapmaya çalışıyordum ve o iblis beni bozuyordu!

"Seninle biraz vakit geçirdikten sonra korkunç bir domates olacak." Yanıma kadar gelip domatesi parmaklarımın arasından aldı. Bir saniye önce ona köpürüyordum ama şimdi gülümsemiştim. Domatesle vakit geçirdiğimi düşünmek bana neredeyse kahkaha attıracaktı.

"Otur," dedi kaşıyla işaret ederek. Karşı çıkmak için hazırlandım ama başını iki yana salladı. Birkaç gündür biraz bitkin düştüğüm

için gereksiz evham yapıyordu ama biz biraz böyleydik sanırım. Dediğini yaptım.

Kıza yardım etme görevini benim yerime üstlendi. Benim için bir şey yapamayacak diye ödü kopuyordu.

"Demek Luzia..." dedi kıza. Domatesleri yıkamış, doğramaya koyulmuştu. Başımı elime yasladım. Bir an önce yemek yemek istiyordum. Ve bir an önce çekip gitmek.

"Luxuria olmamam herkesi hayal kırıklığına uğratıyor." Ah, demek sorun buydu. Sesindeki yorgunluk ve hüzün onu ele veriyordu ama çok sır saklayabilecek birine de benzemiyordu zaten. İnanılmaz saf görünüyordu. Vampirlerle ne işi vardı öğrenmek isterdim çünkü vampirler için çok güzel bir akşam yemeğine benziyordu.

"Alınma," dedi Daren ona. "Luxuria çok yakın bir dostumdu."

Bak sen... Ondan bahsetmemişti. Gerçi Sidra'dan da üstünkörü bahsetmişti. Ama Elemental'in en yalnız lordunun bu kadar dostu olması hem de gerçekten yakın dostu olması benim için yeni bir şeydi. Her gün onunla ilgili yeni bir şeyler öğreniyordum ve her seferinde biraz daha şaşırıyordum. Bazen tanıdığım Daren'den çok farklı birine dönüştürüyordu öğrendiklerim onu ama sonra onun aslında hepsi olduğunu anlıyordum. Sadece kalabalıktı ve oradan oraya sürüklenirken çok fazla yere uyum sağlamak zorunda kalmıştı.

"Onu yakından mı tanıyordun?" diye sordu Luzia.

"Çok yakından. Gördüğüm en muhteşem kadındı."

Tam olarak ne dedi o? Ben buradayken. Ne demek en güzel kadın. Bendim en güzel kadın ben.

"Işıklar içinde yatsın, yazık..." dedim sahte bir acı ifadesi takınarak.

Omzunun üzerinden dönüp, "İnsanlar arasında," diye hatasını düzeltti ve ben he şöyle diye başımı eğince çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Bana kimse ondan bahsetmiyor. Çok az şey biliyorum." Luzia, Luxuria'ya takıntılıydı onu anladım. Luxuria ve Sidra tanışıyor olmalıydı; Daren ikisini de tanıyordu çünkü. Bu da onları garip bir duruma sokuyordu. Luzia, Luxuria'nın reankarnesi olmalıydı. Ama bundan mutlu olmadığı ortadaydı. Bunun sebebi de vampir gibi görünüyordu. O halde esas mesele Sidra ve Luxuria olmalıydı.

"Güçlü ve soylu bir ailenin tek kızıydı. Ailesi vampirleri avlıyordu ama Luxuria istediğini yapardı. Kadınlar o zamanlar başlarını bile çıkaramazlardı dışarıya. Luxuria kimseyi dinlemezdi. Derin bir yalnızlıkla boğuşuyordu ama belli etmezdi. Çok dikkat çekici biriydi ama hakkında çok az şey bilirdi insanlar. Hedefleri vardı, çok tutkuluydu, şiirleri severdi, kendisine yazılmasını daha çok severdi. Ama bir o kadar acımasızdı." Daren ondan uzun uzadıya bahsederken saygı duyan ifadesini takınmıştı ki bunu nadiren görebilirdik. Gerçekten kadın sevdiği biriydi anlaşılan ve anlattıklarından sonra ben bile ona karşı ilgi duymuş ve merak etmiştim. Daha sonra hakkında birkaç şey sorardım mutlaka.

"Onların arasında olanları da biliyor musun?" diye sordu Luzia utanarak. Ve tam on ikiden bir atış yapmıştım. Hem de yorgun, uykulu, aç ve çok endişeli olduğum bu halimde bile.

"Evet," dedi Daren tezgâha yaslanıp.

Luzia onun işini bitirdiğini fark edince kendisinin yavaşladığını fark etti. Kıza karşı daha yoğun bir üzüntü hissettim. Ben de birçok kez her şeyin dışında bırakıldığım için nasıl hissettiğini anlayabilmiştim. Öğreneceği her şey için kulaklarını dört açmıştı. Ama aslında onunla ilgili hiçbir şey duymak istemediği de ortadaydı. Neye bulaşmış bilmiyordum ama iyi olmadığı kesindi.

"Ama onların arasında olan şeyler onların arasındadır," diye ekledi Daren. İşte bundan bahsediyorum. O kolay kolay hiçbir halt anlatmazdı. Bu yüzden ters ters baktım. Neyse ki Luzia'nın arkası dönüktü.

"Maalesef, ben de aralarındayım. Fazla aralarındayım hatta." Bıçağı kesme tahtasına geçirdiğinde belki de o kadar ürkek değildir diye dudak büktüm.

"Senin yeniden doğmana sebep olan tılsımı ben yaptım," dedi Daren. "Sandığın gibi aralarında değilsin."

"Ne dedin?" diye büyük bir uyanış yaşamış gibi ona döndü Luzia. İşler ilginçleşmeye başlamıştı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ama keşke yemeği bitirip bu sohbete dalsalardı çünkü zaman akıyordu.

"Öldüğünde oradaydım, Sidra'nın ne kadar acı çektiğini gördüm. Benzer bir acıyı ben de çekiyordum. Hayatta kalmamı sağlayan şey bir umuttu. Ben de ona bir umut vermek istedim." Daren'in cümleleri eğlencemin üzerine kara bulutlar gibi çöktü. Dahası ben onun hayatı boyunca eğlencesine kara bir bulut değil, karanlık bir okyanus gibi çökmüştüm. Sözleri keskindi ve bıçaktan daha yaralayıcı oldu.

"Yeniden doğmam için tılsım mı yaptın?" diye sordu Luzia.

Sanırım ilham kaynağı bendim. Bu da kıza karşı hissettiğim yakınlığı açıklıyordu ama o benim kadar şanslı görünmüyordu. Sevilen bir insan böyle görünmezdi. Bu yüzden bir kez daha Daren'e döndüm ve her saniye hissettirmekten çekinmediği sevgisiyle bir kez daha irkildim. Ben hayatım boyunca hiç sevgisiz kalmamıştım ve bu tamamen onun halt yemesiydi.

Sayesinde.

"Yeniden doğman için yapmadım. Eğer gerçekse yeniden kavuşmanız için yaptım," diyerek düzeltti onu Daren. Onca zaman başka neler yaptığına olan ilgim her saniye daha da şiddetleniyordu. Tüm bunları krallığım Elemental'de zor durumdayken öğrenmek sinirimi bozmaya başladı. Şu an aklım fikrim oradaydı. Artık boş zaman öldürme günlerimiz geride kalmıştı. Elemental'i düşünmeme anlarımız geride kalmıştı. Yapabileceğin bir şey yok günleri geçmişti. Artık bir şeyler yapması gereken kişi bendim ve dikkatimin dağılmaması önemliydi.

"Bu saçmalık. Ben o değilim. Saçmalık ve haksızlık." Luzia histerik bir şekilde sayıklıyordu. İçler acısı bir durumdaydı. Hiçbir kalp kırıklığının buna değmeyeceğini düşündüm ama ben kalp kırıklığından ne anlardım ki?

"Onlar birbirleri için bir anlam ifade ettiler." Daren ona baktı ve daha ılımlı bir şekilde açıklamaya çalıştı. Bu çabası beni şüpheye düşürmüştü. Özellikle de başta kızdan hoşlanmadığını hesaba kattığımda. O birilerine gerekli olduğu zamanlarda bile açıklama yapan biri değildi. "Bu aşktan daha derin bir durumdur. O yüzden saçmalık olduğunu düşünmek varoluşu inkâr etmekle eşdeğer. Hayal ettiğin gibi değil belki ama bu gerçek. Sizi bir araya getiren şe-

yin o kadar anlamsız olduğunu düşünme." Hassas olduğu konudan bahsederken ses tonu daha resmi bir hâl aldı. Gözleri de öyle. Kızı açıkça uyarıyordu çünkü kız açıkça kader diyebileceğimiz yazının ne kadar karmaşık ve derin olduğundan habersizdi.

"Bir tılsımla yapılan bir şey, bu gerçekten kadermiş gibi geliyor." Luzia'nın yaptığı kinaye Daren'in canını sıkmak üzereydi. O konuşmadan araya girmek için kıpırdandım ve "Hey," dedim dikkatini üzerime çekmek için. Bana doğru döndü.

"Öyle bir tılsımı herkes yapamaz. Bunu sadece o yapabilir." Daren'i işaret ettim ama açıkçası neyden bahsettiğimi çok iyi bildiğim söylenemezdi. "O bir ikiz alevi. Ve tılsım işe yaradıysa gökyüzünün bir bildiği vardır. Her şeyden şüphe edebilirsin ama en karanlık gecede bile sakın yıldızlardan şüphe etme." En azından ben bir süredir öyle yapıyordum ve öyle yaptığımdan beri kendi gökyüzümde yıldızlar daha parlaktı. Ama sözlerim onda sersemletici bir etkiye neden oldu. Başı dönüyormuş ya da kusacakmış gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Geçmişten kalan bir ağrı." Yüzünü buruşturarak sıktığı yumruğu ile göğsüne baskı uygulamaya başladı. Daren ile göz göze geldik, hafifçe kaşlarını kaldırdığında bunun sıradan bir ağrı olmadığını anladım. Birbirine bağlanmak ve geçmiş bazı sancılar bırakırdı.

Berbat değil mi? Al benden de o kadar. Kendi kendime gülümsedim.

"Ne yaparsan yap geçmedi mi?" diye sordum. Elbette geçmemişti. Elbette geçmezdi. Buna bedel diyorduk ve tekrar tekrar doğduğun sürece seni izlerdi. Ölerek bile kurtulamazdın.

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Her şeyi denedin değil mi?" diye tekrar sordum.

"Nereden biliyorsun?" Yine anlamayan ve bu defa kuşkuyla dolan bakışları beni buldu.

Nereden biliyorum, güzel soru ama cevabı hoşuna gitmezdi. Tabureden o kadar hızlı atladım ki yine düşüp bir yerimi sakatlamayayım diye Daren bana doğru elini uzattı. Refleksle elini tutup yanına geçtim ve ellerimi dikkatli bir şekilde sırtına yasladım. Sırtı onun için hassas noktaydı ve dokunulmasından hoşlanmıyordu bu yüz-

den onun sınırlarını gözeterek hassas bir şekilde yaklaşıyordum. Zaman içinde birbirimizin sınırları konusunda epey yol kat etmiştik. Bu da bizi yine o ağrılara götürüyordu. Hafifçe elimi koyduğum yeri okşadım. Arada bunu yapıyordum ve beni yakaladığında sadece gülümsüyordu. Yine öyle yaptı ve bu defa elimi sırtından uzaklaştırmak için doğal bir şekilde dudaklarına götürdü. Bir gün bunu yapmamasını umdum.

"Çünkü şifası yarayı açandır," diye mırıldandım. En azından çoğunlukla. Ama bazen de o ağrının daha da sancımasının nedeni tam olarak yarayı açandır.

"Kim kimde yara açıyor?" Vampir merdivenlerden inerken Luzia çarpılmış gibi döndü, yine eli ayağına dolaşmıştı. Biz gelmeden önce bu köşkün içinde bir şeyler olmuş olmalıydı. Vampirin yüzüne bakmamak için mutfağın içinde hareket etmeye başladı. Kendini ele veriyordu ve onun dışında herkes bunun bariz farkındaydı.

"Özel koleksiyon mu?" diye sordu Daren. Neyden bahsettiğini anlamak için vampire döndüğümde elinde bir şarap şişesi taşıdığını fark ettim. Masaya koydu ve ardından iki eline de ikişer kadeh sıkıştırdı.

"Lordumuza yakışacak kadar," diye cevapladı Sidra. Şarabı doldurmaya başladığında gözlerim mutfağın karanlık köşesine kaçan kıza döndü.

Onu bir hayalet gibi oradan oraya süpüren şey neyse kurtulmasını diledim. Aşkın bu kadar karanlık hali beni rahatsız ediyordu. Hiç kimsenin bu kadar yüce bir duyguyu mutsuzlukla yaşamasını anlamak istemiyordum. Kötücül her duygudan kaçınmak benim için yaşam tarzıydı. Ama bazıları, kesinlikle Luzia onlar gibiydi, bu karanlık halini seviyordu ya da belki de içine girdikten sonra çıkışı kaybediyordu. Çünkü kızın gözlerinde gitme arzusu vardı ama kapının kulpunu bulamıyor gibiydi.

Göz ucuyla Daren'e baktım, Gece Yarısı Lordu'ydu ama bana hiç karanlıktaymışım gibi hissettirmiyordu. Sonra kaşlarımı kaldırdım ve masanın üzerine bırakılan yemeklere odaklandım. Aşkı düşününce ona dönmek hâlâ tuhaftı. Beklenmedik değildi ama tuhaftı. Daren benim için daha çok Daren'di. Kişisel ateş lordum, evcil ej-

derham ve oyun arkadaşım. Belki köşkün kasvetli havasından belki de karşılaştığım bu tuhaf aralarındaki ilişkiyi tam anlamıyla çözemediğim iki kişiden, ruhum daralmıştı. Uğursuz düşünceler aklıma giriyordu ve her biri beni diyara çekiştiriyordu. Olması gerektiği gibi diye düzeltiyordu aklım o boşlukları.

Yeniden göz ucuyla Daren'e baktım ve diyarda bize ne olacağına dair bir merak duygusuna kapıldım. Onunla sürekli bir arada olmamaya, yokluk haline de varlığına alıştığım kadar kolay alışacak mıydım? Çünkü orada bambaşka iki krallığa dönecektik. Ateş Krallığı hiçbir zaman diyarın baş rolünde olmamıştı ve Su Krallığı ile araları Hava Krallığı ile olduğu kadar iyi değildi. Derin bir nefes aldım sessizce, en azından Toprak Krallığı ile olduğu kadar kötü de değil diye düşündüm. Sonra daha karanlık bir his etrafımı sardı. O artık Toprak Krallığı'nın da Lorduydu. Ve Toprak Krallığı çok uzun zamandır bizim düşmanımızdı. Ayzer'in yaptığı son şey de üzerine adeta mum dikmişti. İlk kez Arın'ın benim için bir şey yapmamış olmasını diledim. Oraya döndüğümde Daren ile arama ne gireceği korkusu beni pusuya düşürmüştü.

Stres ve gerilim beni her zaman daha fazla yemeye itiyordu. Yemek yerken mutlu oluyordum ve bu negatif duygulardan kaçınırken daha fazla mutlu olmaya ihtiyaç duyuyordum. Bu yüzden tabağımı silip süpürdüm.

"Luzia," dedi vampir. "İyi misin?" Sohbet akışını bölecek kadar yüksek sesle sorduğu için benim de dikkatimi dağıtmıştı. Luzia'ya dönüp baktım ve bembeyaz kesildiğini gördüm. Yerinde bir soruydu ama cevabı da bariz ortada olan bir soruydu.

"Hava soğudu ve sanırım burada bundan etkilenen tek kişi benim." Şarabından küçük ve zoraki bir yudum alırken serçeparmağının titrediği kimsenin gözünden kaçmadı.

"Bizim hatamız." Daren elini kaldırdı, havada bir kez dolaştırdı, mutfağın köşesindeki şömine yanmaya başladı.

"Vay canına..." Yarı etkilenmiş yarı irkilmiş halde dudaklarını araladı kız. "Sihir yapabiliyorsun." Onun gözünden nasıl göründüğümüzü merak etmeye başlamıştım. Korkutucu mu büyüleyici mi? Belki de her ikisiydi.

"Luxuria'ya birkaç tılsım öğretmiştim. Sana da birkaç numara verebilirim." Daren ona doğru benim çok iyi bildiğim sırtlanları anımsatan gülümsemesiyle baktı. Kız zaten bitik haldeydi neden onun üzerine gidiyordu bilmiyordum ama görmese de ters ters bakmama neden oldu. Luzia iyice gerilmişti. Gecenin sonunda kızın kalp krizi geçireceğinden endişelenmeye başladım.

"Teşekkürler," dedi. "Ben düz insan olarak iyiyim." Cesur görünmeye çalışsa da konuşurken sesi titredi ve bu daha da canımı sıktı.

"Sen zorba mısın?" diye kaşlarımı çatarak vampire döndüm. Beni korkutmak o kadar kolay değildi ve vampirler bile birilerine hesap verebilmeliydi.

Vampir destek bekler gibi Daren'e doğru sessizce mırıldandı. "Sanırım bir şey anlatmaya çalışıyor..." Sözlerindeki alaycı yaklaşım beni kışkırttı ve gözlerimi kısmama neden oldu.

"Luzia'ya kabalık ettiğini düşünüyor," diye tercüme etti Daren.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Sidra. En azından kendini beğenmiş tavrı silinmişti. Şimdi biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Belli ki ilk izlenime önem veriyordu.

"Tılsım öğrenmek istiyor ama Luxuria öğrendiği için aksini söylüyor. Muhtemelen kızı o eski cadıyla kıyaslayıp durdun. Bu boktan bir hareket." Daren'in kadehine uzandım ve şaraptan büyük bir yudum içtim. Vampirin hakkı vardı, bu şarap lordlara layıktı.

"Öyle değil," diye karşı çıktı Vampir Sidra.

Luzia beklenmedik bir şekilde "Tam da öyle," der gibi gülünce gözüm ona döndü ve dönen tek göz benimki değildi. Bunu fark ettiğinde utanarak omuzlarını çökertti.

Dikkati onun üzerinden çekmek için tekrar konuştum. "Öyle olmalı, o yüzden elinde bir bavulla gecenin bir yarısı fırtınalı havaya rağmen onu kapının ağzında yakaladık. Bunu biliyor muydun?"

"Ben gitmemesini söylüyorum," diye kendini savundu Sidra.

"Vampirler..." dedim. Başka vampir tanıdığım yoktu ama bütün vampirler biraz kendini beğenmiştir diye düşündüm. Ve bütün erkekler biraz duyarsızdır. "Kalmasını istediğini hissettiriyor musun? Belli ki hayır. Belki de gerçekten gitmelidir. Kıymet bilmez yaratık-

lara tahammül edemiyorum." Çenemi elime yaslayarak kıza döndüm. "İstersen seni gideceğin yere bırakırız, süper kızsın. Karşında iki tane manyak görmene rağmen bizim için yemek pişirdin. Kan içen bir zorbadan daha fazlasını hak ettiğin aşikâr."

"Ona bir şey desene..." diye dirseğiyle Daren'i dürttü Sidra.

"Tek kelime etmem," dedi Daren beni gayet iyi tanıdığı için. Etse onu mahvederdim ve bunu istemezdim. "Ne kadar vahşi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bu uysal hali. Şu an kibarlık ediyor."

"Ben sıradan bir vampir değilim küçük hanım," dedi Sidra. "Çok ama çok yaşlı bir vampi..."

"Anladık yahu!" Doğrulup alaycı bir şekilde gözlerimi irileştirdim. "En vampir sensin Kont Drakula. Başka?" Bir şey olmak bir başkasına bu denli kötü hissettirme hakkı vermemeliydi kimseye. Aralarında ne oluyor ya da ne olmuyor bilmiyordum. Hatta hiçbir fikrim yoktu, sadece gözlemdi ama yine de kabalık karşısında biraz kabalaşabildiğimi gördük.

Luzia kahkaha attı. İlk kez ve rahatça. Gevşediği için memnun oldum.

"Daren ölse ve sonra karşına ona tıpatıp benzeyen biri çıksa ne yapardın?" diye sordu Sidra bir yandan kadehini doldururken. Bunun bana bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi.

"Daren ölümsüz."

"Ama ölseydi?" Zavallı vampir, bu arabesk sözlerle beni bir köşeye sıkıştırabileceğini sanıyor. Gerçekten çok eski modasın değil mi?

"Ona benzeyen biriyle tanışacak kadar uzun yaşamazdım," dedim. Ve bütün gözler ağzımdan çıkan sözlerle duraksadı.

Ne diyebilirim ki, nasıl oynamam gerektiğini biliyorum. Bu gerçek bir cevap değildi. Bununla ilgili düşünmeyi reddediyordum. Daren neden ölsündü ki? Ama cevabım Daren'in yüzünün aydınlanmasına neden oldu. Buna kandığı için değil, biz cehennem lordu ve deli vâristik, bu kadar drama bizim tabiatımızda yoktu. Muhtemelen ikimizden biri ölse diğerinin yapacağı şey intikamını almak ve alırken eğlendiğinden emin olmak olur. Sonuçta o beni bir dalgaya itmişti ve ben de bazı şeyler yapmıştım.

"Onun alamadığı intikamları var," diye sessizliği bölen Luzia oldu. Bu sözler biraz tetiklenmeme neden oldu. İntikam söz konusu olduğunda kimse elimize su dökemezdi.

"Onun hikâyesini biliyor musun?" diye sordum vampire. Daren'den bahsettiğimi anlamıştı ama ben yine de işaret ettim. Daren sessizce olup bitenden eğleniyordu ama bu söylediğimle birlikte kaşları hafifçe çatıldı.

Sidra bir kez başını sallayıp onayladı.

"O zaman Tanrıçaların ona neler yaptığını da biliyorsun." Bu gerçekten garipti. Dünyanın bambaşka yerinde, çok öte bir boyutta bir vampir benim bildiklerimden daha fazlasını biliyordu onun hakkında. Rahatsız edici ama daha rahatsız edici olan bundan hiç ders almamış olmasıydı. Ben uçarılığımla bilinirdim ama ben bile Daren'in başına gelenler söz konusu olduğunda kıvranıyordum.

Sidra bu kelimeyi duyunca en az Daren kadar gerildi.

"Tanrıçalar şu an diyarda. Ama Daren orada ona yapılanların intikamını almıyor," dedim. Konu nasıl buraya geldi emin değildim ama artık ben de eğlenmiyordum. "Çünkü ben buradayım. Çünkü bu kesinlikle almayı hak ettiği intikamından daha önemli." Belki bir itiraf belki de bir sitemdi. Diyarda olabilecekleri düşünmek diken üzerinde olmama neden olmuştu. Doğru ve yanlış terazisini bulmaya çalışıyordum çünkü yakında o dengeye çok ihtiyacım olacağını hissediyordum.

İçerisi zaten kasvetliydi ama sözlerim havayı daha da ağırlaştırdı. Bir yağ tabakası etrafımızı sarmış gibi hissediyordum ve artık kimseye direkt bakmadan şarabı yudumluyordum. Sanırım birbirimizle konuşmamak, ciddi meselelerden uzak durmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Bu geçirdiğimiz tüm güzel zamanları gölgeliyordu. Daren ve Nova krallığında başlattığımız oyun sona ermek üzereydi ve başlarken bunun bu kadar acı verici olacağını tahmin edememiştim.

"Kütüphaneyi görmek ister misin?" diye sordu Luzia. Başımı kaldırdığımda onun taburesinden indiğini gördüm. Sanırım havayı dağıtmak istiyordu ve biraz da sorumluluk hissediyordu.

Daren'in tahmin ettiğim gibi sorular ve düşüncelerle dolu yüzüne baktım. "Antik tılsımlara baksam iyi olur," dedim. Daren başıyla

onayladı. Muhtemelen böyle şeyler düşündüğümden haberi yoktu. Sonrasında bizi daha uzun bir konuşmanın beklediğini bilerek taburemden indim.

Luzia'nın peşinden epey bir merdiven çıktıktan sonra geniş çerçeveli bir kapıdan içeriye girdik. İlk izlenimin onun burayı avucunun içi kadar iyi bildiği yönündeydi. Ama daha çok dikkatimi çeken şey onun buranın bir parçası olması oldu. Köşkün ikonalarla bezeli duvar kâğıtlarından fırlamış gibiydi. Güneşle uyanıyor, gece çöktüğünde duvardaki resmine geri dönüyordu sanki. Aşağıda bizim aramızda ne kadar yabancı kalsa da köşk onun bir parçasıydı.

"İşte burası," diye seslenirken ben rafların arasında dolaşmaya başlamıştım. Neredeyse Hava Krallığı'nın kütüphanesi kadar donanımlı görünüyordu. Daren'in burayı neden seçtiğini artık daha iyi anlıyordum.

"Aşağıda bana destek olduğun için teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedim. Onu korkutmamış ya da gücendirmemiş olmayı umdum. Ben konuştukça utanıyor gibi görünüyordu. "Biraz sinirliydim, onu da çıkarmış oldum umarım çok kabalık etmemişimdir."

"Sanırım bunun üstesinden gelir," diye güldü. Oradan uzaklaşmak ruh halini değiştirmişti, şimdi daha canlı ve iyi görünüyordu. "Özellikle aradığın bir şey var mı?"

"Antik dilde olanları gösterirsen kendim bulurum. Tılsımlar kendini belli ediyor."

"O halde bu taraftan..." Bölmelerin arasında dolaşıp doğru rafları bulması uzun sürmedi. Kitapları tanıyordu.

Antik eserler bölümü iki rafı dolduruyordu. Hepsini indirmek yerine incelemem için bana müsaade etti. Parmaklarımı kitaplara dokundurarak onları hissetmeye çalıştım. Çok uzun sürmemişti. İki tane kitabı masanın üzerine çıkarıp incelemeye koyuldum.

"Almak için geldiğiniz kitabı sorabilir miyim?" Kibarlığı ne kadar merak ettiğini gizlemiyordu ama bunu yadırgamazdım. Gecenin köründe iki sihirli yaratık gelse ben daha fazlasını yapardım.

"Onu ben de pek bilmiyorum. Çok eski bir tılsım. Ama Daren'in annesi kitabın içinde hapsedilmiş. Pek istekli olmasak da onu çıkar-

mamız gerekiyor." Burnumu kırıştırdım. Tam olarak annesi gizlenmemişti, annesine giden yol haritası kitabın içindeydi. Birini geri döndürmek basit bir büyü değildi ama cehennem kraliçesini geri getirmek çok karmaşıktı. Daren anlatmaya başladığında cümlenin başını bile unutmuştum. O kadar karmaşıktı.

"Neden babası çok mu özlemiş?" Kendi kendine güldü.

"Babasını öldürdüm." Bunu söyledikten sonra ifadesini görmek için yandan ona baktım ve tepkisi beni bir saniye içinde olsa eğlendirdi. Dehşete kapılmıştı.

"Ne? Nasıl?" Sesi titredi ve bazı harfler konuşurken birbirine girdi.

"İşkence yaparak." Ki hâlâ içim soğumamıştı. Bazen gerçekten onu yeniden diriltmek ve daha fazla acı çektirerek öldürmek istiyordum.

"Neden?"

"Tepemin tasını attırdı," diye omuz silktim. Ona bütün hikâyeyi anlatmak için zamanımız yoktu. Hem kızcağızın bu olup bitenleri kaldırabileceğini sanmıyordum.

"Seni sinirlendirmesek iyi olacak."

Söylediği şeye boş bulunarak kıkırdadım.

"Elemental nasıl bir yer?" diye sordu bu defa. Meraktan mı yoksa nazik olmaya mı çalışıyordu emin değilim. Tatlı bir kızdı ama benim şu hiçbir halt anlamadığım kitapları incelemem gerekiyordu. Sihri tanısam da alfinlerin eski dilini hâlâ beceremiyordum.

"Şu an işgal altında, pek güzel sayılmaz." Belki de bu yüzden konuşmak istemiyordum. Anlatacak pek iyi bir şey yoktu. Kız soru sordukça hayatımın ne kadar berbat olduğunu fark etmeye başlamıştım. Lilith'i döndürmek. Amon'u öldürmek. Savaş halinde bir diyar. Bana sorduğu ya da merak ettiği her şey açıkça benim dramım ve trajedimdi.

"O halde orada olmamanız iyi değil mi?"

"Acı çekiyor..." Nefes almakta zorlandım. "Hepsini hissedebiliyorum. Her saniye... Onların yanında olamıyorum." Gözlerimi onlara buradayım demek ister gibi kapattım. "Bana ihtiyaçları var. Yara alıyorlar. Gökyüzü kambur kalmış." Ve o diyardaki tüm kam-

burların altında ben yatıyorum. "Lordum orada," diye fısıldadım zorlukla. "Onları uyandırdım ama hiçbiriyle tanışamadım..." Gözlerim yanmaya başladı. Kendimi toplamak, düşüncelere ve hislere yenilmemek için omuzlarımı gerip derin bir nefes aldım. "Orada kıyamet kopuyor ama olmak istediğim başka bir yer yok." Kitapları bırakıp yorgunca alnımı rafa yasladım. Oraya gittiğimde her şey daha çok karışacak ama gitmekten başka çarem yok.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Ben üzgünüm," dedim. "Affedersin, bir süredir sadece Daren ve ben varız. Ve ikimiz de güçlü durmaya çalışıyoruz. Bunları söyleyebilmek biraz daha iyi hissetmeme neden oldu."

"İkiniz de çok güçlü görünüyorsunuz," diye teselli etti. Ve tüm mesele de bu. İkimiz de çok güçlüyüz ve bu her zaman iyi bir şey değildir.

"O çok güçlü," dedim yine de gülümsemeye çalışarak. Ben sürekli mızmızlanıp duruyorum ama o gıkını bile çıkarmaz. "Ama ben eksiğim. Krallığıma dönmek zorundayım. Suya dönmek zorundayım."

İnsanlara özgü bir refleksle elime uzandı. "Dilerim her şey yoluna girer."

Kütüphanedeki havayı tersine çevirecek kadar neşeli bir müzikle telefonu çaldı. O telefonunu kurcalarken ben seyrediyordum. Bir süredir insanların arasındaydık ama aslında uzun zamandır ilk kez bir insanla bu kadar yakındım. Bana eski günlerimizi hatırlatıyordu.

"Affedersin," dedi mahcup şekilde. "Bu en yakın arkadaşım. Her gün saatlerce konuşmazsak dünyanın dengesinin bozulacağına inanıyoruz."

Bana kesinlikle eski günleri anımsatıyordu. "Benim de öyle bir arkadaşım vardı."

"Diyarda mı kaldı?"

"Hımhı..." Hafifçe başımı salladım. İşin aslı Luzia, eskide kaldı. Arkadaşlığımız da biz de eskide kaldık. Şimdi başka dertlerimiz var, cevap verilemeyen bir mesajın tek derdimiz olduğu o günler hiç yaşanmamış gibi. Yaş akmasını bekleyerek içgüdüsel bir şekilde gözlerimi sildim.

"Onunla konuşmayı özlüyor olmalısın."

"Özlüyorum," diye kabul ettim ve bu benim de şaşırmama neden oldu. Çünkü bunu kendime itiraf etmiyordum. "Ondan akıl almak istiyorum çünkü tüm bunların içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

"Hey," dedi yeniden insani bir güdüyle kolumu sıvazladı. "Aşağıda sizi gördüğüm ilk anda seninle göz göze gelince delinin teki olduğunu düşündüm."

Sözleri de ciddiyeti de beni güldürmüştü. Kendimi tutamadım. O kadar belli oluyor muydu?

"Ama sonra ne kadar detaycı ve dikkatli olduğunu fark ettim. Bence hepsinin üstesinden geleceksin. Çünkü bütün bunları yaşayıp hâlâ gülümseyen ve bu kadar harika görünebilen çok fazla kişi yoktur."

"Teşekkür ederim," dedim. "O tılsımı hafife alma," diye devam ettim elimi elinin üzerine koyarak. "O vampir kötü biri olsa Daren onu kollamazdı. Ve gökyüzü sizi yeniden bir araya getirmezdi. Gökyüzü senin için bir şarkı yazdığında buna kulaklarını kapatamazsın."

"Gökyüzü daha çok bana lanet yazmış gibi..."

Daha çok güldüm. Bir de bana sor...

"Daren ile ilk tanıştığımızda ben de öyle düşünüyordum. Gökyüzünün kahrı..."

"Sonra ne oldu?"

"İnsan bazen belasını arıyor, bazen de belasını seviyor işte." Diğer kitabı açıp sayfaları karıştırmaya koyuldum.

Konuyu dağıtma şeklim işe yaramış olmalıydı. Nihayet sessizleşti. Rahatsız edici olduğundan değildi ama gerçekten bu işi çözmem gerekiyordu. O kendi düşüncelerine çekildiğinde ben de kitaba dikkatimi verdim. Ne aradığımdan emin değildim ama sihri hissedebiliyordum. Her satırın kendine ait bir enerjisi vardı. Bazı satırlar diğerinden daha sert bir enerjiyle beni kendine çekiyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye çekinerek sorduğunda biraz zaman geçmişti. Açıkçası ben de sıkılmaya başlamıştım çünkü bu satırlardan hiçbir şey anlamıyordum.

"Tabii."

"Sen o zaman yoktun anladığım kadarıyla. Onlar tanıştığında."

"Hayır, ben o kadar uzun yaşamadım."

"Peki buna nasıl dayanıyorsun, senin olmadığın çok uzun bir zaman var. Onun geçmişiyle, o geçmişte olup bitenle nasıl baş ediyorsun?" Cevabım çok önemliymiş gibi gözlerini üzerine dikti. Kapının kulpunu aramadığını, kapıyı kilitlemek istediğini anladım. Ondan kaçmak istemiyordu ama onunla baş etmek istiyordu. Tehlikeli bir duygunun içindeydi ama ben ne anlardım ki?

"Çünkü önemli olan sadece şimdi ve gelecektir. Geçmiş çoktan geride kaldı." Ve oraya dönüp hiçbir şeyi değiştiremezsin. Daren bana önemli olanın şimdi nerede olduğun, şimdi nerede çok olduğun dediğinden beri geçmişi iyice gözden çıkarmıştım. Ben Luzia gibi olmadığım bir zamana takılıp kalacak biri değildim ama ben onun yaşadıklarını yaşamamıştım. Onu anlamak için çabalayabilirdim ama hikâyesi ona özgüydü bu yüzden belki bir bakış açısı sunar diye kendi basit düşüncelerimden bahsettim.

"Birine benzemek o kadar da kötü değil," diye mırıldandım. "İnsan kendine bile yabancılaşıyor zaman zaman. Ardındakiler olmadan yüzlerin hiçbir önemi yok. Ve o bunu görmeye başlamış, yüzünün ardındakini. Ama sen o kadına saplanıp kalmışsın, kendini unutmaya ramak kalacak kadar."

"Bunun için bir tılsımın var mı?" diye inledi sincap gibi yüzünü buruşturarak.

"Bunun için tılsıma ihtiyacın yok. Devam etmeye ihtiyacın var. Bu zamana kadar nasıl yaşıyorsan öyle yaşamaya devam et. Bırak onlar görsün senin kim olduğunu ve kim olmadığını."

"Sana deli diyor ama hiç de deli gibi konuşmuyorsun." Gevşediğinde ortaya çıkan bu eğlenceli ve tatlı kızı sevmiştim.

"Deli olduğum için böyle konuşuyorum, akıl insana esas doğruyu yaptırmaz."

"Esas doğru..." Sorgularcasına geriye doğru yaslandı.

"Hımhı," dedim. "Bir insanların dayattığı doğrular vardır, kurallar, olması gerekenler, yanlışlar falan filan. Bir de içinden geldiği gibi yaşamak vardır. Herkes ikincisini delice bulur."

Tekrar sessizliğe kapıldı. Sözlerim onun için gerçekten bir şeyler ifade etmişti belki de. Birbirimize benziyorduk ama aynı zamanda çok zıttık. İkimiz de yeniden doğmuştuk. İkimiz de tuhaf bir aşk hikâyesinin içindeydik. Ben ana karakterdim, her zaman. Ama Luzia, o kitaba sonradan dahil edilmişti. Atladığı şey şuydu, bazen sonradan dahil olan karakterler bütün hikâyeyi sırtlar ve asıl önemli olan kitaba nerede girdiğin değil, kitabın sonuna kimin gidebildiğidir. Ve elbette nasıl gidebildiği... Düşüncelerime bak sen, ne kadar mantıklı konuşuyorum öyle. Gerçekten epey büyüdüm ben. Bir bilgelik çöktü üzerime resmen. Yakında Tayga ile bile aşık atarım.

Daren içeriye girmeden önce varlığını hissettim. Aramızdaki bağda değişen şeyler olduğunu kalkan kırıldığında daha iyi anlamıştım. Arın veya Tayga kadar baskın olmasa da uzaktan bir ses gibi artık onun varlığını da hissediyordum.

Biraz sonra gölgesi üzerime düştü. "Bir şeyler bulabildin mi?" diye daha çok ruh halimi anlamaya çalışarak tepemden eğildi.

"Dili hâlâ yeterince iyi anlamıyorum." Huysuzca kaşlarını çattım.

"Derslerini kaçırırsan anlamazsın."

"Piknik yapmak daha eğlenceliydi."

Yanıma oturduğunda beklediğim sırıtış yüzüne yerleşmişti.

"Bir dönelim diyara," dedi bilmiş bilmiş. "Sana özel saray eğitimi ayarlayacağım. Başını bile kaldıramayacaksın."

"Özlersin sen beni Darenciğim."

"Özlerim tabii Novacığım." Dudak bükerek kendi kendini onayladı. "O yüzden eğitimi ben vereceğim."

"Kurnaz iblis!" dedim. "Bir kitap daha getireceğim." Asıl dikkatimi çeken ama özellikle onun incelemesini istediğim kitabı almak için kalktım. Aslında biraz da kendi başıma kalmak istiyordum. Herkese ayrı telden çalmak beni alışkın olmadığım bir strese sokuyordu.

Vampirin "İşte burada," dediğini duydum ve ardından birkaç kutu sesi duyduğumu sandım.

Bir rafa yaslanıp nefesimi düzenlemeye çalıştım. Burada hava çok kuruydu.

"Kahve almaya gideceğim, bir şey ister misiniz?" diye sordu Luzia.

"Ben alırım," dedi Sidra. Ben buna güldüm ama Luzia'nın şaşırdığını tahmin ediyordum. Ki vampir yeniden konuşunca kesinlikle şaşırdığını artık biliyordum. "Cani değilim Luzia," dedi. "Yeterince hırpalandın bugün. Başka bir şey istiyor musun?"

"Teşekkürler," dedi Luzia.

"Şarap," dedi Daren.

"Elbette Lordum..." dedi Sidra kinayeyle.

Bir vampire bile emir buyurabiliyordu. Onu lord olarak izlemek keyifli olabilirdi. Ama neden onu lord olarak düşünmek beni böyle rahatsız ediyordu? Fanustan çıkıyorduk ve ben fanusun çatladığını hissediyordum. Biz içindeyken kırılacaktı ve biz kırık parçaların üzerinden geçerek çıkmak zorunda kalacaktık.

"Sen de Su Lordu musun?" diye sordu Luzia. Sanırım misilleme yapıyordu. Belki de sandığım kadar zayıf ve savunmasız değildir. Sorusu Daren'i sinirlendirirdi ama beni açıkça rahatsız etmişti. Çok hassas bir konuydu.

"Şaka yaptım, anladım Ateş Lordusun. Şömine ipucu vermişti."

Daren yine cevap vermedi.

"Zihnimin kurcalanmış olduğunu söyledin, bununla ilgili başka bir şey söyleyebilir misin? Zihnim ele geçirilmiş gibi mi?"

"Dert etme," dedi Daren. "Zihnin çok güçlü. Orada ne yapıldıysa bu er ya da geç ortaya çıkacak. Aklın bununla savaşabilir. İnsan beyni hepinizden daha büyüktür, yakında kendi kendini onaracaktır."

"Teşekkürler," dedi Luzia. "Biraz rahatladım."

"Benim için bir zevk Luzia..." dedi Daren.

Konuşmaya ara verdiler. Ellerimi şakaklarıma bastırdım. Kalkanın kırılması ile gelen ağır hisler beni zorluyordu. Aynı anda birçok duygu yaşıyor ve odaklanmakta güçlük çekiyordum. Hem öfke vardı ama bana ait değildi. Hem hüzün vardı ama ne kadarı bana aitti bilmiyordum. Mücadele ve zorlama vardı. Yaşamadığım şeylerin sancısını çekiyordum çünkü orada birileri yaşıyordu. Bazı geceler Tayga'nın karanlıkta, ağaçların arasında koştuğunu hissedebiliyordum. Sanki koşan benmişim gibi kalbim hızlanıyor, soluğum kesiliyordu. Aradığı her ne ise sanki köşe başında beni seyrediyormuş gibi irkiliyordum. Onunla konuşabilmek için çok şey verirdim.

Kitabı elime alıp rafların arasından yavaşça çıktım. Luzia onu izlerken Daren kitaplara gömülmüştü. Eliyle hafifçe boynunu ovdu. İncelediği bir şey dikkatini çekmiş gibi kaşlarını çattı. Ben ne düşünüyorsam daha fazlasını düşündüğünü, ben neyden çekiniyorsam daha fazlasından sakındığını biliyordum. Ben bu kadar baskı altında hissediyorsam onun nasıl sıkıştığını düşünmek istemiyordum.

Yanına oturup oyun olsun diye omzuna vurdum. "Yolunu mu kaybettin Gece Yarısı Lordu?" Hem sözlerim hem temasım onu güldürdü.

"Neden ateş değil gece yarısı lordu?" diye sordu çok meraklı müze müdürü. Sohbetin bir kısmında Luzia'nın buradaki görevini duymuştum ama dikkatimin dağıldığı anlardan biriydi.

"Çünkü gece yarısı gökyüzünündür," diye mırıldandım.

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz."

Nihayet bu karmaşayı yaşayan değil de yaşatan kişi olmuştum.

"O kadar olsun, başka bir diyardan gelip boyutlar arası seyahat ediyoruz diyoruz. Biraz gizemimiz olsun değil mi..."

Ben her zaman komik olmuşumdur ama Luzia gerçekten eğlendi.

Vampir yeniden döndüğünde bir eline, parmaklarının arasına iki kadeh sıkıştırmıştı. Diğer elinde küçük bir kutunun içinde iki fincan kahve vardı. Dünyanın hangi köşesinde bir vampiri elinde kahveyle görebilirdiniz ki? Ben de tam görecek şeyim kalmadı diyordum.

"Teşekkür ederim Kont Drakula," dedim kahve bardağını önüme alırken. Daren buna kahkaha attı. Sidra simsiyah olan gözleriyle bana alaycı bir şekilde baktı ama tepki vermedi. Luzia bıyık altından gülerek kendi kahvesi için teşekkür etti.

"Bir lordun ve bir vampirin yolu nasıl kesişir?" diye sordum kitapları incelerken bir yandan da sohbet edebilmek için. Çünkü enerjim tükenmiş gibi hissediyordum. Bitkindim. Uzun zamandır uyuyamıyordum ve okumak daha da ağırlaşmama neden oluyordu. Ama gözlerimi kapatamazdım. Onlar orada dört dönerken ben gözlerimi kapatıp daha fazla dinlenemezdim.

"Lilith'in kanı," diye basitçe açıkladı Daren. "Nasıl vampir olduklarını sanıyordun?"

"Öyle doğduklarını düşünmüştüm," diyerek dudak büktüm.

"Böyle doğdum," dedi Sidra doğrudan bana bakarak.

"Sen de tuhaf kardeşlerini mi arıyordun?" diye takıldım Daren'e. Beni aradığını biliyordum asıl sorum nasıl yolunun buraya düştüğüne yönelikti.

"Ateş ateşi çağırır," diye açıkladı bana gözlerini satırlardan ayırmadan.

"Ne kadar kaldı burada?" diye Sidra'ya sordum. "Daren tanıdığım en ketum şeytandır..."

"Başka şeytan tanıyorsun da sanki," diye böldü lafımı.

"Konumuz bu değil," diye susturdum onu. "Nasıl oluyor da sen tüm sırlarını biliyorsun." Yine dikkatimi vampire vermiştim ve buz gibi yaratıktan bir şeyler öğrenecek miyim diye beklemeye koyulmuştum.

"Arkadaşlık," dedi Sidra çok bariz gibi.

"Birlikte takılırken neler yapıyordunuz? Yoksa Daren'de mi insanların kanını içiyordu? Bu iğrenç."

Sidra gizemli bir şekilde gülümsedi. "Kanlarını içmiyordu," dedi. İması karşısında yüzüm buruştu. "Daha iğrenç," dedim.

"Kadınlar öyle düşünmüyordu," diye savundu arkadaşını.

"Gitgide iğrençleşiyor."

"Savaş vardı," dedi daha ciddi bir tavır takınarak. "Buradaki savaşlara benimle katılıyor ve öfkesini kusuyordu. İyi bir silah arkadaşıydı. Döndüğümüzde de sabahı olmayan partiler yapıyorduk."

Anlattığı hiçbir şeyi gözümde canlandırmak istemiyordum bu yüzden üzerine düşünmeden ardı arkasına sormaya koyuldum.

"Luxuria'nın baş rolde olduğu partiler mi?"

"Luxuria'sız parti olmazdı," dedi Daren. "Eğlenmeyi ve dans etmeyi bilir."

"Eğlenmekte üstüne yoktu," dedi Sidra içli bir şekilde içkisinden yudumlarken.

"O kadar eğlenceli olan neydi?" diye bu defa Daren'e dönerek sordum. Kıskandığım için değil merak ettiğim için. Luxuria rol çalmayı biliyordu. Bu yüzden Luzia'ya karşı bir suçluluk hissettim ama neyse ki o biraz önce lavaboya gitmek için yanımızdan ayrılmıştı.

"Vampir avcısıydı," dedi Daren sırıta sırıta. "Üzerine yoktu."

Kaşlarımı kaldırdım. Bir vampir, vampir avcısı ve müze müdürünü konu alan bu hikâye başka bir zaman oldukça dikkat çekici olurdu. "Hazır böyle bir kütüphaneye sahipken hikâyenizin kitabını çıkarmayı düşünmez misin?" diye sordum Sidra'ya. "Çıkarırsan mutlaka bana bir kopyasını gönder."

"Çok garip bir kızsın," diye güldü bana.

"İnsanların kanını emen benim çünkü," diye yüzümü buruşturdum. "Iyy." Kahvemden bir yudum içtim. "Dördüncünüz yok muydu?" diye konuyu değiştirdim ikisi de eğlenirken.

"Hayır," dedi Sidra. "Dördüncümüzü bekliyorduk ama yanlış boyutta bekliyormuşuz."

"Ben o zaman doğmamıştım ki!" dedim ve bu gerçekten garip oldu.

"Evet, epey geç kaldın."

Luzia geri geldiğinde konuyu kapattık. Ama düşünmeyi bırakamadım. Geç kalmış olduğumu düşünmek istemiyordum. Neye geç kalacaktım ki? Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Aradığımızı nasıl bulacağız?" diye sordum Daren'e.

"Farklı kitaplara dağıtılmış bir harita gibi düşün. Her parçası başka bir kitabın içinde. Ama kelimelerle çizilmiş. Aynı etkiye sahip cümleleri ara." Ne demek istediğini anlamıştım ve buna şaşırmıştım. Genelde böyle şeyleri hiç anlamazdım. Belki de Daren'den eğitim almak hiç fena fikir değildi.

Dikkatimi verip satırların arasında benzer enerji katmanları arayarak dolaşmaya koyuldum. Sihir eski ama yıpranmamış sayfaların içinde küçük parıltılar ve sadece benim zihnime akan fısıltılar yayıyordu. Bazıları daha baskın. Bazıları sakin. Bazıları da uyarıcıydı. Sözleri okurken aklınızdan geçirmek bile tılsımı harekete geçirebilirdi bu yüzden bu tür antik kitaplardaki büyülerin uyarıcı enerjileri oluyordu.

Bulduğum benzer satırları bazen Daren'e gösteriyordum, çoğunun basit olduğunu söyleyip geçiyordu. Onun basit dediği tılsımların enerjisi benim kafamın içinde bir inşaat çalışması başlatıyordu. Ağırlık gitgide şiddetlendi. Bir sürü küçük, arsız peri kafamın için-

de aynı anda konuşuyormuş gibi hissettiriyordu. Lala'mı çok özlüyordum. Bensiz ne halde olduğu merak ediyordum. Arın'ın onu kolladığına güveniyordum çünkü benim için ne kadar kıymetli bir dost olduğunu biliyordu ve Elemental'de onlardan pek fazla kalmamıştı. Gözkapaklarımın üzerine moloz yığılmış gibi daha fazla yanımda oturan Daren'e doğru yaslanmaya başladım. Kitabı kucağıma çektim ve masanın kenarına yaslayarak okumaya devam ettim. Işıklar azalmaya başladı. Birbirinden farklı kelimeler ve şekiller birbirine girdi. Satırların arasındaki boşluklar azaldı azaldı azaldı ve bütün harfler çifter çifter görünmeye başladı.

Yağmurun camların üzerindeki etkisi ve gıcırdayan ahşapla rahatsızca dönerek gözlerimi açtım. Karanlığı bölen bir gece lambası duvarlardaki gölgeleri büyütüyordu. Üzerimdeki ağırlığa ve uyku haline rağmen hızla kendime gelip doğruldum. Bilmediğim bir odanın içinde, bir yatağın içinde tek başıma olduğumu fark edince örtüyü sıyırdım.

Beni düşündüğünü biliyordum ama uyumama izin vermemeliydi. Hem de yabancı bir yerde tek başıma niye bırakmıştı ki beni? Bu köşk Ateş Sarayı'ndan daha korkutucuydu.

Çıkmak için bulduğum ilk kapıyı açtım ama banyoya açılmıştı. Bir an acaba izin almam gerekiyor mu diye düşündüm ama sonra bana yatağını veren insan lavabosunu kullanmamı sorun etmez diye düşündüm. Hızlıca yüzümü yıkayıp uyku halinden tamamen kurtuldum. Ellerimle kollarımı sıvazlayarak odadaki diğer kapıyı açtım.

"Bütün övgüyü kendine almak için benim çalışmamı engelledin değil mi?" diye söylene söylene dışarı çıktım. "Uyumaya ihtiyacım yok benim!" diye söylenmeye devam ettim. "Ben de senin kadar güçlü ve dirayetli ve..." Esnedim. Havanın hâlâ karanlık ve soğuk olduğuna bakılırsa çok fazla uyumamıştım ama bu bile iyi gelmişti. Biraz üşümem dışında daha iyi hissediyordum.

Merdivenlerden çıkıp tekrar kütüphaneye girdiğimde Sidra ve Daren hâlâ masada kitapların başındaydı. İkisinin de gülüyor olma sebebinin ben olduğuma şüphem yoktu. Çoğunlukla ısınmak için

yeniden yanına oturdum ama sandalyemi biraz daha yakınına çekiştirip sinirlenmişim gibi omzuna vurdum.

"Üşüdün mü?" diye sordu.

"Burası hayaletli mi?" diye sordum Sidra'ya. Vampir artık gözüme daha iyi geliyordu. Uzun perçemleri yüzüne düşmüştü, kitapları anlıyormuşçasına inceliyordu. Belki de anlıyordu, vampirlerin özel güçleri var mıydı emin değildim.

"Öyle de denebiliriz," diye mırıldandı.

"Gerçekten mi?" diye soludum. Daha önce hiç hayalet görmemiştim. "Neye benziyorlar?"

"Ondan emin değilim." Sadece kendisinin bildiği bir şakaya gülermiş gibi güldü.

Dönüp Daren'in koluna uzandım, bileğinden tutup kolunu etrafıma sarıp omzumun üzerine attım. "Birazcık üşüdüm."

Gülümsedi, bana sarılacak şekilde yaslandı. Kolunu orada tutmasına gerek yoktu, bir saniye sonra artık üşümüyordum ama yine de kolunu çekmedi. Ona doğru yaklaşıp neler bulduklarını göstermesi için bekledim. Sadece iki saat uyuduğumu söylemişti ama epey yol kat etmiş gibi görünüyordu. Beş tane kitabı kenara ayırmıştı, kitaplar açıktı ve hepsini üst üste dizmişti. İki kitabı yan yana getirdiğinde sayfaların farklı yerlerinde farklı şekiller altın yaldızlarla parladı. Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Son parçaları bulmak için onlarla aramaya katıldığımda Luzia elinde bir tabakla kütüphaneye geldi.

"Uyandığını duyunca sana sandviç getirdim." Tabağı benim önüme bıraktı. Sanırım ne kadar iştahlı olduğum kimsenin gözünden kaçmıyordu.

"Harika bir kızsın!" diye memnuniyetle sandviçi elime aldım. Daren, "Teşekkür ederim," diye gülümsedi ona. Bu Luzia'nın yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade belirmesine neden oldu. Çalışmak için alt katta olacağını ve bir şeye ihtiyacımız olursa seslenmemizin yeterli olduğunu söyleyip gitti. Yüzündeki keder bana bir yerden tanıdık geliyordu. Acı çekiyordu ve gizlemeye çalışıyordu.

"Onun nesi var?" diye sordum. Sandviçi bana uzatırken bile bir yandan eliyle muhtemelen farkında olmadan göğsünü okşuyordu.

Sidra beni onun eline bakarken yakaladığı için neyi sorduğumu anlamıştı.

"Kalbi ağrıyor," diye keyifsiz bir şekilde mırıldandı. "Çaresi yok."

"Her şeyin çaresi vardır," dedim ama sonra pişman oldum. Daha çok insanların hastalıkları ya da ağrı sızıları için konuşuyordum. Ve kendimi bilmez biri olduğum için bilmişlik yapıyordum. Kötü niyetli değildim sadece hasta olduğu için üzülmüştüm.

"Öyle bir hastalık değil," diye açıklamaya çalıştı. Mutfakta konuşurken bunun geçmeyen o sızılardan olduğundan konuşmuştuk ama bu kadar bariz bir rahatsızlık olduğunu anlamamıştım. Gerçekten fiziksel anlamda bir kalp ağrısı çektiğini düşünmemiştim.

"Yapılabilecek bir şey yok mu?" diye mırıldandım.

"Önceki hayatında kalbinden hançerlendi," dedi Daren karanlık ve onaylamayan bir ifadeyle Sidra'ya bakıp. "İhanet ettiği için," diye ekledi. "Bu yüzden bu yaşamında bunun acısını çekmek zorunda."

"İlahi adalet ya da karma diyorsun." Anlamaya çalışıyordum ama fazla karmaşıktı.

"Bedeli olur diyorum, nerede ve ne zaman ödeyeceğini bilemezsin ama mutlaka olur."

"Yani bundan uzun zaman önce siz bu köşkte yaşıyordunuz. Ateş Lordu, Kont Vampir ve Vampir Avcısı Luxuria. Sonra Luxuria kalbinden hançerlenerek öldürülüyor." En azından sandviçimi yerken hikâyeyi kabaca netleştirmek istedim.

"Sidra tarafından," diye teyit etti Daren.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ve sonra Luzia, onun suratıyla, müze müdürü olarak yıllar sonra bu köşke dönüyor. Kimin karması bu bir anlığına merak ettim." Gıcık gıcık vampire baktım.

"Bilmediğin çok şey var," dedi vampir. "Kitabı ortasından okumaya başlama."

"Dediğim gibi," diye kaşlarımı çattım. "Kitabı çıktığı zaman bana mutlaka gönder." Onların karanlık ve kesinlikle çarpık hikâyesine burada noktalı virgül koymak zorundaydım. Kazıdıkça altında çok

şey olduğunu görüyordum ve buna zamanım yoktu. Bir gün buraya dönmeyi ve hikâyeyi tamamlamayı umdum ama bu istediğimi sesli dile getirmedim.

Sandviçim bittiğinde ben de yeniden kitaplara gömüldüm.

Güneşin ışıklarıyla birlikte tüm parçaları tamamladık. Şekillerin ne anlattığını ben anlamıyordum ama Daren gördüğünde uzun bir süre bakmış ve "Beklediğimden daha karışık," demişti. Ne demek istediğini sorsam da başka bir şey söylemedi, sadece burada işimizin bittiğini, gidebileceğimizi söyledi. Gitme ve dönme arzum beni ayağa kaldırdı ama gitmeden önce yapmak istediğim bir şey vardı.

"Sihirli güçlerin bana ıhlamur fideleri bulabilir mi?" diye sordum.

"Ne yapacaksın?"

"Sihirli su yeteneğimle Luzia'ya biraz şifa vereceğim." Tatlı tatlı gülümsedim.

O da tatlı tatlı gülümsedi. "Kazacak bir toprak bulursan olur."

Kocaman gülümsedim. Bence bu Luzia'yı da bu kadar gülümsetecekti. Onun da gökyüzüne baktığında yıldızları izlemek hakkıydı.

"Bahçenizi biraz kazacağım," dedim vampire dönüp. "Orada cesetlerle falan karşılaşmam değil mi?"

Bu onu güldürdü. "Hiç belli olmaz," dedi.

"Sizi vedalaşmanız için bırakayım, aşağıda buluşalım." Daren'le konuşup tekrar Sidra'ya döndüm. "Henüz seninle tanıştığıma memnun olup olmadığımı bilmiyorum ama kimse onunki gibi kalbinin kırılmasını hak etmez. Kalbini kıracaksan bırak gitsin ve onarmanın bir yolunu bulsun. Yardımlarınız için teşekkür ederim, en çok da ben yokken Daren'i yalnız bırakmadığınız için."

"Her saniyesinden zevk aldım," diye karşılık verdi.

Onları geride bırakarak kütüphaneden çıktım. Merdivenlerden indim, büyük çift kanatlı kapıdan çıktım. Açık havayı içime çekip ıhlamur ağacı için uygun yere bakındım. Burada, yakında bir yerde olmasını istiyordum. Gözünün önünde. Pencereden baktığında görebileceği ona ait bir şey olsun. Bu yüzden başımı kaldırdım ve pencerelerin görüş alanını üstün körü hesaplayarak bulduğum küçük bir dal yardımıyla yumuşak toprağı hafifçe kazmaya başladım.

Ben oyalanırken ve onlara vedalaşmaları için mahremiyet sağlarken rüzgâr uğultusu ve takip edilemez hızda hareketler dikkatimi dağıttı. Başımı kaldırıp baktığımda ayağa kalkmam gerekti. Köşkün hemen dışında, bir grup cansız varlık gibi görünen muhtemel vampir etrafımda koşturup duruyordu. Tanrıçaların ulağı gibi beni irkiltmediler. Bu çok tuhaftı, güç çok tuhaf bir histi. Onların enerjilerini hissedebiliyordum, benimkinin yanında esameleri bile okunmazdı.

Ve bir an merak ettim, onlara da hükmedip edemeyeceğimi. Gözlerimi kıstım ve varlıklarından daha derin bir yere ulaşmaya çalıştım. Daha önce çengellere yaptığım gibi hepsinin kanı benim için emir alma haline geçti. Çocuk oyuncağıydı.

Ellerimi büktüm ve kukla gibi onları oynatmaya başladım. Vampirlerin çok güçlü ve çok hızlı olduklarını biliyordum ama bir alfin karşısında o kadar güçlü değillerdi. Daha doğrusu Su Vârisi karşısında değillerdi.

"Tehlikede değilmiş," dediğini duydum birinin. Başımı hafifçe çevirince Luzia'nın soluk soluğa kaldığını, Daren ve Sidra'nın ise az biraz şaşırmış halini gördüm.

"Genelde olmaz," dedi Daren. "Ama alışması kolay değil."

"Bunu halletmem gerekecek," dedi Sidra. "Nova, rica etsem onları bırakır mısın?"

Ona baktım, neyden bahsettiğini anlamam biraz vakit aldı. Vampirlerden bahsediyordu. Ellerimi serbestçe bıraktım ve içsel enerjimi kendime çektim. Vampirler dizlerinin üzerine düştü. Bir anlığına başka bir rüzgâr etrafımda dolandı. Ben başımı çevirirken biraz önce oynattığım vampirlerin kalplerinin tek tek yere düştüğünü gördüm. Tamam, bu bir adım geri çekildiğim andı. Ben işlerin hep eğlenceli tarafında kalmayı yeğlerdim. Ve bu eğlenceli görünmüyordu.

Kont Drakula sandığımdan daha tehlikeli bir vampirdi anlaşılan.

"Başka birileri daha sizi görmeden gitseniz iyi olacak," dedi Sidra kana bulanmış elini bize doğru sallayarak. İlk kez ona hak verdim. Burada ne döndüğünü bilmiyordum ama bir an önce gitmeliydik. Bu yüzden Luzia'nın yanına yürüdüm.

"Bu senin," dedim işaretparmağımla kazdığım küçük toprak birikintisini gösterip.

"O nedir?"

"Pardon." Henüz ortada bir şey yoktu, yeniden kazdığım toprağa döndüm. "Daren?" diye mırıldandım.

Daren yanıma gelip avucunun içinden tohumları kazdığım toprağın üzerine döktü. Üzerine biraz su akıtıp avucumu toprağa bastırdım. Gözlerimi kapattım ve şifalı ellerim ile suya bir çağrıda bulundum. Bu tohumu besleyip büyütmesi için ondan öncelik talep ettim. Ona güç ve direnç vermesi için. Şans ve şifa ile büyütmesi için. Ağır ağır geri çekildiğimde tohumlar filizlenmeye başladı, usul usul büyüyüp bir fidan oldu ve fidan üzerinden birkaç yıl geçmiş gibi serpilen ağaca dönüştü.

Memnuniyetle gülümseyip içimden teşekkür ettim. Alfinler böyle yapardı.

"Ihlamur ağacı," dedi Daren ona istinaden. "Şifalıdır."

"Ağrıların için," diye gülümsedim ayağa kalkıp. Şimdiden çok güzel bir koku yaymaya başlamıştı. Bana birini anımsattı. Bir anda üzerimde hissettiğim kollarla durduğum yerde sarsıldım. Luzia'nın sıcakkanlılığına gülümseyip nezaketen kollarımı ona doladım. "Yıldızlara güven," diye mırıldandım. "En karanlık zamanlarında bile."

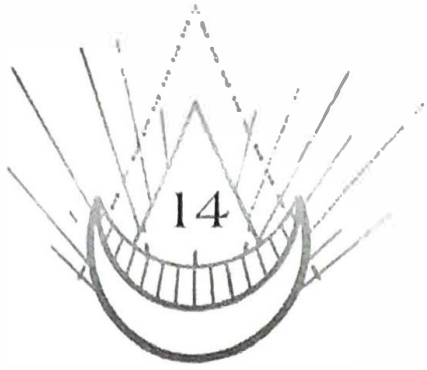
"Umarım yıldızlar istediğin şekilde parlar," diye gülümsedi.

Birkaç adım geri çekilip kısa bir anlığına köşke baktım ve yeniden aslında iyi arkadaş olabileceğimiz ama muhtemelen bir daha göremeyeceğim tatlı müze müdürüne gülümsedim.

Daren elini uzattı, elini tuttum. Beni iyice kollarının arasına çekti.

"Bir, iki, yıldız..." diye mırıldandım ve bir kitabın kapağını daha gökyüzüne bakarak kapattık.

14

Ejderha ve Deniz

Yeniden kumsaldaki eve bedenleyeceğimizi düşünüyordum ama deniz fenerini görebileceğimiz yerde, sahilde ortaya çıkmıştık. Marinaya çok yakındık. Daren etrafına bakıp her şeyin yolunda olduğuna emin oldu. Havanın ısınmasıyla birlikte insanlar dışarıya akın etmişti ve kıyı şeridi boyunca hareketli bir kalabalık vardı. Şehrin gürültüsüne kulaklarımı kapatmaya çalıştım ama mümkün değildi.

"Neden buradayız?" diye sordum.

"Önlem," diye açıkladı yürümem için işaret ederken. "Kumsal evinde bizi ne beklediğini bilemeyiz. Gözcüyle haberleştikten sonra oraya dönmek daha doğru olur." Gözcü büyükbabam oluyordu.

"Bizi neyin bekleyebileceğini düşünüyorsun?" İnsanların arasından geçerken zorlukla sordum. Çok açıktaydık ve her yerden gelen farklı bir cızırtı seslerimizi bastırıyordu. Şehir aynı anda birden fazla radyo kanalını dinlemek gibiydi.

"Her şey olabilir, önlem almak diye buna deniyor."

"Pekâlâ. Büyükbabamla nasıl iletişim kuracağız?" diye bilmiş bilmiş sordum. En başında bir cep telefonu edinmemiz gerektiğini biliyordum ama Daren işlerini bir şekilde hallediyor ve gerektiği zaman onunla iletişim kurabiliyordu. Psişik güçleri olmalıydı.

"Aç mısın?" diye sordu. Ne zaman dikkatimi dağıtmak istese bu soruyu soruyordu.

"Biraz," dedim. Ve her zaman işe yarıyordu çünkü her zaman aç oluyordum.

"Kalabalıktan çıkalım, beklerken bir yere otururuz." Omzumdan tutup beni daha hızlı ilerlemem için itmeye başladı. Yüzümü asacak oldum ama buradaki aşırı temkinli hali sürpriz değildi. Vampirlerin yanında bile insanların arasında olduğundan daha rahat olması bana komik geliyordu.

En azından istediğimiz parçaları bulmamız günler sürmemişti. Bir gecede halledebilmiş olduğumuza seviniyordum. Geriye sadece diyara dönmek ve haritanın gösterdiği yoldan gitmek kalmıştı. Cehennem kraliçesinin dönüşü ile ilgili uzun uzun düşünmüştüm, başımıza özellikle de Daren'in başına daha büyük bir bela açmak istemiyordum ama kalkan kırıldığına göre diyar zaten fazlasıyla belaya bulaşmış demekti. Krallığımı öylece bırakamazdım ve eğer savaş istiyorlarsa Tanrıçaların biraz yorulması gerekecekti. Lilith'in bunu sağlayacağına inanıyordum. Kendi döneminde yaptıklarını düşünmek beni her zaman biraz ürpertiyor ve epey heyecanlandırıyordu ama bunu sesli söyleyemezdim.

Cadde üzerinde yan yana yürüyorduk, onun adımlarında bariz bir acele vardı.

"Daren benden bir şey mi saklıyorsun?" diye sordum. İçimde garip bir his vardı, başta bunu yadırgamadım çünkü yaşadıklarımız normal olmanın çok dışına çıkmıştı. Önce kalkan kırılmıştı, dünyaya çarpmak üzere olan bir dalgaya müdahale etmem gerekmişti, krallığımın zorlandığını görmüştüm ve sonra başka ve kesinlikle karanlık bir boyuta gitmiştik. Ama artık daha yoğun hissediyordum. Bu tam anlamıyla bir korku ya da panik değildi, aksine tanıdık ve rahatlatıcı bir histi. Eğer Daren bu şekilde davranmasa kazanmış gibi hissederdim.

"Hayır." Gözlerini yukarıya doğru kaldırdı ama kısa sürdü ve yeniden beni hareket etmem için itmeye başladı. "Gökyüzü hoşuma gitmedi sadece."

Başımı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktım. Saat henüz çok geç değildi ve yaz iyiden iyiye kapıya dayanmıştı. Temiz ve güzel bir gökyüzü vardı. Pek fazla yıldız yoktu ama şehirde hiçbir zaman çok yıldız görünmezdi.

"Bana iyi göründü." Tek bir bulut bile yoktu ve güzel bir yaz akşamı gibi kokuyordu.

"Sen burnunun ucunu görmüyorsun."

"Sürekli dibimde olduğun için başka bir şey göremiyorum," dedim kinayeyle.

"Ben de onu diyorum ya!"

"Seni mi görmüyorum yani?" Başımı ona çevirdim, başka bir yere bakıyordu. Baktığı yere baktım. "Aaa," dedim neredeyse yanından geçip gidiyorduk. "Burası bizim mezuniyetimizi kutladığımız yer biliyor musun?" Çok eski ve tarihi olan bu devasa bina uzun yıllardır yüksek öğrenim kampüsü olarak kullanılıyordu. Kampüsün girişi arka taraftaydı, binanın içeriden ayrılmış bu kısmı restoran ve etkinlikler için kullanılıyordu.

"Öyle mi?" dedi kinayeyle. Gerçekten huysuzluğu üzerindeydi.

"Burada yiyelim mi?" diye sordum. Burası her zaman favori yerlerimden biri olmuştu ve yemekleri muhteşemdi. Ama daha güzel olan eski binanın içiydi. Orijinalliği hiç bozulmamıştı ve sarayları anımsatıyordu.

"Yiyelim bakalım." Benden önce pek de açıkta olmayan giriş kapısına doğru yürümeye koyuldu. Peşinden gittim. Başında iki tane topazı olan beyaz merdivenlerden aşağı inip bahçenin etrafında döndü ve hiç şaşırmadan restoranın yolunu buldu. Hiçbir şey özellikle de asabiyetinin kaynağını anlamayarak onu takip ettim.

"Daha önce gelmiş gibisin," dedim.

"Daha önce gelmiş, kızın birinin peşine takılmış, ona bir sepet dolusu elma şekeri almış ve ilk dansını çalmış ve ona bir dondurma gezegeni yaratmak istemiş gibi miyim peki?" diye sordu. Ne başı bana dönüktü ne de bana bakıyordu. Önüne bakıyor ve resmen veryansın ediyordu.

"Burada bir kızın peşine mi takıldın?" Bir an durdum. Dondurma gezegeni mi? O benim hayalimdi!

O da durdu. Döndü. İşaretparmağıyla burnumun ucuna bir fiske attı.

"Ah!" dedim refleksle. "Ne oluyor yahu?"

"Günahım ne diye düşünüyorum!"

"Günah işletmek senin işin değil mi daha çok, bu biraz tuhaf bir serzeniş oluyor."

Ters ters bakıp yeniden yürümeye koyuldu. Artık etrafımızda insanlar olduğu için kendimi tuttum. Restorana girip sağa sola bakmadan kenardaki masalardan birine oturdu. Daha iyi seçenekler vardı ama sesimi çıkarmadım. Sanırım buraya dönmek esas meselelerimizi ve kaygılarını da ışık hızıyla getirmişti. Muhtemelen bu son anlarımızdı. Bir daha buraları ne zaman görürdüm, görebilir miydim bilmiyordum. Bu yüzden boylu boyunca yukarıdan ışıklandırılmış restorana baktım. Taş duvarların üzerinde şarap renginde lambalar yanıyordu. Güzel ve klas bir canlı müzik ekibi bile vardı.

Garson yanımıza geldiğinde ben ikimiz için de bir karar vermek zorunda kaldım çünkü lord bozuntusu asabiyetinden ödün vermiyordu. Yemek siparişimizi verdikten sonra menüyü önüne bıraktım ve dikkatini toplayıp nihayet bana döndü. "Anlat," dedi hâlâ biraz sinirli gibiydi. "Mezuniyetin nasıl geçmişti?"

"Eğlenceliydi."

Garson gelip masanın üzerindeki bardaklara su doldurduğunda Daren'in gözleri bir an önce çekip gitmesi için adamın üzerindeydi. Derdi neydi yahu bunun...

"Teşekkür ederim," diye mahcup bir şekilde bir an önce masadan kaçmak ister gibi duran garsona teşekkür ettim.

"Kiminle gittin?" diye sordu hemen arkasından.

Bu muydu derdi, biriyle gittiğimi düşünüp kıskanmış mıydı? Tamam, artık gerçekten abartıyordu ve buna bir son vermemiz gerekiyordu. Ben de yaşanılanlardan memnun değildim hem de hiç değildim ama geri alamıyorduk ve ben yaşadığım her an için suçlanıyormuş gibi hissediyordum.

"Ayzer'le birlikte gittik Lordum," dedim ve birden keyfim kaçar gibi oldu.

"Kimse eşlik etmedi mi sana?" diye sordu. Ellerini masanın üzerinde birbirine kenetlemiş, masanın izin verdiği ölçüde bana doğru eğilmişti.

"Yani, herkesle aram iyidir benim o yüzden herkes biraz eşlik etmiş gibi oldu." O geceyi düşünmek biraz tadımı kaçırıyordu ama

çok didiklerse onun tadı kaçacaktı. Çünkü şimdiden onu öldürmenin birkaç farklı yolunu hayal ettiğine emin olduğum malum kişi o gece buradaydı.

"Partiye Ayzer'le birlikte mi geldiniz?" Ses tonu hadi, cevap ver diyordu. Gerçekten her zamankinden daha da garipti.

"Hayır, ben biraz geç kalmıştım. Sonra geldim." Su bardağını elime alıp büyük bir yudum içtim ve müziğe eşlik ediyormuş gibi çalan gruba döndüm. Çok ama çok tehlikeli sulara giriyorduk ve nasıl kaçacağımı bilmiyordum.

"Otoparkta kayıp mı oldun?"

Sorusu kafamı iyice karıştırdı.

"Evet." Bardağı masanın üzerine bıraktım. Gözleri bardağa, elime ve gözlerime kaydı.

"Biri sana yolu göstermiş olmalı..."

Kaşlarımı çattım. Bunları nasıl biliyordu.

"Evet."

"Kim?"

Yoksa... Aklıma mı girmişti? Bunları biliyor olmasının imkânı yoktu. Gerçekten o çocuğu kafasına takmış ve nihayet bulmuş muydu? Etkilendiğim tek kişi olduğunu öğrendiğinden beri beni bununla tehdit edip duruyordu. Gerçekten yapacağını düşünmemiştim. O kadar da ileri gitmez diyordum.

"Bilmiyorum, hatırlamıyorum. İçkiyi biraz fazla kaçırmıştım galiba."

"Öyle mi?" Hafifçe kaşlarını kaldırıp başını yana eğdi. Daha fazlasını biliyormuş gibi... Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdım. Anılar birbirinin ardına takıldı. Tekrar o geceye dönmek için kendimi epey zorlamam gerekti. Çok eski bir âna benziyordu artık. Tüm gece dans ettiğimizi ve korkunç eğlendiğimizi biliyordum. Ayzer ile birlikte eve döndüğümüzü biliyordum. Başımın ne kadar ağrıdığını hatırlıyordum. Midem bulanıyordu ve hiçbir şey yemek istemediğim nadir günlerden biriydi...

"Bir dakika," dedim. "Sabah uyandığımda odamda bir sepet elma şekeri vardı. Büyükbabam bana ait olduklarını söyledi. Ama

nereden geldiğini hatırlamıyordum." Masanın üzerinde öne doğru eğildim. Gözlerim kocaman oldu. "Sen miydin, orada mıydın?"

"Gözünden hiçbir şey kaçmıyor!" Geriye doğru yaslanıp başını diğer tarafa yaslandı.

Gökyüzü aşkına!

Ciddiydi. Oradaydı. Daha önce de buraya gelmişti. Ve dahası. Oydu... O olmalı. Elbette o. Gülmeye başladım. İnanamıyordum. Gerçekten aklımı kaçırmış olmalıydım. Bu nasıl mümkün olabilirdi. Başka kim olabilirdi ki? Aynı his. Aynı hissettirdiğini biliyordum işte.

"Hatırlamıyorum!" diye neredeyse kısık sesle bağırdım. "Hafızamdan sildin mi?" Gülüşüm silindi. Olup biteni idrak etmeye başladığımda şaşkınlığın yerini öfke almaya başladı.

"Tam anlamıyla silmedim, biraz bulandırdım ama etki bırakmış olsaydı hatırlardın." Harika, bir de beni suçluyordu.

"Mezuniyet partimdi!" dedim. "Sabaha kadar içip eğlendik. Kafam zaten bir milyon yıldız gibiyken bir de hafızamla oynarsan nasıl hatırlayayım."

"Çok mu içtin?"

Başıboş düşünceler ortada öylece dolanıyordu ve onları takip edip yan yana getirmeye çalışıyordum.

"İçtim tabii ne yapayım. Kafam bir şeye bozulmuştu."

"Neye?" Artık tüm dikkati bu sorudaydı. Mavi gözleri keskin ve kışkırtılmaya müsait görünüyordu. Çok önemli bir ânın ortasındaydık ve şimdi bana meydan okuyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Biriyle dans ettim, sonra hiçbir şey söylemeden ortadan kayboldu."

Hafifçe doğruldu.

"Sen miydin?" diye sordum.

Başını diğer tarafa çevirdi.

"Daren, sen miydin?"

Cevap vermedi.

"Hafızamı geri ver," dedim. "Çabuk anımı geri ver. Çok kötüsün. Çok adisin. Bunu bana nasıl yaparsın? Hayatım boyunca o kişiyi bekledim durdum ben. Yani tamam birkaç yıl sadece ama başka

kimseye yan gözle bile bakmadım. Ertesi gün uyanıp herkesi tek tek arayıp onun kim olduğunu sordum. Buharlaşmış gibi yok oldu." Kalbim karnımda atıyordu sanki. Bu gerçekten inanılmazdı. Hem çok fazla hem de çok... çoktu! Ona resmen aslında kendisini anlatmıştım ve o da resmen kendisi yüzünden küplere binmişti. Bununla sonra alay edecektim. Benden bu anı çaldığına inanamıyordum.

"Hatırlamıyordun hani?" Yeniden gözlerime baktı. Hiçbir fikri yoktu. Daha önce gelmişti. Daha önce karşıma çıkmıştı. Her şeyin daha farklı olma ihtimali varken yine bana her şeyi unutturmayı seçmişti. Bu gerçekten haksızlıktı.

"Sahneler, konuşulanlar, hareketler unutulur Ateş Lordu, hisler unutulmaz."

Bir süre gözlerimin içine bakıp gerçekten doğru mu söylüyorum diye dikkat kesildi.

"Hafızamı ver yemin ederim senin kafanı buz kalıbına sokarım. Çok sinirliyim şu anda." Tek bir kelimem bile şaka içermiyordu. Hepsini bu zamana kadar yaptığı her şeyi anlıyordum ama bu an benim ânımdı. Benimdi. Nova'nındı.

"Ejderhalar buz tutmaz, ateşten yaratılmışlardır."

"Lütfen," dedim kırgın bir şekilde. "Geri istiyorum."

Kararsızca altdudağını ısırdı.

"Daren," dedim. "Yolu göstereceğine söz verdin. İşte şimdi yolu kaybettim."

Onu gafil avlamıştım ve bu kaşlarını çatmasına neden oldu. Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve aklımı kaçırmama neden olacak kadar bir süre kendi içine çekildi. Yeniden bana baktığında yıldızları mavilerine katmıştı. Bakışları büyüsüyle birlikte geldi. Buhar gibi zihnimde düşünceler tütmeye başladı. Hafif bir kaşıntı ve bulanık görüntüler silsilesinin içinde aklım hissettiklerimin peşine takıldı ve beni o âna geri götürdü.

"Biraz daha oyalanırsan asla mezun olamayacaksın!" diye bağırdı babam alt kattan. Sesi olduğum yerde irkilmeme bu yüzden de neredeyse gözümün çıkmasına neden oluyordu. Gözümü teleskoptan uzaklaştırıp bir alt kata inen merdivenlere bir gökyüzüne

baktım. Off. Tüm yıldızlar bir anda gökyüzünde parlamaya karar vermişti, hepsi görünüyordu ama benim bir saat önce evden çıkmış olmam gerekiyordu.

"Geliyor musun yoksa vaz mı geçtin?" diye tekrar seslendi.

Teleskoba dönüp yıldızların birbiriyle dans ettiği gökyüzüne bir kez daha baktım. Hepsi birbirini kuyruğundan yakalamış bir dileği gerçekleştirmek için hazır bekliyorlardı. İçime garip bir his doldu. Mutluluk. Bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmur gibi. Her şey mümkünmüş ve bazı dilekler gerçekleşmiş gibi.

"Sakın ben dönene kadar bir yere kaybolmayın!" diye açık pencereden yumuşak gökyüzüne doğru fısıldayıp geceyle vedalaştım; gece yarısına karışmak için.

Tavan arasından odama inip bir sürü mesajın biriktiği cep telefonumu çantama attım ve uzun elbisemin eteklerine takılıp düşmemek için kalan basamakları dikkatlice indim. Bir alkış ve şamata patlak verdi bile. Onlara yakışır şekilde kendi etrafımda döndüm ve benimle gurur duymalarına izin verdim.

"Harika görünüyorsun," dedi büyükbabam.

"Kocaman oldun ama aklın beş karış havada," dedi babam yanağımdan öperken. Diğerinden öpmemesi gerektiğini biliyordu ama ben yine de geri çekildim.

"Gökyüzü şahane," diye tatlı tatlı omuz silktim.

"Git hadi," diye fısıldadı büyükbabam. "Gökyüzü bir yere kaçmıyor."

"Ben de yıldızlara aynen öyle söyledim." Onu yanağından öpüp gülüşmeler eşliğinde kapıdan çıktım. Babamın peşinden arabasının yolcu koltuğuna oturdum. Bu gece benim kullanmam yasaktı ve beni götürmek onun için onur meselesiydi.

"Çok abartmayın," dedi araba yolda ilerlemeye koyulduğunda.

"Ben reşit bir kızım," dedim. "Ve bu gece mezuniyet gecesi, abartma gecesi, endişelenme." Ona doğru neşeli bir şekilde kıkırdadım. Hiçbir zaman abartan biri olmamıştım, kaygılarının yersiz olduğunu biliyordu ama bana ebeveynlik yapma konusunda her zaman ciddiydi. Çünkü her zaman iki kişilik bir boşluğu tek başına doldurması gerekiyordu.

Arkadaş grubuna ayrı Ayzer'e ayrı mesaj yazdım ve birisinin benimle aşağıda buluşmasını söyledim. Parti eğitim binasında değil, yanındaki diğer binalardan birindeydi ama yollar labirent gibi olduğu için kulüp etkinliklerine giderken bile kayboluyordum.

Araba trafiğin arasından binanın otoparkına girdiğinde yüzümü buruşturdum. Burası çok büyüktü ve her zaman kafamı karıştırıyordu.

"Tamam," dedi inmem için beklerken. "Eğlen ve keyfini çıkar. Gece sizi almamı isterseniz beni ara."

"Baba muhtemelen çok geç döneceğiz, sen uyu, beni bekleme."

"Bekleyeceğimi biliyorsun."

Uzanıp yanağından öptüm ve arabadan çıktım. Araba uzaklaşana kadar arkasından el salladım ve nihayet uzaklaştığında telefonumdan Ayzer'in numarasını bulup arama tuşuna basarak kulağıma yasladım. Arabalar otoparka girip çıkıyordu ama kimsenin aklına parti şurada yazan bir tabela koymak gelmemişti.

"Hadi ama Ayz, külkedisi bile prensini bu kadar beklemedi!" Karşı taraftan gelen müzik o kadar yüksekti ki yüzümü buruşturdum. Beni duyduğunu bile sanmıyordum.

"Oradan çık." Gürültü. "Merdivenler." Müzik. "Döndüğün zaman..." Yanındakilerin telefona doğru bağırışı. "Ve sonra karşındaki koridor..." Birileri onu çekiştirip bir yere götürmeye çalışıyordu. "Oradan sonra bizimle buluşmak için bara doğru gideceksin."

"Yolu bulabilsem gideceğim!" Hoparlöre doğru işe yaramayacağını bilsem de bağırdım. Sanırım tek başımaydım. Eh partiye geç kalan prensesler bunu hak eder. Anlaştığımız gibi onlarla buluşsaydım bu duruma düşmezdim. Telefonu kapatıp, çantama tıkıştırdım ve etrafıma bakınmaya başladım.

Otoparkın loş ışıklarının altında birini görünce gözlerimi kıstım.

"Hey sen!" diye seslenerek ona doğru yürümeye başladım. Umarım bir görevlidir ya da en azından partiye gelmiş biridir. "Nihayet. Şu partinin nerede olduğunu biliyor musun? Yön algım berbattır benim. Aptal arkadaşım da gelmek bilmedi." Ki bunu ona ödeteceğim. Eğer bana otoparkta seni karşılarım demeseydi binanın önünde inerdim ve labirent gibi olan yeraltında kaybolmak zorunda kalmazdım.

Yeterince yaklaştığımda her kimse gözümün içine baka baka gülüyordu. Yüzünde sersemce bir ifade vardı ve daha önce rastlamadığım kadar mavi gözleri parlıyordu.

"Bana mı gülüyorsun sen?" diye çıkıştım. "Herkes her yeri bilmek zorunda değil ukala dümbeleği." Elbisemin eteklerini kaldırıp yoluma devam ettim. Tamam, bu kadar giyinip süslenip külkedisi gibi ortada kalmam biraz saçma olabilirdi ama burası gerçekten çok büyük ve çok karışıktı ve ben henüz içmeye başlamadan sarhoş gibi görünüyor olmalıydım.

"Bekle," dedi.

Kolumdan yakaladığında içimde bin tane yıldız parladı. Yüzüme doğru bir flaş patlamış gibi sersemledim. Çıplak tenime değen sıcak dokunuşu yadırgamam ve rahatsız olmam gerekiyordu ama öyle hissetmedim, orada durmam gerekiyormuş gibi hissettim. Gözlerim bir mıknatıs gibi onun gözlerine çekildi ve bakışlarındaki derinlik bir okyanus gibi beni yakaladı. Bu hem kalbimi hem de korkularımı tetikledi. Bir anlığına gözlerinde masmavi alevlerin dalgalandığını, ışıkların yıldırımlar gibi parlayıp söndüğünü sandım. Ateş bana yaklaştı ve ışık sadece benim üzerimde. Çok sıcak. Nasıl bu kadar sıcak olabilir ve nasıl bu kadar parlak?

Çok tanıdık ama çok uzak. Ruhumun sarsıldığını sandım. Etim çekildi. Karnımda garip bir gerilim yaşandı. Ona baktım ve daha önce gördüğüm kimseye benzemediğini düşündüm. Onu tanımam gerekiyordu. Ona yardım etmem gerekiyordu. Onu bırakmamam gerekiyordu. Bir film izlemeye başladığınızda giriş sahnesinden sonra ana karakteri görürüz ve birkaç sahnenin ardından dikkat çeken bir müzikle başka bir karakter ana karakterin yanından geçer. Evet, bu ikisi yeniden bir araya gelecek diye düşünürüz. Ve bu onların hikâyesi olacak.

"Sen de kimsin?" diye fısıldadım ürpererek.

"Yolunu mu kaybettin?" diye sordu. Duraksamam onu şaşırtmış olacaktı, artık daha sessiz ve daha kararsız görünüyordu.

"Partiye nereden gideceğimi bilmiyorum."

Birden hakkımda kötü düşünmemesini istedim.

"Yolu sana gösteririm."

Yutkunmama neden olacak bir şekilde gülümsedi. Kalp atışlarım o kadar hızlandı ki bunun mümkün olduğundan bile haberim yoktu. Bu da nesi...

"Teşekkür ederim."

Yan yana durduğumuzda ayağımdaki topuklu ayakkabılara rağmen ve normalde de uzun boylu sayılmama rağmen omuzlarına kadar anca yetişebiliyordum. Simsiyah saçları vardı. Kıyafetindeki sıradanlığa rağmen sıradan olmakla alakası dahi yoktu. Onu daha önce gördüğümü sanmıyordum. Yaratılışı vakit alan ve özen gösterilmiş çok nadir insanlardan birine benziyordu. Keskin yüz hatları vardı.

"Hiç önemli değil. Ama ilk dansını alırım."

"He?" dedim aniden. Onu seyrederken yakalandığımı düşünüp gerildim. Ben insanların etrafında gerilen biri değildim. Yabancılara karşı da her zaman sıcakkanlı olmuştum. Ama şimdi onu dikizlediğimi fark etmişti ve buna gülüyordu. Bunun için onu suçlayabilir miydim? Suçlayabilirdim.

"Yolu gösterecek misin artık?"

Beni daha da şaşırtarak, "İstemediğin zamanlarda bile," dedi. Acaba gerçekten bu gece daha partiye bile girmeden bir şeyler içtim mi diye düşünmeye başlamıştım. Eliyle işaret edince önünden yürümeye koyuldum.

"Seni daha önce gördüm mü?" diye sordum. Görmediğime emindim. Ama tekrar görmek isteyeceğime dair çok saçma bir hisse kapılmıştım.

"Belki rüyalarında..."

"Ben hiç rüya görmem," diye yüzümü ekşittim ve dürüst olmak gerekirse haksız sayılmazdı. Biraz rüyalardan biraz masallardan fırlamış gibi bir hali vardı.

"Görüyor olsaydın ne görmek isterdin?"

"Dondurma gezegeninde olmak isterdim." Çocukken orasının resimlerini yapıyordum ve rüyamda görmek için her gece o resimlere bakarak gözlerimi kapatıyordum ama pek işe yaramamıştı.

Bir an durdu ve sanırım diğer herkes gibi benimle dalga geçmek için hazırlandı. Tamam, mantıklı değil, anladık ama sonuçta rüya yani mantıklı olmasına da gerek yok.

"Öyle bir yer mi var?" Gözlerini kısarak güldü.

"Olmadığı için rüyamda görmek istiyorum ya." Bunu anlamak neden zordu anlamıyorum. En azından henüz dalga geçmeye başlamamıştı. Sorusu biraz garipti. "Kocaman kâselerin olduğu bir yer." Yine kendi hayallerime daldım. "Çikolatalı, karamelli, vanilyalı." Fıstıklı ve daha çok çikolatalı, kurabiye parçaları da olabilir...

"Eğlenceli bir yere benziyor," diyerek beni daha çok şaşırttı. İnsanlar benimle dalga geçtiği zaman bunu anlardım çünkü çoğunlukla oburluğumla ilgili konular espri malzememiz olurdu ama o alay etmiyordu.

"Gerçekten mi? Bunu söylediğim zaman benimle alay ediyorlar." Belki de kibarlık etmeye çalışıyordu. Kendimi tutamadım ve kıkırdadım. "Gerçi çok da normal bir şey değil galiba."

"Normal olması gerekmiyor." Bu sefer de dikkat dağıtıcı bir şekilde göz kırptı. Gerçekten şu havalı çocuklardansın değil mi? Ama sen de onlardaki kasıntılık ya da iticilik yok. Bu nasıl mümkün olabilir ki? "Kimsenin seni sınırlamasına izin veremezsin. O zaman bu senin değil, onların rüyası olur."

"Ah, ben kimsenin keyfimin kahyası olmasına izin vermem zaten." Yeniden yürümeye başladım. Durduğum yerde kalbim yeniden hızlanmaya başlayınca belki de hasta oluyorum diye düşündüm. Biraz da acıkmıştım.

"Elma şekeri ister misiniz?" Sesiyle midem daha da heyecanlanmaya başladı. Bence benim kalbim midemdeydi. Hem şimdi karnımdaki bu tuhaf hissin de başka açıklaması olamazdı. Önce mavi ve tüllerle ince ince işlenmiş elbiseme sonra elinde sepetiyle bekleyen çocuğa baktım. Aslında bir tanecik alsam, partiye girmeden bitiririm ve...

"Ondan mı istiyorsun?" diye sordu.

"Elma çok severim ben!" Ellerimi kendimi durdurmak ve boğazımı tutmak için birbirine çarptım. "Bir de şekerli onlar ama şimdi alırsam yemeden duramam ben. Yersem de bu güzel elbiseyi mahvederim. Sonra Ayzer de beni mahveder ki onunla hiç uğraşamam." Tekrar yürümeye başladım, bir saniye daha dursam sepete doğru koşacaktım ve elbise umurumda olmayacaktı. Ama zaten partiye

geç kalmıştım bir de elma şekeriyle bu makyajı mahvedersem mezuniyetime ayıp olurdu.

Tamam, bir de yanımdaki çocuğun karşısında elma şekeri yiyebileceğimi düşünmüyordum. Ki bu çok saçmaydı. Ben bir şeyler yerken utanmazdım. Onları yüzüme bulaştırmaktan da utanmazdım.

Ama hakkımda iyi düşünsün istiyordum.

Ve bana baktığında güzel bir şey görsün.

"Geldik," dedi kapıdan içeriye girdiğinde.

İçerisi süslü ve hafif ışıklıydı. Ama şu anda içeriye odaklanamıyordum. Neden konuşamaz olmuştum ki? Yolu iyi bildiğine göre o da partiye gelmiş olmalıydı. Kiminle gelmişti acaba? Birisinin kavalyesi miydi? Kimin olabilirdi ki? Belki de kızlardan birinin ağabeyiydi, pek de küçük durmuyordu.

"Teşekkür ederim yeniden," diye mırıldandım. "Kendi masamı kendim bulurum."

Sadece başını salladı.

Sanırım başka bir şey söylemeyecekti.

Ve benim de aklıma daha iyi bir şey gelmiyordu.

Off...

"Pekâlâ o zaman, sonra görüşürüz." Saçma sapan bir şekilde elimi mi salladım ben? Arkamı döndüm ve yeraltında vakit geçirmenin beynime giden oksijen yollarını kestiğine karar verdim.

Kolumdaki bir his o oksijenin yolunu tamamen tıkadı.

İki eliyle birlikte kolumdan yakaladı ve tüm düşünce sistemimin saniyeler içinde çökmesine neden oldu.

"Dans sözün," diye gülümsedi. "Sadece birkaç saniye olsa da sözünü tutmalısın."

Beynim tamamen ekarte oldu. Ne olup bittiğini anlamıyordum. Hiç tanımadığım biriydi ama tanımak istiyordum. İnsanları tanımak isterdim ama insanları tanımakta zorluk çekmezdim. Şimdi ise iki kelimeyi yan yana getirebilmek için önce kelimeleri hatırlamam gerekiyordu. Bir sürü soru sormak istiyordum ama soramıyordum. Bir şey bana boş ver, diyordu. Onu sorgulamam için öne çıkan dürtülerimin güvenlik bariyerini kırmıştı. Ama alarm çalmıyordu.

Ellerimi boynuna koyarken dikkatli ve olması gerektiğinden yavaş hareket etti. Muhtemelen itiraz etmem için bekliyordu ve muhtemelen itiraz etmem gerekiyordu. Ama güvenlik bariyerim kırılmıştı ve alarm çalmıyordu ki. Tüm sistemi alaşağı etmişti ve karanlıkta evimin koridorlarında dolaşan bir kediyi seyreder gibi gözlerine tutulu kaldım. Duvarda hareket eden gölgeleri seyretmekten farksızdı. Hipnoz ediciydi.

Ne zaman durduğunu ne zaman yüzüme dokunduğunu anlamadım. Kozmik bir baloncuğun içindeydim. Ve çok ama çok sıcaktı. Belki de kedinin takip ettiği yanan ateşin gölgeleriydi.

Gözlerimi kapattım. Belki de bir hırsızdı. Karanlıkta, içeriye girmişti ve göz göze gelmiştik. Saldırmıyordu sadece duvarın kenarından sessizce ilerliyor ve ne yapacağımı izliyordu. Ona saldırırsam bana saldıracak mıydı? Hiçbir şey yapmasam öylece kaçıp gidecek miydi? Ya da ben onu fark edene kadar alacağını almış mıydı? Çünkü benden bir şeyler çaldığını hissediyordum. Ama gözlerine bakmaktan neyin yerinde olmadığını fark edemiyordum.

Gözlerimi açtım. İçgüdülerim kaç demeliydi ama koş diyorlardı. Ondan değil, ona doğru.

Kader ağlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ama aramızda dolaşan ve her saniye daha da kuvvetlenen örümcek ağlarını canlı bir şekilde hissediyordum. Saydam bağlar bileklerime dolanıyordu. İkimizi de çekiştiriyordu. Ve hissetmek daha ağır hale geliyordu. Ne ışıkları görebiliyor ne sesleri duyabiliyordum. Artık merdivenin iki ucunda göz göze gelen kişiler değil, basamakların ortasında burun buruna duran iki kişiydik.

Hem uyuşmuştum hem de bulutların üzerinde tüm ağırlıklarımdan kurtulmuştum.

Daha akıl almaz bir şekilde eğildi ve dudaklarını asırlardır bunu bekliyormuş gibi kımıldamadan bekleyen dudaklarıma dokundurdu. Derin bir nefes almaya benziyordu. Çok sıcaktı. İnsan ateşi öpebilir miydi? Öpücüğün kendisi içime çektiğim bir nefese benziyordu. Ve şimdi tek bir basamağın üzerinde duran tek kişiydik. Süratle birbirine doğru gelen ve çarpışmayı engelleyemeyen iki şeydik.

"Sen kimsin?" diye mırıldandım.

Tatlı bir melek kanat çırpıyormuş gibi gülümsedi.

"Şeytan olduğumu söylesem inanır mısın?"

"Sanırım."

Trajik cevabım onu gülümsetti. Şimdi meleğin kendisi haline gelmişti. Ellerini yüzüme yasladı. Kaybettiğimi düşündüğüm hisler sımsıcak dokunuşun ardında daha önce olmadığı kadar şahlandı.

"Beni bulmak zorundasın," diye fısıldadı. "Kendin bulmak zorundasın." Eğilerek bir kez de o onu öptü.

"Nasıl bulacağım?" diye sordum. Kafam iyice karıştı. Ama gözlerinde ve sözlerinde bir şey vardı ve benim için bir emir, bir zorunluluk haline geldi.

Gizemli gülümsemesi dudağında kıvrıldı. "Yolu sana gösteririm, her zaman gösteririm." Bakışları tekrar dudaklarıma kaydı. Başka bir nefes ihtiyacıyla ayaklarımın yerden kesildiğini fark ettim. Ve bunun için yanıp tutuştuğumu fark etmek iyice allak bullak olmama neden oldu. Bir anda geriye çekildi ve yürümeye başladı. Arkasından bakarken o merdivenden aşağı itilmişim gibi hissettim. Boşluk ve midemde korkunç bir sancıya neden oldu.

Öylece gitmiş miydi?

Bir yere yaslanma ya da tutunma ihtiyacı hissediyordum. Tek yapabildiğim parmaklarımla dudaklarıma dokunmak oldu. Naneli şeker yemişim de dudaklarıma dokunmuş gibiydi. Tatlı bir acıyla yanıyordu. Ve ummadığım kadar iyi hissettiriyordu. Mezuniyet gecelerinin sihirli olduğuna inanıyordum ama bu, ilk öpücüğümün ayaklarımı gerçek anlamda yerden kesmesi peri masallarını anımsatıyordu.

Ama kimdi o? Kaşlarımı çatarak kendime gelmeye çalıştım. Öylece karşıma çıkıp, benimle dans ediyor, beni öpüyor, aklımı karıştırıyor ve öylece ortadan kayboluyor... Gerçek bir centilmen. Peri masallarının yanından bile geçemez...

Ama tam da bana göre değil mi...

"Elbise kirlense de sana yakışacak."

Sesle birlikte başımı kaldırdığımda teleskobumun başında uyuyakaldım da yıldızlar bana rüya mı gösteriyor diye daha çok kaşlarımı çattım.

Karşımda duruyordu, her adımda bana daha çok yaklaşıyordu ve elinde bir sepet mi tutuyordu?

Elma şekeri sepeti...

"Hepsini mi aldın?"

"Hepsi senin." Sepeti bir önemi yokmuş gibi elime tutuşturdu. Bütün bunlar çok normalmiş gibi. Ki ben genelde normal kavramının abartıldığına inanırdım.

"Yine gidiyor musun?" diye panikledim. "Beklesene! Hem ismini bile bilmiyorum."

Gülümsedi.

Kollarımı tuttu ve beni yeniden örümcek ağlarıyla örülü o kozmik ağın içine çekti.

"Seni bekleyeceğim benim deli kızım, ne kadar uzun sürerse sürsün."

Dudaklarımın üzerindeki çukuru nazikçe öptü.

"Nova," diye fısıldadım can havliyle. "İsmim Nova."

Beni hatırla...

Zihnimde yarattığı bulanıklık yavaşça geri çekildi. An kayboldu ama o andan sonra hissettiklerim benimle kalmaya devam etti. Görüşümü kazandığımda yüzü hemen önümde, masanın diğer tarafında netleşti. Işıklar gözleriyle bir kontrast oluşturmuştu ve karanlığın içinde hepsi gökyüzünün bir uzantısı gibi daha çok parlıyordu. Beklenti içindeydi, şimdi ne düşündüğümü bilmek için yanıp tutuşuyordu.

"Bütün gece gözüm kapıdaydı," diye mırıldandım. "Neyi beklediğimi bile bilmiyordum, hayal meyal bir şeyler hatırlıyordum. Gecenin başından itibaren, seni gördüğüm anda zihnim dalgalanmaya başlamıştı. Aklım ilk kez o kadar dağıldı. Hepsi hayal üstü geliyordu ama emin olduğum tek bir şey vardı. Hissettiğim o çarpıntı. Kafamı partiye veremedim bile, elimde bir sepet dolusu elma şekerinin nereden geldiğini açıklayamadım. Sadece arayıp durdum." Dans ettim, sarhoş oldum ama o andan itibaren eksiktim. Eve nasıl döndüğümüzü bile hatırlamayacak hale geldim. Çivi çiviyi söker sandım.

Kendi kendime güldüm. "Sabah uyandığımda herkese telefon ettim ve mavi gözlü birini aradım durdum."

Bunu beklemiyormuş gibi hafifçe kaşlarını çattı.

Hiçbir fikrin yok değil mi? Tek bir anla bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok?

Elim yeniden dudağımın üzerindeki çukura gitti. Gözlerim doldu. Derin bir nefes alıp yutkundum.

"Neden bu anı benden aldın?" diye fısıldadım. "Bunu bana neden yaptın?" En azından hatırlamama izin verseydin. En azından yüzünü bilmeme izin verseydin.

Durgunlaştı. "Sebebini biliyorsun."

Beni koruyordu. Benim için yine fedakârlık yapıyordu. Onu tanırsam diyarda olacakları az çok tahmin ediyordum. İstediği oyunu oynayamazdı. Beni çekip alamazdı. Ve Toprak Lordu'na karşı elinde olan tek kozu da kaybederdi.

Başımı eğip kıyafetlerime baktım. Mavi bir elbise. Kırık bir şekilde gülümsedim.

"Üzerimde yine mavi bir elbise vardı."

"Üzerinde yine mavi bir elbise vardı."

Gözlerimiz birbirine asılı kaldı. Ne uzun bir bekleyiş diye düşündüm. İlmek ilmek işlenmiş bir yazgı. Ağları yıldızların etrafına örülmüş. Kaçışı olmayan bir çarpışma ama hayatta kalacağımız meçhul. İnsan böylesi bir çarpmadan sağ çıkabilir mi?

Yavaşça ayağa kalktım. Masanın etrafından ilerleyip onun yanına yaklaştım. Gözleri her hareketimi bir kedi gibi takip ediyordu. Elimi ona doğru açık bir şekilde uzattım. Elime ve bana baktı.

"Bana bir dans borcun var," dedim.

"Kimin borcu o tartışılır," dedi.

"Kiminse kimin," diye burnumu çektim. "Şimdi ödeme zamanı."

Eliyle boynunu kaşıdı. Yine onun gözünden bakmaya çalıştım. Onun gözünden kendimi görmeyi denedim. Ne uzun bir bekleyiş diye düşündüm. Aklının ucundan dahi geçmiyordu. Kendisiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Onu sevmeyecek olmamdan, istenmemekten endişe duyuyordu. Bu mümkünmüş gibi. Ve bu yüzden yadırgıyordu. Sınır çizgilerini artık ikimiz de göremiyorduk. O çizgilerin nere-

sinde duruyorduk. Belki birimiz korkup daha geri çekilmişti. Diğeri çizginin öbür tarafındaydı. Belki de ikimiz de tam şu anda o çizginin üzerinde duruyorduk. Bir diyarın kaderini değiştirebilecek, tüm dengeleri altüst edebilecek lord ve vâris.

Ateş ve Suyun savaşı beklenendi ama birbirlerini sevecekler diye bir diyarın ödü kopuyordu.

Uzanıp elinden tuttum, onu zorla kaldırdım. Hiçbir zaman tam anlamıyla zorlamama gerek kalmıyordu. Ben uzanırsam muhakkak ona tutunabiliyordum. Ben çekersem istemese tüm dünya bir araya gelse kımıldamayacak lord her yere geliyordu. Ellerini belime yerleştirdim. Kollarımı boynuna doladım ve yavaş yavaş sallanmaya başladım. Gözümden yaşlar akmaya başladığında alnımı göğsüne yasladım.

"Peri masalı gibi diye düşünmüştüm," dedim içimi çekerek. "Masal gibi."

Ben de masallara kandım.

Ve şimdi neden diyarda, o partide ilk dans yüzünden bu kadar sinirlendiğini anlıyordum. Öfkeden deliye dönmüştü. Ve ben sadece onu daha çok incitmek için elimden geleni ardıma koymamıştım. Yine başarmıştım. Söz konusu Daren'i hayal kırıklığına uğratmak olduğunda tek bir başarısızlığım bile yoktu.

Elimin altındaki güçlü bedenin gerildiğini hissedebiliyordum ama sözlerim onu yumuşattı ve saçlarıma doğru nefesini üfleyerek iç çekti. Varış noktası ya da bitiş çizgisi. Daren ilk kez ona bu kadar yakındı. Bunu kendisi görüyordu. Bunu kendisi hissediyordu. Ama buna inanmadığını biliyordum. Çünkü buradaydık. Peri masalı baloncuğunun içinde ve Daren bana orada güvenmek istiyordu. Balon patladığında ve biz geri döndüğümüzde.

"Sümüklü su perisi," dedi dudaklarını saçlarımın üzerine bastırarak. "Ağlama."

"Burnum akarsa belki bir daha dudağımın üstüne üflemezsin!" Bana hep bu şekilde unutturmuştu bir şeyleri. Kendini tutamamış olmalıydı. Tüm olanlara kim bu kadar dayanabilirdi ki? Ona daha çok sokuldum. İnansın istiyordum ama bu kadar yoğun bir kozmik güce ben de inanamıyordum.

Sözlerime kıkırdadı. Belimdeki elleri beni iyice kendine çekip bastırdı. Sıcacık bir his ikimizin arasında parlamaya başladı. Minik bir ışık huzmesi. Yaz gecesi suyun üzerindeki bir yakamoz gibiydi. Kalbimdeki küçük bir çatlağı onardı. O kadar hafiflemiş hissediyordum ki kumsalda çıplak ayaklarla yürümeye benziyordu. Ve tarot kartları ilk kez o kadar haklıydı belki de; ruh eşimi bulduğumu söylediklerinde.

Birden bedenledik.

Yer ayağımın altından kaymış da boşluğa düşmüşüm gibi içim çekildi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Hâlâ aynı şekilde kollarının arasındaydım. Ayaklarımızın altında daha yumuşak bir zemin vardı. Hafifçe geriye çekildim. Elini belimden çekmeden bu defa koruyucu bir şekilde beni kendine bastırmaya devam etti.

"Sen mi yaptın?" diye sordu.

Kanat sesleri kulağımı tırmaladı. O kadar çoğalmıştı ki ellerimi çınlamayı kesmek ister gibi kulaklarıma bastırdım. Bir sinek kuşu sürüsünün arasında kalmıştım.

"Hayır," dedim. Hava ne kadar sıcaktı. Çok tatlı bir hava vardı.

"Kıyı evinin oradayız," dedi. "Kumsalda." Gözleri tetikte bir şekilde etrafı tarıyordu ve dikkat kesilmesine bakarsak sadece gözleriyle aramıyordu tehlikeyi.

"Sen yapmadıysan, ben yapmadıysam, ne oldu?" Kanat sesleri daha hızlıydı. İrkilmem gerekiyordu ama başka bir hisse sahiptim. Her şey yoluna girecek hissine. Pır pır eden vızıltılar beynime kadar işledi. Yeniden kulaklarıma bastırdım ellerimi.

"Ne oluyor?" diye sordu hareketime istinaden.

"Kanat sesleri," dedim. "Ateş Sarayı'ndaki kanat sesleri."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. Belli ki sesleri duyan tek kişi bendim. Bu biraz tuhaflaşmaya başlamıştı.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Anlamadım..." Rüzgâr tenimde bir karınca sürüsü gibi dolaşıyordu ve buna karşı koymak çok zordu. Hava insanı mutlu eder miydi? Koşup denize atlamak istiyordum.

"Buraya bedenlemeden hemen önce ne düşünüyordun?"

"Emin değilim. Güzel bir şey hissediyordum. Duygusaldım. Işık

huzmesi. İçimde yıldız yanmıştı sanki." Gökyüzüne bakarak aklımdan geçenleri hatırlamaya çalıştım ama ânın kendisi çok yoğundu zaten. Geçmişten kalma bir his. Bir iz. En başından beri varlığımın içinde gizli. Masalsı bir gece. Ve karşımda. Hepsi birlikte ama o tek başına. Onun yaşadığı her şeyin bedeli. Benim yaşadıklarımın sebebi o. Kafam allak bullak olmuştu.

"Burayı düşündün mü?" İfadesi gevşedi, bu da etrafta bizi bekleyen bir tehlike olmadığı konusunda beni rahatlatmıştı.

"Aklımdan çok şey geçiyordu. Burası da vardı." Tam olarak burası mı emin değildim. Yaz gecesi. Yakamoz. Deniz. Kumların üzerinde yürümek. Ve denizin çağrısı daha da şiddetlendi. Korku dolu bir çağrı değildi. Göğün ve ay ışığının yansımasıyla binlerce yıldızı diplerinde ağırlar gibi duran deniz beni kollarına almak istiyordu.

"Anlaşıldı..." diye mırıldandı.

"Ben mi yaptım bunu?" Sanırım farkında olmadan kendimi buraya çekmiştim. Onunla birlikte. Kendi etrafımda yavaşça döndüm. Kumsal her zaman olduğu kadar temiz ve sakindi. Dalgalar yumuşak bir şekilde kıyıya vuruyor ve beyaz köpüklerin meydana çıkmasına neden oluyordu. Yakamozla birlikte usta bir ressamın elinden çıkma bir tablo gibi görünüyordu.

"Sen yaptın," dedi içtenlikle gülümseyerek. Parlayan bakışlarından ve keyifle kıvrılan dudaklarından daha fazlası olduğunu anlayabiliyordum.

"Diyarda bile bu kadar iyi bedenleyemiyorum." Kendi kendime güldüm. Saçlarımı omuzlarımdan geriye ittim ve tuzlu su kokusunu içime çektim. Kanatlar, deniz, ılık rüzgâr... Uzanıp sandaletlerimi ayağımdan çıkardım ve parmak uçlarımda, serin kumların üzerinde denize doğru yürümeye koyuldum.

"İkiz alevi bağı," diye mırıldandı arkamdan. "Benim gücümü kullandın."

"Öyle bir şey yapabiliyor muyum?" Heyecanla omzumun üzerinden ona döndüm.

"Benim için ölüp bitersen yapabiliyorsun," dedi. Gülümsemesini tutabilmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Rüzgâr onun kuzgunların tüyleri kadar siyah olan saçlarını da hareket ettiriyordu. Benim

hissettiğim her şeyi o da hissediyor olmalıydı. Ve ben bulutların üzerindeydim.

"Denize girelim mi?" diye sordum. "Hava çok tatlı ve su çok güzel."

Başını yana yatırdı.

Üzerimde coşkun bir ırmak gibi akan neşe vardı.

"Hadi," dedim. İtiraz etme hakkı vermeden ve hiç düşünmeden elbisemi üzerimden sıyırıp kumsala attım. "Birazcık sudan korktun mu Ateş Lordu?"

Yüzüne doğru meydan okurcasına gülümsedim ve kasıtlı bir şekilde onu beklemeden suyun içine doğru yürüdüm. Parmaklarım kumların üzerinden serin ama saten gibi hissettiren suyla buluştu. Bedenimden bambaşka bir akım geçti. Hem daha iyi hem daha güçlü hissediyordum. Sanki yeniden ama bu defa doğrudan diyarın kalbiyle bir bağ kurmuştum. Memnuniyetle bu hissi içime çektim ve enerjinin varlığıma yerleşmesi için bekledim.

Yavaş yavaş ve parmak uçlarımda su tenimle usul usul temas ederken derine doğru çekildim. Ellerimi iki yanımdan aşağı bırakıp, parmak uçlarımla küçük kavisler yarattım. Su belime kadar geldiğinde, yakamozun tam karşısında durup ışığın altında yeni doğmuş bir bebek gibi kutsandığımı hissettim. Sıcaklık, su, ışık ve rüzgâr avuç içlerimden taşıyordu. Ellerimi önümde birleştirip karanlıkta dibin görünmediği suyun içine daldım. Bir anlığına oksijenim kesildi. Nefesimi tuttum ve kendimi serbest bıraktım. Saç diplerime kadar ıslandığımda yerçekiminin gücünü yitirmiştim. Ben denize, deniz bana karıştı.

Uzun zaman olmuştu, suya böylesine atlamayalı çok uzun zaman olmuştu. Yüzebildiğim kadar ileriye gittim. Suyun içinde ters dönüp gökyüzüne baktım. Geceye baktım. Gece yarısına baktım. Sadece ayaklarımı hareket ettirerek suyun içinde onunla birlikte bin bir şekle girdim. Daha aşağı ve daha yukarı. Korku yoktu, gerilim yoktu. Özgürlük ve hafiflik vardı. Kendimi olduğum gibi suyun kendisine bıraktım.

Yeniden suyun üzerine çıktığımda bana doğru yüzdüğünü görüp gülümsedim.

Çıkarmıştı.

Üstünü çıkarmıştı.

Daha çok gülümsedim.

Savaş nidalarınızı bastırın çocuklar, ateş okyanusla barıştı.

Aramızda bir metre kadar varken durdu. Benim aksime o kendini koyvermiyordu, ödün veriyordu ama koyvermiyordu. Dikkatli ve temkinliydi. Tüm bu yeni hisleri üzerime giyinmem için bana yine alan tanıyordu. Çok uzun zamandır giydiği bu hisleri.

Elimle ona doğru biraz su püskürttüm. Gözlerini kıstı.

"Su cadısı," diye söylendi.

Tekrar aklıma gelince kendimi tutamadım ve gülmeye başladım.

"Yani dans ettiğin, hayatının en mutlu ânı olan o ânın sahibi ben miydim?" Bu gerçekten delilikti. Kendimden rahatsız olmuştum.

"Hiç ilgisi yok," dedi sırıtarak.

Ellerimi ağzıma bastırmaya çalıştım ama daha da büyüyen ve bütün kumsalda yankılanan kahkahamı bastıramıyordum. Hiçbir fikri yoktu. Gerçekten hiçbir fikri yoktu.

"Tamam, o kadar da komik değil..." dedi.

Başımı iki yana salladım.

Ona doğru biraz daha su attım.

"Kendini kıskandın!" Daha çok güldüm. Biraz sonra yüzünün alacağı ifadeyi görmek için ölüyordum. "Kendini öldürmek istedin resmen!"

Etkilendiğim ve bana yolu gösteren o kişi yine sendin.

"Ne?" Anlamaya çalıştı, başını biraz yatırdı, anlamaya başladı, gözlerini açtı, durumu idrak etti ve kaşlarını çattı. Dudakları bir şey söylemek için açıldı ama söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. işaretparmağını kaldırdı ama eli de havada kaldı ve dudaklarını birbirine bastırıp pes etti.

"Ceset!" dedim üzerine biraz daha su sıçratarak. "Bana bir kez daha onu savun kalp nasıl sökülür göstereyim." Daha önceki sözlerini taklit ederek, alay ede ede başımı iki yana salladım.

Benden ve püskürttüğüm sudan kaçabilmek için suyun altına daldı.

"Buraya gel!" diye bağırdım ama karanlık suyun içinde gözden kayboldu. Suyun altında tamamen geceye dönüştü.

Gece yarısı suya karıştı.

Yeterince derine yüzerse balıkların da ejderhaya dönüştüğü bir masal anlatacağım bir gün sana.

Gizlerle dolusun Daren. Gizlerle dolusun ve ben seninle kaç farklı şekilde daha tanışacağımı kestiremiyorum. Ama bundan korkmam gerekirken neden bu kadar heyecanlanıyorum?

Yeniden çıktığında elinde bir şey vardı. Dikkatle ona bakıyordu. Ve elbette bana sırtını göstermeyecek şekilde duruyordu.

"O ne?" diye sordum. "Balık arkadaşlarımı mı yakaladın yoksa? Bırak çabuk onu!" Kendimi suyun üzerine bırakıp yanına kadar sessizce yüzdüm. Ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştığımda benim için biraz derin olduğunu fark edip uzanıp omzundan tutundum. Bir anlığına, refleksle gözleri oraya kaydı. Sırtına çok yakındım.

"Neymiş o?" diye dikkatini dağıtmak için konuştum. Rahatsız hissetmemesi için ama kötü de hissetmemesi için elimi birden çekmek yerine daha güvenli bir alana, koluna doğru indirdim. Elimin altındaki kas yığınından kaçınmaya çalışarak tuttuğu şeye odaklandım. Ama gecenin altında, yakamoz saçlarını aydınlatırken Daren en iyi halindeydi. Su damlaları üzerinden akıyordu, saçları alnına doğru dökülmüştü ve tuzlu su dudaklarını daha belirgin hale getirmişti. Gözbebekleri bir anlığına simsiyah değil de bembeyaz oldu sanki. Gümüş birer yıldız gibi parıldadı.

Küçük metal kutuyu elinde çevirdiğinde dikkatimi ona verdim. Ve birden kolunu sıktım. Bakışları bana kaydı. Suyun üzerinde durmaya çalışırken dengemi kaybetmiştim çünkü dehşete kapılmıştım. Ona doğru biraz daha yaklaştığımda kutuyu daha dikkatli görebildim. Avuca sığacak kadar küçük gümüş bir takı kutusuydu. Yosunlardan ve boşluklara sıkışan kumlardan desenleri görünmüyordu ama yine de tanıdıktı. Hem de çok tanıdık.

"Dalga geçiyor olmalısın..." diye mırıldandım.

"Ne?" dedi.

"Bu kutu benim."

"Denizin içindeki her şey sana ait değil ukala vâris," diye alay etti.

"Hayır, bu kutu gerçekten benim Daren!" Kutuyu elinden aldım ve ayakta durabileceğim bir alana çıkmak için geriye doğru yüzmeye koyuldum. Paniklemiş miydim bilmiyorum ama heyecanlanmıştım ve dahası kelimenin tam anlamıyla şaşkındım. Bu kadar çok şeyin üst üste gelmesi mümkün olabilir miydi? Hem de içinde ne olduğunu düşündüğümde. Kalp atışlarım daha da hızlandı.

Kapağını açmak için zorladım ama sıkışmıştı. "Onu nasıl buldun?"

"Gözüme takıldı, parlıyordu." Omuz silkti.

"Açılmıyor."

"Ver bana." Yeniden elimden aldı. Bir kez kuvvetli bir şekilde denedi ve kutu açıldı. Tam da beklediğim şey içinde parladı.

Güler misin ağlar mısın... İşte tam o andaydım.

"İnanmıyorum!" diye küçük bir çığlık attım.

"Ne ki o?" diye sordu merakla.

"Bu kolye." Bu kolye ve bütün olanlar akıl dışı. Kolyeyi çıkarıp elime aldım. Daha önce hiç bu kadar hayrete düşmemiştim. "Sakız kutusundan çıkmıştı. Hepimiz almıştık. Bizimkilerle. Okuldan arkadaşlarım." Yıllar önceydi ve çok anlamsızdı. Saçmaydı. Çok saçmaydı. "Herkese çok güzel şeyler çıkmıştı ama bana böyle çirkin, plastik bir yıldız kolye çıkmıştı. Rengi de çok kötüydü."

Kendi kendime daha çok güldüm. Bir yıldız. Soluk yeşil rengi vardı ama yeşil bile daha önce bu kadar çirkin olmadığına bahse girerdi.

"Diğerlerininki ne güzeldi," dedim dudak bükerek. "Masamın üzerine atmıştım sinir olup. Sonra gece olduğunda yatağımda bir şey dikkatimi dağıttı, bir baktım, parlayan bir şey var. Yanına gittim. Gördüğüm en güzel şeydi. Parlıyordu. Işıl ışıldı. Kendini saklamıştı. Sabah gördüğüm o çirkin şey değildi." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sadece ona karanlıkta bakmak gerekiyordu."

Aslında her şey öyle değil miydi? Her şeyi karanlıkta daha iyi anlayıp tanıyorduk.

Bana kalırsa insan en çok böyle bir gece yarısında sevebilirdi.

Gülümseyerek ona baktım.

"Yıldız!" dedim kolyeyi havada sallayıp dişlerimi göstererek. "Benim gibi!"

"Senin gibi." Gülerek parmağıyla çeneme hafifçe vurdu. "Burada ne işi var?"

"Tekneyle açıldığımızda düşürmüştüm. Çok üzülmüştüm. Birkaç arkadaşım bulabilmek için suya bile atladı ama kimse bulamamıştı." Burada düşürmemiştim ama o yine de buraya kadar sürüklendi. "Gökyüzünün tuhaf bir mizah anlayışı var değil mi, bu gece, burada, onu bulan sensin."

"Neden buraya geldiğimiz anlaşıldı," diye mırıldandı.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Belki de parçaları birleştiriyordu. Ve sanki yıldızlar bana göz kırpıyordu.

Suyun içinde bir elimle omzuna tutunup yükselerek dudağımı yanağına bastırdım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Tek başına olan bütün yıldızlara uzandığın için."

Utanarak burnunu kırıştırdı ama çarpık bir gülümseme dudaklarına yerleşmişti. Gözleri gökyüzü gibi parlıyordu. Daha önce hiç bu kadar ışıl ışıl olmamışlardı. Deniz meleklerini bilmiyordum ama gece yarısı lordunun alev mavisi gözleri okyanus mücevherlerine benziyordu.

"Ben teşekkür ederim. Yemeğini bile bıraktın." Etkilenmiş gibi başını salladı.

"Ah..." Doğru ya, sipariş verdikten sonra ortadan kaybolmuştuk. Restorandakiler ne düşünecekti kim bilir.

"Şimdi mecburen sen doyuracaksın beni."

"Başa gelen çekilir. Hadi." Kaşlarıyla kıyıyı işaret etti. "Gidip diyarı birbirine katmamız gerekiyor."

Suyun içinde durup etrafa baktım. Yıldızlı geceye. Dalgaların usul usul kumsala çarpmasına. Hava nefis güzeldi ama burada son gecemizdi. Ve yarın hiçbir şey aynı olmayacak gibi bir his vardı içimde.

"Ona gerçekten lord mu diyorlardı?" diye sordum. Lilith, Ateş Leydisi Vera ile ilgili bir sürü çekincem vardı ama Elemental'de tüm erkek egemenliğine karşı durup birlikleri peşine düşüren bir lider olması hoşuma gitmiyor değildi.

"Evet." O bu durumdan o kadar da hoşnut görünmüyordu.

"Bana da lord desinler Daren!" diye sırıttım.

"Oldu," dedi baygın baygın. "Yürü Lordum, gidiyoruz."

Kıkırdadım.

"Sudan hiç hoşlanmıyorsun değil mi?" Kıyıya doğru yavaşça yüzmeye koyuldum ve onun önünde kaldığıma özellikle dikkat ettim.

"Bir tanesi yetiyor bana..."

"Konu niye sürekli bana geliyor." İmasına somurtarak bir anda dönüp üzerine doğru biraz daha suç sıçrattım.

"Cevabını bilmek istiyor musun gerçekten?" Ses tonunda yine o uyarı vardı. Ateş cızırtısı. Yanacaksın diye fısıldayan.

Kumsala çıkıp elbisemi eğilip yerden aldım. Ona doğru döndüm. Sanırım sınırın öteki tarafını işaret ediyordu. Sanırım artık onunla ne yapmak istediğime karar vermem gerekiyordu. Elbiseyi üzerime giyindim.

"Bir ara istiyorum," dedim. Gülümsedim.

Eve doğru yürümeye koyuldum.

"Ne kadar sürerse sürsün," diye seslendi arkamdan.

Seni bekleyeceğim deli kızım.

Bu defa "o kadar da uzun sürmeyecek," diye yanıtladı içimden bir ses.

